

WILBUR SMITH

ŞİMDİ
ÖLMEK
ZAMANI

WILBUR SMITH

ŞİMDİ ÖLMEK ZAMANI

TÜRKÇESİ
GÜLTEN SUVEREN

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

WILBUR SMITH

Kitabın Orjinal Adı
A TIME TO DIE

Yayın Hakları (c)
WILBUR SMITH ONK AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni FATMA BOZKURT
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi Baskı: ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ

1. BASIM / MART 1991

ISBN 978 97 540 52 459

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu İstanbul Tel : 522 40 45 526 80 12

Yazarın Türkiye'de yayınlanmış öteki kitapları :

BENCİL (Courtney Dizisi)
FIRTINA (Courtney Dizisi)
BİR SERÇE DÜŞTÜ (Courtney Dizisi)
ALEV KIYILARI (Courtney Dizisi)
HÜKME DENLER (Courtney Dizisi)
GAZAP (Courtney Dizisi)
LEOPAR KARANLIKTA AVLANIR (Ballantyne Dizisi)
MELEKLERİN GAZABI (Ballantyne Dizisi)
ŞAHİN (Ballantyne Dizisi)
SÜREK AVI (Ballantyne Dizisi)
LANETLİLER KÖRFEZİ
MACERACILAR
ŞEYTAN ÇIĞLIĞI
BİR AVUÇ KUM
DENİZ KADAR AÇ
VAHŞİ ADALET
GÜNEŞ KUŞU
ALTIN MADENİ
ELMAS AVCILARI
TUZAK

Claudia iki saatten beri hiç kımıldamadan oturuyordu. Artık hareket etme ihtiyacı dayanılamayacak bir hal almıştı. Sanki vücudunun her kası kımıldama özlemiyle titreyordu. Kaba etleri uyuşmuştu. Av kulübeciğine girmeden önce mesanesini boşaltmasını salık vermişlerdi ona. Ama erkeklerin yanında utandığı ve Afrika'nın bu çalılık bölgesinde hâlâ gidip kendine özel bir yer bulamayacak kadar korktuğu için bu işi yapamamıştı. Claudia şimdi çekingenliği ve fazla iffetli davranışı yüzünden pişmanlık duyuyordu.

Av kulübeciği otlardan yapılmış, kaba saba bir yerdi. Claudia dar gözetleme yerinden dışarı bakıyordu. Önünden, silahları taşıyan hamalların sık çalılarının arasında açtıkları bir tünel uzanıyordu. Hamallar bu işi büyük bir dikkatle yapmışlardı, çünkü küçücük bir dal parçası bile saniyede dokuz yüz metre hızla ilerleyen bir kurşunun sekmesine neden olabilirdi. Tünel yaklaşık altmış metre uzunluğundaydı, tüfeğin teleskopik nişangâhının tamtamına ayarlanabileceği bir biçimde yapılmıştı.

Claudia başını kımıldatmadan gözlerini babasına doğru kaydırdı. Albay Riccardo Monterro kulübecikte onun yanında bekliyordu. Tüfeğini önündeki bir dalın çatalına dayamış, elini de dipçiğe koymuştu. Nişan alarak ateşe hazırlanmak için dipçiği yanağına doğru birkaç santimi kaldırması yeterli olacaktı.

Claudia o sıkıntısı arasında bile, babasının şu tehlikeli biçimde ısıldayan silahla ateş edeceği fikrine kızdı. Aslında adam kızında şiddetli ve birbirine zıt duygular uyandırıyor. Riccardo Monterro, Claudia'nın yaşamına egemendi. Kız da bu yüzden babasından hem nefret ediyor, hem de onu seviyordu. Sürekli olarak onun etkisinden kurtulmaya çalışıyor ama Riccardo Monterro her seferinde hiçbir çaba harcamadan Claudia'yı yine yanına çekiveriyordu. Yirmi altı yaşında olmasına rağmen hâlâ evlenmemişti. Güzelliğine, olağanüstü başarılarına, sayısız erkeğin evlenme teklif etmesine, ayrı ayrı zamanlarda âşık olduğunu sandığı iki gencin önerilerine rağmen hem de. Bunun nedeni şimdi yanında oturan bu adamdı. Claudia o zamana kadar babasıyla kıyaslanabilecek bir erkekle karşılaşmamıştı.

Albay Riccardo Monterro bir asker, mühendis, bilgin, multi milyoner işadamı, atlet, kadın avcısı, güzel yemeklerden anlayan ve yaşamın zevkini çıkaran bir adamdı. Pek çok tanım Riccardo'yo tamtamına uyuyordu. Ama bütün bunlar yine de Claudia'nın tanıdığı adamı tarifte yetersiz kalıyor, ona Riccardo'yu sevindiren o şefkat ve gücü açıklamıyordu. Ya da Claudia'nın babasından nefret etmesine yol açan o zalimlik ve acımasızlığı. Riccardo'nun, kızın annesinin sonunda bir kenara atılmış, içi bomboş bir alkolik haline gelmesine neden olan davranışlarını da tanımlayamıyordu bütün bu sözler. Claudia babasının kendisini ezmesine izin verirse adamın onu mahvedecek karakterde olduğunu biliyordu. Riccardo bir boğaydı, Claudia ise bir matador. Riccardo tehlikeli bir adamdı. O çekiciliğinin baş nedeni de buydu zaten.

Vaktiyle biri kıza, «Bazı kadınlar her zaman gerçek köpoğlu köpeklerle âşık olurlar;» demişti. Claudia o an onunla alay etmişti. Ama daha sonra düşünmüş ve bunda gerçek payı olduğunu kabul etmişti. Tanrı da biliyordu ya, babası gerçekten öyle bir adamdı. İriyarı bir köpoğlu köpekti. Latin atalarından o altınımsı kahverengi gözleri, ışıltılı beyaz dişleri ve sevimliliği almıştı. Caruso gibi şarkı söyler, Claudia'nın tabağına doldurduğu hamur işlerini yerdi. Ama Milano'da doğmuş olmasına rağmen yine de Amerikalı sayılırdı. Çünkü Claudia'nın büyükbabasıyla büyükannesi Riccardo çocukken Mussolini'nin İtalya'sından Seattle'a göç etmişlerdi.

Kız, Riccardo'nun fiziksel özelliklerini almıştı: o gözleri, dişleri ve tatlı esmer teni. Ama Claudia babasının onu sinir eden her değer ölçüsünü reddetmeye çalışmış ve adamınkiyle taban tabana zıt bir yol seçmişti. Riccardo'nun yasaları hiçe sayan yanına acık açık meydan okuyan 'hukuk eğitimi görmüştü. Babası Cumhuriyetçi olduğu için de daha siyasetin ne anlama geldiğini anlayamadan, Demokratları seçmişti. Riccardo mala mülke ve zenginliğe önem verdiği için kız da Hukuk Fakültesini beşincilikle bitirdiği zaman kendisine önerilen iki yüz bin dolarlık işi reddetmiş ve İnsan Hakları Bürosunda çalışmaya başlamıştı. Oradan kırk bin dolar alıyordu. Babası Vietnam'da istihkâmcılardan oluşan bir kıtaya komuta ettiği ve hâlâ yerlilerden «acayıpler» diye söz ettiği için Claudia da Alaska'daki Inuit kabilesiyle ilgilenmeye başlamıştı. Babasının hoşnutsuzluğu kızın bu işten aldığı zevki arttırıyordu, Riccardo, Eskimolardan da yine «acayıpler» diye söz ediyordu. Ama işte Claudia şimdi babası istediği için Afrika'da, onun yanındaydı. Ve işin en korkunç yanı da Riccardo'nun buraya hayvanları öldürmek için gelmiş olmasıydı. Claudia da bir bakıma bu suça katılıyordu.

Amerika'da, pek az olan boş zamanını Alaska Doğa ve Vahşi Hayvanları Koruma Derneğine adamıştı. Bu çalışmalarına karşılık bir ücret de almıyordu. Dernek daha çok petrol arama şirketleri ve onların çevreyi yağmalamalarına karşı savaşıyordu. Riccardo'nun olan Anchorage Alet ve Mühendislik Şirketi sondajcılara ve boru hattı döşeyen müteahhitlere malzeme sağlayan firmaların başında geliyordu. Kız bu seçimi mahsus ve uzun uzun düşündükten sonra yapmıştı.

Ama işte Claudia şimdi yabancı bir ülkede çaresizce babasının güzel bir vahşi hayvanı katletmesini bekliyordu. Bu ikiyüzlülüğü midelerini bulandırıyor. Bu yolculuktan 'Safari' diye söz ediyorlardı. Claudia böyle iğrenç bir suça katılmayı aklının köşesinden bile geçiremezdi. Hatta babasının daha önceki yıllarda yaptığı çağrıları öfkeyle reddetmişti. Ama babasının davetinden birkaç gün önce öğrendiği o sır yüzünden buradaydı şimdi. Belki de Riccardo'yla son defa... gerçekten son defa böyle yalnız kalabilecekti. Bu düşünce şimdi katıldıkları bu pis işten daha fazla sarsıyordu onu.

Claudia, Ah, Tanrım, diye düşündü. Onsuz ne yapacağım? Dünyam onsuz nasıl olacak?

Bu düşünce kafasında belirlediği an başını çevirerek omzunun üzerinden baktı. İki saatten beri ilk kez kımıldıyordu. Duvarları sazdan yapılmış bu küçücük yerde Claudia'nın hemen arkasında bir adam daha oturuyordu. Profesyonel bir avcıydı. Babası bu adamla belki on

iki defa ava çıkmıştı. Ama Claudia onunla daha dört gün önce Zimbabve'nin başkenti Harare'de uçaktan indiği zaman tanışmıştı. Avcı 'baba kızı' kendi çift motorlu uçağıyla buraya, Mozambik sınırı yakınındaki bu ücra ve geniş av alanına getirmişti. Avcı burayı Zimbabve hükümetinden kiraliyordu.

Sean Courtney'di avcının adı. Claudia onu dört günden beri tanıyordu ama adamdan nefret ediyor ve tiksiniyordu. Sanki onu çocukluğundan beri tanıyormuş gibi. Babasını düşünürken farkına varmadan dönüp avcıya bakması şaşılacak bir şey değildi. Bu Sean Courtney de tehlikeli bir adamdı. Sert, acımasız ve son derecede yakışıklı. Bu yüzden kızın bütün içgüdüleri avaz avaz haykırarak onu uyarıyorlardı.

Yüzü güneşten iyice yanmış olan parlak yeşil gözlü avcı Claudia'ya bakarak kaşlarını çatı.

Gözlerinin kenarındaki ince çizgiler kız hareket ettiği için öfkeyle derinleşti. Tek parmağıyla Claudia'nın kalçasına dokunarak onu kımıldamaması için uyardı. Kıza pek hafifçe dokunmuştu, ama Claudia onun tek parmağındaki o şaşırtıcı erkekçe gücü hissetti. Avcının elleri daha önce de dikkatini çekmiş, ama bu zarif ellerden etkilenmemeye çalışmıştı. O zaman, bir sanatçı, operatör ya da bir katilin elleri bunlar, diye düşünmüştü. Ama şimdi bu otoriterce dokunuş Claudia'yı sinirlendirdi. Ona seksle ilgili bir saldırıya uğramış gibi geldi. Gözlerini saz duvardaki yarığa dikti yine. Öfkesinden çıldırıyordu. Bana dokunmaya nasıl cüret edebildi! Sean Courtney onu parmağıyla dağlamışçasına kalçasındaki o nokta alev alev yanıyordu.

O gün öğleden sonra kamptan ayrılmadan önce Sean hepsinin duş yapıp getirdiği kokusuz sabunla yıkanmaları için ısrar etmişti. Claudia'yı parfüm kullanmaması için de uyarmıştı. Kız duştan döndüğü zaman kamptaki hizmetkârlardan birinin yeni yıkanıp ütülenmiş haki bir gömlekle bir pantolonu yatağının üzerine bıraktığını görmüştü.

Sean, Claudia'ya, «O iri kediler, rüzgâr uygun yönden estiği zaman üç kilometre öteden kokunu alırlar,» demişti. Ama şimdi Zambezi'ye özgü sıcakta iki saat geçirdikten sonra kızın burnuna hemen arkasında oturan avcının hafif kokusu geliyordu.

Sean, Claudia'ya iyice sokulmuştu ama ona dokunmuyordu. Adamın taze, erkeksi ter kokusu kızın burnuna geliyor ve Claudia branda bezi iskemlede kıpırdanmamak için kendini zor tutuyordu. Birdenbire derin derin nefes alarak Sean'un hafif kokusunu iyice yakalamaya çalıştığını fark etti. Sonra ne yaptığını kavrayarak öfkeyle durakladı.

Claudia'nın gözlerinden birkaç santim ötedeki yarığa doğru sarkan bir yaprak, dalcığının ucunda bir rüzgârgülü gibi ağır ağır döndü. Kız hemen ardından hafif akşam rüzgârının yön değiştirdiğinin farkına vardı.

Sean şiddetli rüzgârın erişemediği bu kuytudaki pusu yerini seçmişti. Ama şimdi rüzgâr onlara doğru eserken yeni bir kokuyu da getiriyordu. Leş kokusunu. Yem yaşlı bir yaban ineği. Sean onu şöyle dev gibi simsiyahtı iki yüz hayvandan oluşan bir sürüden seçmişti.

Claudia'ya, «O artık yavrulama yaşını çoktan aştı,» demiş, sonra da Riccardo'ya emretmişti.

«Onu omzunun hemen aşağısından, kalbinden vur.»

Claudia yaşamında ilk kez bir hayvanın kasten öldürüldüğünü görüyordu. Ağır tüfeğin gürültüsü onu sarsmıştı. Ama parlak Afrika güneşinde etrafa fışkıran kanlar ve yaşlı ineğin ölüm böğürtüsü kadar değil. Üzeri açık av kamyonunu bıraktıkları yere dönmüş ve ön kanepede yalnız başına oturmuştu. Midesi bulanıyordu, vücudunu buz gibi bir ter kaplamıştı. Sean ve iz sürücüleri o sırada hayvanı kesmekle meşgullerdi. Hayvanın ölüsünü av arabasındaki vinçle bir yaban incirinin alt dallarına çıkarmışlardı. Bu sırada Sean'la iz sürücüler leşin çıkarılması gereken yüksekliği tartışıp durmuşlardı. Ergin bir aslanın art ayaklarının üzerinde yükselerek açlığını bir dereceye kadar gidereceği bir yükseklikte olmalıydı. Yoksa büyük bir kedi sürüsü ineği bir oturuşta yer, sonra da başka av aramaya çıkarlardı.

Bütün bunlar dört gün önce olmuştu. Ama daha o sırada bile kan kokusunu atan madeni yeşil renkli leş sinekleri sürüyle ineğin üzerine üşüşmüşlerdi. Artık sıcak ve sinekler etkilerini göstermişlerdi. Claudia rüzgârın taşıdığı iğrenç koku yüzünden burun kıvrarak yüzünü buruşturdu. Bu koku yapışkan bir sıvıymışçasına dilinin üzerini ve boğazını kaplıyordu sanki. Ağaçtaki leşe bakarken ona hayvanın kara derisi hafifçe dalgalanıyormuş gibi geldi. Postun altındaki kokmuş ette kurtlar kaynıyordu herhalde.

Sean av kulübeciğine girmeden önce yemi koklamıştı. «Çok güzel. Tıpkı artık yenmeye hazır olan Cacambert peyniri gibi. On beş kilometrelik bir alanda bu kokuya hiçbir kedi dayanamayacak.»

Onlar beklerlerken güneş gökyüzünde yorgun yorgun aşağıya kaydı. Şimdi bu ışıktaki çalılar dona renklenmişlerdi. Renkleri solduran öğle güneşininkinden farklıydı bu.

Akşam rüzgârının hafif serinliği sıcak yüzünden sersemlemiş olan yabani kuşları uyandırmış gibiydi. Çayın kenarındaki otların arasında bir kuş, bir papağanınki kadar cırlak bir sesle, «Kok! Kok! Kok!» diye ötüyordu. Hemen tepelerindeki dallarda tüyleri madensi bir ışıltıyla parlayan güneş kuşları kanat çırparak oradan oraya konuyor, balözünü içebilmek için iri çiçeklerden başaşağı sarkıyorlardı.

Claudia başını ağır ağır kaldırarak müthiş bir zevkle kuşları seyretmeye başladı. Çok yakın olduğu için onların sarı çiçeklerin ortasına soktukları ince boru biçimi dillerini görebiliyordu.

Ama bu küçücük yaratıklar ona aldırıyorlardı. Sanki Claudia ağacın bir parçasıymış gibi.

Kız kuşlara dalmışken birdenbire av kulübeciğindeki havanın gerginleştğini hissetti. Babası kaskatı kesilmiş, tüfeğin dipçiğine dayadığı parmakları hafifçe bükülmüştü. Çok heyecanlandığı öyle belliydi ki. Riccardo önündeki yarıktan bakıyordu. Claudia da dışarı bir

göz attı ama onu heyecanlandıran şeyi göremedi. Sean Courtney baba kızın arasından usulca uzandı ve Riccardo'nun dirseğini onu uyarırcasına yakaladı.

Sonra da rüzgârın hıştısından daha da hafif bir sesle, «Bekle!» diye fısıldadı.

Hepsi de birer ölü gibi hiç hareket etmeden beklediler. Dakikalar ağır ağır geçti. On dakika... Yirmi...

Sean, «Solda,» dedi. Bu zorlukla duyulan fısıltı öyle beklenmedik bir şeydi ki Claudia irkildi.

Bakışlarını sola doğru kaydırды ama bir şey göremedi. Otlar, çalılar ve gölgelerden başka bir şey yoktu orada. Hiç gözünü kırpmadan baktı baktı. Sonunda gözleri yanıp yaşarmaya başladı. Bu yüzden gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Tekrar baktı ve bu kez bir şeyin sis ya da duman gibi hareket ettiğini gördü. Güneşten kavrulmuş uzun otların arasından kahverengi bir şey süzölmüştü.

Sonra birdenbire hayvan dramatik bir biçimde issin bağlanmış olduğu incir ağacının altındaki açıklıkta belirdi.

Claudia istememesine rağmen hafifçe inledi. Sonra da nefesi gırtlığına takılıp kaldı. O zamana kadar gördüğü hayvanların en güzeliydi. Claudia'nın beklediğinden çok daha iri, postu altın gibi pırıltılı dev bir kedi. Aslan başını çevirerek ona doğru baktı. Claudia aslanın boynunun krem rengi olduğunu gördü. Güneşin ışıkları hayvanın uzun beyaz bıyıklarını yaldızlıyordu. Aslanın kulakları yuvarlak ve uçları da siyahtı.

Kulaklarını dimdik tutmuş, etrafı dinliyordu. Gözleri sapsarıydı. Ay taşları gibi ışıltılı ve amansızdı bu gözler. Uzun tünelden av kulübeciğine doğru bakarken gözbebekleri siyah bir çizgi halini almıştı.

Claudia hâlâ nefes alamıyordu. İri kedi ona bakarken kız heyecan ve korkudan donmuş kalmıştı. Ancak aslan başını çevirerek ağaçtaki leşe baktığı zaman o da usulca, iç çeker gibi soluk verdi.

«Onu öldürmeyin. Lütfen onu öldürmeyin.» Claudia az kalsın avaz avaz bağıracaktı. Sonra babasının bir tek kasını bile oynatmadığını, Sean'un da onu hâlâ dirseğinden tuttuğunu görerek rahatladı.

Ancak o zaman aslanın dişi olduğunu fark etti. Hayvanının yelesi yoktu. Dişi bir aslan!

Claudia kamp ateşinin etrafında konuşulanları yeteri kadar dinlediği için sadece iri yelesi bir erkek aslanı avlayabileceklerini biliyordu. Bir dişiyi öldürmenin cezası ağırdı. Sadece para cezası vermekle kalmıyor, avcuyu hapse de atıyorlardı. Hafifçe gevşeyerek kendini o anın zevkine iyice bıraktı. Hayvanın baş döndürücü güzelliğinin verdiği zevke. Aynı anda dişi aslan etrafına bakındı ve o yerin güvenli olduğuna karar vererek ağzını açtı. 'Miyav'lamayı andıran hafif bir ses çıkardı.

Bunun hemen arkasından yavruları koşup yuvarlanarak açıklığa çıktılar. Üç yavru da çocuk oyuncakları gibi tüylüydüler. Üzerlerinde kedi yavrularınıninkini andıran benekler vardı.

Küçücük gövdelerine göre pek büyük olan pençelerine takılarak yuvarlanıyorlardı. Sonra duraklıyorlardı ama anneleri onları engellemeyince gürültüyle yalandan kavgaya başlıyorlardı. Vahşice hırlayarak boğuşuyor, birbirlerinin üzerine düşüyorlardı.

Dişi aslan onlara aldırmadan daldan sarkan leşe erişmek için art ayaklarının üzerine kalktı.

İneğin barsaklarının çıkarıldığı yarığa başını sokarak etleri yemeye başladı. Karnındaki diziyle siyah meme iyice belirginleşti. Etraflarındaki tüyler yavrularının tükrükleriyle yapışmıştı. Aslan bebeklerini henüz süten kesmemişti. Yavrular onun et yemesine aldırmayarak oyunlarını sürdürdüler.

Sonra açıklığa ikinci bir dişi aslan çıktı. Onu yarı büyümüş iki yavru izledi. Bu dişinin rengi daha koyuydu. Postu belkemiğinin üzerinde mavimsiydi. Derisi iyileşmiş eski yaraların izleriyle doluydu. Toynak, pençe ve boynuz izleri. Bütün bunlar bir ömür boyu süren avlanmadan geriye kalmıştı. Hayvanın bir kulağının yarısı yırtılmıştı. Yaralı derisinin altından kaburgaları belli oluyordu. Yaşlıydı bu dişi. Peşinden açıklığa çıkan yarı büyümüş iki aslan da herhalde onun son yavrularıydılar. Bir yıl sonra yavruları onu terkettikleri ve dişi sürüyle birlikte dolaşamayacak kadar bitkinleştiği zaman bir sırtlana yem olacaktı. Ama şimdiki halde kurnazlığı ve deneyimleri sayesinde yaşamayı sürdürüyordu.

Aslan yeme önce genç dişinin yaklaşmasına izin vermişti. Çünkü iki erkeğinin tıpkı böyle bir durumda öldürüldüklerine tanık olmuştu. Yani bir ağaçtan sarkan lezzetli bir leşin hemen altında. O yüzden yaşlı dişi yemden kuşkulanıyordu. Hemen et yemeye başlamadı. Şimdi huzursuzca açıklığın etrafında dolaşıyordu. Kuyruğunu telaşla sallıyor, sık sık durarak çalıların arasındaki tünelden dipteki av kulübeciğinin saz duvarına bakıyordu.

İki yavrusu art ayaklarının üzerine oturmuşlardı. Leşe bakarak açlık ve öfkeyle homurdanıyorlardı. Çünkü ete erişmeleri imkânsızdı. Sonunda yavrudan daha cüretli olanı biraz geriledi ve koşarak inek ölüsüne doğru sıçradı. Leşe ön pençeleriyle tutunarak telaşla dişleriyle bir parça et koparmaya çalıştı. Art ayakları havada sallanıyordu. Ama genç dişi ona öfkeyle döndü. Dişlerini göstererek yavruya bir pençe indirdi. Küçük aslan arkaüstü yere düştü. Sonra doğrularak usulca uzaklaştı.

Yaşlı dişi yavrusunu savunmaya kalkışmadı. Sürünün yasası böyleydi: önce iyice gelişmiş avcılar beslenirlerdi. Sürünün en değerli üyeleri idi önler. Ancak bu iri Aslanlar karınlarını tıkabasa doyurduktan sonra yavrlara sıra gelirdi. Yiyeceğin zor bulunduğu ya da açıklık alanların avlanmayı güçleştirdiği kıtlık sürelerinde yavrular açlıktan ölebilirlerdi. Dişi aslanlar da av bollaşınca kadar çiftleşmezlerdi. Böylece sürünün yaşaması sağlanmış olurdu.

Cezalandırılmış olan yavru usulca sürünerek leşin altındaki kardeşine katıldı. Sonra da dişi aslanın ineğin karın boşluğundan et koparıırken istemeden yere düşürdüğü parçalar için onunla heyecanla yarışmaya başladı.

Dişi aslan bir keresinde dört ayağının üzerine düştü. Claudia o zaman dehşetle

hayvanın kafasının leşteki beyaz kurtlarla kaplanmış olduğunu gördü. Dişi aslan başını salladı ve kurtlar beyaz pirinç taneleri gibi etrafa saçıldılar. Hayvan tüylü kulaklarına girmeye çalışan tombul kurtları atmak için telaşla kafasını pençeledi. Sonra boynunu uzatarak şiddetle aksırdı. Böylece burnuna kaçmış olan canlı kurtçukları püskürttü. Dişinin küçük yavruları bunu bir çağrı olarak aldılar. Oynamak ya da beslenmek için bir çağrı.

İçlerinden ikisi hayvanın başına atlayarak kulaklarına asılmaya çalıştılar. Üçüncüsü ise aslanın karnının altına girerek, tombul kahverengi bir sülük gibi bir memesine yapıştı. Dişi aslan onlara aldırmadı. Et yemek için yine art ayaklarının üzerinde yükseldi. Süt emmeye çalışan yavru birkaç saniye tutunmayı başardı ama sonra annesinin art ayaklarının altına düştü. Dişi eti dişleriyle çekiştirirken, gururu incinmiş, tüyleri karışan, toz içinde kalan üzgün yavru sürünerek annesinin bacaklarının arasından çıktı. Claudia kıkır kıkır güldü. Kendini tutamamıştı. İki eliyle ağzını örterek ses çıkmasını önlemeye çalıştı, Sean hemen onu sert sert dürttü.

Sadece yaşlı dişi bu gülüşe tepki gösterdi. Geri kalan aslanlar kendi işlerine dalmışlardı.

Yaşlı dişi hemen çöktü. Kulakları geri giderek kafasına yapıştı. Hayvan gözlerini av kulübeciğindeki yarığa dikti. Bu gözler karşısında Claudia'nın bütün gülme isteği söndü, soluğunu tuttu.

Kendi kendine, beni göremez, dedi ama buna kendi de inanmadı. Beni göremez. Öyle değil mi? Ama aslan uzun saniyeler boyunca sanki onun gözlerinin tâ içine baktı.

Sonra aslan birdenbire kalkarak yemin bulunduğu ağacın gerisindeki sık otların arasına süzüldü. Bir yılan gibi hareket ediyordu. Kahverengi gövdesi adeta akıyor, kayıyordu.

Claudia soluğunu ağır ağır verdi ve rahatlayarak yutkundu.

Sürünün geri kalan kısmı incir ağacının altında et yer, oynar ve boğuşurken, güneş ağaç tepelerinin aşağısına doğru kaydı. Şimdi Afrika'ya özgü o kısa alacakaranlıktaydılar.

Sean usulca, soluk alır gibi, «Yanlarında erkek varsa şimdi ortaya çıkar,» diye açıkladı. Gece o iri kedilerindi. Hayvanlar karanlıkta cüretli ve daha da yırtıcı olurlardı. Avcılar beklerken ışık iyice sönükleşti.

Claudia yanındaki saz duvarın ötesinden gelen hışırtıyı duydu. Yüksek otların arasından usulca bir hayvan ilerliyordu. Ama çalılıklar böyle hışırtılarla doluydu. Claudia onun için başını bile çevirmedi. Sonra çok belirgin ve ne olduğu kolaylıkla anlaşılan o sesi işitti. Ağır bir yaratığın ayak sesleriydi bunlar. Yumuşak ve hafifti ama çok yakından geliyorlardı.

Korkusu yüzünden Claudia'nın tüyleri diken diken oldu. Ensesindeki tüyler de. Çabucak başını döndürdü.

Sol omzunu av kulübeciğinin sazdan duvarına dayadı. Ve sazların arasında iki üç santim eninde bir yarık vardı. Tam Claudia'nın gözlerinin hizasındaydı. Dışarıda bir şeyin kıpırdandığını gördü. Bir an gördüğünün ne olduğunu anlayamadı. Sonra yarığı kaplayan şeyin sarımsı bir post olduğunu kavradı. O dehşetle bakarken sarımsı deri gözlerinin önünden kaydı. Şimdi başka bir sesi duyuyordu. Bir hayvan saz duvarın ötesinde soluk

alıyor, etrafı kokluyordu.

Claudia farkına varmadan diğer elini geriye doğru uzattı. Ama gözlerini yarıktan ayırmıyordu. Parmaklarını serin ve güçlü bir el kavradı. Daha birkaç dakika önce onu sinirlendiren bu dokunuş inanamayacağı kadar rahatlamasını sağladı. Claudia babasının değil de Sean'un eline doğru uzanmış olmasına hayret bile etmedi.

Hâlâ yarığa bakıyordu. Birdenbire orada bir göz belirdi. Koskocaman, yusyuvarlak, sarı akik gibi parlayan ve insanlıkla ilişkisi olmayan bir göz. Hayvan gözünü hiç kırpmıyordu. Kızın yüzünden bir karış ötedeydi ve kapkara gözbebeğiyle sanki Claudia'nın gözlerini yakıyordu.

Haykırmak istedi ama boğazı sıkışmıştı. Ayağa fırlamayı düşündü ama bacakları uyuşmuştu.

Şiş mesanesi karnının aşağısında ağır bir taş gibiydi. Vücudunu kontrol edemedi altına birkaç damla kaçırdı. Bu onu durdurdu. Duyduğu utanç korkusundan daha şiddetliydi.

Bacaklarının üstüyle kaba etlerinin kaslarını iyice büzerek Sean'un eline sarıldı. Hâlâ o korkunç sarı göze bakıyordu.

Dişi aslan tekrar sesli sesli soludu. Claudia irkildi ama sessizce. Kendi kendine, bağırmayacağım, dedi.

Dişi aslan saz duvarın ötesinde yine etrafı kokladı. Genzine insan kokusu doluyordu. Öyle bir kükredi ki, ince saz duvarlar sarsıldı sanki. Claudia, gırtlığına kadar yükselen çığlığı engelledi. Sonra yarığın önündeki sarıgöz kayboldu. O iri pençelerin kulübeciğın etrafında dolaştıklarını duydu.

Claudia bu sesi izlemek için başını döndürdü ve Sean'la burun buruna geldi. Avcı gülümsüyordu. Kızı bütün o olanlardan sonra en çok bu sarstı. Sean'un yeşil gözlerinde alay vardı ve kaygısızca gülümsüyordu. Claudia'ya gülüyordu o. Kızın korkusu geçerken, öfkesi uyanıverdi.

Küstah, diye düşündü. Aşağılık, haddini bilmez herif! Korkudan renginin uçmuş ve gözlerinin de irileşmiş olduğunun farkındaydı. Bu yüzden kendinden nefret ediyordu. Bu haini gördüğü için Sean'dan da.

Elini genç adamın avucundan çekmek istiyordu ama o iri kedinin hâlâ dışarıda dolaştığını duyuyordu. Çok yakınlarındaydı. Etraflarında dönüp duruyordu. Claudia, Sean'dan nefret ediyordu ama elini tutmazsa kendini kontrol edemeyeceğini biliyordu. O yüzden avcının elini bırakmıyordu. Ama dişi aslanın hafif gürültüsünü izlemek için başını çevirmişti. Böylece Sean onun yüzünü göremiyordu.

Aslan pusu yerinin önünden geçti. Claudia gözetleme deliğinden hayvanın sarımsı gövdesinin hızla uzaklaştığını gördü. Yaşlı dişinin uyarıcı homurtusu üzerine yavrular otların arasına dalarak kaybolmuşlardı. Genç dişi de öyle. Yemin bağlı olduğu ağacın altındaki açıklık bomboştu şimdi.

Artık hava hızla kararıyordu. Birkaç dakika içinde etraf iyice karanlıklaşacaktı. O dev hayvanın karanlıkların arasında dolaştığı düşüncesi dayanılacak gibi değildi. Sean kızın omzunun üzerinden uzanarak sert bir şeyi onun dudaklarına bastırdı. Claudia bir an ona karşı koydu. Sonra da ağzını açtı, Sean dudaklarının arasından bir şeyi kaydırdı. Çikletti bu.

Bu adam çıldırmış! Çok şaşırmıştı. Çiklet çiğnenecek zaman mı?

Sonra çikleti dişlerinin arasında ezerken ağzının kurumuş olduğunu fark etti. Ağzının içi sanki ham bir Trabzon hurmasını ısırılmış gibi buruşmuştu, yanıyordu. Ama nane tadını alır almaz tükürük bezleri de canlandı. Ancak Claudia, Sean'a öylesine kızmıştı ki 'minnet duyamadı bile. Avcı, kızın ağzının dehşetten kuruduğunu anlamıştı. Claudia da işte buna çok kızıyordu.

Dişi aslan av kulübeciğinin arkasında, yarı karanlıkta homurdandı. Claudia özlemle yolun bir buçuk kilometre yukarısına park edilmiş olan arabayı düşündü. Babası sanki onun bu düşüncesini yansıtıyormuş gibi usulca, «Hamallara kamyonu ne zaman getirmelerini söyledin?» diye sordu.

Sean da alçak sesle cevap verdi. «Avlanabileceğimiz son aşık da kaybolduktan sonra... Daha on beş yirmi dakikamız var.»

Dişi aslan bu sesleri duymuştu. Tehdit dolu bir sesle kükredi yine.

Sean neşeyle, «Küstah karı,» dedi. «Amma da aksi.»

Claudia ıslık çalar gibi, «Kes sesini!» diye fısıldadı. «Bizi bulacak.»

Sean güldü. «Ah, o bizim burada olduğumuzu biliyor.» Sonra sesini yükselterek, «Haydi, defol git, gülünç cadı!» diye seslendi. «Yavrularının yanına dön!»

Claudia parmaklarını onun avucundan çekti. «Kahretsin Hepimizi öldürteceksin!»

Ama bu yüksek insan sesi aslanı telaşlandırmıştı. Hiç sesi çıkmıyordu şimdi. Sean yanına, duvara dayamış olduğu çirkin, kısa çiftelyi alıp kucağına koydu. Silahı açarak kurşunları değiştirdi. Bu ona özgü, batıl inançlarla ilgili bir törendi. Her avdan önce kurşunları böyle değiştirirdi.

Avcı, Riccardo'ya dönerek, «Şimdi beni dinle, Capo.» dedi. «Bu yaşlı kaltağı sağlam bir neden olmadan öldürürsek Avcılık Bürosu lisansımı elimden alır. 'Sağlam neden' ise aslanın birinin kolunu çiğneyip koparması demektir. Hayvan daha önce vurulamaz. Duyuyor musun?»

Riccardo, «Duyuyorum,» diyerek başını salladı.

«Pekâlâ. Ben söylemeden sakın ateş etme. Yoksa yemin, ediyorum, ben seni vururum!»

İki adam loş yerde birbirlerine gülümsediler. Claudia onların pek eğlendiklerini fark etti ve buna inanamadı. Bu iki deli haydut gerçekten eğleniyorlardı!

«Job, kamyonla geldiği sırada hava iyice kararmış olur... O taşıtı kulübeciğe yaklaştıramaz.

Onun için nehrin yatağına inmemiz gerekecek. Sen önden gidersin, Capo. Claudia da ikimizin arasında olur. Birbirimizden fazla uzaklaşmayalım. Ve ne olursa olsun, ikiniz de koşmaya kalkmayın! Tanrı aşkına, kimse koşmasın!»

Sonra tekrar dişi aslanın sesini duydular. Usulca etraflarında dolaşıyordu. Hayvan tekrar kükredi. Ve hemen, arkasından diğer taraftan başka bir aslan ona cevap verdi. Genç dişi oradaydı şimdi.

Sean, «Ahbapların hepsi de buradalar,» dedi. Sesler ve yaşlı aslanın kükremeleri sürünün diğer üyelerinin de gelmelerine neden olmuştu. Böylece avcılar artık birer av halini almışlardı. Kulübeciğe kısılıp kalmışlardı şimdi. Hava iyice kararmak üzereydi. Sadece batı ufkunda donuk bir kırmızılık vardı.

Claudia, «Kamyon nerede?» diye fısıldadı.

Sean, «Geliyor,» dedi. Sonra da sesinin tonu değişti. Sert sert, «Yere!» diye emretti. Kız hiçbir şey duymamıştı ama branda bezinden yapılmış iskemleden kendini yere atarak çömeldi.

Dişi aslan yine usulca ön duvara yaklaşmıştı. Şimdi saldırıyor, çürük duvarı pençeleriyle paralamaya çalışırken öfkeyle kükrüyordu. Claudia dehşetle aslanın hemen yukarisından içeri gireceğini anladı.

Sean telaşla, «Kafalarınızı kaldırmayın!» diye haykırdı. Duvar yarıldığı sırada da çifti kaldırdı.

Ateş etti ve silah sesi kulübecikte yankılanırken çıkan alev içeriyi bir flaş gibi aydınlattı.

Hayvanı öldürdü! Claudia kan dökülen sporlardan nefret etmesine rağmen yine de suçlulukla karışık bir rahatlık duydu. Ama pek kısa sürdü bu. Dişi aslan ateş edildiği için şaşalamış ve bir an gerilemişti sadece. Claudia hayvanın öfkeyle homurdanarak otların arasından hızla koştuğunu işitti.

Genzine yanık barut kokusu dolmuş olan kız, avcıyı, «Onu vuramadın.» diye suçladı.

«Aslanı yaralamak niyetinde değildim.» Sean tüfeği tekrar doldurdu. «Başının yukarisına doğru ateş ettim. Bir uyarıydı bu.»

«Kamyon geliyor.» Riccardo'nun sesi sakın ve kayıtsızdı. Claudia'nın kulakları hâlâ silah sesi yüzünden çınılıyordu. Ama dizel motorun uzaklardan gelen homurtusunu yine de duyabiliyordu.

«Job silah sesini duymuş olmalı.» Sean ayağa kalktı. «Deha önce geliyor. Pekâlâ. Buradan gitmeye hazırlanalım.»

Claudia telaşla ayağa kalktı. Sonra da damı olmayan kulübeciğin sazdan yapılmış alçak duvarının üzerinden etraflarındaki tehlike dolu, kapkaranlık ormana baktı. Ve yol gibi kullanılan kuru nehir yatağına inen patikayı hatırladı. Kamyona yani güvene erişebilmeleri için gecenin karanlığında hemen hemen dört yüz metre kadar yürümeleri gerekecekti. Bu düşünce onu korkuttu.

Dişi aslan kırk metre kadar ötede, ağaçların arasında yine kükredi.

Sean, «Gürültücü karı,» diyerek güldü. Claudia'yı kapıya götürmek için kızı dirseğinden tuttu. Claudia bu kez ondan uzaklaşmaya çalışmadı. Tersine koluna sarıldı.

«Capo'nun kemerini tut!» Sean usulca kızın parmaklarını çözdü ve babasının kemerini arkadan kavramasına yardım etti. «Sıkı tut. Ve unutma, ne olursa olsun koşmayacaksın! Bunu yaptığın an aslanlar sana saldırırlar. Böyle kedi-fare oyunlarına hiç dayanamazlar.»

Sean el fenerini yaktı. Büyük, siyah bir fenerdi. Ama etraflarını aydınlatırken güçlü ışığı bile koskocaman orman yüzünden sanki sönükleşip sarılaştı. Işık bazı gözlerden yansıdı. Bunlar tehlike dolu birer yıldız gibi parlıyorlardı. Karanlık çalılar arasında sürüyle göz ışıldıyordu.

Artık yavruları, olgun dişilerden ayırmak da imkânsızdı.

Sean usulca, «Gidelim...» diye mırıldandı Riccardo, dar ve bozuk patikadan inerken Claudia'yı da birlikte sürükledi.

Birbirlerine sokularak ağır ağır ilerlediler. Riccardo daha hafif olan tüfeğiyle ön tarafı savunmaya hazırdı. Sean ise ağır çiftesi ve el feneriyle arkayı.

Işığın kedigözlerini her pırıldatışında insana hayvanlar daha yaklaşmışlar gibi geliyordu.

Sonunda Claudia gözleri ışıldayan aslanların gövdelerini de seçmeye başladı. Hayvanlar fenerin ışığında birer pervane gibi uçuk renkli duruyorlardı. Huzursuz ve çeviktiler. Üç kişilik grubun etrafında dönüyorlardı... Hızla otların arasında ilerliyor ve dikkatle onları inceliyorlardı. Güçlü ışık gözlerine geldiği zaman da başlarını çeviriyorlardı.

Patika bozuk ve dikti. Ah, öyle de uzundu ki! Babasının arkasında sendeleyerek yürüyen Claudia için her adım sabırsızlığın neden olduğu ıstırapla doluydu. Nereye bastığına bakmıyor, sadece etraflarında dönen o uçuk renkli kedi siluetlerini izliyordu.

Sean onları usulca uyardı. «İşte, Somurtkan Cadı geliyor.» Yaşlı diş aslan bütün cesaretini toplayarak gecenin karanlıkları arasında onlara yaklaştı. Bir buhar lokomotifi gibi sesler çıkarıyordu. Gırtlğından yükselen, kulakları sağır edecek kadar güçlü hırıltılar açık ağzından etrafa yayılırken, uzun kuyruğunu, suaygırı derisinden yapılmış bir kırbaç gibi, sağa sola sallıyordu. Üç avcı birbirlerine sokularak durdular. Sean çiftesyle el fenerini saldırıya geçen aslana doğru çevirdi.

Hayvana, «Defol!» diye bağırdı. «Haydi! Çek git!» Diş aslan yine de ilerledi. Kulakları kafasına yapışmıştı. Ağız açıktı. Uzun dişlerinin arasından kıvrılmış pembe dili gözüktüyordu.

Sean ulur gibi haykırdı. «Hah! Somurtkan Cadı! O akılsız kafanı uçuracağım!»

Diş aslan en son anda saldırıdan vazgeçti. Dimdik ön bacaklarının üzerinde kayarak durdu. Avcılardan üç metre kadar ötede hem de. Fenerin ışığında tozların hayvanın etrafından döne döne yükseldiğini görüyorlardı.

Sean sertçe, «Haydi, defol!» diye emretti. Aslanın kulakları dikleşti. Hayvan döndü ve itaatli bir biçimde koşarak ormana daldı.

Sean güldü. «Bir kandırmacaydı bu. Aslan şansını denemeye çalışıyordu.»

«Bunu nasıl anladın?» Claudia'nın sesi çatallaşıp tizleşmişti.

«Kuyruğundan. Bir astan kuyruğunu salladığı sürece şaka ediyor dernektir. Kuyruğunu dimdik tuttuğu zaman dikkatli olman gerekir.»

Riccardo, «İşte, kamyon,» dedi. Ağaçların arasından, aşağıdaki kuru nehir yatağından sarsılarak ilerleyen taşıtın farlarını gördüler.

Claudia, «Çok şükür...» diye fısıldadı.

Tekrar yoldan inerlerken Sean uyardı. «Henüz hiçbir şey sona ermedi. Daha Aksi Taze var.»

Claudia genç dişiyi unutmuştu. Babasının kemerini hâlâ sıkıca tutmuş, sendeleyerek ilerlerken korkuyla etrafına bakındı.

Sonunda nehrin kıyısına ulaştılar. Şimdi otuz metre ilerde duran kamyonun farları onları aydınlatıyordu. Taşıtın motoru çalışır durumdaydı. Claudia önde oturan iz sürücülerin kafalarını seçebiliyordu. Kamyon yakındı. Hem de öyle yakındı ki, kendini tutamadı.

Babasının kemerini bırakarak koşmaya başladı. Nehir yatağındaki beyaz, yumuşak kumların üzerinden deli gibi koşuyordu.

Claudia, Sean'un haykırdığını duydu. «Seni ahmak!»

Hemen arkasından da saldıran aslanın korkunç kükremesini. Claudia koşmasını sürdürerek yana doğru baktı. O dev kedi saldırmak üzereydi. Nehrin kıyısındaki yüksek sazların arasından fırlamıştı. Kamyonun farlarında açık renkli, dev bir yaratık gibi gözüküyordu. Bir yılan gibi hızla ilerliyordu. Kükremesi kızın midesine kramp girmesine neden oldu. Şimdi ayaklarını kumların üzerinde sürüyerek ilerlemeye çalışıyordu.

Claudia saldırıya geçen aslanın havaya kaldırdığı kuyruğunu dimdik tuttuğunu fark etti. Bir çelik çubuk gibi sertti bu kuyruk. Ve o dehşeti arasında Sean'un söylediklerini hatırladı. Bu kez durmayacak, diye düşündü. Beni öldürecek!

Sean bir an kızın koşmaya başladığını anlayamadı. Dik patikadan dikkatle geri geri nehir yatağına doğru iniyordu. Fener sol elinde, çifte de sağındaydı. Sazların arasından karnının üzerinde sürüne sürüne onlara yaklaşan yaşlı dişiyi izliyordu. Ama hayvanın o yalancı saldırısını püskürteli beri, onlara zarar vermekten vazgeçmiş olduğundan emindi. İki yavru geride, otların arasında oturuyor ve dişiyi iri gözleriyle, merakla izliyorlardı. Ne var ki, ona katılamayacak kadar da çekingendiler. Sean artık genç dişiyi göremiyordu. Ama artık asıl tehlikenin bu hayvan olduğunu da biliyordu.

Ancak nehrin kıyısındaki sazlar çok sık ve uzundu.

Avcı, Claudia'nın kalçasına çarptığını hissetti ama kızın sadece sendelediğini sandı.

Claudia'nın kaçmak için dönerken ona çarptığını anlayamadı. Sean hâlâ dişi aslanı arıyor, fenerin ışığıyla sazları tarıyordu. Claudia'nın nehir yatağındaki iri taneli kumların üzerinde koşarken çıkan hisırtıyı duyunca hızla döndü. Ve kızın nehrin yatağında

yapayalnız olduğunu gördü.

Müthiş bir öfkeyle, «Seni ahmak!» diye haykırdı. Bu kız dört gün önce oraya geldiğinden beri sürekli bir sinir bozma ve çatışma kaynağı halini almıştı. İşte şimdi de mahsus onun emirlerine karşı geliyordu. Sean daha dişi aslan saldırmadan Claudia'nın ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anladı. Profesyonel bir avcı için en utanılacak şey bir müşterinin öldürülmesi ya da yaralanmasıydı. Bu yüzden meslek hayatı sona erecek, yirmi yıllık çalışma ve çabaları ziyan olacaktı.

Patikada, hemen aşağısında şok yüzünden donmuş kalmış olan Riccardo'nun yanından hızla geçti. Dişi aslan da saklandığı sazların arasından fırladı.

Kamyonun farları nehir yatağını gündüz gibi aydınlatıyordu. Sean o yüzden el fenerini atarak silahını iki eliyle kavradı. Ama ateş edemedi. Açı yanılttı. Kız onunla dişi aslanın arasındaydı. Claudia ayaklarına yapışan kumların üzerinde beceriksizce koşuyordu. Kollarını sallayışı ayaklarının temposuna hiç uymuyordu. Başını çevirmiş Sean'a değil aslana bakıyordu.

Sean, «Yat!» diye haykırdı. «Yüzükoyun uzan!» Ama kız koşmayı sürdürdü. Böylece avcının ateş etmesini de engelledi.

Dişi aslan ona doğru yaptığı saldırıyı sürdürdü. Tırnaklarını çıkardığı sarı pençelerinin altından kumlar etrafa sıçırıyordu. Kuyruğu kaskatı ve dimdikti. Her adımda homurdanıp kükrüyordu. Farların ışığında kızın ve aslanın bembeyaz kumların üzerine düşen biçimsiz gölgeleri kapkara duruyordu. Bu iki gölge hızla birbirine karıştı. Sean dişi aslanın sıçramaya hazırlandığını fark etti. Çiftesinin nişangâhından çaresizce bakıyordu. Kızla aslanı birbirinden ayırmak imkânsızdı. Ateş ederse Claudia'yı da vuracaktı.

Kızın son anda ayağı takıldı ve korkudan kesilmiş dizleri bükülüverdi. Ve Claudia çaresizlik dolu bir iniltiyle kumların üzerine kapaklandı.

Sean dişi aslanın krem rengi göğsüne nişan aldı. Bu çiftle otuz adım ilerde aynı anda havaya atılan iki peniyi vurabilirdi. Hem de daha yere düşmeden. Bu silahıyla yüzlerce leopar, aslan, gergedan, yaban öküzü ve fil vurmuştu. Rodezya çalılıklarındaki savaş sırasında pek çok erkeği de. İkinci defa nisan almasına da hiçbir zaman gerek kalmamıştı.

Şimdi hedef meydandaydı. Sean büyük bir güvenle yumuşak burunlu kurşunu dişi aslanın yumuşak göğsünden kuyruk sokumuna kadar gönderebilirdi. Böylece aslan ölür, safari de sona ererdi. Ama bu olay lisansının elinden alınmasına yol açabilirdi. En iyi bir ihtimalle aylarca araştırmalar yapılır ve yargılanırdı. Ölü bir aslan hükümetin öfkelenmesine ve Avcılık Dairesinin de üzerine çullanmasına neden olurdu.

Dişi aslan yere yuvarlanmış olan kıza hemen hemen erişmişti. Aralarında bir metre bile yoktu. Sean namluları aşağıya doğru çevirdi. Korkunç bir riski göze alıyordu. Ama o risklere bayılırdı. Kızın hayatıyla kumar oynuyordu şimdi. Ancak Claudia da tepesini fena halde attırmıştı. Böyle bir cezaya layıktı.

Aslanın açık ağzının altmış santim ötesine, kumlara ateş etti. İri, ağır kurşun yere

saplanırken kumlar sanki trafo fışkırdı. Uçan beyaz tanecikler bir an bütün hayvanı sardılar. Kumlar aslanın ağzına doldular ve hayvan kükrerken ciğerlerine kadar indiler. Kumlar dişi aslanın burnunu da tıkadılar. Sapsarı gözlerine dolarak dokuları çizdiler, hayvanı adeta körleştirdiler. Aslan bir an şaşaladı ve saldırıdan vazgeçti.

Sean hızla koştu. Hâlâ ikinci defa ateş etmeye hazırdı. Ama buna gerek kalmadı. Dişi aslan gerileyerek art ayaklarının üzerine kalktı. Kum dolu gözlerini pençeleyip duruyordu.

Sendeleyerek sazların arasına girdi. Yuvarlanıyor, sonra tekrar ayağa kalkıyordu. Sonunda delice kaşışının neden olduğu gürültü ve acı dolu kükremeleri hafifledi.

Sean, Claudia'ya uzandı. Bir kolunu gövdesine dolayarak onu hızla ayağa kaldırdı.

Claudia'nın bacakları onu taşıyacak güçte değillerdi. Sean onu kamyonu yarı taşımak, yarı sürüklemek zorunda kaldı. Claudia'yı taşıtın ön kanepesine oturttu.

Aynı anda Riccardo da kamyonun arka kanepesine tırmandı. Sean basamağa atladı. Diğer eliyle çifti tabancaymış gibi tutuyordu .Namluyu karanlıklara doğru çevirmiş, ateşe hazırdı.

Avcı, Job'a, «Haydi!» diye bağırdı. Matabele kabilesinden sürücü el frenini boşalttı ve nehir yatağından uçarcasına ilerlediler. Taşıt sarsılıp zangırdıyordu.

Hemen hemen bir dakika kimse konuşmadı. Sonra nehrin yatağından daha düzgün yola çıktıkları zaman Claudia çok sesle boğulurcasına, «Hemen rahatlamam gerekiyor,» dedi. «Yoksa mesanem patlayacak.»

Sean soğuk soğuk, «Seni her zaman bir yangın söndürme aleti gibi Somurtkan Cadiya doğru çeviririz,» dedi. «O da sele kapılarak sürüklenir.» Riccardo arkada sevinçle bir kahkaha attı. Claudia babasının kahkahasındaki sinir gerginliği ve gevşemeyi fark etmesine rağmen yine de çok öfkelenildi. Düştüğü küçültücü durumu daha da dayanılmaz kılıyordu bu kahkaha.

Kamp bir saat ötedeydi. Oraya vardıkları zaman Claudia'nın kamptaki uşağı olan Moses duş için kaynar su hazırlattı. Duş, bir mopane ağacının dallarına asılı yirmi galonluk petrol varili, yeşil sazdan örülmüş bir paravan ve beton zeminden oluşuyordu.

Claudia hızla akan suyun altında durdu. Cildi parlak bir pembeliğe bürünürken küçültücü duruma düşmenin verdiği acı ve fazla adrenalinin yol açtığı mide bulantısı da geçti. Yerini müthiş bir tehlikeyi sağsalim atlatmanın neden olduğu keyif ve neşe aldı.

Kız iyice sabunlanırken Sean'u dinledi. Avcı elli metre ötede, çadırın arkasındaki derme çatma spor yerindeydi. Demir halterleri kaldırırken hışırtılı ama düzgün solukları duyuluyordu. Claudia'nın kampa geldiğinden beri geçen dört günlük sürede bu çalışmalarını hiç aksatmamıştı. Günlük avın yorucu olmasına ve uzun sürmesine rağmen hem de.

«Rambo!» Claudia, Sean'un bu erkekçe kibiri yüzünden onu aşağılarcasına gülümsedi.

Ama Şu son birkaç gün kendini, gizlice onun kaslı kollarını, bir tazınıki kadar dümdüz olan karnını, hatta bir çift devekuŐu yumurtasına benzeyen yuvarlak ve sert kabaetlerini incelerken, yakalamıştı.

Moses elinde fenerle  ne geçerek kızı çadırına götürdü. Claudia'nın arkasında ipek sabahlıŐı vardı. Bir havluyu başına türban gibi sarmıştı. Moses onun giyeceŐi Şeyleri de hazırlamıŐtı.

Haki pantolon ve Gucci tişört, sivrisineklere karşı devekuŐu derisinden botlar. Claudia kendisi de bunları seçerdi. Moses her gün onun kirlenen eşyalarını yıkıyor ve dikkatle  t l yordu. Claudia pantolonu giyerken kumaş hafifçe hışırdadı. Bu da keyfini daha arttırdı.

Saçlarını uzun uzun kurutarak fırçaladı. Ustaca hafif bir makyaj yaptı ve dudaklarını boyadı.

Küçük aynaya baktıŐı zaman kendini daha da iyi hissetti.

  Kendini be enen kim?   diyerek aynadaki görüntüsüne gülümsedi.  O mu, sen mi?  Dışarı çıkararak kamp ateşine doŐru gitti. Erkekler oraya toplanmışlardı bile. Claudia'yı gördükleri zaman susmaları kızın gururunu okşadı. Hepsi de onun yaklaşmasını seyrettiler. Sean kızı ŐaŐırtan İngiliz nazik tavırlarla kamp sandalyesinden kalktı.

 Otur.  Claudia sert konuşmaya çalışarak.  Beni her g rd Ő nde ayaŐa fırlaman Şart deŐil. 

Sean rahat bir tavırla güldü. Kendini sevdirmekte ne kadar başarılı olduŐunu biliyorsun. Kızın oturması için branda bezinden sandalyeyi çekti; Claudia oturarak botlarının tabanlarını kamp ateşine uzattı. Sean garsona,  Donna'ya içki getir, ne i tiŐini biliyorsun. 

Garson içki bardaŐını gümüş bir tepsi içinde getirdi. Kristal bardaktaki Chivas whisky'ydi, maden suyu ve buz koymuştu.

Garsonun arkasında kanza entarisi vardı. Etekleri dizlerine kadar iniyordu. Omzuna, Őef garson olduŐu bir atkı atmıştı. Başında kıpkırmızı bir fes vardı. İki yardımcısı saygılı tavırlarla geride bekliyorlardı, kırmızı fes ve bol entariler giymişlerdi. Z ppece bir durumdu bu.    ne yirmi hizmetkar, lüks, sömürgelere özgü bir savurganlık. 1988 yılındalardı ve İmparatorluk çoktan sona ermişti. Ama viski çok nefisti.

Claudia i kisini yudumlarken,  Hayatımı kurtardıŐın için sana teşekkür etmemi bekliyorsun. 

 Hi  de deŐil, cicim.  Sean onun nefret ettiŐini hemen  ĐrenmiŐtı.

 O müthiş ahmaklıŐın için özür dilerim senden. Açıkçası o sırada ben daha çok aslanı öldürmek zorunda kalacaŐımı düşünerek endişelendim. Gerçekten bir felaket olurdu. 

Ustalıkla, hafifçe birbirlerini iŐnelemekten hoŐlandıŐını fark etti. Hedefi bulabiliyordu. Bu, mahkemede başarılı bir taktikdi. Garson adeta bir ölüm haberi verir gibi yemeŐin hazır olduŐunu haber verdi. Sean onları yemek çadırına götürdü. Çok kollu Őamdanlarda

numlar yanıyordu, Meissen porseleninden yemek takımları, gümüş çatal kaşıklar -Claudia gizlice markalarını kontrol etmişti.- Waterford Kristal kadehler Madeira dantel masa örtüsü üzerinde ısıldıyordu. Garsonlar servise hazır halde canvas sandalyelerin arkasında dikiliyorlardı.

O gece çeneleri iyice açılmıştı. Babası gibi rahatça yemek yiyor, şişmanlamıyor, beli de kalınlaşmıyordu. Ama konuşma düş kırıklığıydı. Her akşam olduğu gibi erkekler silahlar ve avlanmaktan söz ediyorlardı. Claudia pek bir şey anlamıyordu, böyle konuşamaz, silahlardan söz ettikleri zaman genellikle hoşnutsuzluğunu belli ederdi.

Yatmaya giderken iki adam hâlâ silahlardan ve vahşi hayvanlardan bahsediyorlardı. Sean da kızı sinirlendiriyordu. Konuştuğu tek konu erkek aslanlardı. Babasından Mafya Don'uymuş gibi, «Capo» diye, bir aslandan, «Büyük Frederick,» veya kısaca «Fred,» diye bahsediyordu. Şimdi yaban ineği leşinin başında gördükleri aslandan konuşuyorlardı.

«Bu sezon onu iki defa gördüm. Hatta bir müşterim ona atış yaptı. Ama öyle titriyordu ki, kurşun bir futbol sahası kadar uzağa gitti.»

Riccardo hevesle öne eğildi. «Bana o aslandan bahset.»

Claudia tatlı tatlı onu hatırlattı. «Baba, aynı şeyleri sana dün gece anlatmıştı.»

«Önceki gece hatta daha önceki gece...»

"Küçük kızlar görülmeli ama duymamalıdır." Riccardo güldü. «Sana bir şey öğretemedim mi? Bana Fred'ten bahset.»

«Boyu On bir ayak kadar olmalı. Dikkati çeken yalnız suaygırı kafası kadar. Yelesi siyah bir saman yığını gibi. Yürüdüğü zaman rüzgârda sallanan msasa ağaçlarının dalları gibi dalgalanıyor.» Sean çok heyecanlıydı. «Kurnazlık? Zekilik? Fred bütün numaraları biliyor. Sadece ben ona üç defa ateş edildiğine tanık oldum. Üç mevsim önce Ian Piercy'nin kiraladığı av alanında bir İspanyol avcı tarafından yaralandı. Ama yine de iyileşti. O boya aptal olduğu için erişmedi Fred.»

Riccardo, «Onu nasıl yakalayacağız?» diye sordu. Sean cevap veremedi Claudia atıldı.

«İkiniz de iğrençsiniz! Bugün o harika yaratıkları, o küçük, güzel yavruları gördükten sonra bunu anladım. Onları öldürmeye içiniz nasıl el veriyor?»

Riccardo kendisine üçüncü kez işkembe tabağını uzatan garsona, «Evet,» der gibi başını sallayarak, «Bugün yavruların vurulduğunu görmedim...» diye mırıldandı. «Tersine. Onların yaşayabilmeleri için türlü dert ve tehlikeyi göze aldık.»

Claudia söylendi. «Hayatının kırk beş gününü sadece aslanları ve filleri öldürmeye veriyorsun! Onun için şimdi benimle bir dürüstlük timsaliymişsin gibi konuşmaya kalkma, Riccardo Monterro.»

Sean, «Sizin çılgılık çılgıya bağırان sıradan liberallerinizin düşünce işlemleri her zaman

ilgimi çekmiştir,» diye söze karıştı.

Claudia sevinçle ona döndü. Sean'la savaşmayı adeta tutkuyla istiyordu. «Benim kafam karışık değil. Buraya hayvanları öldürmek için geldiniz.»

Sean, «Bir çiftçinin hayvanları öldürmesi gibi bir şey bu,» dedi başını sallayarak. «Sürünün sağlıklı olması ve gelişmesi için yapılır bu. Sürünün yasayabileceği bir yer bulunması için.»

«Sen çiftçi değilsin.»

Sean, «Ah, ben de bir çiftçiyim,» diye itiraz etti. «Aramızda bir tek fark var. Ben hayvanları açıklık yerde öldürüyorum, bir mezbahada değil. Ama ben de, bütün çiftçiler gibi, yavrulayarak sürümün yaşamasını istiyorum.»

Claudia, «Onlar evcil hayvanlar değiller,» dedi. «O aslanlar güzel, vahşi hayvanlar.»

«Güzel mi? Vahşi mi? Bütün bunların bu işle ne ilgisi var? Bu modern dünyadaki her şey gibi Afrika'nın vahşi av hayvanlarının da yaşamak için bunun bedelini ödemeleri gerekiyor.

Capo, burada, bir aslanla bir fil vurmak için binlerce dolar ödüyor. Onlara, keçiler ve sığırlardan çok daha fazla para veriyor. Bağımsızlığına yeni kavuşan Zimbabwe hükümeti bu yüzden av hayvanlarının üremeleri için milyonlarca dönümlük yerler ayırıyor. Ben de o av alanlarından birini kiraliyorum. Hayvanları, sürülerini burada otlatmaya kalkan adamlardan ve hırsızlardan korumak için de çok önemli nedenlerim var. Avcılarımın bol hayvan bulabilmeleri için elimden geleni yapıyorum. Hayır, cicim, bugün Afrika'da hayvanları korumanın en etkili yollarından biri yasal safari avı.»

Claudia onu aşağılarcasına, «Demek hayvanları güçlü silahlarla vurarak koruyacaksın?» diye sordu.

«Güçlü silahlar mı?» Sean usulca güldü. «İşte liberallerin bir papağan gibi tekrarladıkları duygusal bir söz daha. Gücsüz silahlar kullanılmasını mı tercih ederdin? Bu kasabın hayvanların gırtlığını kesmek için kör bıçaklar kullanmasını istemeye benzemiyor mu? Sen zeki bir kadınsın. Kalbinle değil, kafanla düşünmeye çalış. Tek bir hayvan önemli değil.

Onun ömrü kısa. Sadece birkaç yıl yaşıyor. Peşinde olduğumuz bu aslan da herhalde ancak on iki yaşına kadar yaşamayı başarabilecek. Asıl paha biçilemeyecek kadar değerli olan şey şu: Bu türün bir bütün olarak yaşamayı sürdürmesi. Bir tek hayvan değil, onun türünden olanlar. Bizim aslan yararlı yaşamının sonuna erişmiş yaşlı bir erkek. Dişileri ve yavruları korumuş. Irkının dağırcığına kendi genlerini katmış. Aslan bir iki yıl içerisinde doğal bir biçimde ölecek. Onun ölümünün on bin dolar sağlaması daha iyi değil mi? Bu parayla yavrularının yaşamaları için güvenli bir yer sağlanmış olacak. Ve böylece buraya, bu vahşi yere kara insanlar ve sıska keçilerden oluşan sürüleri doluşamayacak.»

«Tanrım! Ağzından çıkan lafı kulağın duyuyor mu?» Claudia başını salladı. «'Kara insanlar.' İşte bu ırk ayrımı yapan bir bağnazın sözleri. Niçin kendi ülkelerinde istedikleri yerde yaşamazlar?»

Sean bir kahkaha attı. «İşte kafaları karmakarışık liberallere özgü bir mantık. Hangi

tarafından olduğuna karar ver. Güzel vahşi hayvanlardan mı yanasın, yoksa güzel vahşi zencilerden yana mı? İkisi birden olmaz. Bu ikisi yaşamak için yer kapmaya çalıştıklarında durum her zaman hayvanların aleyhine olur. Biz avcılar onlar adına bedeli ödemediğimiz takdirde hayvanlar her zaman kaybederler.»

Claudia, Sean'la kolay kolay başa çıkılamayacağını kabul etti. Babası söze karışarak ona kafasını toplaması için fırsat sağladığı zaman da rahatladı.

«Sevgili kızımın kimden yana olduğu kesin. Ne de olsa, Inuit'lerin töresel yerlerine tekrar yerleştirilmeleri için çabalayan komitenin kıdemli üyelerinden biriyle konuşuyorsun, Sean.»

Claudia babasına tatlı tatlı gülümsedi. «Inuit değil, baba. Herkes senin yufka yürekli olmaya başladığını sanacak. 'Eskimo' bile demedin. Aslında onları 'acayıpler' diye tanımlardın, öyle değil mi?»

Riccardo şakaklarındaki şık kır saçları düzeltti. «Sean, sana kızımın komisyonun Alaska'nın ne kadarının Inuit'lere ait olduğuna nasıl karar verdiklerini anlatayım mı?»

«Bunu sana nasıl olsa anlatacak.» Claudia eğilerek babasının elini okşadı. «Partilerde anlattığı hikâyelerden biri de budur. Çok komiktir. Hoşuna gideceğinden eminim.»

Riccardo sanki kızı hiçbir şey söylememiş gibi konuşmasını sürdürdü. «Kalkıp Anchorage kentinde Dördüncü Sokağa gidiyorlar. Bütün barlar orada. İçkiden henüz sızmamış birkaç Eskimo yakalıyorlar. Onları bir uçağa atarak yarımadağa götürüyorlar. Eskimolara, 'Şimdi bize söyleyin,' diyorlar. 'Atalarınız eskiden nerede yaşarlardı? Bize töresel av atanlarınızı gösterin'. Şuradaki göle ne dersiniz? Kabileniz eskiden orada avlanır mıydı?'» Riccardo sesini değiştirdi. Taklit yapmakta ustaydı.

«Arka kanepede oturan Eskimo, 'Tabii,' diyerek uçağın penceresinden dışarı bakıyor. Gözleri içkiden şaşlaşmış tabii. İşte büyükbabam orada balık tutardı.'»

Sesini değiştirerek Claudia'nın taklidini yaptı. «'Ya şuradaki dağlar? Brooks silsilesi dediğiniz yerler? Biz kötü beyazlar o dağları sizden çaldık. Büyükbaban orada da avlanır mıydı?'» Yine bir Eskimo gibi konuşmaya başladı. «Tabii ya. Orada sürüyle ayı vurduydı. Büyükannemin bana bundan söz ettiğini hatırlıyorum.'»

Claudia, Riccardo'yu teşvik etti. «Devam et, baba. Bu gece harika dinleyicilerin var. Bay Courtney çok eğleniyor.»

Riccardo, «Biliyor musun, Sean?» dedi. «Şimdiye kadar hiçbir Eskimo, Claudia'nın teklif ettiği gölü ya da dağı reddetmedi. Ne harika değil mi? Küçük kızım yüz üzerinden yüz aldı. Bir defa bile reddedilmedi.»

Sean, «Çok şanslısın, Capo,» diye cevap verdi. «Hiç olmazsa onlar sana bir şeyler bırakabilirler. Buradakiler hepsini de aldılar.»

Claudia çadırın dışından gelen tabak çanak sesi ve Moses'in nazik öksürüğüyle uyandı.

O zamana kadar kimse çayını yatağına getirmemişti. Böyle bir hizmet, kendini iflah olmaz biçimde yozlaşmış gibi hissetmesine neden olan bir lükstü. Çadırın içi hâlâ zifiri karanlık ve buz gibi soğuktu. Moses kapıyı açarken branda bezi çatırdadı. Afrika'nın bu kadar soğuk olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Claudia doğrulup oturarak kapitone bir örtüyü omuzlarına attı. Çay fincanını avuçlarıyla kavrayarak Moses'ın çalışmasını seyretti. Zenci leğene sıcak su doldurdu. Yanına temiz, beyaz bir havluyu koydu. Diş fırçalamak için kullanılan bardağa da kaynatılmış içme suyundan doldurmayı unutmadı. Fırçanın üzerine macun sıkmayı da. Sonra kor dolu bir mangal getirerek çadırın ortasına yerleştirdi.

«Bugün hava çok soğuk, Donna.»

Claudia uykulu uykulu başını salladı. «Vakit de çok erken.»

«Dün gece aslanların kükrediklerini duydunuz mu, Donna?»

«Hiçbir şey duymadım.» Kız esnedi. Başucunda bir bando da çalsa yine de uyanmayacaktı.

Moses ikinci karyolanın üzerine Claudia'nın giysilerini dizdi. Botlarını iyice parlayıncaya kadar cilalamıştı. Geri geri giderek dışarı çıkarken, «Bir şey isterseniz beni çağırın, Donna,» dedi.

Claudia yataktan kalkarak mangala sokuldu. Titriyordu. Giyinmeden önce eşyalarını ateşe tutarak ısıttı.

Çadırdan çıktığı zaman gökyüzünde hâlâ yıldızlar ışıldıyordu. Durup başını kaldırdı. Güneyin göklerindeki bu mücevher yığınları onu hâlâ şaşırtıyordu. Sonra babasıyla avcının yanına, kamp ateşine doğru gitti.

Riccardo, Claudia'ya gülümsedi. «Çocukluğundan beri hiç değişmedin. Hatırlıyor musun?

Sabahları okula gitmen için seni ne kadar zorlukla kaldırırdım.» Bir garson ona yine bir fincan çay getirdi.

Sean ısıklı çaldı ve kız Job'un kamyonu etrafı kazıklarla çevrili kampın kapısına doğru sürdüğünü gördü. Avcılar giyinmeye başladılar. Kalın kazaklar, montlar, başlıklar ve yün atkılar.

Av kamyonuna bindikleri zaman tüfeklerin raflara dizilmiş olduklarını gördüler. Matabele kabilesinden Job'la Shadrach arkada ayakta duruyorlardı. Ndorobo'lu ufak tefek iz sürücü de aralarında vardı. İz sürücü çocuk gibi bir yaratıktı. Kafası ancak Claudia'nın koltuğu hizasına geliyordu. Ama kırışık suratını aydınlatan gülümseyişi insanın çok hoşuna gidiyordu. Muzip bakışlı parlak gözleri vardı. Claudia daha başından kamptaki zencileri sevmeye hazırды. Ama en hoşlandığı iz sürücü Matatu'ydu. Ona Pamuk Prenses'teki cücelerden birini hatırlatıyordu. Üç zenci soğuk yüzünden ordudan kalma kalın paltolara bürünmüşlerdi. Başlarına çene ve boyunlarını da örten örgü başlıklar giymişlerdi.

Claudia'nın selamına, beyaz dişlerini göstererek karşılık verdiler. Hepsi de kızın etkisindelerdi.

Sean direksiyona geçti. Claudia da onunla babasının arasına oturdu. Isınmak için Riccardo'ya sokularak olduğu yerde büzüldü. Safariye katılalı çok az olmuştu ama günün macerasının başladığı bu anları çok seviyordu.

Bozuk yolda sarsılarak ilerlediler. Hava aydınlanırken Sean da farları söndürdü.

Claudia diğerlerinden önce güzel bir hayvan görebilmek için karanlık ormana doğru bakıyordu. Ama her zaman Sean ya da babası ondan önce, «İşte bir beyaz ceylan,» ya da, «Bir saz geyiği bu,» diyorlardı. Ya da Matatu arkadan eğilerek onun omzuna dokunuyor ve pembe avuçlu eliyle daha ender görülecek bir şeyi işaret ediyordu.

Tozlu yol gece oradan geçen hayvanların izleriyle doluydu. Bir keresinde bir filin taze dışkısını gördüler. Bu diz boyu yığının şafağın soğuşunda dumanları tütüyordu. Herkes dışkıyı yakından incelemek için taşıttan indi. Başlangıçta dışkılara karşı duyulan bu büyük ilgi Claudia'yı şaşırtmışsa da, artık buna alışmıştı.

Sean, «Yaşlı bir fil,» dedi. «Son dişlerini kullanıyor.»

Claudia, «Bunu nereden anladın?» diye sordu.

«Yiyeceklerini doğru dürüst çiğneyemiyor. Gübrenin içindeki küçük dallarla yapraklara baksana. Hemen hemen bütün bunlar.»

Matatu yığının yanında çömelmiş, filin yuvarlak ayak izlerini inceliyordu. Bir çöp tenekesi kapağı büyüklüğündeydi bunlar.

Sean kıza, «Bak, tabanları ne kadar düzgün,» dedi. «Eski araba lastikleri gibi aşınmış. Hayvan yaşlı, ve iri.»

Riccardo heyecanla, «O aradığımız fil mi?» diye bağırdı?.

Sean omzunu silkti. «Bunu bize Matatu söyleyecek.» Ndorobo kabilesinden ufaktefek zenci tozların arasına tükürdü. Ayağa kalkarken üzgün üzgün başını salladı. Sonra da insanın sesini tizleştiren Swahili diliyle Sean'a bir şeyler söyledi.

Avcı da onun bu sözlerini İngilizceye çevirdi. «Bu aradığımız o hayvan değil. Bunu geçen yıl nehrin yakınında gördük. Bir dişi dudakları hizasından kırılmış, diğeri ise aşına aşına iyice güdükleşmiş. Belki dişleri bir zamanlar şahaneydi ama artık o çok yaşlı.»

Claudia duyduklarına inanamadı. «Yani Matatu ayak izlerine bakarak bir fili tanıyabiliyor mu?»

«Matatu beş yüz yaban öküzünden oluşan bir sürüye baktığı zaman belirli bir tanesini hemen farkedir. Ve iki yıl sonra hayvanın bıraktığı izlere bakarak onu hemen tanır.» Sean mahsus biraz abartıyordu. «Matatu bir iz sürücü değil, bir sihirbaz.»

Yollarına devam ettiler. Etraflarında yine o harika hayvanlar vardı. Claudia artık, «Şu ne kuşu?» ya da, «Bu hayvan nedir?» diye sormuyordu. Hayvanları tanımaya başlamıştı. Bu da aldığı zevki arttırıyordu.

Güneş doğmadan hemen önce Sean taşıtı ormandan dimdik yükselen kayalık bir tepenin eteğinde durdurdu. Her tarafları tutulmuş olan avcılar kamyonlardan inerek

arkalarındaki kalın giysileri çıkardılar. Hiç durmadan dik ve bozuk keçi yoluna tırmandılar. Tepeye eriştikleri zaman Claudia düzensizce, kesik kesik soluduğunu belli etmemeye çalıştı. Sean'un zamanlaması kusursuzdu. Tepeye eriştikleri sırada güneş de uzaktaki ormanın arkasında belirdi ve etrafı aydınlatarak gözalcı bir renge bürüdü. Güneşin ilk ışınları bile onlara havanın çok sıcak olacağını haber veriyordu. Doruğun ön tarafında oturarak dürbünleriyle aşağıdaki ormanı taradılar. Geride Job taşıdığı yiyecek sandığını açtı ve çabucak ateş yaktı.

Kamptan ayrılmadan önce daha erken olduğu için kahvaltı edememişlerdi. Ama şimdi etrafa domuz sucuğu ve yumurtanın kokusu yayılırken, Claudia'nın da ağzı sulanıyordu.

Kahvaltının hazırlanmasını beklerlerken Sean toprakları işaret etti. «Şuradaki Mozambik sınırı. İkinci tepenin hemen arkasındaki. Buradan sadece on, on iki kilometre ötede.»

Claudia dürbünüyle bakarak, «Mozambik,» diye mırıldandı. «Ne romantik bir ad.»

Sean homurdandı. «Hiç de romantik değil. İşte o da Afrika sosyalizmi ve dikkatle düşünülmüş ekonomik kargaşa ve mahvolma siyasetinin bir zaferi.»

Claudia ona buz gibi bir sesle, «Kahvaltıdan önce ırkçılıkla uğraşamam,» dedi.

Sean, «Pekâlâ,» diyerek güldü. «O halde şu kadarını söyleyeyim: Sınırın ötesinde on iki yıllık marksizm, rüşvet, açgözlülük ve beceriksizlik ilk meyvalarını vermeye başlıyor.

Kontrolden çıkan çılgınca bir iç savaş. Önümüzdeki beş yıllık sürede belki de bir milyon insanın ölmesine yol açacak bir açlık. Yine bir .milyon insanı öldürecek AİDS ve diğer salgın hastalıklar.»

Riccardo, «İnsanın eğlenceli bir tatil geçireceği bir yere benziyor,» dedi. «Kahvaltıya ne dersin, Job?»

Job onlara tabaklarla yumurta, sucuk ve yağda kızarmış francala getirdi. Fincanlar dolusu koyu kahve de. Avcılar tabakları kucaklarına koydular. Bir yandan yerken bir yandan da yine dürbünleriyle ormana bakıyorlardı,

Claudia, «Sen iyi bir aşçısın, Job,» dedi.

Job yavaşça, «Teşekkür ederim, efendim,» diye mırıldandı. İngilizceyi pek hafif bir aksanla konuşuyordu. Otuz sekiz, otuz dokuz yaşında, uzun boylu, güçlü kuvvetli bir zenciydi. Matabele ve Zulu'lara özgü ay gibi suratı yakışıklı, birbirine yakın olmayan iri gözleri de zekâ doluydu.

Claudia sordu. «Yemek pişirmeyi ne zaman öğrendin?»

Matabele kabilesinden zenci, cevap vermeden önce duraklayarak Sean'a bir göz attı. Sonra da kalın ve yumuşak sesiyle, «Orduda, efendim,» dedi.

Sean, «Job, Ballantyne Scouts Birliğinde benimle beraberdi,» diye açıkladı. «Yüzbaşıydı.»

Claudia bağırdı. «Yüzbaşı mı? Açıkçası ben,...» Sustu. Utanmıştı.

Sean kızın sözlerini tamamladı. «Rodezya ordusunda siyah subaylar olduğunu

bilmiyordun. Afrika'nın, CBS televizyonunda gösterilenlerden çok daha fazla özelliği var.»

İkinci silah taşıyıcı elli metre kadar ötede oturuyordu. Shadrach oradan kuzeyi daha iyi görebiliyordu. Birdenbire usulca ısıklık çalarak işaret etti. Sean son yumurtayı da ekmeğiyle alarak ağzına attı. Tabağını Job'a verdi. «Sağol, Job. Çok nefisti.» Sonra Shadrach'ın yanına gitti. İkisi birden dikkatle ormana baktılar.

Riccardo sabırsızca, «Ne var?» diye seslendi.

Sean cevap verdi. «Bir fil.» Riccardo'yla Claudia yerlerinden fırlayarak onlara katıldılar.

Kız, «Nerede? Nerede?» diye bağıırıyordu.

Riccardo sordu. «İri mi? Dişlerini görebiliyor musun? Sözünü ettiğimiz hayvan mı, o?»

«Biraz uzakta olduğu için bilemiyorum. İki üç kilometre ötede.» Sean ağaçların arasındaki gri lekeyi işaret etti. Claudia öyle iri bir hayvanın bu kadar zorlukla görülebilmesine şaşıtı.

Riccardo, Sean'a, «Ne düşünüyorsun?» dedi. «O Tukutela olabilir mi?»

Sean, «Olabilir,» diyerek başını salladı. «Ama ihtimal binde bir.»

Tukutela! Claudia babasıyla Sean'un kamp ateşinin etrafında oturlurken bu filden söz ettiklerini duymuştu. Tukutela yani 'Öfkeli' bütün Afrika'da ancak birkaç tane kalmış olan o efsaneleşmiş hayvanlardandı. Her bir dişi elli kilodan ağır olan erkek bir fildi. Riccardo'nun Afrika'ya son kez gelmesinin nedeni de yine bu hayvandı. Çünkü Tukutela'yı bir defa görmüştü. Hem de çok yakından. O ve Sean, filin dişlerine sessiz bir huşuyla bakmışlardı.

Riccardo Monterro o fildişlerine sahip olabilmek için çok para vermeye hazırdı. Sean'a, fısıltıyla, «Onu avlamamızın hiç yolu yok mu?» diye sormuştu. Avcı duraklamış, sonra da basını sallamıştı.

«Hayır, Capo. Ona dokunamayız. Yoksa hem lisansımı elimden alırlar hem de kiraladığım yeri.» Çünkü Tukutela'nın boynunda bir tasma vardı. Naylondan yapılmış çok sağlam bir şeydi bu. Ve tasmadan bir telsiz vericisi sarkıyordu.

Birkaç yıl önce hükümet fillerle ilgili bir araştırma başlatmış ve komisyon üyeleri bir helikopterden ilaçlı bir ok atarak fili uyutmuşlardı. Sonra da boynuna bu telsiz vericisini takmışlardı. Böylece Tukutela 'araştırma için seçilen bir hayvan' durumuna gelmişti. Artık yasal biçimde avlanan kimselerin file dokunmaları imkânsızdı. Tabii, Tukutela fildişi hırsızlarının eline geçebilirdi. Ama lisanslı avcıların fili vurmaları yasaktı.

Tukutela uyutulduğu zaman hükümet veterineri Dr. Glynn Jones filin dişlerini de ölçmüştü.

Tabii sonuç gizli tutulmuştu. Ama doktorun sekreteri olan sarışın Sean Courtney'in o zamana kadar gördüğü en harika erkek olduğunu düşünüyordu. O yüzden raporun bir kopyasını ona vermişti.

Sean yaşlı fili incelerlerken Riccardo'ya, «Jones'un ölçülerine göre,» diye fısıldamıştı. «Filin bir dişi elli dokuz kilo. Diğer dişi ise biraz daha hafif.»

Dişler hayvanın dudak hizasında Sean'un üst bacağı kadar kalındı. Bitkilerin özsuuları yüzünden iyice kararmışlardı.

Sonunda iki avcı oradan uzaklaşarak yaşlı fili yalnız bırakmışlardı. Sonra altı ay kadar önce sarışın sekreter Sean'un küçük bekâr dairesinde onun için kahveleri hazırlarken laf arasında, «Tukutela'nın tasmaını attığından haberin var mı?» demişti.

Cırçıplak yatağa uzanmış olan Sean telaşla doğrulup oturmuştu. «Ne dedin?»

«Jones çok sinirlendi. Yön bulucuyla Tukutela'yı aradılar. Ama sadece hayvanın tasmaıyla bağlantı kurabildiler. Fil sonunda tasmayı çıkarmayı başarmış ve bir msasa ağacının tâ tepesine atmış.»

Sean mutlu mutlu, «Sen küçük ve zeki, güzel tir kızsın,» diye bağırmişti. «Gel de ödölünü al.» Sekreter de sabahlığını yere atarak odada koşmuştu.

Tukutela tasmaını atmış ve artık araştırma için seçilmiş bir hayvan olmaktan da çıkmıştı.

Şimdi onu vurmak yasak değildi. Sean hemen aynı gün Alaska'ya Riccardo'ya bir telgraf çekmişti. Ertesi gün öğleden sonra da cevabını almıştı.

«Geliyorum. 1 Temmuzdan 15 Ağustosa kadar bir av partisi düzenle. O dev hayvanı istiyorum. Capo.»

Ve şimdi Riccardo tepenin doruğunda durmuş, aşağıda, uzaklardaki ağaçların arasında beliren gri lekeyi inceliyor, heyecanla titriyordu.

Claudia büyük bir hayretle ona bakıyordu. Karşısındaki babasıydı. Dünyanın en soğukkanlı adamı. Onun kılını bile kımılatmadan on milyon dolarlık bir anlaşmadan söz ettiğini, Vegas'da kumar masalarına küçük bir servet sürdüğünü görmüştü. Ama işte şimdi Riccardo ilk kez bir kızla buluşan okul öğrencisi gibi titriyordu. Kız, babasına karşı ani bir sevgi duydu.

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayamadım, diye düşündü. Belki de ben fazla sert davranıyorum. Belki de bu babamın hayatta gerçekten istediği son şey. Babasına sarılarak, «Affedersin,» demeyi istedi. «Elinden bu son zevki almaya çalıştığım için üzgünüm, baba.»

Riccardo ise o anda kızının varlığını bile unutmuştu. Kendi kendine konuşuyormuş gibi usulca, «O Tukutela olabilir,» diye tekrarlıyordu.

Ama Sean başını salladı. «Usta dört iz sürücü nehri gözlüyor. Tukutela onların haberi olmadan karşıya geçemez. Zaten daha erken. Hayvan ancak son gölcük de kuruduktan sonra vadiden ayrılır. Yani en erken bir hafta ya da on gün sonra.»

Riccardo bu açıklamaya aldırmadı. «Kimse görmeden karşıya geçmiş olabilir. Aşağıdakinin Tukutela olması ihtimali var.»

Sean, «Tabii aşağıya inip bakacağız,» diye cevap verdi. Riccardo'nun heyecanı onu kızı kadar şaşırtmamıştı. Bunu çok iyi anlıyordu. Riccardo gibi elli adamın da aynı duruma düştüklerini görmüştü. Bu müşterileri de Riccardo gibi güçlü, saldırgan ve başarılı

insanlardı. İğgüdülerini baskı altında tutmaz ya da gizlemezlerdi. Avlanmak, her insanın ruhunun ezici bir parçasıydı. Bazıları bunu inkâr ederler ya da baskı altında tutarlardı.

Bazıları ise bu duyguyu açık açık şiddetle ilgisi olmayan alanlara yöneltirler, golf sopası ya da raket sallarlardı. Ama Riccardo gibiler tutkularını frenlemezler, kovalama ve öldürmenin verdiği o nihai zevkten daha azıyla yetinmezlerdi.

Sean, «Shadrach,» diye seslendi. «Bwana'mn .416 bandiuki'sini getir. Su şişelerini de unutma. Matatu, Qkwendi, gidelim!»

Tepenin önündeki dik yamaçtan indiler. Çevikçe kayadan Kayaya atlıyorlardı. Aşağıda sıraya girerek koşmaya başladılar. Matatu iz sürmek için önden gidiyordu. Onu Job'la Sean izliyor, üstün görme gücü olan bu insanlar ilerdeki ormanı tarıyorlardı. Müşteriler ortadaydı. En sondan gelen Shadrach'in elinde Riccardo'nun silahı vardı. Bunu her an ona vermeye hazırdı. Hızla ilerliyorlardı ama ormanda bir saat kadar koştuktan sonra ancak Matatu yumuşak topraktaki izleri bulabildi. Gözlerini devirerek döndü ve tiz bir sesle bağırdı.

Sean baba kıza, «Tukutela değil bu,» diye haber verdi. «Bu sabah izlerini yolda gördüğümüz fil. Dönerek bu tarafa gelmiş.»

Claudia babasının yüzüne baktı. Adam büyük bir düş kırıklığına uğramıştı. Kızın kalbi sızladı.

Yürüyerek av kamyonuna dönerlerken kimse konuşmadı. Taşıta geldikleri zaman Sean usulca, «Bu isin kolay olmayacağım biliyordun, Capo,» dedi. «Öyle değil mi?» Birbirlerine bakarak gülümsediler.

«Haklısın tabii. Önemli olan kovalamaca. Avını vurduğu zaman hayvan ölmüş bir et yığını halini alıyor.»

Sean, «Tukutela gelecek,» diye söz verdi. «Onun yolu burası. Yeni ay doğmadan burada olacak. Sana söz veriyorum. Ama şimdi o aslanı unutmamalıyız. Gidip yeme bir bakalım. Büyük Frederick istediğimizi yapacak mı?»

Yirmi dakika sonra av kulübeciği ve yemin aşağısındaki kuru nehir yatağındaydılar.

Kamyonu beyaz kumların üzerinde bıraktılar. Claudia yamaca tırmanırken bir an bir gece önceki o dehşeti hatırlayarak titredi. Dişi aslanın kulübeciğin gerisindeki ayak izlerini gördüğü zaman da öyle. Sonra Sean'la silah taşıyan hamallar heyecanla konuşmaya başladılar. Matatu ise telaşlı bir Afrika tavuğu gibi sesler çıkarıyordu.

Claudia, «Ne var?» diye sordu ama kimse ona cevap vermedi. Kız, yaban incirinin dalında asılı olan leşe doğru giden adamlara yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Claudia yalvardı. «Biriniz lütfen bana ne olduğunu söyler misiniz?» Ama yeme pek yaklaşmadı. Koku dayanabileceği gibi değildi. Erkekler hiç de tiksiniş gibi davranmıyor, leşten kalan parçaları inceliyorlardı. Claudia bile arada bir fark olduğunu farkındaydı.

Bir gün önce leş hemen hemen hiç dokunulmamış gibiyken şimdi etlerin yarısı yenmişti.

Yaban ineğinin ön butlarıyla kafası kalmıştı sadece. Sean leşe erişebilmek için iyice uzanmak zorunda kaldı. İneğin belkemiği ve kaburgalar iyice çiğnenmiş, parçalanmıştı.

Kalın kara deri, pençe ve şerit şerit yırtılmıştı. Şimdi bu yası simgeleyen bir bayrak gibi aşağıya sarkıyordu.

Sean'la silah taşıyıcılar leşi incelerken Matatu yeri, incir ağacının etrafını aradı. Zaman zaman av kokusu almış bir tazı gibi sesler çıkarıyordu. Sean kırılmış beyaz kaburgalardan aldığı bir şeyi Riccardo'ya gösterdi. İki adam heyecanla güldüler..

Claudia, «Lütfen biriniz benimle konuşun,» diye ısrar etti.

Sean o zaman ona seslendi. «O halde yaklaş. Öyle uzakta durma.»

Kız, melodrama kaçan bir tavırla burnunu tutarak istemeye istemeye ilerledi. Sean sağ elini ona doğru uzattı. Avucunda bir tek kıl vardı. Claudia'nın saç telleri kadar siyah ve uzundu.

«Nedir o?»

Riccardo kılı Sean'dan aldı. Kız babasının tüylerinin heyecandan ürpermiş olduğunu fark etti.

İtalyanlara özgü o siyah gözleri ıslık ısıldı. «Yeleden bir tel.» Sonra kızını elinden tutarak incir ağacının dibine çekti. «Şuna bir bak. Görüyor musun Matatu bizim için ne buldu?»

Ufaktefek iz sürücü gururla gülümseyerek karışmış toprağı işaret etti. Burada bir tek belirgin ayak izi vardı. Bir çorba tabağı büyüklüğündeydi bu. Claudia ize bakarken yine o dehşeti duydu. Bu ayak izini bırakan hayvan bir ejderha gibiydi herhalde.

Sean açıkladı. «O, dişi aslanlar dün gece bizi kaçırdıktan sonra çıkagelmiş. Ay batıncaya kadar beklemiş. Ve gecenin en karanlık saatinde ağaca yaklaşmış. Yaban ineğinin hemen hemen yarısını yemiş. Sonra hava aydınlanmadan kaçıp gitmiş. Sana onun kurnaz bir yaşlı iblis olduğunu söyledim.»

Claudia, «Bunu yapan bir aslan mı?» diye sordu.

«Sıradan bir aslan değil.» Riccardo başını salladı. «Sonunda Büyük Frederick kalkıp gelmiş.»

Sean dönerek adamlarına yaklaşmalarını işaret etti. Job, Shadrach ve Matatu avcının etrafında yere çömeldiler. Avla ilgili ayrıntıları konuşurken Claudia'yla Riccardo'yu da unuttular. Kendilerini bu işe iyice vermişlerdi. Sean ancak bir saat sonra ayağa kalkarak gölgede oturan Riccardo'yla Claudia'nın yanına geldi.

Onlara, «önemli olan aslanın gece bastırmadan buraya gelmesini sağlamak,» dedi.

«Hepimiz de aynı fikirdeyiz. Bunun tek yolu aslan için taze yem hazırlamak ve yeni bir av kulübeciği yapmak. Dişi aslanlar eski kulübenin farkına vardılar. Ve ihtiyar Fred de iyice kuşkuda olacak. Uzakta bir yere sinip gece olmasını bekleyecek. Ya da biz kendisini buraya çekmenin yolunu bulacağız.»

Sean baba kızın arasına oturdu. Bir süre konuşmadı. Sonra, «Biliyor musun, Capo?» diye mırıldandı. «Ben bazen iyi bir dost, güvendiğim biri için kuralları biraz çiğnerim.» Kelimelere basa basa konuşuyordu. Riccardo'ya bakmıyor, elindeki dalla yere, ayaklarının arasına şekiller çiziyordu.

Riccardo başını salladı. «Seni dinliyorum.»

Sean usulca, «Beiki de bu aslanı kıştırmanın bir tek yolu var,» dedi. «Işıklandırma yolu.»

Uzun bir sessizlik oldu. Claudia 'ışıklandırma'nın ne olduğunu' bilmiyordu ama Sean'un yasalara da, mertliğe de uymayan bir şeyi önerdiğinin farkındaydı. Ona babasını böyle kötü bir şeye teşvik ettiği için kızıyordu ama bu işe karışmaması gerektiğini de biliyordu.

Riccardo, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Bu işi doğru dürüst yapalım.»

«Deneriz.» Sean omzunu silkti. «Ama bu aslan tam yeme yaklaştığı sırada vuruldu bir kere. Bu iş hiç kolay olmayacak.»

Yine uzun bir sessizlik oldu, hemen hemen bir dakika kadar sürdü. Sonra Sean, «Aslan bir gece hayvanıdır,» diye konuşmasını sürdürdü. «Gece dolaşır. Bu aslanı istiyorsan bence onu karanlıkta kıştırmalısın.»

Riccardo içini çekti. «Onu çok istiyorum. Ama aslanı saygısızca öldürecek kadar da değil.»

Sean ayağa kalktı. «Bu senin safarın, Capo. Ben sadece böyle bir teklifte bulunacağım fazla kimse olmadığını bilmeni istiyorum. Hatta galiba senden başkası yok.»

Riccardo, «Biliyorum,» dedi. «Sağol, Sean.»

Avcı incir ağacına doğru gitti. Adamlarına leşi sürünün erişebileceği bir yere indirmeleri için yardım edecekti.

O uzaklaşır uzaklaşmaz Claudia, babasına, «Işıklandırma mı?» diye sordu. «O da nedir?»

«Karanlık bastırdıktan sonra hayvanı projektörle aydınlatmak ve onun ışığında aslanı vurmak. Bu yasak. Kesinlikle yasak.»

Claudia acı acı, «Aşağılık herif,» dedi.

Riccardo bu sözlere aldırmayarak yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü. «Sean benim için meslek hayatını tehlikeye atmaya hazır. Benim için yapılan şeylerin en güzellerinden biri bu.»

«Onu reddettiğin için seninle gururlanıyorum, baba. Ama o aşağılık bir hayvan.»

Riccardo, «Anlamıyorsun...» diye mırıldandı. «Anlayabileceğini sanmıyorum.» Ayağa kalkarak uzaklaştı. Kız hemen suçluluk duygusuna kapıldı. Anlıyordu. Bu, babasının avlayacağı son aslandı. Claudia babasına duyduğu sevgiyle o harika hayvanı koruma isteği, haklılık ve adalet düşünceleri yüzünden bocalıyordu.

Doğru olanı başarmak kolay olmalıydı, diye düşündü. Ama çoğu zaman böyle olmuyor.

Ondan sonraki günlerde yaşı aslanı ahlak kurallarına uygun bir biçimde kısıtırmaya çalıştılar.

O ve dişı aslanlar için taze et sağlamaları gerekiyordu. Riccardo, Sean'un işaret ettiğı bir yaban öküzünü ve bir başka kısır ineğı vurdu. Bir başka gün de boynuzları aşınarak güdükleşmiş, kaburgaları belli olan pek yaşı bir yaban öküzünü.

Sean her gün ya yemin yerini değıstiriyordu ya da av kulubesininkini. Kara yeleli erkek aslanın gün ışığında rahatlıkla yaklaşılabileceğı bir yer bulmaya çalışıyordu. Her akşam, gece oluncaya kadar kulübecikte bekliyor, sonra da keyifsizce kampa dönüyorlardı. Ertesi sabah av alanına gittikleri zaman aslanın etleri yemiş olduğunu görüyorlardı. Hayvan geride dev ayak izleri ve yele kıllarını bırakıyor, şafaktan önce de kaçıp gidiyordu.

Sonunda aslana küfreden Sean taktik değıstirdi. Çürümüş leşi, dişı aslanlarla yavruların yiyebilmeleri için zincirinin ucundan aşağıya sarkıttı. Zaten o sırada ölü yemden geride kurumuş deriyle kemirilmiş kemikler kalmıştı. Sean, nehrin beş yüz metre yukarısına bir ağaca taze bir leş astırdı. Bu sadece büyük aslanın erişebileceğı bir yükseklikteydi. Ağaç omuz hizasına kadar yükselen kuru kış otlarıyla dolu bir açıklığın ortasından yükseliyordu. Sean etrafında dişiler ve yavrular olmazsa aslanın daha erken geleceğini umuyordu.

Aslanın kendini daha da güvende hissetmesi için gizlenecekleri yeri kuru nehrin yatağındaki bir tek ağacının çatalına hazırlatmıştı. Bu yerden dört buçuk metre yükseklikte bir platformdu. Buradan kuru yatağın beyaz kumlarının ilersi gözüküyordu.

Sean leşin asılı olduğu ağacın etrafındaki otların hepsini temizletmedi. Aslanın orada kendini güvende saymasını istiyordu. Otların arasında sadece bir yol açtırdı. Bu hemen hemen aslanın gövdesi genişliğindeydi. Gruptakiler bu tünelden leşi görebiliyorlardı.

Öğleden bir saat sonra ağaçtaki gizli yere çıkarlarken Sean, «Aslan gelirse art ayaklarının üzerinde yükselinceye kadar beklemelisin, Capo,» dedi. Uzun, insana uyku veren o sıcak saatleri ağaçta geçireceklerdi.

Sean, Claudia'nın Karen Blixen'in Afrikadan, adlı cep kitabını getirmesine izin verdi. Ama ona, «Sakin sayfaları hışırdatayım deme,» diye de uyardı.

Dişı aslanlarla yavrular erken geldiler. Leşi yemeye öylesine alışmışlardı ki hiç çekinmiyorlardı. Önce otlarla kaplı açıklıktaki yeni yeme yaklaşarak leşi istekle süzdüler. İki dişı bundan et koparmaya çalıştılar ama leş erişemeyecekleri bir yerdeydi.

Genç dişı Aksi Taze'nin gözleri kızarmış ve mikropalanmıştı. Buna Sean'un gözlerine doğru püskürttüğü nehir kumları neden olmuştu. Hayvanın yanaklarından yaşlar akıyordu. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Ama artık gözleri iyileşiyordu. Sadece göz kuyruklarında sarı çapaklar kalmıştı.

İki dişı bir süre sonra leşe erişmekten vazgeçtiler ve yavrularını daha aşağıdaki o kokmuş yeme doğru götürdüler.

Avcılar ağaçtan, beş yüz metre aşağıdaki leşi parçalayan sürünün homurtularını duyuyorlardı. Ama saatler geçerken iyice doymuş olan dişı aslanlar gidip gölgede yattılar

ve gürültüler de kesildi.

Güneşin batmasından yarım saat önce durmadan esen hafif sıcak rüzgâr birdenbire kesildi.

Açıklığa, Afrika akşamlarına özgü derin sessizlik çöktü. Claudia o yüzden kitabından başını kaldırdı. Kitabı usulea kapatıp o tam sessizliği dinledi.

Sonra birdenbire bir çalı antilopu karşı tarafta bağırdı. Diğerlerini uyarmaya çalışan hayvanın sesi etrafta gürültüyle yankılanırken Claudia sıçradı. Sean, onu uyarmak için kalçasına dokundu. Kız, sanki yeni tenis maçından çıkmış gibi kesik kesik soluyordu.

Şimdi sessizliğin tehlikeli bir hali vardı. Sanki bütün dünya nefesini tutmuştu. Sonra Claudia babasının soluk verdiğini duydu ve dönerek ona baktı. Riccardo sanki vecd içindeydi. Kız, Tanrım, ne kadar da yakışıklı, diye düşündü. Şakaklarındaki gümüş kanatlar dışında çok genç duruyordu adam. Cildi bronzlaşmıştı. İnceydi ve sağlıklı gözüküyordu. Onu için için mahveden vücudunun kötü ihaneti henüz dışarı vurmamıştı.

Riccardo'nun heyecanı sariydi. Claudia şimdi kanının damarlarında daha hızla aktığını hissediyordu. Babasının bakışlarını izlemek için başını ağır ağır çevirdi. Adam sağa, ormanın kenarındaki otlara doğru bakıyordu.

Ama orada bir bodur soğütün üst dalına konmuş, papağana benzeyen gri bir kuştan başka bir şey yoktu. Sean, Claudia'ya onun 'lourie' kuşu olduğunu söylemişti. O kötü ünlü «Haydi git!» kuşu olduğunu. Bu kuş cırlak bir sesle haykırarak avları uyardığı için avcıların işlerini altüst ederdi. Kuş şimdi yine, «Haydi git! Haydi git!» diye ötüyordu. Ama yüksekteki dalda kanat çırparken, bir taraftan da başını çevirmiş aşağıdaki uzun otların araşma bakıyordu.

Sean, Claudia'ya iyice yaklaşarak kulağına, «İşte geliyor,» diye fısıldadı. «Kuş onu görüyor.» Kız gözlerini kısarak baktı amca neyi aradığını kendisi de bilmiyordu.

Sean, «Otlara doğru bak,» diye ona yardım etti. Claudia o zaman otların tepelerinin usulca sallandığını gördü. Bu sinsice hareket nehir yatağına doğru ilerledi. Otların dalgalanmaları zaman zaman duruyordu.

Sean, «Etrafı dinliyor ve kokuyu izliyor,» diye açıkladı. Claudia onun heyecan gibi bir duygusunu açığa vuracağını hiç sanmamıştı. Ama işte avcının fısıltısı heyecandan çatallaşmıştı.

Otların tepeleri yeniden dalgalanmaya başladı. Hareket yemin asılı olduğu ağaca yaklaştı.

Claudia babasının solur gibi çok hafif inlediğini duydu. Aynı anda Sean onu tekrar uyardı.

Belki sadece Claudia'nın kalçasına dokunmayı düşünmüştü, ama birdenbire bacağının üst kısmını kavradı.

Claudia bir an şok geçirir gibi oldu. Bunu aslanın ortaya çıkması daha da yoğunlaştırdı. Hayvan dişilerin ezdikleri otların arasındaki açıklıkta belirdi. Claudia onun kafasının

tepesini, siyah ve kıvrık, gür yelesini gördü. Aslan azametle ağır ağır yürürken yelesi dalgalanıyordu. Kız bir an hayvanın parlak sarı gözlerini gördüğünü sandı.

Claudia o zamana kadar bu kadar tehlikeli ama aynı zamanda da haşmetli bir hayvanla karşılaşmamıştı. Aslanı bir an seçebildi, sonra hayvan otların arasında kayboldu. Ama Claudia'nın soluğu kesilmişti. Sean'un eli de hâlâ bacağındaydı.

Kız birdenbire cinsel isteklerinin uyanmış olduğunu fark etti. Sean'un parmaklarının etkisiyle gevşemek istedi. Ama tabii bu müthiş bir budalalık olurdu. Claudia'yı o zamana kadar hiçbir insan bu adam gibi sinirlendirip öfkelenmemişti. Kız biraz zayıflık ederse Sean'un bundan acımasızca yararlanacağını biliyordu. Kendi kendine çaresizce, ondan hoşlanmıyorum, dedi. Ama yine de bacakları titriyordu. Herhalde Sean da bunun farkındaydı.

Sonra avcı elini kızın bacağından çekti. Ama bunu çirkin bir biçimde yaptı. Elini çekişini okşamaya dönüştürdü. Parmaklarını ağır ağır Claudia'nın bacağı ve kalçasına sürdü. Kız buna hazırlıklı değildi. Öfkesinden yanakları ve boğazı yanmaya başladı. Ama hâlâ yemin asılı olduğu ağacın altına doğru bakıyordu.

Kız duygularını kontrol altına almaya çalışırken sessizlik uzadı. Claudia, beni etkileyen o değil, diye düşündü. Ona tepki göstermedim. Sean'un beni ilgilendirecek hiçbir yanı yok. Bu duruma burasının uyandırdığı heyecan ve gerilim neden oldu. Sean beni hiç çekmiyor. Ben duygulu ve ince ruhlu erkeklerden hoşlanırım. Onda incelik yok. Küstah ve hain.

Nehir yatağının ötesinde otlar birdenbire sallandı, sonra yere yuvarlanan ağır bir gövdenin çıkardığı ses duyuldu.

Claudia, Sean'un arkasında sessiz kahkahalarla sarsıldığını hissetti. Bir an ona güldüğünü sandı. Sonra avcı, «Aslan yere yattı,» diye fısıldadı. «İnanılacak gibi mi? Yemin hemen altına uzanmış dinleniyor. Küstah köpek!»

Sean aslan kadar kızı da düşünüyordu. Claudia'nın ona karşı duyduğu ve gizlemediği o antipatinin farkındaydı. Aynı şeyleri o da duyuyordu. Bu yüzden kızın damarına basmak daha da hoşuna gidiyordu. Tabii kadınları gafil avlamak için en uygun yer av kulübeleriydi.

Unutulamayacak pek çok macerası böyle yerlerde başlamıştı. Kadınlar av kulübeciğine saklandıkları zaman psikolojik bakımdan onun kontroluna giriyorlardı. Bir derslikteki öğrenciler gibi. Sean'un emirlerini dinliyorlardı. Gerilim ve heyecan onları uysallaştırıyor, tehlike ve kan dökme, fiziksel ve cinsel duygularını canlandırıyordu. Bu ukala, şımarık, kendini beğenmiş Amerikalı dişi köpeğin diğerlerinden farklı olmadığını anlamak Sean'u çok eğlendirdi.

Herhalde Claudia şimdi bu anlık zayıflığı yüzünden hem ondan, hem de kendinden nefret ediyordu Sean, kıza sokulmuş otururken usulca güldü. Usta bir çapkına özgü içgüdüleriyle durumu sezmişti. Her kadın aşka hazır olduğu zaman bunu belli belirsiz işaretlerle açıklardı.

Soluma, kızarma, hafif kıpırtılar. Ama bunları ancak yetenekli bir çapkın farkedirdi. Sean, önemli olan ne zaman harekete geçeceğini bilmek, diye düşündü. Her aşamada ne kadar ileriye gidebileceğini sezmek.

Sean oturduğu yerden başını mahsus iyice çevirmiş olmasına rağmen kızın sağ yanağını ve uzun siyah kirpiklerini görebiliyordu.

Claudia simsiyah saçlarını tek örgü halinde toplamış, ensesi ortaya çıkmıştı. Ufak, biçimli başını destekleyen boynu ince bir sütuna benziyordu. Afrika güneşi altında bronzlaşmaya başlamış olan boynu ve yanağı hâlâ öfkesinden kıpkırmızıydı.

Sean onu incelerken Claudia'nın yüzündeki pembelik geçti. Kız kendini toplamaya başladı.

Avcı yine sessizce güldü. Kendi kendine, duyguların fena uyandı, dedi. Ve sen bu kadarına bile gelemiyorsun, küçük cadı. Sonra dikkatini karşı kıyıdaki otların arasına gizlenmiş olan aslana verdi.

Hayvanı tekrar ancak karanlık bastırdıktan sonra görebildiler. Artık sadece batı ufku aydınlıktı. Ama Sean yemi ve gizlenme yerini son ışıkları alacak biçimde hazırlatmıştı. Aslan ayağa kalkarken avcılar otların hışırdarak dalgalandığını farkettiler. Hepsi de heyecanla öne doğru eğildiler. Riccardo tüfeğinin dipçliğini omzuna dayayarak uzun bir boru biçimindeki teleskopik nişangâhtan baktı.

Aslan birdenbire otların arasında belirdi. Biçimi belli olmayan kara bir yığın gibiydi. Hayvan art ayaklarının üzerinde yükselerek yeme uzanırken buna bağlı olan zincirin gıcırdadığını duyular. Aslan etten bir parça koparıp yemeye başladı.

Sean, Riccardo'ya, «Görebiliyor musun?» diye sordu. Aslan o kadar gürültü ediyordu ki, hemen hemen normal sesle konuşmuştu. Riccardo cevap vermedi. Tüfeğinin uzun namlusuyla daireler çiziyor, batan güneşin son ışıklarında çaresizce nişan almaya çalışıyordu.

Sonunda yenilgiyi kabul etti. «Hayır. Çok karanlık.»

Claudia aslanın öldürülüşüne tanık olmayacağı için rahatlardı. Ama Sean usulca, «Pekâlâ.» dedi. «Bekleyecek ve şafak zamanı şansımızı deneyeceğiz.»

«Bütün gece burada mı bekleyeceğiz?» Claudia, Sean'un ona konuşmamasını tembih etmiş olmasına rağmen yine de dayanamamıştı.

Sean onun bu telaşıyla alay etti. «Her şeye katlanmaya razı değil miydin?»

«Ama... Ama... Job kamyonu getirmez mi?» Kız çaresizce konuşmuştu.

«Job silah sesi duymadıkça gelmez.» Claudia bu sözler üzerine üzüntüyle iskemlesinde büzüldü.

Soğuk gece sona ermek bilmedi. Nehir yatağındaki durgun gölcüklerden yükselen sivrisinekler etraflarında dönüyor, Claudia'nın açıkta kalan yerlerine sürdüğü ilaca da aldırıyorlardı.

Nehrin karşı tarafında aslan zaman zaman et yiyor, sonra da dinleniyordu. Gece yarısını biraz geçe kükremeye başladı. Rahatsızca kestiren Claudia etrafta yankılanan ses yüzünden telaşla uyandı. Yüreği ağzına gelmişti. O korkunç ses boğuk homurtularla sona erdi.

Claudia soluk soluğa, «Neden böyle yapıyor?» diye sordu.

«Bütün dünyaya buranın patronunun kim olduğunu açıklamak için.»

Sonra sırtlanlar geldi. Bir hortlak sürüsü gibi sesler çıkarıyor, et kokusu yüzünden heyecanla uluyorlardı. Aslan otların arasından koşarak, kükreyip hırlayarak onları kovdu. Ama yeniden et koparmaya başladığı zaman sırtlanlar geri döndüler. Leşin asılı olduğu ağacın etrafında huzursuzca bir daire oluşturarak, sanki aslanla alay ediyormuş gibi kahkahaları andıran sesler çıkardılar.

Claudia şafak sökmeden önce yine rahatsız bir uykuya daldı. İskemlesinde büzülmüş, başını biçimsizce yana çevirmişti. Sonra irkilerek uyandı. Etraf, yaban öküzünün leşine bağlı olan zincirin halkalarını görece kadar aydınlanmıştı.

Yakındaki ormanda çıplak kafalı, acayip iki siyah kuş ötüyordu. Yanında Riccardo gerinerek esnedi. Sean ayağa kalkarken tahta platform sarsıldı.

Claudia, «Neler oldu?» diye mırıldandı. «Aslan nerede?»

Babası, «Bir saat önce gitti,» dedi. «Etraf, ateş edecek kadar aydınlanmadan çok önce.»

«Bu kediye ancak bir yoldan avlayabilirsin, Capo. Işıklandırmayla. Ama tabii şansın yardım ederse, o da başka.»

Riccardo gülümsedi. «Ben şanslı bir adamım.»

O sırada kamyonun motor gürültüsünü duydular. Job onları almaya geliyordu.

O günü kampta geçirdiler ve uyudular. Ama o akşam tekrar gizlenme yerine gittikleri zaman aslan ortalarda yoktu. Hayvan ertesi gece de yeme gelmedi. Böylece yine durgun bir dönem başladı. Sean ve adamları aslanı bulmak için canla başla uğraştılar ama yararı olmadı.

Sean'un fili izlemeleri için yolladığı rehberlerden de bir haber çıkmadı. Riccardo Monterro'yu ise ovalarda dolaşan kara antilop, geyik ve ceylanları avlamak hiç ilgilendirmiyordu.

Nehrin kıyısında sadece iki dişi aslanla yavruları kalmıştı.

Sean, «Courtney'in beş yıldızlı oteli,» diye söyleniyordu. «Her gün en nadide yemekler.»

Sürü, avcılarının gelip gitmesine öyle alışmıştı ki, grup geldiği zaman aslanlar sadece yüz metre kadar geriliyor ya da ormana giriyorlardı. Dişiler laf ola biraz homurdanıyor ve ağaca yeni leş asılmasını ilgiyle izliyorlardı. Kamyonun hareket etmesini sabırsızca bekliyor ve daha avcılar uzaklaşmadan son yiyeceği incelemek için koşuyorlardı.

Ama Büyük Frederick dönmüyordu. Artık yemin etrafında hayvanın o dev ayak izlerini de bulamıyorlardı. Sean'un her gün dolaştığı toprak yollarda da. Avcı kampın etrafındaki

altmış kilometrelik alanı arıyordu.

Riccardo, «Ama aslan neden böyle ortadan kayboldu?» diyordu.

«Çünkü o bir kedi. Ve bir kedinin aklından geçenleri kim bilebilir?»

Gizlenme yerindeki kısa ama ateşli olaydan sonra Sean'la Claudia'nın arasındaki ilişki değişmişti. Tartışmaları daha acılaşmış ve düşmanca bir hal almıştı. Gizlemedikleri öfkelen artmıştı. Birbirlerinin rahatını kaçırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Kız onu «ırkçı» diye suçladığı zaman Sean gülüyordu. «Amerika'da bu, bir adamın siyasi hayatını sona erdirecek ya da işini mahvedecek veya toplumdan dışlanmasına neden olacak en büyük hakaret sayılıyor! Hepinizin ödü patlıyor bu sözcükten. Zenciler de bunu biliyor ve bu durumdan ellerinden geldiğince yararlanıyorlar. En akli başında, amansız bir işadamına ya da politikacıya bu sözü söylediğin zaman köpek yavrusu gibi yerlerde yuvarlanıyor ve inliyor.» Sean'un sesi neşeliydi. «Burası Amerika değil, cicim. Bizler bu sözden korkmuyoruz. Burada ırkçılık, kabile kültürü ve ilişkileriyle aynı anlamdadır. Ve biz hepimiz de kabileye önem veririz. Özellikle siyahlar. Eğer sen. gerçek ırkçılık ve kabileciliğin ne demek olduğunu anlamak istiyorsan, yeni bağımsızlığına kavuşan Afrika ülkelerinden birinde yaşamalısın. Sıradan bir zenci politikacıya 'ırkçı' dediğin zaman bunu iltifat olarak alır. Sanki onu 'vatansever' diye tanımlamışsın gibi sevinir.»

Kırılan kızın itirazları Sean'un çabalan için büyük bir ödül oluyor ve onun damarına basmak için yeni yollar arıyordu.

Sean, «Sen benim Güney Afrikalı olduğumu biliyor muydun?» diye sordu.

Claudia fena halde şaşırdı. «Ben senin İngiliz olduğunu sanıyordum.»

Sean başını sallayarak kızın tepesini attıran o tavıyla gülümsedi. «Herhalde devletinin ülkem aleyhinde aldığı zorlatıcı önlemleri de onaylıyorsun. Yaptırımları.»

«Tabii. Her dürüst insan onaylar.»

«Doğrudan doğruya bir milyon zencinin aç kalmasına neden olsa bile, öyle mi?» Sean kızın cevabını beklemeden ekledi. «Ya Amerikan firmalarının ülkemde yatırımlar yapmamalarıyla ilgili karar. Onu da destekliyor musun?»

Claudia gururla, «Üniversitedeyken bu konuyla ilgili bir kampanyaya katıldım,» diye açıkladı. «Hiçbir yürüyüş ya da toplantıyı kaçırmadım.»

«Demek planın şu: Misyonerlerini geri çekerek, katedrali yakarak bir ülkeyi dine davet etmek. Harika!»

«Sen konuyu çarpıtıyorsun.»

«Çabaların başarılı olduğu için sana minnet duymalıyız. Sen kendi vatandaşlarını bizim mallarımızı yine bize dolar üzerinden beş sente satmaya zorladın. Güney Afrika'da bir gece içinde iki yüz multimilyoner yaratıldı böylece. Ve onların hepsinin de suratları beyazdı. Seni kutlar, içtenlikle teşekkür ederiz, cicim.»

Böyle tartışırken aralarındaki gizli bağı farkındalardı. O paylaştıkları fiziksel dokunuş anı aralarında zehirli bir yılan gibi yatıyordu. Tehlikeli ama çekici bir yaratık gibi.

Claudia hemen hemen iki yıldan beri bir erkekle ilişkiye girişmemişti. Kısa bir süre birlikte yaşadığı ama sonra adamın evlenme ısrarlarına dayanamadığı için bıraktığı doktordan beri.

Bu tür bir yaşam onun Latin tabiatına uymuyordu ama çok titizdi. Gece çadırında yatarken babasıyla konuşan Sean'un sesini dinlediğini farkediyordu birdenbire. O yumuşak tatil sesi.

Ava, Riccardo'ya, «İyi geceler,» diyerek çadırına giderken kızının yakınından geçiyordu.

Claudia o zaman kaskatı kesiliyor ve onun ayak seslerini dinliyordu. Sean içeri girerse onu buz gibi bir tavırla, hakaretlerle kovmayı planlıyordu. Ama adam duraklamadan geçip gittiği zaman da düş kırıklığına uğruyordu.

Safarinin dokuzuncu günü nehrin kıyısındaki yemi kontrole gittikleri zaman genç dişi aslan saldırgan davrandı. Gözleri tümüyle iyileşmiş olan hayvan Sean kamyonundan inerken ona dişlerini göstererek yalandan saldırmaya kalktı. Kuyruğunu hızla sallayıp duruyordu.

Sean ona dikkatle baktı, sonra da sevinçle, «Aksi Taze kızışmış,» diye açıkladı. «İşte Büyük Frederick'in karşı koyamayacağı bir yem. Bana şanslı bir adam olduğunu söyledin. Capo. Şimdi bakalım ne kadar şanslısın?»

Sean bu olağanüstü fırsatı kaçırmak istemiyordu. Vurdukları hayvanın leşini o iri erkek aslanı gördükleri açıklıktaki ağaca astılar yine. Ama dişi aslanların yetişebileceği kadar alçağa. Öğleden sonra ağaçtaki gizlenme yerine çıktılar. Dişi aslanlar bir saat kadar sonra taze kanın kokusunu aldılar. Nehrin kuru yatağından koşarak geldiler. Onları birbirleriyle boğuşan yavrular izledi. Yaşlı dişi taze leşten bol bol et kopararak yerken, genç olanı sadece az bir parçayla yetindi. Ağacın altındaki ezilmiş otların üzerinde huzursuzca dolaşıyor, zaman zaman da durup ormana bakıyordu. Öyle anlarda başını eğiyor, alçak sesle acı acı inliyordu. Bu seste ıstırap ve özlem vardı. Claudia bu güzel hayvanın derdini anladığını fark etti.

Sean kızın omzunun arkasından, «Aferin sana,» dedi. «Erkeğini çağır. Ona kendisini burada nelerin beklediğini söyle.»

Claudia öfkeyle, haksızlık bu, diye düşündü. Dişiyi böyle kullanmak yanlış.

Birdenbire iki dişi de ormana doğru döndüler. Endişelenen yavrular annelerinin arkasına sindiler. Sonra genç dişi otların arasından ilerleyerek sevinçle hırladı.

«Dikkat, Capp.» Sean elini Riccardo'nun koluna koymuştu. Onun tüfeği kaldırmasını engelliyordu. «Acele etme.»

Sonra aslan ormandan çıktı. Dişiye doğru heyecanla giderken önce otların arasında yelesini gördüler. Dişi utanmazca atıldı ve erkekle otların arasında biraraya geldiler.

Claudia, olduğu yerde kımıldandı. Sean parmaklarını kızın bacağına sürdü. Claudia'nın

kasları gevşeyiverdi.

Sonra erkek aslan başını arkaya atarak kükredi. Dişi aslan da ona katıldı. Claudia aynı anda elini Sean'unkinin üzerine koydu ve küçük parmağını yakalayarak hırsıyla geriye doğru bükte. Neredeyse parmağı yerinden çıkarıyordu. Avcının elinden omzuna doğru müthiş bir acı yayıldı. Az kalsın bağıracaktı. Ama Riccardo yanlarında oturuyordu. İskemlenin branda bezinden yanı kızın belinden aşağısını gizliyordu ama Riccardo mutlaka Sean'un ne yaptığını anlayacaktı. Avcı bütün gücünü kullanarak sesini çıkarmadı. Elini çekerek usulca küçük parmağını ovdu. Claudia'nın dudağının kinci bir gülümseyişle kıvrılmış .olduğunun farkındaydı.

Dişi aslan nehrin ötesinde ayağa kalkarak silkindi. Sonra da memnun bir tavırla nehrin yatağına indi. Orada durup uzun otların arasında oturan erkeğe baktı.

«Hazır ol, Capo.» Sean hâlâ parmağını ovuyordu.

Akşamın beşi olmuştu. Güneş ışınlarının geliş açısı çok uygundu, karşı kıyıyı sahneymiş gibi aydınlatıyordu. Riccardo Monterro, Sean'un ava çıkardığı avcılarının en ustasıydı. Bu kadar uzaklıktan aynı noktaya üç kurşun gönderebilirdi.

Dişi aslan çekici bir tonda, miyavlar gibi bir ses çıkardı. Erkek aslan ayağa kalkarak onun peşinden nehir yatağına gitti. Dişinin yanında durdu. Güneşin altın ışıkları onu iyice aydınlatıyordu.

Sean, «O Tanrının sana bir armağanı, Capo,» diye fısıldadı. «Onu vur.»

Riccardo ağır ağır tüfeğini kaldırdı. Teleskopik mercekten aslana baktı. Şimdi hayvanın kıvrık ve gür yelesini, derisinin altındaki kasları bile görebiliyordu. Hayvanın omzunun hemen aşağısında atnalı biçiminde bir yara izi vardı. Şans getiren atnalı biçiminde bir iz.

Çok uygun bir hedef oluşturunuyordu bu. Riccardo yaraya nişan aldı.

Claudia babasının yanında dehşetten donmuş gibi oturuyordu. Erkek aslan başını çevirerek ona doğru baktı. Aslanların çiftleşmesi kızı çok etkilemiş ve sarsmıştı. Claudia, ölemeyecek kadar muhteşem, diye düşündü. Ve farkına varmadan ağzını açarak olanca gücüyle avaz avaz bağırdı. «Kaç! Kahretsin! Kaçmana bak!»

Sonuç Claudia'yı bile şaşırttı. Bir canlının böylesine hızlı hareket edebileceğine hiç tanık olmamıştı. Üç iri hayvan tembel tembel dururlarken birdenbire canlandılar. Kimildayan, altın rengi iri birer lekeleye dönüştüler. Yaşlı dişi hemen uzun otların arasında gözden kayboldu.

Bütün yavrular onun peşinden koştular. Genç dişi nehrin kıyısından ok gibi atıldı. Sanki ayaklan yere değmiyordu. Erkek aslan da onu izledi. Bütün iriliğine ve koskoca bir yığına benzeyen yelesine rağmen o da dişi kadar çevikti.

Riccardo Monterro yerinde döndü. Silahıyla aslanları izliyordu. Dişi aslan otların arasına dalarak gözden kayboldu. Erkek onun peşinden giderken silah patladı. İnsanın kulaklarını

sağır edecek gibi, acı veren bir sestir bu. Parlak güneş ışığında bile bir alevin dil gibi nehir yatağını aştığını gördüler.

Erkek aslan sendeledi. Bir defa öksürdükten sonra ottarın arasına daldı. O sessizlikte tüfeğin gürültüsü hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Şaşkın şaşkın boş açıklığa baktılar.

Sean usulca, «Aferin, cicim,» dedi.

Claudia meydan okurcasına, «Pişman değilim,» diye cevap verdi. Babası öfkeyle tüfeğini doldurdu. Ayağa kalkarak kızına hiç bakmadan derme-çatma el merdiveninden indi.

Sean da çiftesini alıp onu izledi. Ağacın dibinde durdular. Riccardo göğüs cebinin düğmesini açarak domuz derisinden 'yapılmış bir tabaka çıkardı. Sean'a bir Havana sigarı verdi. İki'si de bütün gün hiç sigar ya da pipo içmemişlerdi. Ama Sean şimdi sigarın ucunu dişleriyle kopardı.

İki adam sigaralarını yakarak bir süre sessizce tüttürdüler. Sonra Sean usulca, «Hayvanı neresinden yaraladığını söyle, Capo,» dedi.

Riccardo o kadar deneyimli bir nişancıydı ki, ateş ettikten hemen sonra kurşunun avın neresine isabet ettiğini söyleyebilirdi. Ama şimdi durakladı, sonra da istemeye istemeye, «O kadar çok hızlı koşuyordu,» diye mırıldandı. «Ben de fazla acele ettim. Biraz beklemem gerekirdi.»

Sean sordu. «Kurşun hayvanın karnına mı geldi?»

Riccardo başını salladı. «Evet. Karnına.»

Sean, «Kahretsin!» dedi. «Kahretsin! Ve kahretsin!»

İkisi karşı kıyıdaki sık otlara doğru baktılar.

Tayota kamyon silah atılmış olduğu için on dakika sonra geldi. Shadrach, Job ve Matatu beklentiyle gülümsüyorlardı. Riccardo Monterro'yla altı safariye katılmışlardı. Adamın o zamana kadar avını kaçırdığını hiç görmemişlerdi. Üç zenci taşıttan atlayarak nehrin diğer kıyısına baktılar. Yüzlerindeki gülümseme yavaş yavaş silindi ve Sean'un açıklaması üzerine de yerini derin bir sıkıntıya bıraktı. «İntumbu! Sarsaklarından!»

Zenciler kamyona gidip sessizce gerekli hazırlıkları yapmaya başladılar.

Sean gözlerini kısarak güneşe baktı. «Bir saat sonra karanlık basacak. Yaranın sertleşmesi için bekleyecek zamanımız yok.»

Riccardo, «Onu sabaha kadar öyle bırakabiliriz,» dedi. «O sırada iyice güçsüz düşmüş olur.»

Sean, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Aslan orada ölürse sırtlanlar işini bitirir. Elimize bir şey geçmez. Zaten zavallı hayvanın bütün gece acı çekmesine izin veremeyiz.»

Claudia gizlenme yerinden aşağıya inerken ikisi de sustular. Kız yere indiğinde avcıya da, babasına da bakmadı. Siyah örgüsünü meydan okurcasına arkasına atarak hızla kamyona gitti. Öne oturup kollarını kavuşturdu. Gözlerini sert bir ifadeyle ilerde bir

noktaya dikti.

Riccardo, «Çok üzgünüm,» dedi. «Kızımı yirmi altı yıldan beri tanıyorum. Onun böyle bir işe kalkışacağını tahmin etmeliydim.»

Sean ona doğrudan doğruya cevap vermedi. «Senin bizimle gelmen şart değil, Capo. Claudia'yla kalabilirsin. Ben karşıya geçecek ve işi tamamlayacağım. Bana bunun için para veriyorsun.»

Bu kez de Riccardo bu sözleri duymazlıktan geldi. «Rigby tüfeği alacağım.»

Sean, «Ona yumuşak burunlu kurşun doldurmayı unutma,» diye önerdi.

«Unutmam.» İkisi yan yana kamyonu gittiler. Riccardo elindeki daha hafif Weatherby tüfeği bırakıp Rigby'i aldı. Sonra da yumuşak burunlu kurşunlara uzandı. Bunlar yarada patlarken genişliyorlardı.

Sean da taşıtın yanına dayanarak çiftesindeki kurşunları değiştirdi. «Zavallı hayvan...»

Riccardo'ya bakıyordu ama aslında sözleri Claudia'ydı. «Aslında temizce ölecekti. Ama şimdi orada bir yerde, otların arasında barsaklarının yarısı yerde sürünerek yaşıyor. En çok acı veren yara karında açılandır.» Kızın yüzünü buluşunu ve renginin uçtuğunu farkettiler. Ama Claudia dönüp bakmadı. Sean bir gulyabaniye yakışacak bir zevkle konuşmasını sürdürdü. «Şansımızın yardım etmesini ve içimizden birinin ölmemesini dilerim. Herhalde ölen Matatu olacak. Onun izleri takip etmesi için önden gitmesi gerekiyor. Ve o ufak tefek deli hiçbir işten kaçmaya da yanaşmıyor. Evet, bugün içimizden biri ölecek bu Matatu olacak.»

Claudia istememesine rağmen izlemen ufak tefek Ndorobo'ya acıyarak baktı. Riccardo, «Kes artık, Sean,,» diye emretti. «Claudia ne kadar budalaca davrandığını biliyor.»

Sean sordu. «Gerçekten biliyor mu dersin? Hiç sanmıyorum. Pekâlâ, Capo. Deri ceketini giy. Aslan yere devirirse seni biraz koruyabilir. Ama pek fazla değil.»

Üç zenci nehrin kıyısında bekliyorlardı. Job saçma doldurulmuş büyük çifti almıştı. Ama diğer ikisi silahsızdılar. Yaralı bir aslanı, silah olmadan sık otların arasında izlemek özel bir cesaret isterdi.

Claudia o üzüntüsü arasında bile zencilerin Sean'a nasıl büyük bir güvenle baktıklarını fark etti. Daha önce de çok kez ölüm tehlikesiyle karşılaştıklarını ve bu yüzden aralarında özel bir bağ olduğunu sezdi. O dördü kardeşlerden çok daha yakındılar birbirlerine. Ya da âşıklardan. Claudia ani bir haset duydu. Hayatı boyunca hiçbir insana böyle yakın olamamıştı.

Sean her zencinin omzuna dokundu. Sonra da Job'a alçak sesle bir şeyler söyledi.

Matabele'nin yakışıklı yüzünde üzgün bir ifade belirdi. Bir an itiraz edecek gibi oldu. Sonra itaatle başını sallayarak kamyonu doğru gitti. Elinde çifti Claudia'nın yanında adeta nöbet tutmaya başladı.

Sean çift namlulu tüfeğini koluna dayayarak, parlak ve gür saçlarını parmaklarıyla alnından geriye taradı. Sonra perçemlerinin gözlerine düşmemesi için alına deriden örülmüş bir bant bağladı.

Claudia, Sean'dan nefret ediyordu, yine de bir kahraman gibi son hazırlıklarını yapan adama karşı hayranlık duydu. Şu anda korkunç bir tehlike ve ölüm olasılığıyla karşı karşıyaydı. Üstelik bunlara Claudia sebep olmuştu. Sean'un safari ceketinin kolları kesilmişti, ayağı haki bir şort vardı. Çıplak kol ve bacakları güneşten yanmıştı. Riccardo'dan da uzun boyluydu. Ama beli daha ince, omuzları ise daha genişti. O ağır silahı tek eliyle rahatlıkla taşıyordu.

Sean kıza baktı. Yeşil gözlerinde ciddi ve aşağılayıcı bir anlam vardı. Claudia birdenbire bir felaket olacağını sezdi. Avcıya nehri aşmaması için yalvarmak istedi. Ama o daha konuşmadan Sean arkasını döndü.

«Hazır mısın, Capo?» diye sordu. Riccardo, «Evet,» der gibi başını salladı. Yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. Avcı ekledi. «Pekâlâ. Gidelim.» Matatu'ya işaret etti. Ufaktefek iz sürücü öne geçerek onları nehrin kıyısından indirdi.

Nehrin yatağında av konumu aldılar. İz sürücü önde, Sean hemen onun arkasındaydı.

Dikkatle sazlara bakıyordu. Riccardo av sırasında bir kargaşa olmaması için Sean'u on adım geriden izliyordu. Shadrach ise en arkadaydı.

Karşı kıyının yakınında bir an durup etrafı dinlediler. Yukarı çıkarak yemin bağlı olduğu ağaca vardıkları zaman da. Sonra ağır ağır yürüdüler. Afrika yaralı bir aslanın peşinden hızla ilerleyen avcılarının mezarlarıyla doluydu. Matatu bütün dikkatini yere vermişti. Başını kaldırıp önünde bir duvar oluşturan otlara bakmıyordu bile. Bu bakımdan tümüyle Sean'a güveniyordu. Otların başladığı bir yerde hafif, ısıklık gibi bir ses çıkardı. Elleri arkasında gizlice bir işaret yaptı.

Sean dönüp Riccardo'ya bakmadan usulca, «Kan,» diye fısıldadı. «Ve karın tüyleri. Haklıymışsın, Capo. Aslanı karnından vurmuşsun.» Otların saplarına kanlar bulaşmıştı. Avcı, Matatu'ya, «Akwendi!» dedi. Sonra da bir kayanın üzerinden buz gibi göle dalmaya hazırlanan biri gibi derin bir nefes aldı. Bu soluğunu tutarak yüksek otların arasına daldı.

Artık hiçbir şey göremiyordu.

Grup otların arasında ağır ağır ilerledi. Otlar insan boyundan daha uzundu.

Aslanın kanları otlara bulaşmış, geçtiği yerlerde saplar eğilmişti. O yüzden hayvanı izlemek kolaydı. Sean'la Matatu otlardaki kanlara bakarak aslanın yarasının yerini hesapladılar. Kana karışan pislikler kurşunun barsakları da delmiş olduğunu gösteriyordu.

Öldürücü bir yaraydı. Ama aslan ağır ağır, acı çeke çeke ölecekti.

Otların arasında yirmi metre kadar ilerledikten sonra Matatu durdu ve ziftli gibi gözüken, koyu renk bir kan gölcüğünü işaret etti. «Burada durmuş,» diye fısıldadı.

Sean başını salladı. «Evet. Fazla ilerlemiş olamaz. Şimdi bizi bekliyor, Matatu. Saldırdığı

zaman koşarak arkama geç. Seni duyuyor musun?»

Matatu güldü. İkisi de iz sürücünün bu emre uymayacağını biliyorlardı. Matatu saldırı karşısında hiç kımıldamadan duracaktı.

«Pekâlâ, seni geri zekâlı küçük budala!» Sean'un sinirleri gerilmişti. «Haydi bakalım.»

Matatu mutlu mutlu, «Geri zekâlı küçük budala!» diye tekrarladı. Sean'un bu sözleri onunla çok gururlandığı zaman soylediğini biliyordu. Ya da yaptığı bir işi beğendiği zaman.

Kan izlerinin yanından ilerlediler. Her üç, dört adımda bir duruyorlar, Sean ileriye, otların arasına çakıllar atıyordu. Bir ses çıkmazsa tekrar ihtiyatla yürüyorlardı.

Sean arkasında Riccardo'nun Rigby'nin emniyetini açıp kapadığını duyuyordu. Bu sinirli hareket adamın heyecanını ortaya koymaktaydı. Sean'un sinirine dokunuyordu bu ses ama Riccardo'ya yine de hayranlık duyuyordu. Bu, bir insanın girişebileceği en tehlikeli işti.

Hiçbir yaratık karnından yaralanmış biri aslan kadar yırtıcı olamazdı. Bu Sean'un işiydi. Ama Riccardo'da bir erkeğin yaşamı boyunca ancak bir kez geçireceği bu navda o ana kadar başarısızlığa uğramamıştı.

Sean korkuyu düşündü. Bazı erkekler için korku insanı saf, katlayan, mahveden bir duyguydu. Ama Sean gibiler için bir tutkunluktu. Avcı şimdi de canlanmış, kendini korkuya teslim etmişti. Uyuşturucuya bağımlılığı olan bir insanın eroin dolu bir enjektöre teslim olması gibi bir şeydi.

Sean ilerdeki otların arasından bir ada gibi yükselen abanoz ağacı kümesine yine taş attı.

Ve aslan birdenbire kükredi.

Sean için ölüm korkusunun verdiği zevk dayanılacak gibi değildi. Duygusal orgazmdı bu. Ve kadınların verdiği zevkten çok üstündü. Sean silahının emniyetini açarak, «Aslan geliyor. Matatu,» dedi. «Kaç!» Sesi sevinç doluydu. Zaman sanki yavaşladı. Bu da yine korkunun neden olduğu bir fenomendi.

Sean gözünün ucuyla Riccardo Monterro'nun yanına geldiğini gördü. Adam ateş hattındaki yerini almıştı. Sean bunun Riccardo'ya neye malolduğunu biliyordu.

Yüksek sesle, «Bravo,» dedi. Aynı anda abanozlar sarsıldı. Ağır bir gövde ağaçların arasından geçmişti. Hayvan dehşet verici bir biçimde kükreyerek, homurdanarak üzerlerine doğru geldi.

Matatu hiç kımıldamadan durdu. Asla kaçmazdı. Sean iz sürücünün bir yanına geçti.

Riccardo da diğer yanına. Aslan saldırırken iki adam otlara doğru nisan aldılar.

Otlar birdenbire ayrıldı ve sarı, dev bir gövde üzerlerine atıldı.

Sean'la Riccardo aynı anda ateş ettiler. Silah sesleri aslanın öfkeli kükreyişlerini boğdu.

Sean ikinci kez ateş etti. Aslan sanki bir kayaya çarpmış gibi durakladı. Riccardo da Rigby'nin tetiğini çekip duruyor, silah sesleri etrafta yankılanıyordu. Son nefesini veren

aslan ayaklarının dibine yığıldı. İki adam şimdisi silahlarını kaldırmış öylece duruyorlardı.

Kanları akan ölü hayvana bakakalmışlardı. Olayın vahşiliği ve çabukluğu onları sersemletmişti. Kafalarının içinde hâlâ silah sesleri yankılanıyordu.

Shadrach o sessizlikte ilerledi. O da Matatu gibi yerinden hiç kımıldamamıştı. Zenci hayvana yaklaşarak eğildi. Sonra da hızla doğrularak bağırdı. «Bu o aslan değil!»

Aynı anda erkek aslan dişinin yaptığı gibi otların arasından saldırdı. Ama hayvan eşinden de hızlıydı. Onu karnındaki sancı ve kalbini dolduran kara öfke hızlandırıyordu. Avcılar gafil avlandılar. Silahlarını doldurmamış, üstelik dişi aslanın ölüsünün etrafında toplanmışlardı.

Ve Shadrach onlarla aslanın arasındaydı.

Erkek aslan ağzını açtığı gibi Shadrach'ın kalçasına dişlerini geçirdi. O hızla zencinin hemen arkasında duran gruba da çarptı. Diğerleri de yere devrildiler. Sean yere arkaüstü yuvarlandı. Kürek kemiklerini ve ensesini onu sersem eden bir şiddetle toprağa çarptı.

Çiftesinin namluları göğsüne battı. Müthiş bir acı duydu ama silahını bırakmadan yerde döndü, Aslan üç metre ötede Shadrach'ı vahşice hırpalıyordu. Zenciyi dev pençelerinin altına almış, kalçasını ve bacağına üst kısmını parçalıyordu.

Sean silahını yeniden doldururken, neyseki leopar değil, diye düşündü. Leopar bir grup insanın içinden bir tekini kendine kurban olarak seçmezdi. Hızla birinden diğerine gider, şaşırtıcı bir süratle hepsini yaralar ve öldürürdü. Leoparın asıl avı kısa kuyruklu Afrika maymunlarıydı. Onun için de kurbanlarının kafasına saldırmayı öğrenmişti. Avının baş derisini yüzer ve kafatasının tepesini koparıırken, arka ayaklarıyla da karnını tekmeleyerek sarı pençeleriyle barsaklarını deşerdi. Bu işi çok çabuk ve ustalıkla yapardı.

Sean, Riccardo'nun otların arasında dizlerinin üzerinde doğrularak yerdeki Rigby'e doğru süründüğünü gördü.

Sean ona, «Ateş etme, Capo!» diye bağırdı. Böyle bir kargaşada elinde dolu bir silah olan deneyimsiz bir adam saldıran bir hayvandan yüz defa daha tehlikeli olabilirdi. Rigby'nin kurşunları aslanın gövdesini delip geçer ve daha arkadaki avcılara gelebilirdi.

Aslan Shadrach'ın bacağına çiğniyordu. Sean o korkunç dişlerinin altında kırılan kemiklerin kızarmış ekmeğinkine benzeyen çatırtısını duyuyordu. Genzine aslanın pis kokusu ve toz doluyordu. İnsan ve hayvan kanlarının kokuları da.

Sean onların ötesinde Riccardo'nun silahını almış olduğunu gördü. Dizlerinin üzerindeydi adam. Geçirdiği şok yüzünden suratı bembeyaz olmuştu. Rigby'e kurşun dolduruyordu.

Sean tekrar, «Ateş etme!» diye haykırdı. Aslan ikisinin arasındaydı. Hayvana çarpacak bir kurşun sonunda onu bulacaktı.

Yerde yatan bir adamı parçalamaya çalışan aslanı, ikisini birden öldürmeden vurmanın özel bir yöntemi vardı. Kurbanını pençelerinin altına almış bir aslana doğru koşarak onu vurmak öldürücü derecede tehlikeliydi. Sean ayağa kalkmak için çabalamadı. Yerde bir kütük gibi üç kez yuvarlandı. Scouts Birliğindeki eğitimi sayesinde bu manevra onda bir

huy halini almıştı.

şimdi aslanın yanında yatıyordu. Vücutu neredeyse hayvana dokunacaktı. Tüfeği aslanın kaburgalarına dayayarak hafifçe yukarıya doğru nişan aldı ve tetiği çekti.

Kurşunlar aslanı Shadrach'ın üzerinden uçurdu adeta. Hayvan yana düştü. Sırtından fırlayan kurşunlar havaya uçtu.

Sean silahı atıp Shadrach'ın yanında diz çöktü. Zenciyi kollarına alarak bacağına baktı.

Aslan dişlerini zenciye birer hançer gibi saplamıştı. Shadrach'ın siyah eti kalçasından dizine kadar delik deşik olmuştu. Sean, «Matatu,» diye bağırdı. «Toyota. Ecza kutusu. Çabuk getir.» İz sürücü hemen otların arasında kayboldu.

Riccardo sürünerek Sean'un yanına geldi ve zencinin bacağına bir göz attı. «Tanrım. Kalça kemiği.» Yaraların en derininden parlak, temiz kan dışarı fışkırıyordu. Sean parmaklarını sıcak ete soktu. Lastiğe benzeyen, ıslak atardamarı baş ve işaret parmaklarıyla sıktı.

Olanca sesiyle, «Çabuk ol, Matatu!» diye gürlledi. «Küçük ahmak, çabuk koş!»

Kamyon en fazla üç yüz metre ötedeydi. Matatu ürkmüş bir ceylan gibi koşuyordu. Birkaç dakika sonra döndü. Job da yanındaydı. Beyaz ecza sandığını getiriyordu.

Sean, Job'a çabucak, «Aletler,» dedi. «Hemostatlar.» Job ona paslanmaz çelikten yapılmış pensleri verdi. Sean bunları delinmiş damara taktı ve flasterle zencinin bacağına tutturdu.

Elleri kan içinde kalmıştı. Ama çalılık bölgedeki savaş sırasında Job'la bu işi belki elli defa yapmışlardı. Onun için güvenle ve hızla çalışmıştı. Job'a döndü. «Ona önce bir torba Ringers faktatı vereceğiz. Takımı hazırla.» Konuştuğu sırada bir Betadyne tüpüne döndüre döndüre bir uç takıyordu. Sonra bu ucu Shadrach'ın bacaklarındaki yaralardan birine mümkün olduğu kadar soktu. Macun halindeki yoğun tentürdiyotu yaranın ağzından taşıncaya kadar sıktı. Shadrach hiç itiraz etmeden yatıyor, korkunç acı çektiği yüzünden hiç anlaşılmıyordu.

Sadece Job ona Sindebele dilinde bir şeyler söylediği zaman tek heceli sözcüklerle cevap veriyordu.

Job, «Her şey hazır,» dedi.

Sean hiçbir şey söylemeden iğneyi aldı. Shadrach onun adamı, onun sorumluluğuydu. Bu işi hiç kimseye bırakmayacaktı. Job'a bile. İğneyi Shadrach'ın damarına soktu ve plazmanın akmasını sağlaması için Job'a başıyla işaret etti.

«Hey, Shadrach.» Sean kanlı elini bir an Matabele'nin yanağına dayarken onu inandıracak bir ifadeyle gülümsedi. «O yaşlı aslanı zehirledin sanırım. Bacağını yer yemez öldü gitti hemen!» Shadrach güldü. Riccardo çok şaşırmıştı. Oysa daha önce de dayanıklı ve cesur insanlarla birlikte çalışmış ve dövüşmüştü. Sean ona baktı. «Shadrach'a bir sigar versene, Capo.» Başka yaralardan da kan akmaması için zencinin bacağını flasterle sarmaya başladı.

Bu iş biter bitmez Shadrach'ın vücudunu çabucak inceledi. Aslanın tırnaklarıyla açtığı diğer yaralara da tentürdiyot sıktı. «En ufak bir tırmağa bile dikkat etmeliyiz. O yaşlı aslan çürümüş etleri yiyordu. Dişleri ve ağzı pis kokulu mikrop yuvaları. Pençelerinin arasına da kokmuş et parçaları girmiş. Bir aslanın yaraladığı avcılar çoğu zaman kangren yüzünden ölürler.» Sean hâlâ endişeliydi. Bu yüzden plazma torbasına enjektörle penisilin de yerdi.

Sonra başını sallayarak ayağa kalktı. Bütün bu sisler otuz dakika bile sürmemişti.

Riccardo, bir doktor bile daha çabuk hareket edemezdi, diye düşündü. Ya da daha ustalıklı.

Sean, «Ben gidip kamyonu getireceğim,» dedi. «Ama geçitten dolaşacağım. Biraz zaman alacak. Geri döndüğüm sırada karanlık basmış olacak.» Taşıtı getirmesi için Job'u gönderebilirdi ama kızı yalnız yakalamak istiyordu. «Sandıkta battaniye olacak. Shadrach'ı iyice sarın da üşümesin.» Başını eğerek yaralı zenciye baktı. «Seninki bir çizik. Onun için çabucak işinin başına dönmeni istiyorum. Yoksa ücretinden keserim.»

Silahını alarak otların arasından nehrin kıyısına doğru gitti. Sonunda öfkelenmiş, tepki göstermekte geciktiği için hiddeti daha da artmıştı.

Claudia kamyonun önünde oturuyordu. Üzgün ve terkedilmiş gibi bir hali vardı. Ama Sean ona hiç acımadı. Claudia onun kanlı ellerine dehşetle baktı.

Sean kıza hiç bakmadan silahını rafa koydu. Sonra küçük benzin bidonundaki sudan ellerine dökerek kanları temizlemeye çalıştı. Direksiyona geçip motoru çalıştırdı.

Claudia sonunda, «Bana olanları söylemeyecek misiniz?» dedi. Pişman olmamış gibi bir tavırla ve cüretle konuşmak istemişti. Ama sesi pek hafifti.

Sean, «Tamam,» dedi. «Söyleyeceğim. Aslanı çabucak, canı yanmadan öldürecektik. Ama önce dişi aslan üzerimize saldırdı. Uzun otların arasında olduğu için bir hata yaptık ve hayvanı vurduk. Ama zaten fazla seçeneğimiz de yoktu. Aslan öldürmek niyetiyle geliyordu.» Taşıtın farlarını yaktı. Güneş batmış, ormana karanlık çökmeye başlamıştı.

«Evet. İşte böylece dişi aslan öldü. Yavrularını daha süttten kesmemişti. Artık o yavrular ölecek. Üçü de. Bir hafta içinde açlıktan ölecekler.»

Claudia, «Ah, olamaz...» diye fısıldadı.

«Sonra erkek aslan eşinin peşinden saldırdı. Bizi gafil avladı. Ona karşı hazırlıklı değildik.

Aslan Shadrach'ı yere devirdi. Neredeyse bacağını çiğneyerek koparacaktı. Shadrach'ın bacak kemiği kalçasından dizine kadar paramparça oldu. Belki de bütün bacağını keserler. Bilmiyorum. Şansı yardım ederse belki sadece topal kalır. Ama neresinden bakılırsa bakılsın Shadrach artık iz süremeyecek. Ona iş bulacağım. Ya bir kampta uşaklık edecek ya da hayvan derilerini yüzecek. Ama o bir Matabele savaşçısı. Böyle işler yapmak onu çok kıracak.»

«Çok üzgünüm.»

Sean, «Üzgün müsün?» diye sordu. Sesi alçak ama öfkeliydi. «Shadrach benim dostum ve arkadaşımdı. Kaç kere hayatımı kurtardı. Ben de onun hayatını. Savaşta onunla birlikte çarpıştık. Aynı battaniyenin altında uyuduk. Aynı kaptan yemek yedik. Kızgın sıcakta, tozların arasında ve yağmurda ,on binlerce kilometreyi birlikte aştık. O bir dosttan da ileri biri. Benim .iki kardeşim var. Anne ve babamız aynı. Ama Shadrach benim için onlardan daha değerli. Ve şimdi tutmuş bana üzgün olduğunu söylüyorsun. Ah, çok teşekkür ederim, cicim. Sen böyle söyleyince benim de bütün dertlerim geçti!»

«Kızmakta çok haklısın. Bunu anlıyorum.»

Sean, «Anlıyor musun?» dedi. «Senin hiçbir şeyi anladığın yok. Sen başka bir yarım küreden gelmiş küstah ve cahil bir kızsın. İşlerin çabucak ayarlanıverdiği bir ülkenin vatandaşısın. Ve o basit ve safça çözümlerini buraya da uygulamak için kalkıp Afrika'ya gelmişsin. Sen bir tek hayvanı kaderinin çizdiği sondan kurtarmak için bir dışının ölümüne neden oldun. Üç yavruyu da açlıktan ağır ağır ölmeye mahkûm ettin. Ve tanıyabileceğin insanların en iyilerinden biri olan bir adamı da artık bir sakat gibi yaşamaya layık gördün.»

Claudia, «Başka ne söyleyebilirim?» diye mırıldandı. «Hatalı davrandım.»

«Şu son anda gösterdiğin bu alçakgönüllülük insana çok dokunuyor.» Sean'un alçak sesi kızın yüzünde bir kırbaç gibi sakladı. «Tabii hatalı davrandın. Senin ve vatandaşlarının yine o safdil çözümlerinizden birini kabul ettirmek için otuz milyonluk bir Afrika ülkesini açlığa mahkûm etmeye çalışmasının da hatalı olduğu gibi. Düzeltilemeyecek bir zarar verdikten sonra yine, 'Çok üzgünüm,' diyeceksiniz. 'Hatalıydık.' Ve yürüyüp gideceksiniz. Ülkemi ve insanlarımı kanları akar ve ıstırapla kıvranır halde bırakacaksınız.»

«Ben ne yapabilirim?»

Sean acı acı, «Safarinin sona ermesine daha otuz gün var,» dedi. «Bu sürede beni rahatsız etmemeni istiyorum. Aslında avı iptal eder ve seni de Eskimolarınla insan haklarına geri gönderebilirim. Ama babanı düşünüyorum. Bence o harika bir insan. Bundan sonra sana zorla katlandığımı unutmayacaksın. Bir tek defa olsun sesini çıkar, kendini Anchorage'a giden ilk uçakta bulursun! Anlatabiliyor muyum?»

«Hem de çok iyi.» Kızın sesinde yine öfke vardı.

Ondan sonra hiç konuşmadılar. Av yerine vardıkları zaman Job'la Matatu'nun ateş yakmış olduğunu gördüler. Sean alevlerin ışığında Shadrach'ın nerede yattığına baktı. Taşıttan inip doğruca onun yanına gitti.

Zencinin yanında çömeldi. «Canın yanıyor mu?»

Shadrach, «Pek az...» dedi. Shadrach'ın çukura batmış gözleri ve kül rengine dönüşmüş cildi bu sözü yalanlıyordu. Sean ona morfin iğnesi yaptı. İlaç etkisini gösterdikten sonra da onu kamyonla taşıyarak arka tarafa yatırdılar.

Job'la Matatu bekledikleri sırada iki aslanın postlarını da yüzmüşlerdi. Tuzlanmış derileri gece rüzgârında soğumaları için taşıtın kaportasına serdiler.

Sean, Riccardo'ya, «Şahane bir aslan,» dedi. «Harika bir hatıra bu.»

Riccardo başını salladı. «Shadrach'ı hemen kampa götürelim.»

Sean taşıtı dikkatle sürdü. Shadrach'ı sarsmamak için kamyonu bozuk yerlerde iyice yavaşlatıyordu.

Claudia arkada Shadrach'la oturmak için ısrar etmişti. Zencinin başını dizine dayamıştı.

Önde, Sean'un yanında olan Riccardo usulca, «Şimdi ne olacak?» diye sordu.

«Kampa ulaşır ulaşmaz telsizle Harare'yi arayacağım. Havaalanında Shadrach'ı özel bir ambulansla karşılayacaklar. Kamptan sadece bir iki gün için ayrılacağım. Shadrach'ın tedavi edilmesini sağlayacağım. Tabii hükümetin Avcılık Bürosuna haber vermem ve işi idare etmeye çalışmam da gerekecek.»

Riccardo, «Ben bu kadarını düşünemedim,» dedi. «Yavruları olan bir dişi aslanı öldürdük. Ve bir avcı da yaralandı. Hükümet bu durumda ne yapacak?»

Sean karanlıkta omzunu silkti. «Lisansımı almaları olasılığı büyük. Tabii kiraladığım alanı da elimden alacaklar.»

«Kahretsin, Sean! Bunu bilmiyordum. Yapabileceğim bir şey var mı?»

«Hiçbir şey yok, Capo. Ama teklifin için teşekkür ederim. Bu işin seninle bir ilgisi yok. Benimle hükümet arasında.»

«Dişi aslan konusunda bütün suçu üzerime alabilirim. Hayvanı benim vurduğumu söylerim.»

Sean başını salladı. «Bunun bir yararı olmaz. Müşteriler hiçbir zaman suçlu sayılamazlar. Avcılık Bürosundakilerin ilkesi budur. Sen ne yaparsan yap, sorumlu ben sayılırım.»

«Lisansını alırlarsa...» Riccardo durakladı.

Sean tekrar başını salladı. «Hayır, Capo. Safariyi iptal etmezler. Bu da yine Büronun ilkelerinden biridir. Safari tamamlanmalıdır. Para veren müşteriler kızdırılmamalıdır.

Hükümetin getirdiğin peşin paraya ihtiyacı var. Sen gittikten sonra ancak baltalarını çıkararak kafamı uçururlar. Senin bu işle bir ilişkin yok. Ben iki gün sonra dönerim. Seninle o dev fili avlarız. Endişelenmene hiç gerek yok.»

«Seni duyan da benim bencil biri olduğumu sanır. Beni lisansın ve sen endişelendiriyorsun. Eğlenip eğlenmeyeceğim değil.»

«İkimiz de eğleneceğiz, Capo. Sonuçta lisansımı kaybedeceksem bu birlikte çıkacağımız son av olabilir.»

Claudia oturduğu yerden bu konuşmayı duyuyordu. Babasının bu son sözlerle neden cevap vermediğini de anlıyordu. Riccardo zaten bunun son avı olduğunu biliyordu. Claudia son birkaç saatte duygusal açıdan çok sarsılmıştı. Şimdi babasını düşünürken gözleri doldu.

Kendini tutmaya çalıştı ama sonra vazgeçti. Şimdi hepsi için ağlıyordu. Babası, dişi aslan ve yavruları, o güzel erkek hayvan, Shadrach ve parçalanan bacağı için.

Claudia'nın gözyaşlarından bir damla Shadrach'ın yüzüne düştü. Zenci ona endişeyle baktı.

Kız gözyaşını başparmağıyla sildi. Sonra kederden boğuklaşmış bir sesle, «Her şey düzelecek, Shadrach,» diye fısıldadı. Ama sonra o bile bunun pek kaba ve gülünç bir yalan olduğunu anladı.

Sean telsizle Harare'deki bürosunu aradı. Bağlantı iyiydi. Sekreteri Reema'nın sesi iyi duyuluyordu. İngilizceyi Gujurati aksanıyla konuşurdu. Reema güzel bir Hindu kızıydı ve Sean'un Harare'deki bürosunu ustalıkla yönetiyordu.

«Bir kaza oldu. Bir ambulansın beni karşılamasını istiyorum.»

«Peki, Sean.»

«Yarın saat onda Johannesburg'la konuşmam gerekiyor. Yani kardeşim Garrick'le. Bunu da sağla.»

«Olur, Sean.»

«Yarın öğleden sonra için Avcılık Bürosu müdüründen bir randevu al.»

«Müdür Vahşi Doğayı Koruma Konferansı için New York'a gitti Sean. Onun yerine yardımcısı bakıyor.»

Sean acı acı küfrederken mikrofonu kapattı. Konferansı unutmuştu. Sonra düğmeye tekrar bastı. «Tamam, Reema, aşkım, bana Manguza'dan randevu al o halde.»

«Sorun ciddiye benziyor, Sean.»

«Evet, öyle.»

Uçak pisti kamptan yarım saat ötedeydi. Claudia'yla Riccardo oraya kadar Sean'la geldiler.

Sean uçağın arka kanepelerini çıkarıp yere bir yatak serdi. Shadrach'ı oraya yatırdılar.

Zencinin ateşi çıkmış, kasığındaki bezler iyice şişmişti. Sean, Shadrach'ın o derin yarasına bakmak istemiyor, göreceklelerinden korkuyordu. Ama zencinin karnındaki daha hafif yaralardan birinin mikrop yaptığı belliydi. Yaradan sulu cerahat akıyor ve hafif pis bir koku yükseliyordu. Sean plazma torbasına yeniden penisilin katmıştı. Shadrach'ın karısı da

zencinin yanına oturdu. Güçlü kuvvetli bir Matabele kadınıydı. Sirtına bağladığı bebeğini kucağına alarak emzirmeye başladı.

Sean, Riccardo'ya, «Ben yokken Job seninle ilgilenecek. Capo,» dedi. «Neden küçük gifteyle gölcüklerin kenarında kumru ve kum tavuğu avlamıyorsun?»

«Sen bizim için endişelenme. Biz yapacak bir şeyler buluruz.»

«Ben mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalışırım. Tukutela yeni ay çıkmadan nehrin öbür tarafına geçmez. Ben daha önce dönerim. Sana söz veriyorum.» Sean elini uzattı. Riccardo da bu eli sıkı. Avcı ekledi. «Aslanlar bakımından çok ustaca davrandın, Capo. Ama tabii sen cesur bir adamsın.»

Riccardo gülümsedi. Claudia da babasının yanında duruyordu. O da çekine çekine gülümsedi ve elini Sean'a uzatacakmış gibi öne doğru bir adım attı. Saç örgüsünü açmıştı. Şimdi saçları simsiyah bir yeleye benziyordu. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. İri siyah gözleri ıslık ıslık. Sean ilk kez o zaman kızın gerçekten güzel olduğunu anladı. Ama Claudia'nın güzelliğine ve pişman tavırlarına rağmen, yine de yüzünde soğuk bir ifadeyle, başıyla selam verdi. Kızın uzanan elini görmezlikten, gelerek uçağa bindi.

Sean uçuş sırasında plan yapmaya çalıştı. Avcılık Bürosu'nun müdürü eski dostuydu ve Sean aynı derecede ciddi olaylarda işleri başarıyla halletmişti. Ama Müdür Yardımcısı Geoffrey Manguza zenciydi ve savaşta Sean'la ayrı taraflarda savaşmışlardı. Manguza kurnaz bir gerilla lideri ve politikacıydı. Onun av alanlarını kiralayan ve çoğu da beyaz olan profesyonellerden hiç hoşlanmadığı söyleniyordu. Özel kişilerin, devlete ait mal ve mülkten yararlanmaları onun marksist prensiplerine çok aykırıydı. Savaş sırasında bir hayli beyaz vurduğu için de onlara saygı ve sevgisi yoktu.

Zor bir konuşma olacaktı bu. Sean içini çekti.

Reema havaalanında onu bekliyordu. Modern bir Hintli kız olduğu için sariyi çıkarmış, güzel bir pantolon takımı giymişti. Ama kocasını kendi seçecek kadar da modern değildi. Babasıyla amcaları bu konuyla ilgileniyorlardı. Kanada'da uygun bir aday bulmuşlardı. Toronto Üniversitesinde Doğu Dinleri dersi veren bir profesördü. Sean bu konu yüzünden Reema'nın ailesinden nefret ediyordu. Kız «Courtney Safarilerinin bir süsüydü. Onun yerini doldurabilecek birini bulamayacağını biliyordu. Shadrach'ı alanda bekleyen ambulansa bindirerek onun peşisıra arabayla hastaneye gittiler. Reema o yokken olan önemli olaylardan söz etti.

«Atlanta'lı operatör Carter safariyi iptal etti.» Yirmi bir gün sürecekti bu av partisi. Sean telaşla başını kaldırdı. Ama Reema onun endişelerini giderdi. «Ben de Münih'teki sabun fabrikatörüne telefon ettim. Herr Buchner'e. Şu aralık ayında geri çevirdiğimiz adama. Teklifimi sevinçle kabul etti. Onun için bütün mevsim doluyuz.»

Sean, «Ya kardeşim?» diyerek kızın sözünü kesti. Ona çalışmayı sürdürüp sürdürmeyeceklerinin belli olmadığını söylemedi.

«Kardeşin telefonunu bekliyor. Bu sabah saat altıda telefonlar çalışıyordu.»
Zimbabve'de telefonlara güven olmuyordu.

Hastanede onlardan önce gelmiş olan belki elli ağır hasta vardı. Uzun sıralara büzülmüşlerdi. Sedyeler yüzünden geçecek yer kalmamıştı. Hastaları içeri alan kayıt görevlilerinin acele ettikleri yoktu. Ellerini sallayarak Shadrach'ın uzak bir köşeye götürülmesini işaret ettiler.

Reema, «Sen bu işi bana bırak,» diyerek başgörevliye yaklaştı. Bir melek gibi gülümseyerek adamı bir kenara çekti.

Beş dakika sonra Shadrach'ın giriş kâğıtları hazırlanmıştı ve zenciye Doğu Almanyalı bir doktor muayene ediyordu.

Sean sekreterine, «Bu bize ne kadara geldi?» diye sordu.

«Ucuza geldi. Bir çuval kuru et istedi.»

Sean safari müşterilerinden biraz Almanca öğrenmişti. Doktorla Shadrach'ın durumunu konuştu. Adam ona endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Sean da zenciyle vedalaştı.

«Paran Reema'da. Seni her gün görmeye gelecek. Bir şeye ihtiyacın olursa ona söyle.»

Shadrach usulca, «Sen Tukutela'yı avlarken ruhum da yanında olacak,» dedi.

Sean cevap vermeden öksürerek boğazını temizlemek zorunda kaldı. «Seninle daha pek çok fil avlayacağız, eski dost.» Ve çabucak oradan uzaklaştı.

Ertesi sabah Johannesburg'la sonunda telefon bağlantısı kurulduğu zaman çok parazit vardı.

Courtney Grubu'nun merkezi olan Centaine Hanında santrala bakan kız, «Bay Garrick Courtney yönetim kurulu toplantısında,» dedi. «Ama sizi hemen bağlamam için emir verdi.»

Sean'un gözlerinin önünde toplantı salonu canlandı. Duvarlara desenli ceviz tahtası geçirilmiş, üzerlerine Pierneefin büyük tabloları asılmıştı. Kardeşi Garry uzun masanın başında oturuyordu. Büyükannesinin İtalya'da Murano'dan getirttiği kristal avizenin altında.

Garry'nin güven dolu, cüretli sesi paraziti yarıdı. «Sean!» Yatağına işeyen o ufacık tefecik çocuk nasıl da değişmişti.

Sean isteseydi bu görev onun olacaktı. Şirkette çalışmaya razı olsaydı. Kardeşlerin en büyüğüydü ama bu işi istememişti, Yine de Garry'nin jetini, Rolls Royce arabasını ve Fransa'nın güneyinde tatilini geçirdiği villasını hatırladığı zaman biraz hiddetleniyordu.

«Merhaba. Garry. Ne haber?»

Garry, «Burada her şey yolunda,» dedi. «Sorun nedir?» İki kardeş arasındaki ilişkinin özelliği buydu. Birbirlerini ancak çözümlenecek bir sorun olduğu zaman ararlardı.

Sean diplomatça, «Peynirin yanına biraz da bal koymak gerekebilir,» diye cevap verdi. Bu, İsviçre'de bir bankaya para yatırılmasının gerekebileceğini açıklayan özel bir şifreydi.

Garry de o zaman Sean'un birine rüşvet vermeye hazırlandığını anlardı. Sık olan bir şeydi bu.

«Peki, Sean. Bana sadece hesap numarasını ve miktarı bildir.» Garry, Sean'un safari şirketinin ortağıydı. Hisselerin yüzde kırkı onundu.

«Sağol, Garry. Seni yarın ararım. Bizimkiler nasıl?» İki kardeş birkaç dakika konuştular.

Sean telefonu kaparken Reema içeri girdi.

«Sonunda Avcılık Bürosuyla görüşebildim. Yoldaş Manguza seni öğleden sonra dört buçukta bekliyor.»

Geoffrey Manguza kömür gibi kapkara, uzun boylu bir Shona'ydı. Saçlarını kısacık kestirmiş, koyu lacivert bir elbise giymişti. Gözlüğü gümüş çerçeveliydi. Sean kravatının Hermes marka olduğunu fark etti. Siyah krokodil kayışlı saati ise bir Patek Philippe'di.

Bunlar sıradan marksistlerin kullanacakları şeyler değillerdi. Sean biraz umutlandı. Ama müdür yardımcısı onu karşılamak için yerinden kalkmadı. Gülümsemedi de.

«Albay Courtney.» Sean'un eski rütbesini ona her şeyi bildiğini belirtmek için kullanmıştı.

Seçkin Rodezya gruplarından Ballantyne Scourts'a, kurucusunun savaşta ölmesinden sonra onun komuta ettiğini açıklamak için. Ayrıca böylece Sean'a eskiden düşman olduklarını da hatırlatıyordu. Hâlâ düşman olabileceklerini de.

Sean sevimli bir tavırla gülümsedi. «Bana sadece 'bay' denmesini tercih ediyorum. Diğer mesele artık geride kaldı, Yoldaş Manguza.»

Manguza başını eğdi ama bu sözleri kabul ya da reddettiğini gösterecek bir hareket yapmadı. «Sizin için ne yapabilirim?»

«Ne yazık ki, avcılık kurallarını istemeden çiğnediğimi bildirmeye geldim.»

Geoffrey Manguza'nın yüzündeki ifade sertleşti. Sean olayı açıklarken de değişmedi. Onun Reema'ya hazırlattığı rapora da bakmadı.

Sonra, «Bunun çok ciddi bir olay olduğunu siz de biliyorsunuz, Albay Courtney,» dedi. Yine mahsus eski rütbesini kullanmıştı. «Olaya bu gözle bakmak zorundayım. Müşterilerinizin ve yanınızda çalışan kimselerin güvenliklerine aldırmamış, ihmal etmişsiniz. Zimbabwe bir sömürge değil artık. Ve halkımıza da eskiden yaptığınız gibi davranamazsınız.»

Sean, «Siz müdüre fikrinizi bildirmeden önce,» diye atıldı. «Birkaç noktayı aydınlatmak istiyorum.»

«Konuşmakta serbestsiniz, albay.»

Sean saatine bir göz attı. «Beşe geliyor. Size Golf Kulübünde bir içki içirmeme izin vermez misiniz? O zaman bu konuyu daha rahat bir ortamda tartışırız.»

Manguza'nin yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra,

«Nasıl isterseniz,» diyerek başını salladı. «Yalnız buradan ayrılmadan önce bazı önemsiz konularla ilgilenmem gerekiyor. Yarım saat sonra sizinle kulüpte buluşuruz.»

Manguza, Sean'u kulübün terasında kırk dakika bekletti. Karşısına oturur oturmaz da, «Ne garip değil mi?» dedi. «Birkaç yıl önce bir siyah buraya ancak garson olarak girebilirdi. Ama şimdi ben komitedeyim ve golf handikapım da beş.»

Sean o konuda bir şey söylemeden konuyu değiştirdi. Sonra Manguza, «Bazı noktaları açıklayacağınızı söylemiştiniz, albay,» diye hatırlattı. «İkimizin de işi başından aşkın.»

Onun doğrudan doğruya konuya girmesi Sean'u şaşırttı. O konuya Afrika usulü dolambaçlı yollardan yaklaşmayı planlamıştı. Ama hemen uygun bir tavır aldı. «İlk olarak size, benim ve ortaklarımın Chiwewe av alanına çok yüksek bir değer biçtiğimizi söylemek isterim.»

«Değer» sözcüğünü mahsus kullanmıştı. «Ortaklarıma bu sabah telefon ederek üzücü olayı anlattım. Onlar ne pahasına olursa olsun bu sorunun çözümlenmesini istiyorlar.» «Paha» sözcüğünü de mahsus seçmişti. Susarak Manguza'nin uygun bir cevap vermesini bekledi. Rüşveti kabule hazır olduğunu belirtecek bir söz söylemesini. Ama zenci Hiçbir şey söylemeden camları ısıldayan gözlüğünün arkasından ona baktı.

Sean da tekrar konuşmak zorunda kaldı. «Ortaklarıma sizin Büronun en güçlü insanı olduğunuzu söyledim. Beyaz müdürün de sadece bir gölge olduğunu. Onlara, 'Resmi soruşturmayı önleyebilir,' dedim. 'Bu talihsiz olayla ilgili suçlamaları da sona erdirir.' Bundan o kadar emindim ki, onlarla bahse bile girdim. On bin Amerikan dolarına. Bahsi kazanırsam o dolarlar sizin olabilir. Bay Manguza. Bu para dünyanın herhangi bir yerinde bir bankadaki hesaba yatırılabilir.»

Sean, Manguzo'nın yüzünde beliren ifadeyi görünce irkildi. Zenci öfkeyle titreyen bir sesle,

«Benim rüşvet kabul edebileceğimi düşünmeniz şahsıma yapılmış bir hakaret sayılır,» dedi.

«Ben buna katlanabilirim. Ama bu ayrıca devrime, bu ülkeyi emperyalist ve sömürgeci boyunduruğundan kurtarmaya çalışan kahramanlara, partiye ve liderlerimize, marksizm ruhuna, ve bir bütün olarak Afrika halkına edilen bir hakaret de.»

«Tanrı aşkına! Ben sadece on bin dolar önerdim. Krallık yönetiminin dönmesini değil.»

«Beyazlara özgü o azametli tavırlarla gülebilirsiniz, Albay Courtney. Ama biz sizi iyi tanıyoruz. Etrafınıza topladığınız o Matabele seraserilerini de. Hepsinin devrimci demokrasi güçlerine karşı sizinle birlikte savaştıklarını biliyoruz. Onlar devrim düşmanları ve kapitalizm yandaşları. Ve siz de onların liderisiniz.»

«Ben bir hata sonucu bir dişi aslanı vurdum. Kapitalist yanlısı adamlarımdan birini de aslan parçalamaya çalıştı. İşte devrime karşı giriştiğiniz bütün faaliyetler bunlar.»

Manguza tehdit dolu bir tavırla, «Sizi gözetliyoruz, Albay Courtney,» diye açıkladı. «Karıştığınız olayla ilgili olarak doğru rapor vereceğim. Bundan emin olabilirsiniz. Bana ve halkıma ettiğiniz hakareti de unutmayacağım.» Manguza masadan kalkarak uzaklaştı.

Sean zencinin arkasından bakarak başını salladı. «Demek o güzel Chiwewe av alanına elveda diyeceğiz. Bütün işi berbat ettim!» Neşeli tavırlarına rağmen bir felaketin yaklaştığını sezinliyordu. Sean, Courtney Safarileri Bürosuna gittiği zaman Reema onu ön odada bekliyordu.

«Hastaneden bir saat önce telefon ettiler, Sean. Shadrach'ın bacağını kesmişler.»

Sean dakikalar boyunca ne konuşabildi, ne kımıldadı. Sonra gidip dolaptan bir bardakla bir şişe viski aldı. Bir koltuğa Çökerek bardağa içki koydu. «Kusursuz bir günün sonu.» Viskiyi başına dikti.

Daha sonra Monotapa Oteline gitti. Otel turistlerle doluydu. Sean barda boylu boslu bir Alman kızla tanıştı. Kız daha bara girerken ona bakarak gülümsemişti. Sean da, iyi ya, diye düşündü. Viskiden daha ucuz. Sabaha insanın başı da ağrımıyor.

Sonra havaalanına gitti. Reema uçağa gereken her şeyi koydurmuş, onu bekliyordu. Sean, «Sen bir kahramansın, Reemb,» dedi. Sonra da kıza Manguza'yla yaptığı konuşmayı anlattı. Sözlerini, «Durum pek içacıcı değil,» diye tamamladı. «Kendirle bir iş aramaya başlasan iyi olur.»

Reema, «Senin için üzülüyorum,» dedi. «Ama benim için endişelenme. Ben haberi sana nasıl açıklayacağımı düşünüyordum! Eylülün on altısında Kanada'ya hareket edeceğim. Her şey ayarlandı. Profesörle evleneceğim.»

Sean, «Mutlu olmalısın,» diye emretti, sonra da ilk kez onu öptü. Yüzü kızaran esmer tenli Reema büsbütün güzelleşti.

Sean alana indiği zaman Job ve Matatu kamyonla onu bekliyorlardı. Onlara Shadrach'ın bacağının durumunu açıkladı. Hep birlikte savaşmışlardı ve yaralanma olaylarına alışkıtlar.

Ama yine de Job, «Yeni bir silah taşıyıcı gerekecek,» diye mırıldanırken gözlerinde derin bir acı ve üzüntü vardı. «Deri yüzücü Pumula usta biri.»

Sean basını salladı. «Evet. Onu alırız.»

Bir an susarak sakat kalan arkadaşlarını düşündüler. Sonra da hiç konuşmadan kampa doğru yola çıktılar.

Sean ertesi sabah hastaneye gitti. Shadrach'ın bacağını kalçasının hemen altından kesmişlerdi. Doğu Alman doktor ona röntgen filmlerini gösterdi. «Umut yoktu.» Kemik parçalarını işaret etti. «Konfetiye dönmüşler.»

Pek kalabalık olan ameliyat bölümünde oturacak yer yoktu. Sean o yüzden Shadrach'ın yatağının başında ayakta durdu. Onunla bir süre katıldıkları çarpışmalar ve avlardan söz

ettiler. Bacak konusunu hiç açmadılar. Sean koğuşa bakan hemşireye yüz dolar vererek ondan Shadrach'la ilgilenmesini istedi.

Claudia o akşam yemeğe pantolon değil, bembeyaz şifondan yapılmış bir elbise giydi.

Seminole kızilderililerin yaptıkları gümüşlü firuzeli mücevherleri taktı. Simsiyah saçları ve güneşten yanmış teniyle insanı sersemletecek kadar güzeldi. Ama Sean dikkatli davranarak duyduğu hayranlığı belli etmedi. Ve sadece kızın babasıyla konuştu. Riccardo'ya Shadrach'ın durumunu ve Manguza'yla yaptığı konuşmayı anlattı. Tabii bunlar akşam saatlerinin sıkıntılı geçmesine yol açtı. Claudia iki adamı ateşin başında bıraktı ama onlar da fazla oturmadılar. Riccardo, «İyi geceler,» diyerek uzaklaştı. Sean da bir şişe viski alıp hizmetkârların çadırlarının bulunduğu bölüme geçti.

Job'la iki karısının çadırları diğerlerinden biraz uzakçaydı. Sean'la Job iskemlelerde karşılıklı oturarak viski içtiler. Dostça bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Sean, Job Bhekant'yte ilk karşılaştığı günü düşünüyordu. Sadece 31 numara diye bilinen kayalık bir tepede karşılaşmışlardı. Job iki günden beri doruktaydı. Kanlanmış gözlerinde delice bir ifade vardı. Sean ise o sabah beş askeriyle paraşütle oraya inmişti.

Job'la bütün gün omuz omza savaşmışlardı. Düşmanlardan hâlâ sağ olanları kaçıktan sonra onları bekleyen helikoptere binmek için yamaçtan inmişlerdi. Birbirlerine yardıma çalışıyorlardı. Bitkin haldeydiler. Kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı. Silahlarını yerde sürüyerek yorgun yorgun yürüyorlardı. Çarpışma sırasında acele sardıkları yaralarından akan kanlar birbirine karışıyordu.

Sean çatallaşmış bir sesle, «İstesen de istemesen de kan kardeşi olduk,» diyerek gülmüştü.

Job bir hafta sonra hastaneden taburcu edilirken onu Sean elinde nakil belgeleriyle karşılamıştı. «Artık Ballantyne Scouts Birliğindensin, yüzbaşı.»

Kolay kolay gülmeyen Job o zaman neşeyle gülümsemişti. «Hemen gidelim, albayım.»

Sean, Job'un dosyasını okumuştı. Onun üniversite mezun olduğunu biliyordu. Siyasal Bilimler, Tarih ve Toplumsal Antropoloji bölümlerinden mezundu. Burs kazanarak Rodezya Nyasaland üniversitelerinde öğrenim görmüş, sonra da Chicago Üniversitesine gitmişti. Komünist doktorininden ve onunla; ilgili her şeyden nefret ediyordu.

Savaştan sonra ülke Robert Mugabe'ye ve «halkın demokrasisi»ne bırakmıştı. Job da memur olmak için sınavlara girmiş ve çok da başarılı olmuştu. Ama o savaşa yanlış taraftan katılmıştı. Kaybeden taraftan. Ayrıca bir Matabele'ydi. Oysa güç artık Shona kabilesinin elindeydi. Job'un ilerlemesini sağlayabilecek her kapı suratına kapanmıştı. Sonunda Job öfke ve düş kırıklığı içinde Sean'a gitmişti.

«Kahretsin! Sen bir safari şirketinde sana önerebileceğim her iş için çok üstünsün.»

Job, «İz sürücü, post yüzücü, hamal,» diye ısrar etmişti. «Ne iş varsa kabul ederim.»

Böylece Job'la Sean savaştıkları gibi yine yan yana avlanmaya başlamışlardı. Sean bir yıl içinde ona Courtney Safarileri Şirketinin müdürlüklerinden birini vermişti. Böyle karşılıklı oturup içki içtikleri saatlerden «Müdürler Toplantısı» diye söz ederlerdi.

Job değişik durumlarda çeşitli roller oynamaktan hoşlanıyordu. Safari müşterilerinin önünde

«Güneyli Köle Zenci» rolüne çıkıyor, Sean'u efendi anlamına gelen «Bwana»ya da «Nkosi» diye çağırıyordu.

Sean başlangıçta, «Deli olma,» diye itiraz etmişti. «Kendini küçültüyorsun.»

Job, «Ama müşteriler bunu bekliyorlar,» demişti. «Biz onlara bir hayali satıyoruz, oğlum. Onlar izcilik ve Ernest Hemingway'cilik oynuyorlar. Tarih ve siyaset konularında tez yaptığımı öğrenirlerse ödleri patlar.» Sean da sonunda istemeye istemeye razı olmuştu.

İki arkadaş yalnız kaldıkları zaman Job gerçekten de çok zeki ve iyi eğitilmiş bir insan olduğunu kanıtlayacak biçimde davranıyordu.

Şimdi de, «Dinle, Sean,» diyordu. «Av alanını kaybedeceğini düşünerek fazla endişelenme! Bu daha olmadı. Olursa da bir yolunu buluruz.»

«Beni biraz teselli et. Buna ihtiyacım var.»

«Matabelaland'de bir av alanı kiralarız. Ailemin hâlâ orada sözü geçiyor.»

Sean başını salladı. «Bunun bir yararı olmaz. Bu fiyasko yüzünden beni damgalayacaklar.»

Job, «Benim adıma başvururuz,» diyerek hınzırca güldü. «Ben de seni müdür yaparım. Ve sen beni 'Nkosi' diye çağırırsın.»

İkisi de güldüler. Biraz keyiflenmişlerdi. Sean, Job'dan ayrılarak çadırına dönerken günlerden beri ilk kez umutlu ve neşeliydi. Çadırına yaklaştığı sırada ağaçların altında bir gölge kımıldandı. Sean hemen durdu. Sonra gümüş mücevherlerin şıkırtısını duyarak karşısındakinin kim olduğunu anladı. Claudia onu beklemişti.

Kız usulca, «Seninle konuşabilir miyim?» dedi.

Sean, «Konuş bakalım,» diye mırıldandı.

«Bu işi iyi başaramam. Yani... özür dilemesini pek beceremem.»

«Yanlış kimseden özür diliyorsun. Benim iki bacağım sağlam.»

Kız irkildi. «Hiç merhametin yok değil mi?» Sesi titriyordu, Sonra başını dikleştirdi. «Pekâlâ. Bunu hak ettim sanırım, deli gibi davrandım. Her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ama pek az şey bildiğim ortaya çıktı. Bilgisizliğim yüzünden de büyük zarara neden oldum. Çok üzgünüm. Biliyorum, bunun bir yararı yok. Ama üzgünüm.»

«Sen ve ben başka başka dünyalardanız. Ortak bir tek düşünce ya da duygumuz yok.

Dost olmak bir yana, birbirimizi hiçbir zaman anlayamayacağız. Ama bu sözleri söylemenin sana nelere malolduğunu da biliyorum.»

Claudia, «O halde bir ateşkes anlaşması yapamaz mıyız?» dedi.

«Tamam. Ateşkese razıyım.» Sean elini uzattı. Claudia da bu eli sıkı. Cildi bir gül yaprağı kadar düzgün ve yumuşak, eli ince ve serindi. Ama bir erkek gibi güçlü el sıkıyordu.

Claudia, «İyi geceler...» diyerek onun elini bıraktı. Dönüp uzaklaştı.

Sean çadırına doğru giden kızın arkasından baktı. Dolunaya iki gece kalmıştı. Bu gümüş ışıktaki beyaz elbisesi uçuşan sislere benziyordu. Vücudu ince, kollarıyla bacakları uzun ve zarifti.

Sean o anda Claudia'nın cesareti yüzünden takdir duydu, Tanışalı beri ilk kez ondan hoşlanmıştı.

Sean bir asker ve bir avcı gibi kulağı tetikte uyurdu. Çadırına hafifçe bir şey süründüğünü duyarak uyandı. Hemen el feneriyle yatağının başucuna dayadığı tüfeğe uzandı. Usulca,

«Kim o?» dedi.

«Benim. Job.»

Sean kol saatine baktı. Fosforlu kadran saatin üç olduğunu gösteriyordu. «İçeri gir. Ne var?»

«Nehrin kıyısında bıraktığımız iz sürücülerden biri kampa döndü. Otuz kilometreyi koşarak aşmış.»

Sean doğrulup bacaklarını yere sarkıtırken ensesindeki tüyler diken diken oldu. «Evet?»

«Tukutela bu akşam güneş batarken Milli Parktan çıkarak nehri aşmış.»

«Bu kesin mi?»

«Kesin. Onu yakından görmüşler. Fil Tukutela. 'Öfkeli'. Boynunda tasma da yokmuş.»

«Matatu nerede?» Sean kalkıp pantolonuna uzanırken ufaktefek Ndorobo kapıdan seslendi.

«Ben hazırım, Bwana.»

«İyi. Yirmi dakika sonra hareket edeceğiz. Mataralar ve çantalar. Shadrach'ın yerine Pumula'yı götüreceğiz. Hava daha aydınlanmadan Tukutela'nın peşine takılmak istiyorum.»

Sean dışarı fırlayarak Riccardo'nun çadırına koştu. Belinden yukarısı, çıplaktı. Riccardo çadırında düzgün aralıklarla horluyordu. «Capo!» Horlama birdenbire kesildi. «Uyandın mı? Senin için bir fil buldum. Haydi, kalk bakalım. Tukutela nehri aşmış. Yirmi dakika sonra yola çıkacağız.»

«Yaşasın.» Riccardo'nun sesinden hâlâ tam anlamıyla uyanmamış olduğu anlaşılıyordu.

«Kahretsin! Pantolonum nerede? Sean, lütfen Claudia'yı uyandırır mısın?»

Kızın çadırında bir fener yanıyordu. Herhalde gürültüyü duymuştu. Sean kapının önünde

durup, «Uyanık mısın?» diye seslendi.

Claudia kapıda belirdi. Işık arkasında kalıyordu. Geceriği hemen hemen ayak bileklerine kadar iniyordu ama incecik bir kumaştan yapılmıştı. Çıplak vücudunun silueti olduğu gibi gözüküyordu. «Babama söylediklerini duydum. Hemen hazırlanacağım. Yürüyecek miyiz? Bot mu giyeyim, mokasen mi?»

Sean, mahsus kendini böyle teşhir ediyor, diye düşünerek öfkeleni. Bu tür bir davranış onun karakteriyle taban tabana zıttı. Kıza hiddetle, «Bugün her zamankinden çok daha hızlı yürüyecek ve çok daha uzaklara gideceksin,» dedi. İçin için de ekledi. Bir fahişe gibi bu kılıkta ortaya çıkıyor. Ben de tam ona saygı duymaya başlıyordum.» Kızı azarlayacaktı ama dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttu. Claudia'nın zarif ve biçimli vücuduna bakmamaya çalışıyordu. Kayıtsızlık ve hoşnutsuzluğunu belirtmek için dönerek uzaklaşmak istedi. Ama Claudia perdeyi kapattığı sırada hâlâ orada duruyordu.

Sean çadırına giderken öfkeyle, «Ateşkes bana vız gelir,» diye homurdandı. «Bu kız hâlâ ringde. Yumruklar atıp duruyor.» Ama öfkesi onu şaşırtıyordu. Karşısında başka bir kadın olsaydı bu gösteri hoşuna giderdi. Durumu kendi kendine açıklamaya çalıştı. «Böyle davranamayacak kadar klas bir kız. Bu bebek seni şaşırtmaya başlıyor.» Birdenbire bir kahkaha attı. Afrika'nın efsaneleşmiş hayvanlarından birini avlamaya gidecekti. Ve nedense bu kızın yanında olması beklentinin zevkini daha da arttırıyordu.

Otların üzerini kaplayan kırağı şafağın ilk ışıklarında pırıldıyordu. Matatu nehirdeki geçit yerini incelemekteydi. Beş adım attı sonra da doğrularak dönüp Sean'a baktı. Heyecan ve mutlulukla gülümsüyordu.

«Onun izleri! Bütün fillerin babasının ayakları bunlar. Tukutela'nın ayakları! Öfkeli buradan geçmiş!»

Sean yerdeki iri ize baktı. «Matatu, onu izle!» Böylece avın başladığını belirtmiş oldu.

İzler bir karayolu kadar belirgindi. Nehirden ormana doğra gidiyordu. Yaşlı erkek fil yedi kilometre kadar hızla ilerlemiş, sonra birdenbire yeni filizlenen ve çiçek açan dikenlerin arasına girmişti. Burada sağa sola giderek sulu filizleri ve koncaları yemişti. Matatu'yla Job onun nereye gittiğini anlamak için çalıkların arasına girdiler.

«Ben susadım.» Claudia kemerindeki mataralardan birine uzandı.

Sean onu durdurdu. «Olmaz. İlk kez susar susamaz su içersen ondan sonra susuzluğun devam eder. Ve ava henüz yeni başladık.»

Claudia bir an durakladı. Avcıya meydan okumayı düşünüyordu. Sonra bundan vazgeçti.

«Çok sert bir öğretmensin.»

Matatu dikenlerin öbür tarafından usulca ısıklık çaldı. Sean, «Esrarı çözdü,» diyerek diğerlerine yol açtı. Sonra Matatu'ya, «Ona ne kadar yaklaştık?» diye sordu. Aslında filin peşine on saat sonra takılmışlardı. Ama yaşlı hayvanın filiz yemek için her duruşunda bu

süre azalmıştı.

Matatu, «Burada fazla oyalanmamış,» diyerek omzunu silkti. «Sonra da hızla ilerlemiş.»

Fil toprak yoldan sapmıştı. Şimdi taşlık bir sırtta ilerliyordu. Sanki mahsus iz bırakmamaya çalışıyormuş gibi. Ama Matatu çok usta bir iz sürücüydü.

Bir süre sessizce ilerlediler. İki kayalık tepenin arasındaki çukur yere su birikmiş, durgun suyun rengi yeşile dönüşmüştü. Çürüyen bitkilerden gazlar baloncuklar halinde yükseliyordu. Ama fil buradan su içmiş ve yana süngere benzeyen sarı dışkısından bir yığın bırakmıştı.

Sean diğerlerine, «Burada on dakika dinleneceğiz,» dedi. «Artık su içebilirsiniz.» Claudia'ya baktı. «Ama sadece iki yudum? al. Tabii şu sudan içmek istersen o başka.» Pis gölcüğü işaret etti. Kız da yüzünü buruşturdu. Sean onu babasının yanında bırakarak Matatu'ya doğru gitti, iz sürücü gölcüğün yanında yalnız başına duruyordu. Sean, «Ne var?» diye sordu ona. Bu ufakık tefecik adamı yirmi yıldan beri tanıdığı için onun ruhsal durumunu hemen anlıyordu.

Matatu başını sallarken kırışik yanakları gülünç bir biçimde sarktı. «Burada doğru olmayan bir şey var. Fil mutsuz. Bir bu yana gidiyor, bir şu yana. Hızla ilerliyor ama bir hedefi yok.

Doğru dürüst bir şeyler yemiyor ve sanki toprak tabanlarını yakıyormuş gibi yürüyor.»

«Neden, Matatu?»

İz sürücü, «Bilmiyorum,» diye itiraf etti. «Ama bu durum hiç hoşuma gitmiyor, Bwana.»

Sean, Matatu'yu bırakarak Claudia'nın yanına gitti. «Ayaklarına bir bakalım.» Kızın son bir saat boyunca hafifçe topalladığını farketmişti.

«Ciddi misin?» Kız gülmeye başladı ama Sean onun bir ayağını dizine dayayarak botuyla çorabını çıkardı. Claudia'nın ayakları da elleri gibi ince, cildi de çok narindi. Hem topuğu, hem de başparmağının altı kızarmıştı. Sean bu yerleri alkolle sildi. O biçimli ayaklara dokunmak ona zevk verdi ama kıza sertçe, «Herhalde canın yandı,» dedi. «Kahramanlık etmeye kalkışma. Birkaç kilometre daha yürüseydin ayakların iyice su toplardı. Bir de sakatlıkla uğraşmak zorunda kalırdık.» Kızarmış olan yerlere flaster yapıştırdı. «Çoraplarını değiştir. Ve bir daha sefere canın yanmaya başlar başlamaz bana haber ver.»

Kız itaatle başını salladı.

Sonra yollarına devam ettiler. Öğleye doğru filin yine yön değiştirdiğini anladılar. Hayvan doğruya doğru gitmişti bu kez.

Sean, Riccardo'ya, «Bir, iki saat kazandık,» diye fısıldadı. «Ama Matatu bu durumdan hiç hoşlanmıyor. Ben de öyle. Hayvan çok sinirli ve şimdi doğruca Mozambik sınırına doğru gidiyor.» '

«Peşinde olduğumuzu mu sezdi?» Riccardo kaygılanmıştı.

Ama Sean, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Bu imkânsız. Hâlâ ondan saatlerce

gerideyiz.»

Öğleyin yemek yiyip dinlenmek için yine kısa bir mola verdiler. Tekrar yola çıktıktan kısa bir süre sonra bir roarula korusuna girdiler. Olgun sarı meyvalar ağaçların diplerine düşmüştü. Yaşlı fil de buna dayanamamış, bol bol meyva yemiş ve koruda en aşağı üç saat kalmıştı. Sonra da sanki bir randevusu olduğunu hatırlamış gibi doğuya doğru yoluna devam etmişti.

Sean diğerlerine, «Hiç olmazsa üç saat kazandık,» diye haber verdi ama kaşları çatılmıştı.

«Mozambik sınırından on beş kilometre uzaktayız. Sınırı aşarsa her şey mahvolur.»

Avcı koştukları takdirde hayvana o sınırı aşmadan yetişebileceklerinden emindi. Claudia'ya bir göz attı. Belki kız bu konuda onu şaşırtabilirdi. Çünkü bir atlet gibi yürüyordu. Sean sonra Riccardo'ya baktı ve koşmak fikrinden vazgeçti. Vadinin sıcağı adamı iyice etkilemeye başlamıştı. Sean bazen, Riccardo'nun altmışına basmasına bir iki yıl olduğunu unutuyordu.

Aslında sağlıklı ve dayanıklıydı ama şimdi pek de iyi sayılmazdı. Gözleri çukura kaçmış, etraflarında mor halkalar belirmişti. Cildi grimsiydi.

Sean, bizim ihtiyar hastaya benziyor, diye düşündü. Onu daha fazla zorlayamam. Dikkati dağılmıştı. Sonra Matatu'nun birdenbire duraklayarak bir izin üzerine eğilmiş olduğunu fark etti. Hemen koşarcasına onun yanına gitti. «Ne var?»

Ufak tefek adamın çok telaşlı olduğu belliydi. Başını sallıyor ve Sean'un bile anlayamadığı o Ndorobo lehçesiyle bir şeyler mırıldanıyordu. «Ne...» Sean sonra durumu farkederek durakladı. «Ah, kahretsin!»

Yandan çıkan iki insanın ayak izleri filinkilere karışmıştı. Lastik altlı ayakkabılar giymiş iki kişi! Sean bölgede yapılan ucuz Bata tenis ayakkabılarının izlerini hemen tanıdı.

Riccardo bile izleri fark etti. «Bunlar da kim?» diye sordu. Sean ona aldırmadı, Job'u bir kenara çekerek Matatu'yu izledi.

İz sürücü bir ileri gidiyordu, bir geri. Sonra Sean'la Job'un, yanına geldi. Üçü de çömeldiler.

Bir savaş meclisiydi bu. Ve sadece Shadraeh yoktu.

«İki erkek. Biri genç. Uzun boylu ve zayıf. Parmaklarının ucunda yürüyor. Öbürü daha yaşlı, kısa ve şişman. İkisinde deri çantalar ve banduku var. Yabancı onlar. Bu vadide yaşayanlar ayakkabı giymezler. Bu adamlar kuzeyden gelmişler.»

Job, «İzinsiz avlanan Zambezililer,» diye homurdandı. «Aslında gergedan dişi peşindeler. Ama file rastlamışlar ve tabii onu ellerinden kaçırmak istememişler.»

Sean acı acı, «Köpekler,» dedi.

Zambezi nehrinin ötesinde Zambiya'da 1970'de on iki bin siyah gergedan varken artık bu hayvandan hiç kalmamıştı. Yemenli bir soylu, sapı gergedan boynuzundan bir hançere

elli bin dolar veriyordu. Bu yüzden izinsiz avlananlar da iyice örgütlenmişlerdi ve askeri bir harekâta katılmış gibi davranıyorlardı. Zambezi vadisinin güneyinde hâlâ birkaç siyah gergedan vardı. Avcılar gece gizlice nehri aşıyorlardı. Avcılık Bürosu devriyelerine yakalanmadan hem de. Çoğu gerilla savaşına katılmıştı. Gözünü budaktan sakınmayan adamlar. İnsanları da, sırtlarından geçindikleri büyük hayvanları da öldürmekten hiç kaçınmazlardı.

«Herhalde makinelileri var.» Job, Sean'a baktı. «Sadece iki kişi olamaz. İki yanda da adamları olmalı. Onlardan zayıfız, Sean. Ne yapmayı istiyorsun?»

Sean, «Bu toprakları ben kiraladım,» dedi. «Tukuteta da benim filim.»

«O halde ikisiyle de savaşman gerekecek.» Job'un soylu Matabele'lere özgü yüzü ciddiydi ama gözlerinde bir pırıltı belirmişti.

Sean ayağa kalktı. «Haklısın Job. Onları yakalarsak savaşacağız.»

«O halde acele etmeliyiz.» Matatu da kalkmıştı. «Bizden iki saat ilerdeler. Tukutela da biraz sonra bir şeyler yemek için durmak zorunda! Biz oraya erişmeden o adamlar fili öldürebilirler.»

Sean, Riccardo ve Claudia'nın dinlendikleri gölgeliğe doğru gitti. «İzinsiz avlanan serseriler. Otomatik silahları olmalı. En aşağı iki kişiler. Ama daha kalabalık olmaları ihtimali var. Hepsi de acımasız katiller.» Baba kız ona sessizce baktılar. Sean konuşmasını sürdürdü.

«Onların Tukutela'ya bizden önce erişmelerine engel olmak için 'hızla ilerlemek zorundayız.

Seni ve Claudia'yı Pumula'yla bırakacağım. Siz onunla bizi izleyin. Job, Matatu ve ben izlerin peşinden koşacağız. Haydutları file yetişmeden kovalamaya çalışacağız. Rigby sende kalsın, Capo. Weatherby'i Job alacak.»

Avcı dönerken Riccardo onu kolundan yakaladı. «Sean, a fili istiyorum. Hayatımda kalan her şeyden çok onu istiyorum.»

Sean başını salladı. «Onu senin için korumaya çalışacağım.» Onun neler hissettiğini anlıyordu. Kendisinde de aynı duygular uyanmıştı.

«Sağol.» Riccardo elini çekti. Sean da onu bekleyen Matatu'yla Job'un yanına gitti.

Çantalarını Pumula'ya vererek yanlarına sadece mataralarını aldılar. Sean paslanmaz çelik saatine baktı. Hırsız avcılarının izini bulalı dört dakika olmuştu. Zıyan olan dört dakika.

Sean, «Hızla gidelim,» diye emretti. «Pusuya düşürülebileceğimizi de unutmayın.»

Job ona gülümsedi. «Eski günlerdeki gibi. Kendimi delikanlı gibi hissetmeye başladım.»

Matatu döndü ve iz üzerinde hızla koşmaya başladı. Sean onun güneşin doğuşundan batışına kadar aynı tempoyla koştuğuna tanık olmuştu. Kendisi sağdan ilerledi. Solak olan Job da o tarafı seçti. Sean silahındaki kurşunları değiştirip koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra grup ormana dalarak gözden kayboldu.

Job'la Sean iki erkek geyik gibi koşuyorlardı. Çevik ve sessizce. İlk saatin sonunda Matatu ilerden eliyle işaret etti. Sean .onun ne demek istediğini anladı. «İki kişi daha var.»

İlk iki hayduda arkadaşları katılmıştı anlaşılan. Ayrıca file hızla sokuluyorlardı.

Bir saat daha koşular. Bir an bile yavaşlamadılar. Sonra Matatu yine ortadaki yerinden, «Çok yakın,» diye işaret verdi. «Dikkatli olun. Tehlike var.» Sean hemen bir kum tavuğunun ötüşünü taklit etti. Böylece düşmanla karşılaşmak üzere olduklarını belirtiyordu.

Üçü de yavaşladılar. Şimdi hızlı yürüyorlardı. Birkaç dakika sonra alçak bir yaylaya geldiler.

Doğudan serin bir akşam rüzgârı esiyordu. Sean terleyen yüzünü rüzgâra doğru çevirdi.

Yayla ancak bir buçuk kilometre genişliğindeydi. Açıklığı çabucak aşılar ve kenarda karınüstü yattılar.

Sean aşağıyı çabucak inceledi. Job soldan saz geyiği gibi burnundan bir ses çıkardı. Bu da aralarındaki en acil tehlike işaretiydi. Zenci aşağıyı, vadiyi işaret ediyordu. Sean o tarafa baktı ama bir an hiçbir şey göremedi. Sonra Tukutela, yani Öfkeli ortaya çıktı. Sean usulca inledi. Filin ne kadar görkemli olduğunu biraz unutmuştu. Tukutela sanki koyu kurşuni volkanik kayadan oyulmuştu. Dev gibi ama zayıftı. Her adım atışında kulakları hafifçe dalgalanıyordu. Kulakların uçları yırtılmış, dişleri yaşlılık ve devirdiği yüksek ağaçların öz suları yüzünden kararmıştı. Bu kapkalin ve upuzun dişler birer harikaydı. Herhalde bir daha böyle bir çift fildişi görülemeyecekti. Bu fil bir tarih, bir efsaneydi. Sean ani bir suçluluk duydu. Ne kadar yasal olursa olsun, bu fili öldürmek Afrika'ya karşı işlenmiş bir suç sayılacaktı. Vahşi toprakların tanrılarına ve insan ruhuna bir hakaret. Ama Sean fili vurmakta duraksamayacağım da bitiyordu. Bir avcı, avı ne kadar soylu olursa, onu yakalamayı o denli çok isterdi. Job tekrar ısıklık çalarak işaret etti. Sean da ancak o zaman hırsız avcılarını gördü.

File iyice yaklaşmışlardı. Sean dördünü de seçebiliyordu. Yamacın eteğindeki ağaçların arasından çıkmışlardı. Tek sıra halinde otlarla kaplı açıklıkta ilerliyorlardı. Otlar koltukaltlarına kadar geliyordu. Hepsi de omuzlarına bir hafif makineli asmıştı. Bu silahlardan hızla atılan hafif kurşunlar dev gövdeli avlar için uygun değildi. Ama Sean hırsızların nasıl bir teknik kullandıklarını biliyordu. Tukutela'ya iyice yaklaşacak ve dördü birden ateş açacaklardı.

Yüzlerce kurşun filin akciğerlerini delik deşik edecekti.

Sean yerinden fırlayarak Job'un yanına koştu. Zenci devrilmiş bir kütüğün arkasına girmişti.

Sean, «Weatherby'i bana ver,» dedi. Sonra gömleğini çıkarıp katladı, kütüğün üzerine yerleştirdi. «Beni büyük banduki'yle destekle. Onunla iyice yukarıya doğru ateş et.»

Weatherby'i gömleğinin üzerine yerleştirerek teleskopik nişangâhtan hırsızlara doğru

baktı.

Matatu'nun tarif ettiği iki adamı hemen seçti. Uzun boylu, ince avcı en öndeydi. Arkasına mavi branda bezinden bir ceket giymişti. Savaşa katılan gerillaların üniformasıydı bu. Onu daha kısa ve şişman olanı izliyordu. Başında kaplan postu gibi çizgili bir kasket, arkasında da haki bir gömlek vardı.

Sean daha ilerideki fili görebiliyordu. Sonra hırsızların başı omzundan otomatik makineliyi indirdi ve öbür eliyle bir işaret yaptı. Diğer üç avcı hemen yayıldılar. Tüfeklerini omuzlarından indirerek namluları biraz yukarıya doğru tuttular.

Sean uzun boylu lidere nişan aldı. Weatherby hızla geri teperken, avcı da hedefi kaybetti.

O daha kendini toplayamadan Job sevinçle, «Shayiie!» diye bağırdı. «Tam isabet!» Sean açıklığa tekrar baktığı zaman artık orada sadece üç kafa görölüyordu.

Üç hırsız dönüp Sean'la Job'un saklandıkları yamaca ateş açtı. Sean onların gerisinde yaşlı erkek filin hızla kaçtığını gördü. Kulaklarını geriye atmış, dev dişlerini yukarı kaldırmıştı. Fil koyu renk dikenlerin oluşturduğu ince çiti delerek öbür tarafa geçti.

Sean, «Kaç, güzelim.» diye fısıldadı. «Sen benim olamayacaksan, başka hiç kimsenin olamazsın.» Sonra bütün dikkatini hırsızlara verdi.

Onların deneyimli ve usta gerillalar oldukları belliydi. İki tepeyi yaylım ateşine tutarken üçüncüsü liderlerinin devrildiği yere koştu. Onu zorlukla ayağa kaldırdı. Elebaşı silahını düşürmüştü. Elini gövdesinin yanına bastırarak ikibüklüm oldu.

Sean, «Yarası hafif,» diye homurdanarak tekrar ateş etti. Kurşun hırsızların yanına düşerken tozlar kalktı. Adamlar gerilemeye başladılar. Liderlerini de birlikte sürüklüyorlardı.

Ateşten kurtulmak için dev bir karınca yuvasının arkasına girdiler. Sean'la Job mahsus ateşi sürdürdüler. Ama hırsızlar çok geçmeden uzaklaştılar.

Sean'la Job on beş dakika beklediler. Ama görünürlerde artık hiç kimse yoktu. Sean ayağa kalktı. «Gidip bir bakalım...»

Job, «Dikkatli olalım,» diye onu uyardı. «Pusu kurmak için yandan geri dönmüş olabilirler.»

Bu da yine bir gerilla hilesiydi. Üçü de yamaçtan ihtiyatla indiler.

Matatu onları hırsızların liderinin devrildiği yere götürdü. Burada otlar iyice yassılmıştı.

Adamın silahını bulamadılar. Herhalde hırsızlardan biri onu alıp götürmüştü. Matatu ot saplarından birini koparıp Sean'a uzattı. Üzerindeki kan hemen hemen kurumuştu. Yaranın fazla kanamamış olduğu anlaşılıyordu. Çünkü etrafta sadece birkaç damla kan bulabildiler.

Sean, «Yara derin değil,» diye homurdandı. Rüzgâr kurşunun hırsızın vücudunun önemli bir noktasına isabet etmesini önlemişti.

Job öğrenmek istedi. «Kimi izleyeceğiz? Tukatela'yı mı, yoksa hırsızları mı?»

Sean, «Hırsızlar Lusaka'ya giden yolun yarısını aşmışlardır bile,» dedi gülererek. Sonra da Matatu'ya emretti, «Filin peşine takıl.»

Tukuteta'nın peşinden nehri aşip diğer taraftaki vadiye ulaştılar. Fil paniğe kapılarak kaçmasından sonra hızla yürümeye başlamıştı. Böyle günlerce ilerleyebilirdi. Doğuya, Mozambik sınırına doğru gidiyordu.

Üç adam filin izinden hızla koştular. Pusuya karşı önlem almak gereğini duymadıkları için bütün güçlerini koşmaya veriyorlardı. Ama fil gitgide uzaklaşıyor, akşam da yaklaşıyordu.

Avcıların önlerine düşen gölgeleri uzamaktaydı.

Mozambik'le Zimbabve arasında belirli bir sınır yoktu. Ne bir parmaklık, ne de ormanda açılmış bir hat. Ama altıncı hissi Sean'a sınırı aşmış olduklarını haber verdi.

Tam durmaları için emir vereceği sırada. Job hafifçe ıslık çalarak sol eliyle, «Bu kadarı yeter,» diye işaret etti. Matatu da aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. Üçü biraraya gelerek filin, doğudaki gitgide karanlıklaşan ormana doğru giden hafif ayak izlerine baktılar.

Job, «Mozambik,» dedi. «O gitti.» Diğerleri itiraz etmediler.

«Hâlâ hızla gidiyor.» Matatu ayak izlerine tükürdü. «Bir insanın başaramayacağı kadar hızlı koşuyor. Tukutela'yı bu yıl tekrar göremeyeceğiz.»

Sean, «Evet» dedi. «Ama yeni bir mevsim başlayacak. Tukutela gelecek yıl tekrar Milli Parka dönecek. Yeni ay doğarken Ghiwewe nehrini aşacak. Biz de onu bekleyeceğiz.»

«Belki.» Matatu burnunda asılı olan boynuz kaptan bir tutam enfiye aldı. «Belki de hırsız avcılar onu tekrar bulacaklar. Ya da Tukutela, Mozambik'teki eski savaş alanlarından birinde bir mayına çarpacak. Veya sonunda çok yaşlı olduğu için ölecek.»

Bu düşünce Sean'u üzdü. Tukutela eski Afrika'nın bir parçasıydı. Geride kalan hazinelerinden biri.

Sean döndü. O fili avlamak istemişti. Bütün varlığıyla hem de. Şimdi batıya doğru dönerken düş kırıklığı kalbini ve bacaklarını eziyor, adımlarını ağırlaştırıyordu.

Gece yansına doğru diğerlerini buldular. Riccardo'yla Claudia biçilmiş otlardan yapılmış bir yatakta uyuyorlardı. Yukarıya gerilmiş branda bezi onları koruyordu. Yanlarındaki ateş sönükleşmiş, geride korlar kalmıştı. Pumula yakındaki ikinci ateşin başında nöbet tutuyordu.

Riccardo, Sean omzuna dokunur dokunmaz uyandı. Heyecanla ayağa fırladı. «Onu buldunuz mu? Ne oldu? Ya o hırsızlar?»

«O gitti, Capo. Sınırı aştı. Hırsızları kovaladık. Ama Tukutela da kaçtı.» Sean olanları anlattı.

Riccardo ot yatağın üzerine çökerek onun söylediklerini dinledi. Claudia babasına

sokulmuş oturuyordu. Tukatela'nın Mozambik'e geçtiğini duyduğu zaman kolunu, onu teselli etmek istiyormuş gibi omzuna attı.

Sean, «Şimdi,» dedi. «Buranın yedi kilometre kadar güneyinde av için açtığım yollardan biri var. Matatu'yla kamyonu getirmeye gideceğiz. Job da sizi o yola indirecek. Sizinle orada buluşuruz. Beş saat kadar sonra.»

Sabaha karşı dörtte kamyonla kampa doğru yola çıktılar. Büyük umutlarla ava çıkmalı aradan yirmi dört saatten fazla bir süre geçmişti. Bir süre sessiz sedasız ilerlediler. Claudia başını babasının omzuna dayamış uyuyordu.

Sonra Riccardo düşünceli bir tavırla, «Tukatela'nın nereye gittiğini biliyor musun?» diye sordu.

Sean sertçe, «O erişemeyeceğimiz bir yerde. Capo,» dedi.

«Ben çok ciddiym.» Riccardo sabırsızlanıyordu. «Filin her zaman gittiği belirli bir yeri var mı?»

Sean, «O ülke karmakarışık,» diye açıkladı. «Kargaşa ve karmaşa. Yakılan ve terkedilen köyler. Savaşan iki ordu ve Mugabe'nin onlara katılan adamları.»

Riccardo ısrar etti. «O fil nereye gitti? Belirli bir yeri olmalı.»

Sean başını salladı. «Biz bunu saptadık. Ben, Job ve Matatu. Bizce Tukatela temmuzdan eylüle kadar olan süreyi Cabora Bassa barajının aşağısındaki bataklıklarda geçiriyor. Eylülün sonlarında ya da ekimin başlarında Zambezi'ye geçerek kuzeye, Malatvi'ye gidiyor. Mlanje çevresindeki sık ormanlara. Yağmurlar başlayınca kadar orada saklanıyor, sonra tekrar güneye iniyor. Tete yakınında Zambezi nehrini asarak yine Chiwewe Milli Parkına dönüyor.»

Riccardo, «Yani fil şimdi bataklıklara doğru mu gidiyor?» diye sordu.

Sean başını salladı. «Bu çok güçlü bir olasılık. Gelecek mevsim yine onu avlamaya çalışırız. Capo.»

Şafakta kampa vardılar. Duş için sıcak su hazır. Yeni yıkanmış giysileri ütülenmiş, yemek çadırına büyük bir kahvaltı sofrası kurulmuştu. Sean baba kızın tabaklarına bol bol kızarmış domuz sucuğu ve yumurta doldurdu.

«Kahvaltıdan sonra öğleye kadar uyuyarak geceki uykusuzluğumuzu gideririz.»

Claudia hemen atıldı. «Bu çok işime gelir.»

«Ondan sonra da toplanıp konuşuruz. Safarinin geri kalan günleri konusunda bir program yapmamız gerekiyor. Daha üç haftamız var. Başka bir erkek fili avlamaya çalışabiliriz. Tabii senin için Tukatela gibi bir fil bulamam, Capo. Ama yine de otuz kitoluk bir hayvan yakalayabiliriz.»

Riccardo, «Ben otuz kiloluk bir hayvan istemiyorum,» dedi. «Benim istediğim Tukatela.»

«Onu hangimiz istemiyoruz ki? Ama artık bu konuyu kapatalım.» Sean'un sesinde öfke

vardı. «O bakımdan yapabileceğimiz hiçbir şey yok.»

«Sınırı aşarak filin peşinden bataklığa gidersek ne olur?» Riccardo başını tabağından kaldırmıyordu,

Sean bir an onu inceledi, sonra da neşesizce güldü. «Bir an beni endişelendirdin. Bu sözlerinde ciddi olduğunu sandım. Tukutela'yı gelecek mevsim avlarız.»

Riccardo, «Gelecek mevsim avlanamayacağız,» dedi. «Geoffrey Manguza'nın lisansını iptal edeceğini ve Chiwewe av alanını da elinden alacağını pekâlâ biliyorsun.»

«Sağol, Capo. İnsanı rahatlatmasını çok iyi biliyorsun.»

«Kendi kendimizi aldatmanın yararı yok. Bu, o fili avlamak için elimize geçen son fırsat.»

Sean başını salladı. «Düzelteyorum. Bu mevsim için artık bu av sözkonusu değil. Fili avlamak için elimize bir fırsat geçti ama ondan yararlanamadık.»

Riccardo, «Ama filin peşinden Mozambik'e girersek durum değişir,» dedi. «Biz de bataklığa gideriz.»

Sean ona hayretle bakakaldı. «Tanrım! Sen ciddisin!»

«Sana söyledim. Hayatımda o filden çok istediğim hiçbir şey yok.»

«Demek bir kaprisin uğruna ben, Job ve Matatu'nun intihar etmesini istiyorsun?»

«Hayır, bir kapris uğruna değil... Yarım milyon dolar için, diyelim.» Sean başını salladı ama bir şey söyleyemedi. Riccardo sözlerini sürdürdü. «Lisansını kaybetmenden kendimi sorumlu tutuyorum. Yarım milyonla Zambiya ya da Botsvana'da iyi bir av alanı kiralayabilirsin. Ya da Güney Afrika'da elli bin dönümlük bir av çiftliği. Yarım milyon. Bunu bir düşün.»

Sean yerinden öyle hızlı fırladı ki, tabağı yere yuvarlandı. Arkasına bakmadan hızla uzaklaştı. Gelecek yıl av alanı olmayacaktı. Ne yapacaktı o zaman? Kardeşi Garry'e hemen hemen elli bin dolar borcu vardı. Bankadaki açığı on bin dolara yaklaşmıştı. Kırkını aşmıştı ve hiçbir şeyi yoktu. Babası onu aile şirketine sevinçle alırdı. Ama kardeşi Garry artık yönetim kurulu başkanıydı ve herhalde bu durumdan pek memnun kalmazdı. Sean havalandırma sistemi olan büroları, kravatları ve koyu renk takım elbiseleri, avukatlar ve mühendislerle yapılan sonsuz toplantıları, trafik kargaşasını ve kentin kokusunu düşündü.

Babasının felsefesini de. Kardeşi de bunu hararetle destekliyordu. «Bir insan şirkette en aşağıdan başlamalı ve kendi çabasıyla yükselmelidir.» Garry bu işe Sean'dan yirmi yıl önce başlamıştı. Kardeşi bu işten hoşlanıyor, kendisi ise nefret ediyordu.

Sean, yarım milyon dolar, dedi kendi kendine. Bu para sayesinde bankamın müdürüne, Geoffrey Matnguza'ya ve Garry Courtney'e nanik yapabilirim. Bütün dünyaya hatta. Hepsine de, «Canınız cehenneme,» diyebilirim.

Sean, Job'un çadırına gitti. Zenci ateşin başında yalnız başına yemek yiyor ve karılarından daha genç olanı ona hizmet ediyordu. Sean'un geldiğini görünce karısına

gitmesini emretti.

Ateşten kahve ibriğini alıp ikinci bir fincanı da doldurdu.

Sean, Job'un yanındaki yerli isi oymalı tabureye oturarak fincanı aldı. Sindebele dilinde konuşmaya başladı. «Tukutela gibi dev bir fili Zambezi boyundaki bataklıklarda gizlendiği yere kadar izleyen bir insan hakkında ne düşünürsün?»

«O kadar ahmak birini düşünmeye bile değmez.» Job soğutmak için kahvesine üfledi. İki arkadaş bir süre konuşmadılar.

Yakındaki kulübesinde uyuyan Matatu efendisinin geldiğini sezmişti. Kulübeden dışarı çıktı.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerini kırptırarak esnedi. Sonra da yaklaşp Sean'un ayağının dibinde çömeldi. Avcı elini bir an ufak tefek zencinin omzuna koydu. Matabele de memnun memnun kımıldandı. Sean'un iz sürücüye bir şey sormasına hiç gerek yoktu. Matatu hiç duraklamadan onunla her yere giderdi. Bu yüzden Sean, Job'la konuşuyordu.

«Job, eski dostum. Başka bir şeyi de düşünmeni istiyorum. Monterro fili izlemeyi istiyor. Bu iş için beş yüz bin dolar vermeye hazır. Yarım milyona ne diyorsun?»

Job içini çekti. «Bu konuyu uzun uzadıya düşünmeme hiç gerek yok. Ne zaman yola çıkıyoruz?»

Sean arkadaşının kolunu sıkarak ayağa kalktı. Riccardo hâlâ kahvaltı sofrasının başındaydı.

Kahve ve sigar içiyordu. Claudia yanında oturuyordu, baba kızın tartıştıkları çok belliydi. Claudia'nın yüzü kızarmıştı, gözlerinde öfkeli bir pırıltı vardı. Ama Sean çadıra girince sustu.

Avcı, «Capo,» dedi. «Sınırın ötesinde durumun nasıl olduğunu bilemezsin. Orada da bir Vietnam yaşanacak. Ama bu kez ABD Ordusunun desteği olmadan. Bunu anlıyor musun?»

Riccardo başını salladı. «Gitmek istiyorum.»

«Pekâlâ. İşte şartlarım: Başına ne gelirse gelsin bundan sorumlu olmadığımı belirten bir belgeyi imzalayacaksın.»

«Kabul.»

«Bir borç senedi de hazırlayacaksın. Beş yüz bin dolarlık. Öldüğün zaman bu parayı vârislerin ödeyecek.»

«Belgeyi ver de imzalayayım.»

«Sen çıldırmışsın, Capo! Bundan haberin var mıydı?» Riccardo, «Tabii,» dedi gülerek.

«Ama ya sen?»

«Ah, ben doğuştan deliyim.» Sean da güldü. İki adam el sıkıştılar. Sonra avcı ciddileşti. «Bir sürprizle karşılaşmamak için sınırın üzerinde bir keşif uçuşu yapmak istiyorum. Bir tehlike olmadığı takdirde bu gece sınırın geçeriz. Yürüyerek uzun mesafeleri aşacağız ve yanımıza da pek az eşya alacağız. On günden daha kısa bir sürede Mozambik'e girip

çıkmağ istiyorum.» Riccardo başını salladı. Sean ekledi. «Artık biraz dinlen.» Tam döneceğı sırada Claudia'nın ona öfkeyle baktığını fark etti. «Reema'ya telsizle bir uçak kiralayarak buraya göndermesini bildireceğim. O sana Anchorage'a gidecek ilk uçakta yer bulmayı da başarır.»

Claudia cevap verecekti ama Riccardo avucunu onun elinin üzerine koydu. «Tamam, Sean,» dedi. «Claudia gidecek. Ben bunu sağlayacağım.»

Avcı başını salladı. «Tabii gidecek. Onu bizimle birlikte Mozambik'e götüreceğ değilim.»

Sean, Mozambik sınırını aşmış, çok alçaktan uçuyordu.

Uçağın kanat ve gövdesindeki işaretleri iyice kapatmıştı. Kucağına haritasını açmıştı. Job yanındaydı. Matatu ise zencinin arkasında. Ufak tefek iz sürücü bunca yıl sonra hâlâ uçmaktan korkuyor, zaman zaman da midesi bulanıyordu.

Sean o kadar alçaktan uçuyordu ki, aşağıda uzanan toprak yoldaki çukurları bile görebiliyorlardı. Bir süre bölgede dolaştıktan sonra batıya, sınıra doğru döndü. Şimdi üçünün de çok iyi hatırladığı bir yeri arıyordu.

Job birdenbire işaret etti. «İşte, orası!» Arka kanepede korku ve rahatsızlığını unutan Matatu gıdaklar gibi güldü.

«İnhlozane! Hatırlıyor musun, Bwana?»

Sean iki nehrin birleştiğı noktanın üzerinde dönüşler yaptı. Hepsi de şimdi aşağıya bakıyorlardı. Ama eski gerilla kampının izi bile kalmamıştı artık. Oraya en son 1976 baharında gelmişlerdi. Ballantyne's Scouts Birliğıyle. Gerilla kampını basmışlardı. Müthiş bir çarpışma olmuştu. Scouts Birliğı tahmin ettiklerinden daha fazla kayıp vermişti. Ama sonunda başarıya ulaşmışlardı. Sean'un kendi adamları subay oldukları sanılan sekiz kişiyi esir almışlardı. Gerilla liderleri rütbelerini belirtecek işaretler takmıyorlardı. Ama onları çoğu zaman kılıklarının daha iyi kumaştan yapılmış olması, güneş gözlükleri, kol saatleri ve ceplerindeki sırayla dizili tükenmez kalemler sayesinde ayırt etmek mümkündü. İki helikopter yaralıları, ölüleri ve tutsakları götürmek için bekliyordu. Ama iki taşıtın hepsini alması imkânsızdı. Bu yüzden Scout'larla tutsakların bir bölümünün kamyonların beklediğı noktaya kadar koşarak gitmelerine karar verilmişti. Sean da esir aldığı gerillalar arasından koşuya dayanabileceklerini tahmin ettiği beş kişiyi seçmişti.

Sean ve adamları tam yola çıkacakları sırada Job telaşla onun yanına geldi. «Tutsaklardan biri, albay. Şu komuta kulübesinde yakaladığınız. Onu tanıdım ben. Esir Yoldaş China'nın tâ kendisi.»

«Bundan emin misin?» Sean, Job'un cevabını beklemedi. «Kahretsin! Kim olduğunu bilseydim onu helikopterle yollardım,»

Yoldaş China'nın adı Rodezyalıların aradıkları gerillaların üstesinin en başlarındaydı.

Zenci bütün kuzeydoğu sektörünün komutanıydı. Rütbesi tümgeneralinkine eşitti. Düşmanın en başarılı komutanlarmdandı ve askeri istihbarata anlatacak pek çok ilginç hikâye de biliyordu.

Sean, «Onun yerine sağsalim erişmesini sağla, yüzbaşı,» diye emretti. «Ona sanki yeni karınmış gibi davran.»

Job, «China koşarak gitmeyi reddediyor,» dedi. «Onu vuramayız. Sırtımızda da taşıyamayız. Kendisi de bunu biliyor.»

Sean tutsakların bulunduğu yere doğru gitti. China somurtkan bir tavırla çömelmiş oturuyordu. Ellerini başının arkasında kavuşturmuştu.

Sean emretti. «Ayağa kalk ve yürü!» Yoldaş China onun botlarına tükürdü. Sean .357 Magnum tabancasını çekti. Silahı zencinin şakağına dayadı. «Ayağa kalk. Bu senin son şansın.»

China onu aşağı gördüğünü belirten bir tavırla, «Ateş edemezsin,» dedi. «Bu cesareti gösteremezsin.»

Ve Sean tetiği çekti. Tabancanın namlusu China'nın omzunun üzerinden ileriye doğru uzanıyordu. Ama namlunun yanı kulağına dayalıydı.

Silah patlar patlamaz Yoldaş China haykırarak ellerini kulağına bastırdı. Delinen kulak zarından akan kan ince bir çizgi gibi parmaklarının arasından sızdı.

Sean, «Ayağa kalk,» dedi. Hâlâ kulağını tutmakta olan Yoldaş China yine onun ayağına tükürdü. Sean da tabancayı zencinin öbür kulağına dayadı. «Kulaklarından sonra ucu sivri bir sopayla gözlerini çıkaracağım.» Yoldaş China ayağa kalktı.

Job işe karıştı o zaman. «Çabuk ol.» Elini China'nın kürek kemiklerinin arasına dayayarak onu itti.

Sean savaş alanında son bir kez etrafına bakındı. Her şeyi çabucak ve kesinlikle halletmişlerdi.

Yoldaş China koşu sırasında patlayan kulak zarının verdiği acı yüzünden yere yığıldığı zaman Sean ona bir morfin iğnesi yaptı ve matarasından su içirdi. «Bebekleri vuran ve yaşlı kadınların ayaklarını kesen bir devrimci için bu koşu parkta dolaşmaktan farksız. Gücünü topla, China. Yoksa öbür kulak zarını da patlatırım.» Zencinin bir kolunu tuttu. Job da diğer kolunu. Morfinin etkisi gözükünceye kadar Ghina'yı yarı taşıdılar. Ama durmadan koşan Scout'lardan geri de kalmadılar.

Birkaç kilometre sonra morfinin etkisi görüldü ve China'nın da dili çözüldü. «Belki bugün bizimkilerden bazılarını öldürdünüz. Bugün sadece bir tek küçük çarpışmayı kazandınız, Albay Courtney. Ama yarın biz savaşı kazanacağız.» China'nın sesi kendini haklı görmenin verdiği öfkeyle haşınlaşmıştı.

Sean neşeyle, «Adımı nereden biliyorsun?» diye sordu. «Sen çok ünlüsün, albay. Daha doğrusu kötü bir ünün var, demem gerekir. Bu katil köpek sürüsü senin emrinde, canı Ballantyne'in yönetiminde olduğundan çok daha tehlikeli bir hal aldı.»

«İltifatına teşekkür ederim, dostum China. Ama zaferinizden söz etmek için daha erken değil mi?»

«Ülkeyi geceleri kontrol edebilen güç savaşı da kazanır.» Sean, «Mao Tse Tung,» diyerek güldü. «Adına uygun birinin sözleri bu. Adın 'Çin' anlamına geliyor ya.»

«Biz sonunda kırsal alanı elimize geçirdik. Sizi köy ve kentlerinize hapsedtik. Beyaz çiftçileriniz cesaretlerini kaybetmeye başladılar. Karıları savaştan bıktı. Siyah köylüler açık açık bizi destekliyorlar. İngiltere ve bütün dünya aleyhinize döndü. Tek müttefikiniz olan Güney Afrika bile bu mücadeleden sıkılmaya başladı. Yakında, çok yakın da...»

Koşarken bir yandan da tartışmayı sürdürdüler. Sean istememesine rağmen tutsağına hayranlık duydu. China çok zekiydi. İngilizcesi kusursuzdu. Siyaset ve askeri taktikten çok iyi anlıyordu. Fiziksel bakımdan güçlü ve dayanıklıydı.

Sean, harika bir Scout olabilir, diye düşündü. Onu bizden yana çevirebilirsek... Albayın en değerli adamlarından çoğu eski gerillalardı. Onları Rodezya istihbaratı kendi taraflarına döndürmeyi başarmıştı.

Sean bu yüzden koşarlarken bir taraftan da Yoldaş China'yı dikkatle incelemeye başladı.

Zenci ondan birkaç yaş gençti herhalde. Yüzünün ince hatları bir Shona'nınkinden çok bir Etiyopya'lınıninkine benziyordu. Burnu gagamsı ve ince, dudakları da biçimliydi. Morfin bile siyah gözlerindeki zekâ pırıltısını sönmükleştirememisti. Yakışıklı bir adamdı China. Ve tabii çok sert ve amansızdı. Öyle olmasaydı bu rütbeye erişemezdi.

Sean, onu istiyorum, diye karar verdi. O bizim için bir alay değerinde. China'nın kolunu daha sıkıca kavradı. Bu küçük sevgiliye tüm yöntemler uygulanacak.

Öğleden biraz sonra konvoyun onları beklediği yere eriştiler. Taşıtlar buz dolu kutularda soğuk bira da getirmişlerdi. Scouts güçleri yedi saatte altmış kilometrelik bir mesafeyi aşmışlardı. Bira onlara abıhayat gibi geldi.

Sean bir bira kutusunu da Yoldaş China'ya uzattı. «Kulağın için üzgünüm,» diyerek birayı havaya kaldırdı.

China, «Ben de sana aynı şeyi yapardım,» dedi gülerek. Ama gözlerinde anlaşılamayan bir ifade vardı. «Gelecek karşılaşmamıza.» Bira tenekesini kaldırdı.

Sean başını salladı. «Gelecek karşılaşmamıza.» Ve China'yı beyaz bir çavuşun yönetimindeki muhafızlara teslim etti. Kendisi de zırhlı komuta taşıtına bindi.

Sean kendi kolunu ayırdı ve saldırıdan on buçuk saat sonra onları tekrar sınırdan geçirdi.

Başbakan Ian Smith telsiz şebekesinden yararlanarak Sean'la bağlantı kurdu ve onu kutlayarak kendisine ödül verileceğini açıkladı. Daha önce kazandığı gümüş haça şimdi de bir şerit eklenecekti.

Sean, Yoldaş China'nın kaçtığını ancak o akşam öğrendi. Zenci muhafız uyurken kamyonun brandasını kesmişti. Ellerinin kelepçeli olmasına aldırmayarak hızla giden araçtan atlamıştı.

Sean iki ay sonra bir istihbarat raporunda zencinin adını gördü. China, Mount Darwin yolunda bir levazım konvoyunu ortadan kaldıran bir birliğe komuta etmişti.

Sean iz sürücünün sorusuna, «Evet, Matatu,» diye cevap verdi. «Hatırlıyorum.» Eski terörist kampının üzerinde son bir tur attı. Sonra uçağın burnunu güneye doğru çevirdi.

Ama daha güneydeki demiryoluna doğru gitmedi. Çünkü bölgedeki bütün askeri ve asi güçlerin gösterdikleri faaliyetin odak noktasıydı bu. Herhalde etraf Frelimo ve Zimbabwe birlikleriyle doluydu. Alçaktan uçan ve üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir uçağı hemen roket ateşine tutabilirlerdi.

Sean, Job'a, «Yine de işe yarayabilir,» dedi.

Zenci başını salladı. «Sınırın, kampımızın hemen karşısına düşen bölümü savunmasız, hatta terkedilmiş gibi.»

Sean, «Yarım milyon dolar için bunu denemeye değer mi?» diye sordu. Job sadece güldü.

Avcı ekledi. «Kampa dönmeden önce ufak bir işimiz daha var.»

Sınırı aşarak Zimbabwe'ye girdi. İyice alçaktan uçuyordu. Matatu aşağıya bakıyor ve talimat veriyordu. Bir gün önce izinsiz avlanan eski gerillalarla çarpıştıkları yeri buldular. Sonra yaşlı fili sınıra kadar izlediler.

Sean haritaya bir şeyler not ediyordu. «Tekrar Mozambik'e giriyoruz.»

«Şu tarafa.» Matatu kuzeye doğru çıkan bir toprak yolu gösterdi. Sean onunla tartışmadan uçağın burnunu biraz çevirdi. Matatu birkaç dakika sonra yine biraz daha Güneye dönmelerini istedi.

Sean hayretle, bu ufacık tefecik adam yaşlı filin izlerini seziyor, dedi içinden. Aynı anda Matatu zaferle gıcırtya benzeyen bir ses çıkararak yan pencereden telaşla aşağıyı işaret etti.

Kuru bir nehir yatağının üzerinden geçerken Sean kumdaki iri ayak izlerini gördü.

Matatu'yla yirmi yıldan beri birlikte çalışmasına rağmen yine de şaşırdı. Sonra iz sürücüye, «Şimdi ne tarafa?» diye sordu. Matatu omzuna vurarak nehrin aşağısını işaret etti. Sean hiç itiraz etmeden eklemleri irileşmiş kara parmağın gösterdiği yolu izledi.

Job birdenbire, «İşte orada,» diye bağırdı, Matatu tiz bir kahkaha atarak ellerini çırpı. Bir çocuk gibi yerinde zıplıyordu.

Fil aşağıda yüksek sazların arasındaki bir gölcüğün yanında duruyordu. Yeşil bir denizdeki gri bir balınaya benziyordu. Tukutela uçağın motor homurtusunu duyunca başını kaldırdı.

Kulaklarını açtı. Hayvanın o güzel dişlerini gördüler. Sonra hızla filin üzerinden geçtiler.

Job dönerek arka camdan bakmaya çalıştı. «Onu tekrar görmek için dönecek misin?»

Sean, «Hayır,» diye başını salladı. «Tukutela'yı gereğinden fazla rahatsız etmemeliyiz. Artık onu nerede bulacağımızı biliyoruz.»

Claudia, «Etrafa saçtığın yarım milyon dolar aslında benim,» dedi.

Riccardo, «Bu sonuca nasıl vardın?» diye sordu. İpek pijamasının pantolonunu giyerek portatif karyolasına uzanmıştı. Vücudunun üst kısmı ve ayakları çıplaktı.

Kız tatlı tatlı, «Mirasım,» dedi. «Mirasımı israf ediyorsun, baba.»

Riccardo güldü. Kızı bir boşanma avukatı kadar küstahtı. Kahvaltı sofrasında sona erdirdiğini sandığı tartışmaya devam etmek için kalkıp çadırına gelmişti. «Madem bu paraya konamayacağım, o halde şimdi seninle birlikte onun zevkini çıkarmama izin vermelisin.»

«Son hesaplara göre sana vergiler çıktıktan sonra otuz altı milyondan biraz fazlası kalacak, küçük hanım. Bu küçük savurganlığımın da bununla ilgisi yok. Şunu da hemen ekliyeyim: Paranın her senti sıkı sıkıya bir fona bağlandı. En kurnaz avukatlar bile bunu bozamayacaklar. Açıkçası zorlukla kazandığım servetimi o hayır kurumlarından birine bağışlamayı istemiyorum.»

«Baba, paranın beni hiçbir zaman ilgilendirmedini biliyorsun. Beni fil uğruna girişeceğin bu çılgınca maceraya katılmak ilgilendiriyor. Seninle Afrika'ya gelirken tanışmıştık. Ben de her şeye katılacaktım. Anlaşmamız böyleydi.»

«Sana şunu bir kez daha söyleyeceğim, tesoro, hazinem.» Riccardo kızına bebekken taktığı bu adı ancak ona karşı çok sevgi ya da öfke duyduğu zaman kullandı. «Bizimle birlikte Mozambik'e gelmeyeceksin.»

Kız, «Verdiğin sözden dönüyorsun,» diye onu suçladı. «Öyle mi?»

Riccardo, «Evet, hem de kılım bile kıpırdamadan,» dedi. «Çünkü güven ya da mutluluğun sözkonusu olduğu zaman verdiğim sözler bana vız gelir.»

Claudia branda bezinden iskemleden fırlayarak odada dolaşmaya başladı. Riccardo onu Sophia Loren'in gençlik haline benzetirdi. Kız yatağın yanında durarak öfkeyle ona baktı.

«Her zaman istediğimi yaptığımı biliyorsun, baba. Neden her şeyi ikimiz için de kolaylaştırmıyor ve seninle gelebileceğimi söylemiyorsun?»

«Çok üzgünüm, tesoro. Benimle gelmeyeceksin.»

«Pekâlâ.» Claudia derin bir nefes aldı. «Bunu yapmak istemiyordum, baba, ama başka çare kalmadı. Bu av partisinin senin için ne anlama geldiğini anlamaya başlıyorum. Sırf bir fırsat yakalamak için neden o kadar çok para vermeye hazır olduğunu da. Ama hakkım ve görevim olmasına rağmen seninle gelemesem, o zaman gitmene engel olurum.»

Riccardo rahat ve kayıtsız bir tavırla güldü yine.

«Ben ciddiym, baba. Çok ciddiym. Lütfen beni buna zorlama.»

Riccardo, «Bana nasıl engel olacaksın, küçük kız?» dedi.

«Sean Courtney'e Doktor Andrews'un bana anlattıklarını tekrarlayarak.»

Riccardo Monterro çevik bir hareketle ayağa fırlayıp kızının kolunu tuttu. «Andrews sana ne söyledi?» Sesi bir kırbaç gibi saklamıştı.

Claudia, «Bana geçen kasımda sağ kolunda siyah bir leke belirlediğinden söz etti,» dedi.

Riccardo düşünmeden kolunu arkasına sakladı. Kız konuşmasını sürdürdü. «Bunun güzel bir adı var: melanoma. Bir kız adı gibi bir şey. Ama aslında bu illet hiç de güzel bir şey değil. Ve sen de o lekeyi fazla ihmal etmişsin. Doktor Andrews tümörü almış, ancak patoloji uzmanı bunu 'Clarke 5' diye tanımlamış. Yani altı ayla bir yıllık ömrün. kaldığını açıklamış, baba. İşte doktor bana bunları söyledi.»

Riccardo Monterro yatağına ilişti. «Bunu sana ne zaman açıkladı?» Sesi birdenbire bitkinleşmişti.

«Altı hafta önce.» Claudia babasının yanına oturdu. «İşte o yüzden seninle birlikte Afrika'ya gelmeye razı oldum. Bize kalan bu sürenin bir tek gününü bile senden uzakta geçirmek istemiyordum. İşte bu nedenle seninle birlikte Mozambik'e de geçeceğim.»

Riccardo basını salladı. «Olmaz. Buna izin veremem.»

«Öyleyse ben de Sean'a hastalığın her an beynine erişebileceğini söylerim.»

Claudia'nın sözlerinin anlamını uzun uzadıya açıklamasına hiç gerek yoktu. Andrews ona hastalığın göstereceği seyri en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Hastalık ciğerlere yayılırsa Riccardo havasızlıktan boğularak ölecekti. Beyni ya da sinir sistemini etkilenirse tümüyle felce uğrayacak ya da çıldıracaktı.

Riccardo, «Bunu yapamazsın,» diye mırıldandı. «Bu istediğim en son şey. Beni bundan yoksun bırakabilir misin?»

Kız babasının biraz önceki sözlerini tekrarlardı. «Hem de kılım bile kıpırdamadan. Şu son günlerini seninle birlikte geçirmek benim hakkım. O son anda yanında bulunmak da görevim.»

«Gelmene izin veremem.» Riccardo yüzünü avuçlarına gömdü. Yenilgiyi gösteren bu davranış Claudia'ya çok dokundu yine de kesin bir tavırla konuşabilmek için bütün gücünü kullandı.

«Ben de senin yalnız başına ölmene izin veremem.»

«O fili ne kadar istediğimi anlayamıyorsun. Son isteğim bu. O yaşlı fille ben birlikte öleceğiz. Beni anlamıyorsun. Anlasaydın bana engel olmaya kalkmazdın.»

Claudia şefkatle, «Ben sana engel olmuyorum,» dedi. «O fili avlamamı istiyorum. Ama seninle gelmeme izin vermen şartıyla.» Aynı anda hem o, hem de babası havadaki hafif titreşimi farkederek baslarını kaldırdılar.

Riccardo, «Uçak,» dedi. «Sean uçak pistine dönüyor.» Saatine bir göz attı. «Bir saate kadar burada olur.»

Claudia, «Ona ne söyleyeceksin?» diye sordu. «Sean'a benim de seninle geleceğimi

açıklayacak mısın?»

Sean olanca sesiyle, «Olmaz!» diye kükredi. «İmkânı yok! Bunu unut, Capo! O bizimle gelemez! Hiçbir laf dinlemem!»

Riccardo usulca, «Yarım milyon verdiğime göre karar da bana düşer,» dedi. «Ben Claudia'nın geleceğini söylüyorum. Ve o gelecek.»

Sean derin bir nefes alarak yan yana duran baba kıza öfkeyle baktı. İkisinin suratında da kararlı ifadeler vardı. Avcı tekrar bağırmak için soluk aldı ama sonra kendini zorlayarak sakın bir tavırla konuşmaya çalıştı. «Capo, biraz mantıklı ol. Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun.»

Claudia'ya Riccardo ona sertçe baktılar. Tartışmak niyetinde olmadıkları belliydi.

«Orada savaş var. Claudia'yı götüremem.»

«Kızım da bizimle gelecek.»

«Hayır, efendim!»

Claudia ilk kez konuşmaya katıldı. «Neden telaşlanıyorsun? Kadın olduğum için mi? Ben bir erkeğin yaptığı her şeyi başarabilirim. Beni yürüyüşte gördün. Sıcağa ve çeçe sineklerine dayanabilirim. Babam kadar dayanıklıyım.»

Sean mahsus ona aldırmayarak Riccardo'ya döndü. «Sen babasısn, buna izin vermemelisin. Bir grup Renamo haydudunun eline düştüğü takdirde neler olacağını düşünebiliyor musun?»

Riccardo irkildi. Claudia da fark etti bunu. Ama babası daha yumuşamadan onun elini tutup öptü. «Ya ben de gelirim ya da hiç kimse ava çıkamaz. Sen de yarım milyondan vazgeçersin, Albay Sean Courtney.»

Anahtar buydu işte! Yarım milyon. Sean'un bu parayı kaçırmak istemeyeceğini biliyorlardı.

Avcı son kez çabaladı. «Yönetici o mu, Capo? Emirleri ondan mı alacağım, yoksa senden mi?»

«Bu sözlerin bir işe yaramayacak.» Claudia, Sean'u yatıştırmaya çalışıyormuş gibi konuşmuştu. Oysa aslında ona çok kızıyordu. «Babamla anlaştık. İkimiz de gideceğiz ya da bu avdan vazgeçeceğiz. Öyle değil mi, baba?»

«Korkarım öyle, Sean.» Riccardo'nun yorulmuş ve cesareti kırılmış gibi bir hali vardı. «Artık tartışmak yersiz. O parayı istiyorsan, Claudia'yı da birlikte götüreceksin.»

Sean topuklarının üzerinde dönerek kendi çadırına doğru gitti. Ama birkaç adım sonra durakladı. Tekrar Monterro'ların yanına geldi. «Pekâlâ.» Buz gibi bakışlarla Claudia'yı süzüyordu. «Kendi gırtlığını kesmen bana vız gelir. Ama gelip de benden sargı bezi isteme.»

«İstemeyeceğim. Söz veriyorum.» Claudia'nın sesi pek tatlıydı. İkisi de ateşkesin artık

sona erdiğini biliyorlardı. Sean, «Gerekli belgeleri hazırlamalıyız, Capo,» deyip büyük çadıra doğru yürüdü. Ne kıza baktı, ne de babasına.

Gizlice yapılacak yolculuğa üç beyaz, Job, Matatu, Pumula ve nehrin kıyısında filin izlerini bulan sakallı, tıknaz zenci Dedan katılacaklardı.

Sean, «Grup biraz kalabalık,» dedi. «Ama filin her bir dişinin ağırlığı altmış kiloya yakın.

Matatu yük taşıyamayacak Kadar cılız. Fildişini geri getirmek için iriyarı dört kişiye gerek var.»

Eşyalar kamyonu yüklenmeden önce Sean her şeyi kontrol edeceğini söyleyerek çantaları tek tek incelemeye başladı.

Çantasını açtığı zaman Claudia hemen itiraz etti. «Bu, özel eşyalarımı karıştırmak sayılır.»

Sean kıza meydan okudu. «O halde beni dava et, cicim.» Acımasızca bütün makyaj malzemesini çıkarıp attı. Kıza üç tüp nemlendirici ve güneş ilacı bıraktı. «Yedek bir takım çamaşır.» Altı külotu bir kenara fırlattı. «Ama kalın çoraplardan iki çift daha gerekli. Gidip onları al.» Claudia'nın zorlukla kontrol altında tutabildiği öfkesi ona garip bir zevk verdi.

Kontrolden geçen bütün çantalar tartıldı. Ve taşıyıcıların güç ve kuvvetine göre pay edildi.

Sean, Job, Pumula ve Dedan'a yirmi yedişer kilo düştü. Riccardo ve Matatu'ya on sekizer.

Claudia'ya ise sadece on kilo.

Kız, «Ben daha fazlasını taşıyabilirim,» diye itiraz etti. «Matatu gibi bana da on sekiz kilo vermelisin.» Sean ona cevap vermek zahmetine katlanmadı. Claudia ekledi. «Ayrıca ben hemen hemen hepiniz kadar yemek yiyorum.» Ama Sean eşyaların yüklenmesini kontrol etmek için kamyonu doğru dönmüştü bile.

Chiwewe kampından ayrıldıkları sırada güneşin batmasına daha dört saat vardı. Sean kamyonu çok hızlı sürüyor, gruptakiler oturdukları yerlerde şiddetle sarsılıyorlardı. Sean'un gaza basmasının bir nedeni Claudia'nın yanlarında bulunmasından hiç hoşlanmadığını göstermekti. Öbür nedeniyse karanlık bastırmadan ilk hareket noktasına erişmek istemesiydi.

Arabayı sürerken bir yandan da öfkesini baskı altında tutmaya çalışarak konuşuyordu. «Afrika sosyalizminin sıkıntılı mücevheri, proleterya cenneti Mozambik'te dolaşmaya çıkmadan önce size bazı gerçekleri açıklamak istiyorum, Mozambik 1975 yılına kadar Portekiz'in bir sömürgesiydi. Hemen hemen beş yüz yıldan beri Portekiz'in kontrolundaydı. On beş milyon insanın yaşadığı oldukça mutlu ve zengin bir toplumdur.

Portekiz, İngiltere ve Alman sömürgecilerinin tersine, ırk konusunda fazla katı davranmıyordu. Bu yüzden de ülkede kalabalık bir melez grubu vardı. Resmi siyasete göre

belirli bazı uygarlık standardına uyan herhangi bir kişi, teni ne renk olursa olsun, beyaz sayılıyordu. Portekiz vatandaşı da. Bu siyaset bütün sömürge yönetimleri için etkili oluyordu, özellikle İngilizlerinki gibi.»

Claudia usulca, «Saçma,» dedi. «Bu İngiliz propagandası.»

«İngiliz propagandası mı?» Sean hiddetle güldü. «Dikkat et, önyargıların ortaya çıkıyor! Bugün vaktiyle İngiliz sömürgesinde yaşayan sıradan bir Hintli ve Afrikalının durumu eskisine göre çok kötü. Ve Mozambik'te yaşayan sıradan bir zencininki ise eskisinin yüz katı berbat.»

Claudia onun sözünü kesti. «Hiç olmazsa özgürler.» Sean bir kahkaha attı. «Özgürlük bu mu? Kargaşa ve mahvetme gibi çok bilinen sosyalist ilkelerle yönetilen bir ekonomi, Portekizler ülkeden çekildiklerinden beri gelişmeyi her yıl yüzde on olumsuz etkiledi. Yabancı borçlar milli üretimin iki katını buldu. Eğitim sistemi tümüyle altüst oldu. Çocukların ancak yüzde beşi resmen kabul edilen bir okula gidebiliyor. Kırk beş kişiye bir doktor düşüyor.

Ancak on kişide biri temizlenmiş içme suyu bulabiliyor. Yeni doğan bin bebekten üç yüz kırkı ölüyor. Daha kötü durumda olan sadece iki ülke var. Afganistan ve Angola. Ama dediğin gibi bu insanlar özgürler. Amerika gibi herkesin günde üç öğün tıkabasa yemek yediği bir ülkede özgürlük çok önemli olabilir. Ama Afrika'da doymuş bir karın çok daha önemlidir.»

Claudia, «Durum o kadar kötü olamaz,» diye karşı çıktı. Sean başını salladı. «Öyle. Durum daha da kötü. Sözünü etmediğim başka iki etken daha var: İç savaş ve AIDS. Portekizliler ülkeden atıldıkları zaman yönetim Samora Machel adında bir diktatörle onun Frelimo Partisine teslim edildi.

Machel, marksist olduğunu resmen ilan etmişti. Seçim gibi saçmalıklara inanmıyordu. Ve ülkenin şimdiki durumuna Machel'in yönelimi neden oldu. Milli Mozambik Direniş Örgütü ya da dostları ve hayranlarının deyişle Renamo da yine Machel yüzünden ortaya çıktı. Kimse bu örgüt konusunda bir şey bilmiyor. Amaçları nedir, liderleri kimlerdir, bu konularda hiçbir bilgi yok. Bütün bilinen ülkenin önemli bir bölümünün, özellikle kuzeydeki toprakların Renamo'nun kontrolunda olduğu ve örgütün çok acımasız kişilerden oluştuğu.»

Claudia ona yardım etti. «Renamo aslında Güney Afrika'nın kurduğu bir paravana örgüt. Bu grup Pretoria'dan yönetiliyor. Amacı yasal hükümeti devirmek ve kıtanın güneyindeki dengeyi bozmak.»

Sean takdirle başını salladı. «Aferin, cicim. Afrika Birliği Organizasyonu ye bağlantısız ülkelerin akıllıca ve bilgilice öne sürdüğü iddiaları iyi incelemişsin. Onların kullandıkları terimleri bile öğrenmişsin. Güney Afrika'nın suçlandığı dalaverelerin yarısına yetecek kadar askeri ve teknik gücü olsaydı, o zaman sadece, Afrika'nın en güçlü devleti olmakla kalmaz, bütün dünyayı da yönetirdi.»

«Onlardan biri olduğunu unutup duruyorum. Benimki de aptallık. Bağnazlığını

gizlemiyorsun. Aslında gerçek çok basit: Afrika'nın felaketi ve başının belası senin hükümetin ve ırk ayırımı.»

«Ah, tabii ya. Her şeyden biz sorumluyuz. AİDS salgını, Etiyopya, Angola ve Mozambik'teki açlık. Uganda ve Zambiya'da hükümetin çökmesi. Nigerya ve Zaire'de rüşvet ve hırsızlık. Evet, bütün bunlar Güney Afrika'nın pis bir komplosu. Hatta Samora Machel'i de biz öldürdük. Adamın Tupolev jetinin Rus mürettebatına votka içirdik ve inanılmayacak kadar gelişmiş teknolojiyle adamları sınırın diğer tarafına çektik, Machel bizim ırk ayrımcısı dağlarımızdan birine öyle şiddetle çarptı ki beyni ve en önemli organları vücudundan fırlayıp uçtu. Ama, yine de ırk ayrımcısı doktorlarımız Machel'i işkenceyle devlet sırlarını söyletecek kadar yaşatmayı başardı.»

Riccardo, «Kesin,» dedi. «Artık yeter, ikiniz de kesin.»

Sean ona gülümsedi. «Özür dilerim. Kendimi kaptırdım. Ben sadece sınırı astığımız zaman nelerle karşılaşabileceğimizi anlamanızı istiyordum. Frelimo ya da Renamo'dan çocuklarla karşılaşmayacağımızı umalım. Bu iki grup arasında bir seçim yapmak mümkün değil. Hepsi de aynı kurşunları kullanıyorlar.»

Bu düşünce Sean'un ensesindeki tüyleri diken diken etti. Ama hemen keyiflendi. Yine ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Nedense yanındaki kız artık onu sinirlendirmiyor, tersine zevkini arttırıyordu.

Ondan sonra kamyonu sessizce sürmeye devam etti. hali diğerlerini de etkiledi. Artık hiçbirisi konuşmuyordu. Sınıra yaklaştıkça sessizlik daha derinleşti.

Sonunda Sean omzunun üzerinden arkaya baktı. Job, «Tamam,» der gibi başını salladı. Avcı usulca, «Sayın bayanlar ve baylar,» dedi. «İşte geldik.» Yolun kayalık bir sırtı aştığı nokta da taşıtı durdurdu. «Hepiniz hazırlanın.»

Riccardo, «Neredeyiz?» diye sordu.

«Kendimizi tehlikeye atmadan sınıra yaklaşabileceğimiz son noktada. Sınır buradan dört buçuk kilometre kadar öte de. Artık yürüyeceğiz.»

Riccardo bir ayağını kamyondan uzatırken Sean hemen, «Bir dakika, Capo,» dedi. «Şu düz kayaya bas. Ayak izi bırakmamalıyız.»

Diğerleri de taşıttan teker teker indiler. Sean'un talimatına uyarak kendilerinden önce inenin ayak izlerine bastılar. Matatu en sona kaldı. İz sürücü kamyondan geri geri inerek kuru otlarla bütün izleri sildi.

Aşçıbaşı kamyonu kampa geri götürmek için onlarla birlikte gelmişti. Uzaklaşırken Sean'a, «Barış içinde git, Mambo,» diye seslendi.

Avcı aşçıya elini sallayarak güldü. «Sanki mümkünmüş gibi.» Sonra Job'a döndü.

«İzlemenin tersi olacak. Haydi, gidelim.»

Tek sıra halinde dizildiler. Job başa geçti. Geridekiler onun bıraktığı izlere basarak ilerlediler.

En arkada olan Matatu ise bütün izleri siliyordu. Yuvarlanmış bir çakılı, yosunlu tarafı yukarı gelecek biçimde koyuyor, eğrilmiş bir otu düzeltiyordu. Pumula'yla Dedan ise emir beklemeden iki yana geçmiş, koruyucu görevi yapıyorlardı.

Job yumuşak topraklardan ve av hayvanlarının geçtiği yollardan ilerlemiyordu. Her zaman kolay iz kalmayacak yerler seçiyordu ama yine de hızla gidiyorlardı. Claudia yarım saat sonra iyice terlediğini hissetti.

Job onları alçak bir tepenin doruğuna çıkardı. Sean gruptakilere yere yatarak gizlenmelerini işaret etti.

Riccardo usulca, «Pumula ve Dedan ne yaptıklarını biliyorlar,» dedi.

«Evet.» Sean onunla Claudia'nın arasına yerleşti. «İkisi de Scouts Birliğinde çavuşlardı. Böyle şeylere alışıklardır.»

Claudia, «Neden burada mola verdik?» diye sordu.

Sean açıkladı. «Tam sınırdayız. Günün geri kalanını ilerideki toprakları inceleyerek geçireceğiz. Ay doğar doğmaz da yola çıkacağız. O zamana kadar dinlenmene bak.»

Dürbününü kaldırarak ileriye baktı.

Job da birkaç metre ötede kendi dürbünüyle aynı yöne doğru bakıyordu. Sonra Sean dürbününü kaldırarak Claudia'ya döndü. «Makyaj yapmanın zamanı geldi.» Kız bir an onun ne demek istediğini anılamadı. Sonra avcının yanağına yağlı kamuflaj boyasını sürdüğünü hissederek farkına varmadan geriledi. Sean, «Kımıldama,» diye homurdandı. «Beyaz yüzün ayna gibi parlıyor! Ayrıca bu böceklerle ve güneş yanıklarına karşı da iyidir.» Kızın yüzünü ve ellerinin üzerini boyadı. «İşte ay yükseliyor.» Sean kendi kamuflajını da tamamladıktan sonra boya tüpünün kapağını kapattı.

«Artık gidebiliriz.»

Bu kez Job'la Pumula iki yana, Sean da sıranın başına geçti. Matatu yine en arkadaydı, dikkatle izleri siliyordu.

Sean bir keresinde durup Claudia'nın çantasını kontrol etti. Üzerindeki tokalardan biri gevşemişti. Kızın attığı her adımla çantaya vuruyordu. Ama çıkan ses o kadar hafifti ki, Claudia farketmemişti bile.

Sean, «Hafif Süvari Alayının hücumundan farksız bu ses,» diye fısıldayarak tokayı sıkıştırdı.

Claudia, azametli köpek, dedi içinden.

Ondan sonra sessizce ilerlediler. Bir saat geçti. Sonra iki saat. Claudia sınırı ne zaman aştıklarını hiç bilemedi. Ay ışığı ve sessizlik onu ipnotize etmişti sanki. Artık uyurgezer gibi yürüyordu. Bu yüzden Sean birdenbire durduğu zaman ona çarptı. Avcı kaslı kolunu beline dolamasaydı yere yuvarlanacaktı.

Şimdi hepsi de donmuş gibi duruyor, karanlık ormana bakarak etrafı dinliyorlardı. Birkaç

dakika sonra Claudia, Sean'un kolundan kurtulmak için kımıldandı. Ama avcı hemen kol kaslarını büzdü. Kız da boyun eğdi o zaman. Job soldan kuş ötüşünü andıran bir ses çıkardı.

Sean sessizce yere çökerken Claudia'yı da yanına çekti. Kız ilerde tehlike olduğunu anladı ve sinirleri büsbütün gerildi. Artık Sean'un kolunu beline dolamış olmasına da kızmıyordu.

Farkına varmadan gevşeyerek ona sokuldu. Kendini iyi hissediyordu.

Karanlıkların arasından yine bir kuş cıvıltısı duyuldu. Sean dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı. «Burada bekle.» Claudia avcı kolunu çektiği zaman kendini hem tehlikeyle karşı karşıya, hem de çok yalnız hissetti. Sean'un bir hayalet gibi ormanda, ağaçların arasında kaybolmasını seyretti.

Sean bir elinde silahı, ikibüklüm olmuş, öyle ilerliyordu. Adımını atmadan önce çatırdayabilecek kuru dalları ve yaprakları temizliyordu. Job'un yattığı yerden üç metre kadar öteye, yere çöktü. Ve kara bir gölge gibi gözüken arkadaşına baktı Zenci eliyle işaret etti. Sean da onun gösterdiği tarafa baktı.

Uzun birkaç dakika ne bir şey gördü, ne de hissetti. Ama Job'a tam anlamıyla güveniyordu.

Ve avcılara özgü o sabırla bekledi. Birdenbire burnuna bir koku geldi. Başını kaldırarak etrafı kokladı. Güveni ve sabrının yararını görmüştü. Duyduğu yanan tütünün kokuşuydu. O ucuz ince Portekiz sigarının acı kokusu. Sean bu sigaraları öyle iyi hatırlıyordu ki. Savaş sırasında gerilalara dağıtılırdı bunlar. Herhalde Frelimo hâlâ bu sigarlardan veriyordu.

Sean, Job'a işaret etti. İki arkadaş birer leopar gibi sessizce sürünerek ilerlediler. Kırk adım sonra Sean sigarın ateşini gördü. Sonra sigarı içen adam öksürdü ve yere tükürdü. ilerdeki büyük ağaçlardan birinin dibindeydi. Gövdeye sırtını dayamış oturuyordu. Sean, kim o, diye düşündü. İzinsiz avlanan biri mi? Bir yerli mi? Mülteci mi? Avlanmaya mı çıkmış? Ama sanmıyorum, Bu adam uyanık ve tetikte. Onun nöbetçi olduğundan hemen hemen eminim... Aynı anda ormandan başka biri çıktı. Onu görünce ayağa kalkan nöbetçiye doğru gitti. Sean nöbetçinin omzundaki AK 47'yi fark etti. iki adam alçak seslerle konuştular.

Yeni gelen adam ağaca yaslanır, ilk nöbetçi de ormana doğru ağır ağır giderken, Sean durumu anladı. Nöbet değiştirdiler.. Kamp da bu tarafta sanırım. Yine leopar sürünüşüyle ilerledi.

Kamp bir tepenin eteğindeydi. Alelacele kurulmuş olduğu anlaşılıyordu. Kampta ne kulübecikler vardı, ne de çadırlar. İki ateş yakılmıştı ve şimdi sönmek üzereydiler. Ateşlerin etrafında on bir kişi yatıyordu. Hepsi de Afrika usulü battaniyelerini kafalarına kadar çekmişlerdi. Belki nöbette olan beş, altı kişi daha vardı. Yani kalabalık bir grup değildi.

Sean ve adamları onları kolaylıkla altedeabilirlerdi. Otomatik silahları olmasa bile.

Sean'ın adamlarının yanında hâlâ piyano telinden yapılmış ilmikleri vardı. Matatu'nun hayvan postu soymak için kullandığı bıçağı çok keskindi. Kamptakiler daha uyanamadan ölüp giderlerdi. Sean başını saliadı. Bu insanların Frelimo ya da Renamo gerillaları olmadıklarından emindi. Onlarla bir kavgası yoktu. Tabii fil avına karışmadıkları takdirde. Sean geriledi. Job arkada onu bekliyordu.

Sean, «Ateşlerin etrafında on bir kişi var,» diye fısıldadı.

Job başını salladı. «Ben de iki nöbetçi daha buldum.»

«Onlar Frelimo mu?»

Zenci omzunu silkti. «Kim bilir?» Sean onun koluna dokundu. İki arkadaş daha rahat konuşabilmek için kamptan uzaklaştılar.

«Ne diyorsun, Job?»

«Küçük bir grup. Önemi yok. Yanlarından dolaşabiliriz.»

Sean, «Daha büyük bir grubun öncüleri olabilirler,» diye fısıldadı.

Job adamları aşağılarcasına, «Hiç de iyi eğitilmemişler,» dedi. «Nöbet sırasında sigara içmek. Ateşin yakınında uyumak. Onlar asker değil, turist.»

Sean bu aşağılamaya güldü. «Yola devam etmek istiyormusun?»

Job, «Beş yüz bin dolar için her yere giderim,» diye fısıldadı.

Claudia korkuyordu. Afrika gecesi esrar, kuşku ve tehlike doluydu. Bekleyiş de endişesini arttırıyordu. Sean gideli hemen hemen bir saat olmuştu. Babası yanındaydı ama yine de kendini yalnız ve çok savunmasız hissediyordu.

Sonra Sean birdenbire yanında belirdi. Claudia da anında rahatladı. Uzanıp ona sarılmak istedi. Sonra da bu zayıflığından utandı. Sean babasına fısıltıyla bir şeyler anlatıyordu.

Claudia onları dinlemek için yaklaştı.

«İleriye silahlı küçük bir grup kamp kurmuş. Yirmi kişi kadarlar. Onların kim olduklarını bilmiyoruz. Ama yanlarından gene cip gidebiliriz. Ya da geri döneriz. Karar senin, Capo.»

«O fili istiyorum!»

Sean, Riccardo'yu uyardı. «Belki de bu geri dönmek için son şansın.»

Riccardo, «Boşuna zaman kaybediyorsun,» dedi. Babasının bu karan Claudia'nın zıt duygularla sarsılmasına neden oldu. Buradan geri dönmek üzücü olacaktı. Ama Afrika'nın ilk, gerçek tadını aldığı zaman da şaşalamıştı.

Yürüyüş tekrar başladı. Claudia, Sean'ın peşinden ilerlerken yaşamında ilk kez uygarlığın bütün desteğinden yoksun olduğunu kavradı. Burada onu koruyacak polis yoktu. Yasalar, adalet ve merhamet de. Yine de hayretle kendini garip bir biçimde her zamankinden daha canlı hissettiğini sezdi.

Claudia yön duygusunu çoktan kaybetmişti. Çünkü Sean, ormanda kâtı sağa, kâh sola

dönüyordu. Yürüyüş saatler sürdü. Sonra şafak sökerken Sean durdu. Kız ona yaklaştı.

Bitkinlikten bacaklarının sinirleri titreşiyordu.

Sean, Claudia'ya bakmadan Riccardo'ya, «Bağışla, Capo,» dedi. «Hızlı yürümemiz gerekiyordu. Etraf aydınlanmadan o gruptan uzaklaşmamız şarttı. Kendini nasıl hissediyorsun?»

Riccardo, «İyiim...» diye mırıldandı. Ama sabana özgü gri ışıktaki yüz hatlarının gerilmiş, renginin uçmuş olduğu görülüyordu. O da, kızı kadar bitkindi. Claudia, babam kadar kötü gözükmediğimi umarım, diye düşündü. Riccardo ağır ağır yere oturdu.

Sean hâlâ yanında duran Claudia'ya baktı. İkisi de konuşmuyorlardı. Ama avcının dudakları hafif, esrarlı bir gülümsemeyle bükülmüştü. Kız içinden, bana nasıl olduğumu sorma, dedi.

Sana gerçeği söylemektense müshil içmeyi tercih ederim. Sean başını hafifçe eğdi. Ya onu aşağı görüyor ya da saygı duyuyormuş gibi. Sonra, «En kötülerini birinci ve üçüncü günlerdir,» diye açıkladı.

Claudia, «Kendimi çok iyi hissediyorum,» dedi. «Yola mutlulukla devam edebilirim.»

Sean açık açık güldü. «Tabii. Ama gidip babanla ilgilenmen daha iyi olur.»

Sean daha sonra baba kıza sıcak çay getirdi. Çay kaynar, koyu ve tatlıydı. O zamana dek hiçbir şey Claudia'nın bu kadar hoşuna gitmemişti. Avcının verdiği mısır ekmeği ve soğuk geyik eti parçalarını alelacele yutmamaya çalıştı.

Sean onu, «Birkaç dakika sonra gideceğiz,» diye uyardı. Kızın gözlerindeki üzüntüyü farkedince de ekledi. «Biz hiçbir zaman yemek pişirdiğimiz ateşin yanında uyumayız. Bu, istemediğimiz bazı kimseleri yanımıza çekebilir.»

Yedi kilometre daha yürüdüler. Sonra Sean bir tepenin yamacında kolaylıkla savunabilecek bir yeri seçti. Claudia'nın kalçasının sığabileceği bir çukur açmasına yardım etti. Çantasını nasıl yastık gibi kullanabileceğini gösterdi. Claudia sanki başına kum dolu bir torbayla vurulmuş gibi hemen uyuyakaldı.

Sean kendisini bir dakika sonra sarsarak uyandırmış gibi geldi ona. «Saat dört.» Avcı kıza çay ve mısır ekmeği verdi. «Tam altı saat uyudun. Beş dakika sonra yola çıkacağız.»

Claudia telaşla uyku tulumunu katladı. Gizlice getirdiği maden çerçeveli el aynasına baktı.

«Ah, Tanrım...» Kamuflej boyası ter yüzünden çizgi çizgi olmuş ve katılaşmıştı.

Karmakarışık olan saçlarını taradı, sonra da başına bir eşarp bağladı.

Bütün gece yürüdüler. Sadece iki saatte bir biraz mola veriyorlardı. Başlangıçta Claudia'ya bacakları alçılıymış gibi geliyordu. Ama yürüyüşe devam ederken kasları da yumuşadı.

Sean'ın bir gece önceki gibi hızlı bir tempo tutturmuş olmasına rağmen hiç geri de kalmadı.

Şafak sökerken çay içtiler. Claudia çaydan gitgide daha fazla medet ummaya başlıyordu.

Oysa aslında kahve tiryakisiydi. Bir ara babasına yarı şaka yarı ciddi, «Yola devam etmemi sadece çay sağlıyor,» dedi.

Riccardo başını salladı. «İngilizlerin imparatorluklarını çay sayesinde kurduklarını söylerler.»

O sırada Sean, Matatu ve Job'la yaptığı ciddi konuşmayı sona erdirerek baba kızın yanına geldi. «Tukutela'yı uçaktan gördüğümüz sazlıklardan birkaç saat uzaktayız.» Anlamalı anlamalı Claudia'ya baktı. «Uyumadan önce oraya ulaşmak istiyorum. Ama içimizden bazıları biraz yorgun...»

Kız dostça bir tavırla, «Kahvaltıyı sindirmek için biraz yürüyüş yapmam gerekiyor,» dedi.

Sean uzaklaşırken Riccardo, «Ona âşık olayım deme, tasara,» diye mırıldandı. «O senin bile başa çıkamayacağın bir erkek.»

Claudia öfke ve hayretle babasına bakakaldı. «Ona âşık olmak mı? Sen gıldırdın mı, baba? Onu görmeye bile dayanamıyorum.»

Adam, «İşte ben de bunu kastettim,» diyerek güldü. Kız ayağa fırlayıp gereksiz bir şiddetle çantasını sırtladı. Sonra da babasına Sean'u aşağı görüyormuşçasına, «Courtney ve onun gibi beş kişiyle birden başa çıkabilirim,» dedi. «Hem de gözlerim kapalı, ellerim bağlı olarak. Ama ben onunla ilgilenmeyecek kadar zevk sahibiyim.»

«Eh, o halde şanslı sayılırsın.» Riccardo'nun sesi o kadar hafifti ki kız onun ne,dediğini pek anlayamadı.

Matatu onları o gün öğleye doğru papirüslerin arasına soktu. Uçaktan gördükleri gölcüğün etrafındaydı bu bitkiler. Matatu onları doğruca çamurdaki iri ayak izine doğru götürdü.

«Bakın! Tukutela, indekinin yaklaştığını duyduğu zaman burada duruyordu. Şurada ve şurada durakladı, başını kaldırarak bize meydan okurcasına baktı.» Filin taklidini yapıyordu.

Hem de büyük bir ustalıkla. Bir an Tukutela'ya dönüştü sanki. Hepsi de güldüler. Claudia yorgunluğunu unutarak zenciyi alkışladı.

Sean, «Peki, ihtiyar fil sonra ne yaptı?» diye sordu.

Matatu dönerek izleri işaret etti. «Olanca hızıyla uzaklaştı. Çok hızlı ilerledi ve uzaklara gitti.»

Sean, «Pekâlâ,» dedi. «Demek ki, filin kırk sekiz saat gerisindeyiz. Şimdi yatıp uyumamız gerekiyor. Tekrar yola çıktığımız zaman Tukutela'nın elli beş saat gerisinde olacağız.»

Tukutela insanlardan nefret ediyordu. Düşmanıydılar onlar. Yaşlı fil bunu daha çok

gençken öğrenmişti. İnsanlar onu ilk kez yaraladıkları zaman. Ondan sonra yıllar boyunca düşmanlarla karşılaşmış, ondan çok insan da öldürmüştü.

Sean'un uçağının homurtusu Tukutela'yı huysuzlaştırmıştı. Yaşlı fil bu sesi belli belirsiz avcıların yarattığı ölümcül tehlikeye bağlamıştı. O yüzden de artık bu sevdiği yerde dinlenemeyeceğini anlamıştı. O büyük bataklıklar filin sığınaklarıydı. Tukutela da o tarafa doğru kaçmıştı.

Sean ayak izlerinin yanında çömelmişti. «Bataklıklara erişmeden durmayacak. İyice telaşlanmış. Tukutela bataklığa girmeden onu yakalayamayız.»

Riccardo, «Ne kadar uzakta?» diye sordu.

Sean ayağa kalkarak onu süzdü. «Yüz yirmi, yüz otuz kilometre uzakta, Capo. Şöyle güzel bir gezinti yapacağız.» Riccardo'nun durumu hiç de iyi değildi. Son dört gün içinde on yıl yaşlanmış gibiydi. Gömleği ter içindeydi. Sean, bu ihtiyar burada ölüverirse ne yaparız, diye düşündü. Ama sonra bu fikri kafasından kovdu. «Tamam, çocuklar. Burada yemek yiyip yatacağız. Saat dörtte de tekrar yola çıkacağız.»

Grubu bataklığın kenarındaki kuru yere götürdü. Yorgunluk yüzünden hepsinin de iştahları kapanmıştı. Yemekten çok uykuya ihtiyaçları vardı. Çok geçmeden gölgeye serilip kaldılar.

Sean bir terslik olduğu endişesiyle uyandı. Elini tüfeğini atarak çabucak doğruldu. Etrafına bakındı. «Claudia!» Ayağa fırladı. Kız ortalarda yoktu. Çantası on adım ötede, uyuduğu yerde duruyordu. Sean bağırmak istedi. Claudia için öylesine kaygılanmıştı ki, kendi güvenlik kurallarını bile çiğneyecekti. Biraz ilerleyerek nöbetçiye usulca ısıklık çaldı. Pumuta hemen yanına geldi.

Sean, Sindebele dilinde, «Donna?» diye sordu. «Nerede?»

«Şu tarafta.» Pumula nehri işaret etti.

Sean, «Onun gitmesine izin mi verdin?» diye homurdandı.

Pumula kendini savunmaya çalıştı. «Çalıkların arasına gireceğini sandım... Rahatlamak için. Ona engel olamadım.»

Sean gölcüklerden en geniş ve en derinin etrafını saran sazlara doğru koşmaya başlamıştı bile. İleriden gelen su şırıltılarını duyuyordu. Bu budala karı beni çıldırtacak! Suyun kenarında durup baktı. Bu gölcük suaygırı ve timsahların avlanmaları için en uygun yerdi.

Suaygırı bütün o gülünç görünüşüne karşın, Afrika'deki hayvanların en tehlikelisiydi.

Kurbanlarının sayısı diğer yırtıcı hayvanların öldürdükleri insanların toplamından daha fazlaydı. Sert sazları kesmeye elverişli keskin dişlen bir insanı ikiye biçiverirdi. Ve Claudia beline kadar sudaydı.

Yeni yıkadığı çamaşırlarını kıyıdaki sazların üzerine yaymıştı. Şimdi Sean'a arkası dönük saçlarını sabunluyordu. Güneşten yanmış sırtı kusursuzdu. Sadece bikini sutyeninin yeri beyaz kalmıştı. Beli ince, kalçaları da biçimliydi.

Sean öfkeyle, «Kahretsin!» diye homurdandı. «Sen ne yaptığını sanıyorsun?»

Kız ona doğru döndü. Sabun kaçmaması için gözlerini kısmıştı. «Ne o? Sen böyle mi tatmin oluyorsun?» Ama göğüslerini kapamak için bir hareket yapmadı. «Seni sapık! Röntgenci misin sen?»

«Bir timsaha yem olmadan o sudan çık.» Kızın sözleri Sean'un tepesini artırmıştı. Ama o öfkesi arasında bile Claudia'nın göğüslerinin sandığından daha biçimli olduğunu farketmişti.

Kız, «Öyle bakıp durma,» diye bağırdı. «Haydi! Defol!» Başım suya sokarak sabun köpüklerini akıttı. Sonra tekrar doğruldu. Simdi siyah ipeğe benzeyen saçları omuzlarına düşüyordu.

«Kahretsin! Çık o sudan. Burada durup seninle tartışacak değilim!»

«Canım istediği zaman çıkarım!»

Sean suya girdi. Kız daha kaçmadan onu kolundan tutarak kıyıya doğru sürükledi. Claudia ona tekme atıyor, diğer eliyle vuruyordu. Öfkesinden çıldırmış gibiydi. «Seni ayı! Sendern nefret ediyorum! Bırak beni.»

Sean kızın ıslak gömleğini kapıp ona fırlattı. «Hemen giyin!»

«Bana böyle davranmaya hiç hakkın yok! Sana boyun eğecek değilim! Kabasaba bir adamsın... Kolumu da acıttın.» Claudia kolunun yukarısında kalan kırmızı parmak izlerini gösterdi." O kadar öfkeliydi ki, çırgıplak olduğunu bile unutmuştu.

Sean bakışlarını kızıdan zorlukla ayırdı. Onun kendisine saldıracağını sanarak bir adım da geriledi. Aynı anda Claudia'nın omzunun üzerinden suya baktı. Gölcüğün durgun yeşil yüzeyinde ufakık, ok biçimi dalgacıklar sessizce onlara doğru geliyordu. Bu dalgaların ortasında iki kara yumru vardı. Ceviz boyundaki bu iki yumru şaşılacak bir hızla yaklaşıyordu.

Sean kızın berelenen kolunu tuttuğu gibi onu suyun kenarından çekti. Claudia'yı öyle bir hızla savurdu ki, kız çamurlarının arasına ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Avcı tüfeğini kaldırarak yaklaşan timsahın göz yumrularının arasına nişan aldı. Silahın gürültüsü sessiz sazların arasında yankılandı! Kurşun timsahın tam iki gözünün arasına girdi. Hayvan ağır ağır sırtüstü döndü. Kurşun küçük beynini paramparça etmişti.

Claudia ayağa fırlayarak Sean'un omzunun üzerinden baktı. Karnı yağ sarısı olan timsah bir hayli iriydi. Çenesi hâlâ atıp duruyordu. Sonra ağır ağır sulara gömüldü.

Claudia'nın öfkesi sönmüştü. Gölcüğe bakıyor ve titriyordu. «Ah, Tanrım... Farkında değildim... Ne korkunç.» Sarsılmış savunmasızdı. Sean'a sarıldı. «Bilmiyordum...» Islak vücudu buz gibiydi.

Riccardo sazların yanından, «Ne oldu?» diye bağırdı. «Sean, iyi misin? Ne oldu? Claudia nerede?»

Kız babasının sesini duyunca suçlu suçlu geri sıçradı. Ve ilk kez göğüsleriyle karnının aşağısını örtmeye çalıştı.

Sean da bağırarak cevap verdi. «Bir şey yok, Capo. Claudia güvende.»

Kız Sean'a arkasını dönerek telaşla giyindi. Tekrar ona doğru döndüğü zaman yine öfkeliydi.

«Çok korktum. Yoksa sana öyle sarılmak niyetinde değildim. Buna özel bir anlam verme, ahbap. Yakınımda bir çöpçü olsaydı, ona da sarılırdım.»

«Pekâlâ, cicim. Bir daha sefere seni paralamalarına izin veririm. Aslan ya da timsahların.»

Kız yürümeye başlayarak omzunun üzerinden, «Yakınmamalısın.» diye söylendi. «Beni iyi seyrettin. Bakışlarını farketmediğini sanma, albay.»

«Haklısın. Güzel bir gösteriydi. Hiç de fena değilsin. Biraz sıskasın ama fena sayılmazsın.»

Sean kızın ensesinin öfkesinden kızardığını farkederek güldü.

Endişeden çılgına dönmüş olan Riccardo yoldan koşarak indi. Claudia'yı görünce rahatlayarak kızını göğsüne bastırdı. «Ne oldu, tesero? İyi misin?»

Sean ona, «Timsahları beslemeye çalıştı,» diye açıkladı. «Tam otuz saniye sonra buradan ayrılacağız. O silah sesi on beş kilometre uzaklıktaki kötüleri bile uyarmıştır.»

Bataklıktan uzaklaşırlarken Claudia, hiç olmazsa yüzümdeki o kara boyaları çıkardım, diye düşündü. Kötü bir şey de olmadı. Sadece beni seyretti... Nedense bu da artık onu sinirlendirmiyordu. Önden yürüyen Sean'a bakarak içinden ekledi. Bundan daha fazlası olmayacak, Don Juan. Artık için için yesin.

Her uzun kilometre geride kalırken sıcak da artıyordu. Ufukta dev Zambezi nehrinin yatağını belirten, bitkilerden oluşmuş, yeşil bir çizgi vardı.

Riccardo bir ara, «Görünürde hiç av yok,» diye mırıldandı. «Mozambik'e girdiğimizden bu yana bir tavşan bile görmedik.»

Saatlerden beri ilk kez konuşuyordu. Sean biraz rahatladı. Müşterisi için ciddi olarak endişelenmeye başlamıştı. «Burası bir zamanlar iri av hayvanlarının cennetiydi,» dedi.

«Portekizliler ülkeden çekilmeden önce burada avlanırdım. Bu bölgede binlerce yaban öküzü dolaşırdı.»

«Ne oldu onlara?»

«Frelimo'lar ordularını o hayvanlarla doyurdular. Hatta bana bile bu katliama katılmam için bir anlaşma önerdiler. Reddedince şaşırdılar. Nedenini anlayamadılar. Sonunda bu işi kendileri yaptılar.»

«Ama nasıl?»

«Helikopterlerle. Sürülerin üzerinden alçaktan uçarak hayvanları makineli tüfeklerle öldürdüler. Üç ay içinde hemen hemen elli bin yaban öküzünü vurdular. Bütün bu süre

boyunca gökyüzü akbaba sürüleri yüzünden kapkara oldu. Çürüyen et kokusu tâ otuz kilometre öteden duyuluyordu. Yaban öküzleri ortadan kalktıktan sonra başka hayvanların peşine takıldılar. Zebra ve öküz başlı antilopların.»

Claudia usulca, «Ne hain ve vahşi bir ülke burası,» diye mırıldandı.

Sean, «Herhalde bunu ayıplamıyorsun?» diye sordu. «Çünkü bu işi zenciler yaptı, beyazlar değil. Onun için de hatalı olamaz.»

Sean, Riccardo'nun yanından yürümeye başladı. Claudia'nın da Matatu'nun arkasına geçmesine izin verdi. Şimdi alçak sesle Riccardo'yla konuşuyor, ona yorgunluğunu unutturmaya çalışıyordu. Bir ara savaştan söz açtı. Kuzeyinden geçtikleri eski gerilla kampının yerini işaret etti.

Riccardo bu konuyla soru soracak kadar ilgilendi. «Şu Yoldaş China. İyi bir komutana benziyor. Kaçtıktan sonra neler oldu?»

«Savaşın sonuna kadar çakmalarını sürdürdü. Gözüpek bir adamdı gerçekten. Ayrıca amansız ve haindi.»

«Savaştan sonra ne oldu?»

Sean omzunu silkti. «Bir süre Harare'deki hükümette görev aldı. Sonra 'siyasi temizlik'lerden biri sırasında ortadan kayboldu. Belki onu ortadan kaldırdılar. Eski devrimcilere, uğrunda savaştıkları rejim iktidara geldiği zaman, kuşkuyla bakarlar. Hiç kimse başka yöneticileri deviren, iyi eğitilmiş bir katille beraber olmak istemez.»

Sean karanlık basmadan bir saat önce çay ve pek de fazla olmayan akşam yemeği için mola verdi. Job dumanı çıkmayan ateşte yemek pişirirken, o da Matatu'yla usulca konuştu. Sonra iz sürücü dönüp geldikleri yoldan uzaklaştı.

Riccardo, Sean yanına geldiği zaman ona bir soru soruyormuş gibi baktı. Avcı da, «Matatu'yu peşimizde birilerinin olup olmadığını anlaması için gönderdim,» diye açıkladı.

«Gölcüğün kenarında ateş ettim ya. O yüzden endişeleniyorum. Sınırın yakınında gördüğümüz o kötü adamlar silah sesini duymuş olabilirler.»

Riccardo başını salladı, sonra da, «Aspirinin var mı, Sean?» diye sordu.

Sean çantasından bir şişe çıkardı. Riccardo'ya üç tablet uzattı. «Başın mı ağrıyor?»

Adam hapları ağzına atarak çayla yuttu. «Evet. Güneş ve toz yüzünden.» Ama hem Sean, hem de Claudia onu dikkatle süzüyorlardı. Riccardo öfkeleni. «Kahretsin! Bana öyle bakmayın! Ben iyiyim!»

Sean hemen, «Ah, tabii, tabii,» dedi. «Şimdi yemek yiyelim, ondan sonra da yatacak bir yer bulalım.» Ateşe doğru giderek Job'un yanında çömeldi. İki arkadaş alçak seslerle konuşmaya başladılar.

«Baba.» Claudia, Riccardo'ya biraz yaklaşp onun koluna dokundu. «Bana doğruyu söyle! Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Benim için endişelenme, tesero.»

«Başladı, değil mi?»

Riccardo çabucak, «Hayır, hayır,» dedi.

«Doktor Andrews başının ağrıyabileceğim söylemişti.»

«Güneş yüzünden...»

Claudia, «Seni seviyorum, baba,» diye fısıldadı.

«Biliyorum, yavrum. Ben de seni seviyorum.» Riccardo kolunu kızının omzuna attı.

Claudia da ona yaslandı.

Gruptakiler yemek yer yemez Job ateşi söndürdü. Sean onları tekrar yola çıkardı.

Tukutela'nın yumuşak toprakta bıraktığı izleri takip etmek kolaydı. Ancak karanlık bastırınca yine mola vermek zorunda kaldılar.

Uyku tulumlarının üzerine uzanırlarken Sean, Riccardo'ya, «Yarın öğleden sonra bataklıklara erişeceğiz,» diye söz verdi.

Claudia babası için çok kaygılanıyordu. Diğerleri uykuya daldıktan sonra uzun bir süre onu düşündü. Babası arkaüstü yatmıştı, hafifçe horluyordu. Claudia yıldızların ışığında ona bakmak için dirseğinin üzerinde doğrulduğu zaman Sean'un hemen uyandığını hissetti. Avcı bir kedi gibi uyuyor ve bazen Claudia'yı korkutuyordu. Kız babası için duyduğu bütün endişeye rağmen sonunda uyuyakaldı.

«Uyan! Haydi uyan!» Sean, Claudia'nın yüzünü hafifçe tokatlıyordu. Kız onun elini iterek sersem sersem doğrulup oturdu.

«Ne var?» diye mırıldandı. «Tanrım! Etraf hâlâ karanlık.»

Sean o sırada Riccardo'nun üzerine eğilmişti. «Haydi, Capo, kalk bakalım. Kalk, dostum.»

Riccardo boğuk bir sesle aksi aksi, «Kahretsin,» diye söylendi. «Ne var?»

Sean onlara usulca, «Matatu kampa döndü,» diye açıkladı. «Peşimizdeler.»

«Peşimizdeler mi? Kimler?»

Sean, «Bunu bilmiyoruz,» dedi.

Riccardo, «Sınırdaki kamp kurmuş olan adamlar mı?» diye sordu.

Sean başını salladı. «Belki.»

Claudia, «Ne yapacaksın?» diye sordu. Sonra da korku dolu bir sesle, şaşkın şaşkın konuştuğu için kendine kızdı.

Sean, «Onları atlatacağız,» dedi. «Haydi, kalkın bakalım!» Botları ayaklarında uyumuşlardı.

Sadece uyku tulumlarını katlamaları gerekiyordu.

Sean, «Matatu sizi götürecek ve izlerinizi de örtecek,» dedi. «Job ve ben peşimizdekileri şaşırtmak için yanlış izler bırakacağız. Hava aydınlanır aydınlanmaz da yandan dolaşarak size katılacağız.»

Claudia korkuyla, «Bizi yalnız bırakmayacaksın ya?» diye bağırdı, sonra da birdenbire sustu.

Sean onu aşağılarcasına, «Yalnız kalmayacaksınız,» diye cevap verdi. «Matatu, Pumula ve Dedan yanınızda olacak.»

Riccardo, «Ya fil?» diye sordu. «Avdan vaz mı geçiyorsun? Filimin kaçmasına izin mi vereceksin?»

Sean güldü. «Birkaç otomatik silahı olan üç, beş budala yüzünden mi? Gülünç olma. Capo. Onları atlatacak ve sen daha ne olduğunu anlayamadan tekrar Tukutela'nın peşine takılacağız.»

Sean, Job'la hızla koşarken peşindekilerin kim olduklarını düşünüyordu. Askerler mi? Asiler mi? İzinsiz avlananlar mı? Haydutlar mı? Bunu tahmin etmek imkânsızdı. Ama Matatu kampa döndüğü zaman çok endişeliydi.

Sean'a, «Onlar çok usta, Bwana.» demişti. «Bizi izlemeyi başardılar. Hızla da ilerliyorlar. Çalılıkta savaşılan askerler gibi geliyorlar. İki yanlarda da adamları var.»

«Onları iyice inceleyemedin mi?»

Ufak tefek Ndorobo başını sallamıştı. «Ortalık kararıyordu. Ben de buraya gelip seni uyarmak istedim. Hızla yaklaşıyorlardı.»

Sean koşarken öfkeyle, roller değişti, dedi kendi kendine. Biz avcıyız. Ve şimdi bizi amansızca avlamaya çalışıyorlar.

İki arkadaş doğrudan doğruya güneye doğru gidiyorlardı. Şafak söktüğü sırada otuz kilometrelik yolu aşmışlardı.

Sean hiç duraklamadan, «Ortadan kaybolmanın zamanı geldi, Job,» dedi. Peşlerindeki, onların birbirlerinden ayrıldıklarını farketmemeleri gerekiyordu.

Job başını salladı. «İlerde iyi bir yer var.» Sean'un ayak izlerine basarak koşuyordu.

Sean, «Tamam, öyleyse,» dedi. Bir grevia ağacının altından geçerlerken Job bir dala tutunarak ayaklarını yerden kesti. Sean dönüp ona bakmadı. Duraklamadı da. Job sık ağaçlardan oluşan koruda daldan dala atlayarak uzaklaşacak, sonra da uygun bir noktada yere inecekti.

Sean yirmi dakika kadar koşmasını sürdürdü. Güneybatıya doğru dönerek kayalık bir sırtı aştı. Umduğu gibi aşağıdaki vadiden bir çay akıyordu. Sean çayın kenarına inip sanki orada yıkanmış gibi toprakları ıslattı. Peşindekiler onun çayın yukarısına ya da aşağısına doğru gittiğini sanacaklardı. Sean da onların bu şüphelerini güçlendirmek için botlarını çıkarıp suda bir süre ilerledi. Sonra çaya girdiği noktaya geri döndü. Botlarını giydi ve bıraktığı izlere basarak geri geri gitti. Sırta eriştiği zaman o da Job gibi bir ağacın dalına asılarak kendini yukarı çekti. Oradan bir kayanın üzerine atladı. İzlerini sile sile uzaklaştı.

Kuzeye doğru koşmaya başlarken, Matatu bile bu izlerin içinden çıkamaz, diye düşünüyordu.

İki saat sonra Job'la daha önce kararlaştırdıkları yerde buluştular. Ve akşam üzeri grubun, ayrıldıkları noktadan yedi kilometre kuzeyde beklediği yere vardılar.

Riccardo, Sean'un elini sıkarak, «Seni gördüğüme çok sevindim,» dedi. «Endişelenmeye başlıyorduk.» Claudia bile Sean yanına çökerken gülümsedi.

Avcı, «Bir fincan cay uğruna bütün krallığı veririm,» dedi gülerek. Matatu'nun getirdiği fincanı alıp ufaktefek iz sürücünün anlattıklarını dinledi. Matatu onun yanına çömelmiş, tiz sesiyle heyecanlı heyecanlı konuşuyordu.

Sean onun sözlerini Riccardo ve Claudia için İngilizceye çevirdi. «Matatu geri dönmüş. Ve geride bıraktığımız kampın yakınında beklemiş. Fazla yaklaşmaya cesaret edememiş. Ama peşimizdeki grubun geldiğini görmüş. On iki kişiymişler. Kampın etrafını araştırmışlar. Sonra da oyunumuza kanıp, Job'la bıraktığımız izleri takip etmişler.»

Riccardo, «Yani kurtulduk mu?» diye sordu.

Sean başını salladı. «Öyle gözüküyor. Hemen yola çıkarsak bu akşam ya da yarın sabaha karşı bataklıkların kıyısına ulaşabiliriz.»

Riccardo, «Ya Tukutela?» dedi.

«Onun bataklıktara eriştiği yeri hemen hemen biliyoruz. Kıyıda dolaşır ve onun bataklığa girdiği noktayı buluruz. Ama tabii aramızdaki süre daha uzadı. Tukutela'yı elimizden kaçırmak istemiyorsak daha hızlı gitmeliyiz. Bunu başarabilecek misin, Capo?»

Riccardo, «Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim,» diye bağırdı. «Haydi, düşünümüze.»

Sean yola çıkmadan önce geri kalan yiyecekleri pay etti. Job'la kendi çantasına beşer kilo fazlalık koyarak Riccardo'nun yükünü azalttı. Hem de on kilo. Claudia'ninkini de beş kilo.

Ona sadece kişisel eşyalarıyla uyku tulumunu bıraktı.

Yüklerinin böyle hafiflemesinin yararı oldu. Ama Sean ayrıca yürüyüş sırasında yine Riccardo'nun yanına geçti. Onu hem teşvik etmeyi, hem de ilgilenmek istiyordu. Claudia hâlâ şaşılacak bir rahatlıkla ilerliyordu. Sean onun için boş yere endişelenmişti.

Uzaklarda toprakların hemen yukarısındaki bulutlar bataklıkların yerlerini belirliyordu. Sean onları gördüğü zaman Riccardo'ya, «Düşün, Cape,» dedi. «Büyük bir fili klasik biçimde yakalayan son avcı sen olacaksın belki de. Yani onu uzun süre kovaladıktan sonra vuran son avcı. Aslında bu iş her zaman böyle yapılmalı. Jiple dolaşıp pencereden ateş etmek iş mi? Selous, 'Karamojo' Bell ve 'Somaki' Salmon da filleri böyle avlardı.»

O ünlü avcılarla kıyaslanmak Riccardo'nun hoşuna gitti. «Ah, onlar altın çağda yaşamışlar, Sean! Biz de o çağda olmalıydık. Biz geç doğmuşuz.»

Ama ne yazık ki, Riccardo bir saat sonra tekrar ağırlaşmaya başladı. Üstelik şimdi

sendeliyordu da. Bir ara neredeyse yere yuvarlanacaktı. Sean onu hemen kolundan tuttu. «Beş dakika mola verelim. Hepimizin buna ihtiyacı var. Çaya da.»

Job çayları getirdiği zaman Riccardo, Sean'a, «Aspirinin kaldı mı?» diye sordu.

Sean ona hapları verdi. «İyi misin. Capo?»

«Şu lanet olasıca baş ağrısı tuttu, hepsi o kadar.» Ama Riccardo bakışlarını Sean'dan kaçıyordu.

Avcı, Claudia'ya bir göz attı. Ama kız da ona bakmamaya çalışıyordu. Sean, «İkiniz benim bilmediğim bir şeyi mi öğrendiniz?» diye homurdandı. «Suçlu gibi bir haliniz var.» Cevabı beklemeden mısır ekmeği pişiren Job'un yanına gitti.

Claudia babasına usulca, «Aspirin iyileşmeni sağlayacak,» dedi.

Riccardo başını salladı. «Tabii. Kanser beyine eriştiği zaman aspirin bunu hemen geçirir.»

Sonra kızının yüzündeki acı dolu ifadeyi farkederek ekledi. «Affedersin. Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Aslında ben kendine acıyan insanlardan değilimdir.»

«Durumun çok mu kötü, baba?»

«Baş ağrısına katlanabilirim. Ama her şeyi çift görmeye başlıyorum. Bu da beni endişelendiriyor. Kahretsin! Birkaç gün önce ne kadar iyiydim. Her şey çok çabuk kötüleşti.»

«Bütün bu yürüyüşler. Belki durumu bu kötüleştirdi. Aslın da geri dönmemiz gerekir.»

Riccardo kesin bir tavırla, «Olmaz,» dedi. «Bir daha bunsöz bile etme.»

Claudia itaatle başını eğdi. «Bataklıklar fazla uzak değil, dinlenme fırsatı buluruz.»

Riccardo, «Ben dinlenmek istemiyorum,» dedi. «Ne kadar az zamanım kaldığını biliyorum. Bu sürenin bir dakikasını bile ziyan etmek niyetinde değilim.»

Sean onlara yaklaştı. «Hazır mısınız?»

Claudia saatine baktı. Yarım saat bile dinlenmemişlerdi. Kız itiraz edecekti ama babası ayağa kalktı. «Hazırız.» Bu kısa dinlenme bile onu canlandırmıştı.

Biraz ilerledikleri sırada Riccardo birdenbire neşeyle, «Job'un pişirdiği o hamburgerler nefis kokuyor,» dedi. «Karnımı acıktırdı.»

Sean güldü. «Onlar hamburger değil, mısır ekmeği. Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.»

«Haydi, haydi, beni kandıramazsın.» Riccardo da gülüyordu. «Burnuma sığır eti ve kızarmış soğan kokusu geldi.»

Önde yürüyen Claudia omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çattı. «Baba!»

Riccardo birdenbire gülmekten vazgeçti. Şaşırılmıştı.

Doktor Andrews, Claudia'yı, «Sancılar başlayabilir,» diye uyarmıştı. «Bazı şeyler gördüğünü ya da burnuna çeşitli kokuların geldiğini sanabilir. Size hastalığın tam seyrini söyleyemeyeceğim. Zaman zaman çabucak kötüleşebilir. Sonra bir süre sanki iyileşir.

Şunu unutmayın, Claudia. Hayalleri babanız için çok gerçek olacak. Sanrıları, aklının çok başında olduğu süreler izleyecek.»

Sean o akşam çay içmeleri için mola vermedi. «Kaybettiğimiz zamanı kazanmaya çalışmalıyız.» Mısır ekmekleri ve tuzlanmış geyik etlerini yürürken yediler.

Sean, Riccardo'ya, «İşte sana kızarmış soğanlı ve soslu iri bir hamburger, Capo,» diye takıldı. Claudia ona öfkeyle baktı.

Riccardo ise endişeyle güldü ve pek de lezzetli olmayan eti çiğnemeyi sürdürdü.

Artık filin izleri kaybolmuştu. Bu yüzden Sean karanlık bastırdıktan sonra da yürüyüşü sürdürdü. Ancak gece yarısına doğru mola vererek uyku tulumlarını serdiler.

Sean gruptakilerin güneş iyice doğuncaya kadar uyumalarına izin verdi. Etraflarında manzara değişmişti. Gece yürüyüşü sırasında Zambezi nehrinin yağmur mevsiminde taşıdığı topraklara girmişlerdi artık.

Sean bu açıklık yerde pek savunmasız olduklarını düşünüyordu. Renamo çetelerini arayan bir Frelimo uçağı tepelerinden geçebilirdi. Daha hızlı yürümelerini istiyordu ama Riccardo'ya bakar bakmaz onun kısa bir süre sonra dinlenmesi gerekeceğini anladı.

Önden giden Matatu birdenbire bağırdı. Sean'un sinirleri geriliverdi. Hemen iz sürücünün yanına koştu. Matatu'nun omzuna vurdu. Sonra da bir dizinin üstüne çökerek yere baktı.

«Ne var?» Riccardo telaşlanmıştı. Ama Sean başını kaldırıp ona gülümsedi.

«O! Tukutela! Matatu'nun da tahmin ettiği gibi onun izlerini yeniden bulduk.» Dev ayak izlerine dokundu. «Hâlâ bataklıklara doğru gidiyor.» Ayağa kalkarak ileriye doğru baktı.

«Fil bizden ne kadar ileride?»

«Açığı biraz kapattık. Ama yeteri kadar değil. Ve o kötü adamlar bizi bu açıklık yerde yakaladıkları takdirde... Neyseki Tukutela'nın izleri doğruca şu ilerideki ağaçlığa doğru gidiyor. Koruda gözlerden gizlenebiliriz.» Matatu'ya tekrar ilerlemesi için işaret etti.

Grup bir süre sonra palmyelerin arasına girerken Sean da rahat bir nefes aldı.

Matatu fısıltıyla, «Fil burada dinlenmiş,» diye açıkladı. «Artık yaşlı bir erkek ve çabuk yoruluyor. Burada durup uyumuş. Bak ayaklarını tozlara nasıl sürmüş. Uyandıktan sonra da gövdesine toz püskürtmüş. Bak, tozları şuradan hortumuyla almış, sırtına üflemiş.»

Sean, «Burada ne kadar kalmış?» dedi.

Matatu başını yana eğerek bu soruyu düşündü. «Dün akşama kadar burada dinlenmiş. Güneş şuradaymış.» Batı ufkunun biraz yukarısını işaret etti. «Sonra yoluna devam etmiş ama daha ağır ağır. Artık bataklıklara yakın olduğu için kendini daha güvende hissediyor. Ona yaklaştık.»

Sean, Riccardo ve Claudia'ya cesaret vermek istediği için Matatu'nun anlattıklarını biraz abarttı. «File iyice yaklaşıyoruz.» Güven ve neşe dolu bir tavır takınmıştı. «Belki Tukutela bataklıkların derinliklerine saklanmadan ona yetişiriz. Tabii zaman kaybetmezsek.»

Sean yürüyüş tekrar başladığı zaman Riccardo'nun yanından ayrılarak Matatu'nun arkasına geçti. İz sürücüyü fazla hızlı gitmemesi için uyarmak istiyordu. Ama daha Matatu'yla konuşmadan arkasından boşuk bir çığlık yükseldi. Telaşla döndü.

Riccardo'nun yüzüne kan hücum etmiş, suratı şişmişti. Gözleri sanki yuvalarından uğrayacakmış gibi açılmıştı. Sean onun bir tür kriz geçirdiğini sandı. Ama Riccardo ileriye işaret ediyordu. Eli şiddetli duyguların etkisiyle titriyordu. Garip, boşuk bir sesle, «İşte orada!» diye bağırıldı. «Tanrı aşkına! Onu göremiyor musun?»

Sean tekrar dönerek onun gösterdiği tarafa baktı. «Ne var?» Yüzü o yöne dönük olduğu için Riccardo'nun Pumula'nın omzundaki Rigby tüfeği kaptığını görmedi. Ama sürgünün madeni şıkırtısını duydu. «Capo! Sen ne yaptığını sanıyorsun?» Riccardo'yu engellemeye çalıştı ama adam onu itti. Sean gafil avlanmıştı. Sendeledi. Az kalsın yere devriliyordu.

Riccardo öne doğru koştu. Sonra durup tüfeği kaldırdı.

«Capo, yapma!» Sean ileri doğru atıldı ama tüfek patladı.

Riccardo geri tepme yüzünden sendeledi. Geriye doğru bir adım attı.

«Sen çıldırдың mı?» Sean'un Riccardo ikinci el ateş etmeden ona yetişmesi imkânsızdı. Ağır kurşun bir baobab ağacının gövdesinden iri beyaz bir parça kopardı. Silah sesi düzlükte yankılandı.

«Capo!» Sean, Riccardo üçüncü kez ateş ederken ona doğru atılarak tüfeğin namlusunu havaya çevirdi. «Tanrı adına, sen ne yaptığını sanıyorsun?» Silahı zorla onun elinden aldı.

Riccardo, «Tukutela,» dedi. «Onu görmüyor musun? Neden bana engel oldun?» Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Sıtma nöbeti tutmuş bir hasta gibi titriyordu. Tekrar tüfeğe uzandı.

Ama Sean silahı onun elinden çekip aldı. Öfkeyle, «Kendine gel,» diye bağırarak boş tüfeği Job'a fırlattı. «Bunu almasına bir daha izin verme.» Sonra Riccardo'ya döndü. «Sen çıldırдың mı?» Onu omuzlarından yakaladı. «O silah sesleri kilometrelerce öteden duyulacak.»

Riccardo çırpındı. «Beni bırak. Onu göremiyor musun?»

Sean adamı öfkeyle sarstı. «Kendine gel! Bir ağaca ateş ediyordun. Aklını mı kaçırdın?»

Riccardo, «Tüfeği bana ver,» diye yalvardı. Sean onu yine şiddetle sarsarak baobab ağacına doğru çevirdi. «Bak bakalım, lanet olasıca kaçık! İşte senin filin!» Riccardo'yı ağaca doğru itti. «İyi bak!»

Claudia onların yanına koşarak Sean'a engel olmaya çalıştı. «Bırak onu. Hasta olduğunu görmüyor musun?»

«Çıldırдың o.» Sean kızı yana itti. «Yetmiş kilometrelik bir alandaki bütün Frelimo ve Renamo'ları buraya çağırıldı. Tabii bu gürültüyü duyan bütün filler de kaçtılar...»

«Onu bırak.» Claudia tekrar Sean'un üzerine atıldı. Avcı da Riccardo'yu bırakarak geri çekildi. «Pekâlâ, cicim. Baban senin olsun.»

Claudia babasına sarıldı. «Bir şey yok. Bir şey yok, baba Riccardo şaşkın şaşkın baobab

ağacındaki özsü sızan çukurlara bakıyordu. «Ama ben bunun...» Bitkin bitkin başını salladı. «Neden öyle yaptım... Anlayamıyorum... Onu file benzettim.»

«Evet, baba, evet.» Claudia babasının göğsüne bastırdı. «Kendini üzme.»

Job'la diğerleri sessizce ve üzgün üzgün duruyorlardı. Bu acayip olayı anlayamamışlardı.

Sean hiddetle döndü. Ve ancak birkaç saniye sonra kendini toplayabildi. Matatu'ya,

«Tukutela silah seslerini duyacak kadar yakınımızda mıydı?» diye sordu.

«Bataklıklar yakın. Ve bu açıklıkta sesler kolaylıkla etrafa yayılıyor. Suların üzerinden de.»

Zenci omzunu silkti. «Belki de fil gürültüyü duydu. Kim bilir?»

«Job, ne dersin, silah seslerini pesimizdekiler de duymuş mudur?»

«Bunu acı bir biçimde öğreneceğiz, Sean. Bu, onların bize ne kadar yakın olduklarına bağlı.»

Sean, «Burada mola verip dinlenmek zorundayız,» diye mırıldandı. «Mambo hasta. Çay yap. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz.» Claudia'yla Riccardo'nun yanına döndü. Kız hâlâ babasına sarılmış, öylece duruyordu. Sean'a meydan okurcasına bakarak vücuduyla babasını korumaya çalıştı.

Sean yumuşak bir sesle, «Seni tartakladığım için üzgünüm, Capo,» dedi. «Beni çok korkuttun.»

Riccardo fısıldadı. «Ne olduğunu anlayamıyorum... Oradakinin fil olduğuna, yemin edebilirdim. Onu öyle iyi gördüm ki.»

Sean, «Çay molası vereceğiz,» diye açıkladı. «Galiba başına biraz güneş geçti. Bu güneş insanın beynini pelteye dönüştürür.»

Claudia güvenle atıldı. «Birkaç dakika içinde kendini toplar.»

Sean ona bakarak soğuk soğuk başını salladı. «Capo'yu gölgeye götürelim.»

Riccardo bir baobab ağacının gövdesine yaslanarak oturdu. Gözlerini yumdu. Rengi uçmuştu. Hâlâ şaşkındı. Claudia eşarabının ucuyla babasının yüzünden akan terleri sildi.

Sean ona başıyla sert sert gelmesini işaret etti. Kız da onu izledi. Sean, «Bu olay seni hiç şaşırtmadı değil mi?» diye Claudia'yı suçladı. Kız cevap vermeyince de sözlerini sürdürdü. «Sen ne biçim kızsın? Onun hasta olduğunu biliyordun, yine de buraya gelmesine izin verdin,»

Claudia'nın dudakları titriyordu. Sean kızın bal rengi gözlerinin dolmuş olduğunu fark etti.

Claudia'nın ağlayabileceği hiç aklına gelmemiştir. «Ağlamak için artık çok geç, bebeğim. Onu eve göndermenin bir yolunu bulmalıyız. Capo çok hasta.»

«O eve dönemeyecek.» Claudia'nın sesi o kadar hafifti ki, Sean bu sözleri zorlukla duydu.

Kızın siyah gür kirpiklerinde gözyaşları pırıldıyordu. Sean ona sessizce baktı. Claudia

yutkundu. «O sadece hasta değil, Sean. Babam ölüyor. Kanseri var. Biz Amerika'dan ayrılmadan önce bir uzman hastalığına teşhis koydu. Ve kanserin babamın beynini bu biçimde etkileyebileceğini de söyledi.»

Sean'un bütün öfkesi söndü. «Hayır... Capo ölemez.»

«Neden onun Afrika'ya gelmesine razı oldum sanıyorsun? Onunla gelmek için neden o kadar ısrar ettim dersin? Bunun babamın katılacağı son av partisi olduğunu biliyordum. Onunla birlikte olmak istedim.»

Bir an sessizce durarak birbirlerine baktılar.

Sonra Claudia, «Babama sevgi ve saygın var,» diye mırıldandı. «Ona karşı gerçekten dostluk duyuyorsun. Bunu beklemiyordum.»

Sean, «O benim arkadaşım,» dedi. Üzüntüsünün derinliği onu da şaşırtmıştı.

Claudia usulca konuşmasını sürdürdü. «Senin şefkatli olabileceğini hiç sanmıyordum. Belki hakkında yanıldım.»

Sean, «Belki ikimiz de birbirimiz konusunda yanıldık,» dedi.

«Evet, belki. Ama ne olursa olsun sana teşekkür etmek istiyorum. Babama dostluk duyduğun için sağol.» Döndü. Riccardo'nun yanına gidecekti. Ama Sean onu durdurdu.

«Hâlâ bir karar vermiş değiliz. Ne yapacağımızı kararlaştırmadık.»

Kız, «Tabii ki yolumuza devam edeceğiz,» diye cevap verdi.

«Bu işi acı sonuna kadar götüreceğiz. Babama öyle söz verdim.»

Sean usulca, «Cesur bir kızsın,» dedi. Claudia, «Eğer öyleyse bunu babamdan almış olmalıyım,» diyerek Riccardo'nun yanına döndü.

Bir fincan çay ve altı aspirin Riccardo'nun canlanmasını sağladı. Akli başına geldi. Şimdi mantıklı konuşuyordu. Hiçbiri de onun o çılgınca davranışlarından söz etmedi. Ama tabii bu bütün grubun neşesini kaçırmıştı.

Sean, Riccardo'ya, «Gitmemiz gerekiyor, Capo,» dedi. «Tukutela burada oturduğumuz her dakika bizden uzaklaşıyor.»

Yüksek bir sırttan ilerlediler. Burunlarına bataklık kokusu geliyordu artık. İlerdeki ağaçların arasında bir aralık vardı. Sean durdu. Aralıktan ileriye baktılar.

Sean, «İşte,» diyerek başını salladı. «Zambezi bataklıkları.» Sonra dürbünüyle çevreyi inceledi. Sazlıklar sonsuzmuş gibi gözüküyordu. Ama bu bölgenin üzerinden uçtuğu için aralarda gölcükler olduğunu biliyordu. Bunları birbirlerine dar boğazlar bağlıyordu. Geçen mevsim kuraklık olmuştu. Su çoğu yerde ancak bele kadardı. Ama çamur çok yapışkandı ve ilerlemeleri çok zor olacaktı. Buna karşılık Tukutela bu bölgeye çok alıştı.

Ama Sean dürbünü indirirken, «Bu bir piknikten farksız olacak, Capo,» dedi. «O dişlerin çalışma odanda, şöminenin üstünde asılı bil.»

İhtiyar filin izleri bataklığın tam kıyısına kadar gidiyor, sonra papirüslerin arasında kayboluyordu.

«Kimse burada izleri takip edemez.» Riccardo bataklığa bakıyordu. «Kimse Tukatela'yı bulamaz. Öyle değil mi?»

Sean başını salladı. «Matatu dışında.»

Terkedilmiş, harap bir köydeydiler. Job köyün dışını araştırmaya başlamıştı bile. Sonra Sean'a ısıklık çaldı. Avcı yanına Gittiği zaman da otların arasındaki bir şeyi gösterdi. Sean önce bunun bir paçavra yığını olduğunu sandı. Sonra kemikleri gördü.

«Ne kadar olmuş?» diye sordu.

«Altı ay sanırım.»

«Nasıl ölmüş?»

Job iskeletin yanında diz çöktü. Kafatasını çevirdiği zaman boyundan koptu. «Başının arkasına ateş edilmiş. Çıkış deliği de bu yanda.» Job kurukafayı bırakarak otların arasında ilerledi. «Burada da bir iskelet var.»

Sean, «Renamo'lar buraya gelmişler,» diye fikrini açıkladı. «Ya çeteleri için yeni birilerini arıyorlardı ya da kurutulmuş balık istiyorlardı. Veya her ikisini birden.»

«Ya da Frelimo'lar, Renamo asilerini arıyorlardı. Ve onları ateş ederek sorguya çekmeye karar verdiler.»

Sean, «Zavallı köylüler,» dedi. «İki ateş arasında kalmışlar. Herhalde etrafta daha çok iskelet var. Kulübeler yakılmadan önce kaçmayı başaranlar.» Köye doğru döndüler. Sean konuşmasını sürdürdü. «Bu adamlar balıkçıymış. Herhalde kayıkları vardı. Onları bir yere saklamış olmalılar. Açıkçası öyle bir kayık çok işimize yarar. Papirüslerin etraflarını araştır.

Köyün gerisindeki çalılığı da.»

Sean, Riccardo'yla Claudia'nın oturduğu tarafa doğru gitti. Kıza soru sorar gibi bakıyordu.

Claudia da iyimser bir tavırla başını salladı. «Babam çok iyi. Burası neresi?»

Sean tahminlerini açıkladı.

Claudia çok sarsıldı. «O masum insanları neden öldürdüler?»

«Afrika'da bugünlerde birini öldürmen için bir nedenin olmasına hiç gerek yok. Elinde dolu bir tabanca olması ve ateşlemek istemen yeterli.»

Kız ısrar etti. «Ama onlar ne zarar vermiş olabilirler?»

Sean omzunu silktilti. «Asilere yataklık etmek. Bildiklerini açıklamamak. Yiyecek saklamak. Kadınlarını vermemek. Bu suçlardan herhangi biri. Ya da hiçbiri.» Sean bataklıklara doğru baktı. «Neredeyse hava kararacak. Bu geceyi burada geçireceğiz. Sabah güneş doğarken yola çıkacağız. Bir tek iyi şey var. Tukatela artık bataklıklara eriştiği için ağırlaşacak.

Herhalde su anda bizden sadece birkaç kilometre ötede.» Ama bu sözleri söylerken

Riccardo'nun ateş etmesini düşünüyordu. Belki de fil bu gürültüyü duymuştu ve hâlâ kaçıyordu. Ama tabii bunu adama söylemenin bir yararı olmayacaktı.

Riccardo'yu artık sadece bu av ilgilendiriyordu. İlk kez iyice canlandı ve Sean'la konuşurken bir ara güldü de. Claudia o zaman avcıya minnetle gülümsedi; Aynı anda papirüslerin yanından bir ses yükseldi. Sean, «Ne oldu. Job?» diye bağırarak suyun kenarına koştu.

Yine bağırışmalar duyuldu. Papirüslerin derinliklerinde sular sakırdadı. Sonra Job'la Matatu ortaya çıktılar. Sular içinde kalmış, uzun, siyah bir şeyi sürüklüyorlardı.

Sean, Riccardo'ya, «Şansımız ilk defa yardım ediyor,» diyerek onun omzuna vurdu.

İki zencinin getirdikleri bir tek kütükten oyulmuş uzun bir mokorro'ydu. Yerli sandalı. Job kayığın içindeki sudan boşalttı. Sean'la kayığı incelediler. Sean, «Dedan'la Pumula'yı yolla,» dedi. «Sandalı götürmek için iki sırik kessinler.»

Birdenbire Claudia haykırdı. Hepsi de telaşla döndüler. Kızın sesi uzaktan geliyordu ve boğuktu. Sean tüfeğini kaparak koşmaya başladı. Bir yandan da, «Claudia!» diye bağırıyordu. «Neredesin?» Ve ormanda yankılanan sesi onunla alay ediyordu. «Neredesin?»

Kız tuvalet ihtiyacını karşılamak için biraz uzaklaşmış ve farkına varmadan, yerlilerin suaygırı yakalamak için kazdıkları bir çukura düşmüştü. Nefesi kesilmiş, sol dizine de müthiş bir sancı saplanmıştı. Birkaç dakika yukarıdan gelen hafif seslere karşılık veremedi.

Sızlayan ciğerlerine hava çekmeye çalışıyordu. Sonunda boğuk boğuk bağırmayı başarabildi.

«Buradayım!»

«İyi misin?» Sean'un kafası çukurun kenarında belirdi. Endişeyle aşağıya bakıyordu.

Kız inledi. «Öyle sanırım.» Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizimdeki sancı yüzünden tekrar yere çöktü. «Dizim...»

«Dişini sık. Şimdi aşağıya ineceğim.» Sean basını çekti. Claudia bazı sesler duydu.

Babasının, Job'un ve Matatu'nun seslerini. Sonra aşağıya bir naylon ip uzatıldı. Sean ipe tutunarak hızla aşağıya indi. Sonra kızın yanına, çamurların arasına atladı.

Claudia pişmanlıkla, «Çok üzgünüm,» dedi. «Özür dilerim. Yine başına dert açtım.»

Sean, «Özür dileme,» diyerek gülümsedi. «Ben buna alışık değilim. Bu kez suç sende sayılmaz. Şimdi bacağına bir bakalım.» Kızın yanında çömeldi. «Ayağını oynat. Çok güzel.

Dizini bükebiliyor musun? Harika! Hiç olmazsa kemiklerin kırılmamış. Buna sevindim. Seni şimdi bu delikten çıkaralım. İpin ucunu kızın koltuklarının altından geçirerek sıkıca bağladı.

Sonra yukarıya, «Tamam, Job,» diye seslendi. «Onu yukarı çekin. Yavaş yavaş.»

Seen kızın arkasından yukarıya erişir erişmez onun dizini daha dikkatle inceledi. Blucinin paçasını kıvırdı, sonra da, «Kahretsın,» diye homurdandı. Bir Scouts komutanı olduğu için

paraşütçülerin aldıkları yaralar konusunda deneyimliydi. Claudia'nın dizi şişmeye ve morarmaya başlamıştı. Sean, «Biraz canın yanacak,» diye onu uyararak bacağını usulca sağa sola oynattı.

Claudia, «Ah,» diye inledi. «Çok acıdı.»

Sean başını salladı. «Pekâlâ. Ortadaki bağ bu. Koptuğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı can acısından duramazdın. Herhalde burktun.»

Kız, «Bu ne anlama geliyor?» diye sordu.

«Üç gün. En aşağı üç gün yürüyemeyeceksin.» Kolunu Claudia'nın omzuna attı. «Ayakta durabilecek misin?» Kız başını sallayınca onun kalkmasına yardım etti. Claudia sağlam bacağının üzerinde durarak ona yaslandı. Sean, «Ağırlığını biraz öbür bacağına vermeye çalış,» dedi. Kız söyleneni yaptı ama can acısıyla inledi.

«Hayır. O ayağımın üzerine basmam imkânsız.»

Sean kızı bir çocukmuş gibi kucağına alarak kamp yerine doğru götürdü. Avcının gücü Claudia'yı şaşırttı., Dizinin zonklamasına rağmen onun kollarında rahatlayarak gevşedi. Güzel bir duyguydu bu. Babası da küçükken onu böyle taşırdı. Claudia başını Sean'un omzuna dayamamak için kendini zor tuttu.

Sean kızı bir ağacın altına oturttu. Matatu avcının çantasını almaya koştu. Kızının sakatlanması Riccardo'ya kendi derdini unutturmuştu. Claudia'ya nasıl olduğunu sorup duruyordu.

Sean ilkyardım çantasından aldığı esnek sargıyı Claudia'nın dizine sardı. Sonra da iltihaplanmayı önlemek için ona çayla birlikte bir hap verdi.

«Elimizden bundan başkası gelmiyor,» diyerek arkasına yaslandı. «Dizin ancak zamanla iyileşecek.»

«Neden demin 'üç gün' dedin?»

«Bu iş bu kadar sürer. Seninki gibi yüzlerce diz gördüm. Tabii onlar seninki kadar güzel değillerdi. Ayrıca da çok kılılılardı.»

«Bu bir iltifat.» Claudia tek kaşını kaldırdı. «Yufka yürekli olmaya başlıyorsun, albay.»

Sean güldü. «Bu tedavinin bir bölümü. Ve hiç de içten değil. Simdi sorun şu, cicim: Seni ne yapacağız?»

Kız hemen, «beni burada bırakın,» dedi.

Sean, «Sen çıldırdın mı?» diye sordu. Riccardo da hemen onu destekledi.

«Bunu düşünemeyiz bile.»

Claudia sakın ve mantıklı bir tavırla, «Bu olaya şu açıdan bakın,» dedi. «Tam üç gün yerimden kımıldamam imkânsız. Beklerseniz sizin fil de iyice uzaklaşmış olur, baba.»

Riccardo konuşmasını engellemek için elini kaldırdı. «Geri dönemeyiz. Beni taşıyamazsınız. Ben yürüyemem. Burada beklemek zorunda kalırız.»

«Saçmalama. Seni burada yalnız bırakamayız.»

Kız, «Bu doğru,» diye kabul etti. «Siz Tukutela'nın peşinden giderken burada bana bakacak birini bırakabilirsiniz.»

Riccardo, «Olmaz,» diyerek başını salladı.

Claudia, Sean'dan yardım istedi. «Lütfen ona bunun en makul yol olduğunu anlat.»

Avcı kıza baktı. Gözlerindeki hayranlık Claudia'nın göğsüne bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. «Kahretsin! Harika bir insansın sen!»

«Babama bunun sadece birkaç gün için olduğunu anlat, Sean. O filin babam için ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz. ben Tukutela'yı ona...» Az kalsın, «Son armağanım olarak vermek istiyorum,» diyecekti, kendini topladı. Cümlesini, «Bu benim babama özel bir armağanım olacak,» diye tamamladı.

«Bunu kabul edemem, tesoro.» Riccardo sert bir tavırla konuşmuştu ama sesi boğuklaşmıştı. Duygularını gizlemek için başını önüne eğdi.

Claudia, «Onun gitmesini sağla, Sean.» diye ısrar ederek onun kolunu sıkıca tuttu. «Burada Job'la birlikte çok güvende olacağımı söyle ona.»

Sean, «Claudia haklı olabilir, Capo.» dedi. «Ama doğrusu, benim karışabileceğim bir mesele değil, bu ikinizin arasında.»

Claudia, «Bizi yalnız bırakır mısın, Sean?» diye sordu. Sonra onun cevabını beklemeden Riccardo'ya döndü. «Gel yanıma otur, baba.» Sean uzaklaşarak onları yalnız bıraktı.

Riccardo bir saat sonra avcının yanına geldi. «Pekâlâ, Sean. Claudia beni ikna etti. Yarın sabah erkenden yola çıkalım mı? Ve, sen, Job, burada kalıp küçük kızıma bakar mısın?»

Zenci, «Ona sizin için bakarım efendim,» dedi. «Siz sadece o fili vurun. Siz döndüğünüz zaman biz burada olacağız.»

Ay ışığında yakılmış köyden çıkarak birkaç metre geride, ormanda kamp kurdular. Claudia için önü açık bir kulübecik yaptılar. Otlardan da bir yatak. Sean ecza çantasıyla yiyeceklerinin çoğunu kızın yanında bıraktı. Hem Job, hem de Claudia'yla kalacaklardı. Sean arkadaşına hafif bir tüfek verdi. Dedan'ın ise baltası ve post yüzmek için kullandığı bıçağı vardı.

Avcı, «Dedan'ı gözcülük etmesi için geriye gönder, Job,» dedi. «Frelimo ya da Renamo devriyeleri o taraftan gelecekler. Bir sorun çıkacağını anlar anlamaz kıızı bataklığa sokarak o adalardan birine sakla.» Sean, Job'a son emirleri verdikten sonra kıızıyla vedalaşan Riccardo'nun yanına gitti. «Hazır mısın, Capo?» ,

Riccardo çabucak doğruldu ve Claudia'ya hiç bakmadan oradan uzaklaştı. Sean kıza, «Başını derde sokayım deme,» diye tembih etti.

«Sen de öyle.» Claudia başını kaldırarak ona baktı. «Ve benim için babama iyi bak, Sean.»

Avcı kıza elini uzattı. Zekice sözler bulup söylemek istiyordu ama aklına hiçbir şey

gelmiyordu. Onun yerine, «Tamam mı?» diye sordu.

Claudia da başını salladı. «Tamam.»

Sean bataklığın kıyısına gitti. Matatu, Riccardo ve Pumula onu kayığın yanında bekliyorlardı.

İz sürücü kayığın burnuna geçti. Sean'la Riccardo ortaya oturdular. Pumula ise elinde yeni kesilen sırkla kıçta ayakta durdu. Matatu'nun el işaretlerine göre sıırğı suya batırdı. Kayık ilerledi. Avcılar birkaç dakika sonra sık papirüslerin arasına girdiler.

Avcılar filin ayak izlerini takip ederek bataklıktaki küçük adaları teker teker aramışlardı.

Ama Tukutela'nın yoluna devam ettiğı anlaşıyordu. Şimdi yine kayıkla büyükçe bir adacığa yaklaşıyorlardı. Matatu oradaki gübre yığınınu görür görmez heyecanlandı.

«Yakın,» diye fısıldadı. «Çok yakın...»

Sean hiç düşünmeden yine çiftesindeki kurşunları değıştirdi. Bu hareketin ne anlama geldiğini bilen Riccardo heyecanla gülümseyerek Rigby'nin emniyetini açıp kapamaya başladı. Avcılar adacığa çıkarak tek sıra halinde ilerlediler. Ve tekrar papirüslerin arasına girdiler. Durup etrafı dinlemeye başladılar.

Sonra gökgürültüsünü andıran o sesi duydular. Bir fil rahat ve memnun olduğı zaman bu sesi çıkarırdı. Sean, Tukutela'nıa onlardan sadece yüz metre ilerde olduğunu anlamıştı.

Riccardo'yu kolundan tutarak usulca yanına çekti. «Rüzgâr bakımından dikkatli olmalıyız.»

Şimdi Tukutela'nın serinlemek için hortumuyla suyu çekip sırtına püskürttüğünü duyuyorlardı. Avcı, ekledi. «Geri.»

Sonunda yüksek bir incir ağacının altında durdular. Riccardo öfkeyle, «Kahretsin,» dedi.

«Ona çok yakındık.»

Sean sertçe, «Haddinden fazla yakındık,» diye cevap verdi. «Papirüslerin arasından onu vurmamız imkânsızdı. Ve rüzgâr da birkaç derece daha dönseydi bu av daha başlamadan biterdi. Tukutela'ya sokulmadan önce onun yandaki adaya geçmesine izin vermemiz gerekiyor... Şimdi hayvana bir bakalım.»

Silahlarını ağacın dibine bıraktılar. Sean, Riccardo'nun bir dala tutunarak yukarı çıkmasına yardım etti. Sonra kendisi de onu izledi. Daldan dala geçerek yukarıya kadar çıktılar. Orada durup papirüs yığınınu baktılar.

Ve Tukutela'yı hemen gördüler. Fil diğr tarafa doğru dönmüştü. Dev kulakları usul usul sallanıyordu. Sırtı ıslak olduğı için kömür rengineymiş gibi duruyordu. Tukutela'nın beline dört küçük balıkçıl konmuştu. Sarı gagaları ve beyaz tüyleri güneşte ışıldıyordu. Bu dikkatli, parlak gözlü nöbetçiler tehlike yaklaşıırken yaşlı fili hemen uyaracaklardı.

Sean'la Riccardo av seferinin bu en önemli anının zevkini çıkarıyorlardı, bir daha böyle bir fil görülmeyecekti. Tukutela ağır ağır sudan geçerek diğr adacığa çıkarken Riccardo, «Muhteşem,» diye fısıldadı. Sean cevap vermedi. Çünkü söylenecek başka bir şey yoktu.

Fil papirüslerin arasına girerken Sean da Riccardo'nun omzuna vurdu. Adam sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını salladı. Aşağı indikleri zaman Sean, «Adacığa kayıkla gideceğiz,» dedi.

Avcılar başlarının sazların üzerinden gözükmemesi için kayığın düz dibine oturdular. Papirüs dallarını çekerek teknenin suyun yüzünde kaymasını sağladılar. Kıyıya eriştikleri zaman Sean, Riccardo'nun tekneden çıkmasına yardım etti. Sonra kayığı sessizce papirüslerin arasına çektiler.

Silahlarını kontrol ettikten sonra yürümeye başladılar. Tek sıra halinde gitmek zorundaydılar. Çünkü Tukutela'nın o geçilmesi imkânsız bitkilerin arasında kendine açtığı yol dardı. Matatu birkaç adım atıyor, sonra hepsi birden donmuş gibi duruyorlardı.

Birdenbire öndeki papirüslerin arasından bir çatırtı yükseldi. Dalların sallanıp sarsıldığını gördüler. Riccardo, Rigby'i kaldırdı. Ama Sean onu engelledi. Kolunu tutarak silahın namlusunu yere doğru çevirdi. Kalpleri çarparak yaşlı fil karnını doyururken çıkan sesleri dinlediler. Tukutela dalları koparıyor ve kulaklarını ağır ağır öne arkaya sallayarak memnun memnun homurdanıyordu. Ama avcılar onu göremiyorlardı.

Sean, Riccardo'nun kolunu hâlâ bırakmamıştı. Şimdi onu öne doğru çekiyordu. Adım adım sarkık dalların ve yeşil sarmaşıkların arasından geçtiler. Sean on adım sonra durup Riccardo'yu öne geçirdi ve onun omzunun üzerinden işaret etti.

Riccardo birkaç saniye hiçbir şeyi seçemedi. Sonra fil kulaklarını salladı ve avcı da o zaman hayvanın gözünü gördü. Küçük, yaşlı, bulanık bir gözdü bu. Ve sanki Riccardo'nun ruhunun derinliklerine bakıyordu. Yaşamının sona ereceğini sezmiş gibi derin bir ıstırapla. Riccardo beynindeki o habis şeyin gerçeği yine çarpıttığının farkında değildi. O sadece kederin kara ölüm kadar dayanılamayacak bir şey olduğunu biliyordu.

Sean adamın ateş etmesi için usulca onun sırtına vurdu. Ama Riccardo kımıldayacak halde değildi. Sanki ruhu vücudundan çıkmıştı. Hem onu, hem de fili seyrediyordu. İçlerini ölümün doldurduğu, etraflarını ölümün sardığı bu insanla hayvanı. Sean yine Riccardo'nun sırtına vurdu. Tukutela on beş adım ötedeydi. Şimdi hiç kımıldamadan duruyordu. Otların arasında kurşuni bir hayalet gibiydi. Sean, Tukuleta'nın tehlikeyi sezdiği için hareketsiz kaldığını biliyordu. Fil birkaç saniye daha böyle bekleyecek, sonra sık otların arasına dalarak gözden kaybolacaktı.

Sean, Riccardo'yu omuzlarından yakalayarak sarsmak, «Haydi ateş et, be adam!» diye bağırarak istiyordu. Ama çaresiz durumdaydı. En hafif bir ses, en ufak bir hareket yaşlı filim kaçmasına neden olacaktı.

Sonra Sean'un korktuğu şey oldu. Tukuteta birdenbire ortadan kayboluverdi. O dev gibi hayvanın böyle hızla hareket etmesi inanılacak gibi değildi.

Sean, Riccardo'yu kolundan tutarak gözden kaybolan Tukutela'nın peşinden sürüklemeye başladı. Hiddetinden yüz hatları çarpılmıştı. Göğsüne dolan kara bir öfke soluk almasını zorlaştırıyordu. Öfkesini Riccardo'dan çıkarmak istiyordu. Onun hayvanı

vurabileceği bir noktaya gelmesini sağlamak için hayatını bile tehlikeye atmıştı. Ve o budala tüfeğini dahi kaldırmamıştı.

Matatu birdenbire arkasından anlaşılmaz bir şeyler haykırdı. Onu uyarıyor muydu, yoksa yardım mı istiyordu, belli değildi. Sean durup etrafını dinledi. O anda sazların çatırtısını ve öfkeli bir filin sesini duydu. Ama bu sesler Tukutela'nın gözden kaybolduğu taraftan değil, arkasından geliyordu. Sean bir an ne olduğunu anlayamadı. Sonra gerçeği kavradı ve tüyleri diken diken oldu.

Tukutela, Sean'un o zamana kadar hiçbir filin yapmadığı biçimde davranmıştı. Kaçmamış, onların kokularını almak için rüzgârın estiği tarafa doğru dönmüştü.

Sean, «Matatu!» diye haykırdı. «Kaç! Rüzgârda çaprazlamasına koş!» Riccardo'yu sert bir şekilde yüksek bir ağaca doğru itti. «Yukarı tırman,» diye homurdandı. Adamın alttaki alçak dallara tutunması kolay olacaktı. Sean döndü ve Matatu'yu kurtarmak için koştu. Papirüs korusu filin öfkeli çılgınca sesiyle yankılanıyordu.

Matatu ansızın Sean'un birkaç adım ötesinde yandan çıktı, pumula gibi kaçmamış, avcının yanında tehlikeye göğüs germeye karar vermişti. Sean, Matatu'yu görünce yön değiştirdi. İz sürücüsü birlikte rüzgârda çaprazlamasına yüz adım kadar koşular. Sonra otların arasına girerek çömeldiler. Sean'un taktığı başarılı olmuş, Tukutela kokularını kaybetmişti.

Pumula'nınkini de öyle.

Sean yaşlı filin onlara çok yakın olduğunu seziyordu. O da avcılar gibi hareketsiz kalmış, iyice açtığı kulaklarıyla etrafı dinliyordu. Uzun hortumuyla etrafta onların kokularını arıyordu.

Sean, şimdiye kadar böyle bir fil hiç görülmedi, diye düşündü. Avcılarını yakalamaya çalışan bir fil... Tukutela! Öfkeli, artık sana neden bu adı verdiklerini biliyorum.

Sonra papirüs korusunda Sean'un hiç beklemediği bir ses duyuldu. Bir insan sesi. Sean ancak bir dakika sonra bağırmanın Riccardo Monterro olduğunu anladı.

Adam file, «Tukutela!» diye sesleniyordu. «Biz kardeşiz! Başka bir çağdan sadece biz kaldık! Kaderlerimiz birbirine bağlı! Ben seni öldüremem!»

Fil bu sesi duyunca tekrar haykırdı. Kulakları sağır edecek bir sestir bu. Sonra Tukutela kurşuni bir tank gibi sesin geldiği tarafa doğru gitti. Elli metre sonra burnuna insan kokusu geldi. Nefret ettiği, onu çıldırtan o koku.

Riccardo Monterro ağaca tırmanmamıştı. Ağacın gövdesine dayanmış ve gözlerini kapatmıştı. Beynine birden saplanan sancı dayanılacak gibi değildi. Tüfeği elinden kayıp yere düşmüştü. O can acısı arasında filin sesini duyuyor, acı bir çaresizlik ve pişmanlık duyuyordu. Körcesine sendeleyerek file doğru gitti. Dev hayvanı yatıştırmak, ona şimdiye kadar yapılan haksızlıkları telafi etmek istiyordu. «Ben sana zarar vermeyeceğim! Biz kardeşiz!»

Sean, Riccardo'yu bıraktığı yere doğru koşmaya başladı.

Filin dehşet verici bir hızla gittiğini ve daha gerideki Riccardo' nün bağırdığını duyuyordu.

Dev hayvanı ondan uzaklaştırmak ve kendi üzerine çekmek için, «Buradayım, Tukutela!» diye haykırdı. «Buradayım! Gel! Bu tarafa gel!» Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Tukutela bütün dikkatini kurbanına vermişti. Onu hiçbir şey engelleyemeyecekti.

Fil saldırısını ölüme kadar sürdürecekti.

Riccardo'nun gözlerindeki bulanıklık geçer gibi oldu. Şimdi sanki hava fişekleri ve alevlerin ortasından bakıyordu. Tukutela'nın kafasının dalların arasından çıktığını gördü. Lekeli uzun dişleri kafasına geçmek üzere olan bir damın girişleri gibiydiler.

O anda Riccardo'ya fil bir yaşam boyu avcı olarak öldürdüğü bütün hayvanların bir timsali gibi gözüktü. Tepesine dikilen Tukutela'nın hortumunun ve dişlerinin yaradinsel bir kutsamanın simgeleri olduğunu sandı. Böylece döktüğü kanlar ve aldığı canlar yüzünden bağışlanacaktı. Günahlarının kefareti ödemiş olacaktı. Riccardo ellerini mutluluk ve minnetle o dişlere doğru uzattı. Ve çocukluğunda aldığı din eğitiminden aklında kalan bir cümleyi tekrarlardı.

«Beni affet, Baba, çünkü ben günah işledim!»

Sean filin ilerde durduğunu gördü. Riccardo'nun sesini duydu. Ama ne söylediğini anlayamadı. Birdenbire duraklayarak tüfeğini kaldırdı. Hayvanın beynine nişan alması zor olacaktı. Çünkü filin oluşturduğu açı uygun değildi ve kabarık omzu da omurgasının görünmesini engelliyordu.

Hedef ancak olgun bir elma kadardı. Ve bunun o dev kafatasının neresinde gömülü olduğu da belli değildi. Sean içgüdülerine ve deneyimlerine güvenmek zorundaydı. Bir an Tukutela'nın kafasının içini görüyormuş gibi geldi. Hayvanın beyni kemiklerin arasında bir ateşböceği gibi ışıldıyordu sanki. Sean tetiği çekti. Kurşun, Tukutela'nın kafasına girerek beyni buldu. Ama yaşlı fil hiçbir şey hissetmedi. Öfke dolu bir yaşamdan bir anda ölüme geçiverdi. Bacakları gövdesinin altında bükülürken sağ dişi Riccardo Monterro'nun göğüs kafesinin hemen altına girdi. Ucu böbreklerine kadar inerek belinden dışarı çıktı.

Riccardo'nun çok istediği, uğrunda hem bayatını, hem de servetini tehlikeye attığı fildişi onu yere çiviledi. Sanki zıpkınlanmış gibi. Riccardo başını eğerek fildişine hayretle baktı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Belinden aşağısı hayvanın hortumunun altında kalmış, uyuşmuştu. Baş bile ağrııyordu artık.

Riccardo'nun gözleri bir an berraklaştı. Sanki gördüğü her şeyi parlak projektörler aydınlatıyordu. Karanlıklar etrafını iyice sarmadan önce Sean Courtney'in yüzünü gördü. Bu yüz karşısında uçuyor gibiydi. Riccardo sonra onun sesini duydu. «Capo! Capo!» Bu ses kulaklarında yankılandı.

Riccardo Monterro olanca gücüyle çabaladı. «Claudia sana âşık. Küçük kızıma iyi bak.»

Sonra karanlıklar onu yuttu. Artık ne bir şey görüyor, ne de duyuyordu.

Sean önce Riccardo'nun vücudunu fildişinden kurtarmak istedi. Ama öyle kalındı ki, dişi sıkıca tutmak imkânsızdı. Riccardo'nun o korkunç yarısından sızan kanlar Sean'un ellerine bulaşıyordu. Bu yüzden fildişinin üzerinde yapışkan kırmızı izler bıraktı. Sean sonra boşuna çabaladığını anlayarak geriledi. Tukutela'nın dev kafa ve gövdesinin ağırlığı bu dişin üzerine binmişti. Fildişi Riccardo'nun gövdesini delip geçtikten sonra yumuşak kumlu toprağa iyice saplanmıştı. Adamı kurtarmak için yarım gün uğraşmak gerekecekti.

Ölüm insanla hayvanı birbirine kenetlemişti. Sean birdenbire bunun ne kadar uygun olduğunu kavradı. Onları bu halde bırakacaktı.

Önce Matatu, sonra da Pumula papirüslerin arasından çıkarak sessizce, dehşetle bu korkunç sahneyi seyrettiler.

Sean, «Gidin,» dedi. «Beni kayıkta bekleyin.»

Pumula çekine çekine, «Fildişi?» diye sordu.

Sean tekrarladı. «Gidin.» Sesi buyurgandı. İki zenci hemen uzaklaştılar.

Riccardo'nun gözleri açıldı. Avcı bu gözleri şefkatle kapattı. Adamın boynundaki pamuklu eşarbyı çıkararak çenesini bağladı. Ölüm Riccardo Monterro'yu çirkinleştirmemişti, hâlâ yakışıklıydı. Sean, «Tam zamanında oldu, Capo,» diye mırıldandı, «O hastalık seni bir bitkiye döndürmeden önce. Hâlâ canlı ve hevesliyken. Ve bu senin gibi bir erkek için uygun bir son. Kirli çarşafların arasında ölmediğin için seviniyorum. Ben de senin kadar şanslı olacağımı umarım.» Avucunu fildişine sürdü. «Bu fildişlerini sana bırakacağız. Capo. Onlar senin mezar taşların olacaklar. Tanrı da biliyor ya, onların bedelini tamıtamina ödedin.»

Doğrularak ilerledi. Gidip Riccardo'nun Rigby'sini aldı. Geri dönüp silahı Riccardo'nun sağ kolunun üzerine bıraktı. «Bir savaşçı silahlarıyla gömülmelidir.» Ama onu öyle ortada bırakmak da istemiyordu. Sonra bu fille ilgili efsaneleri, onun ölüleri nasıl gömdüğünü hatırladı. Belindeki kından bıçağını çekerek en yakındaki ağaççıktan yapraklı bir dalı kesti.

Bununla Riccardo'nun yüzünü örttü. «Evet. Böylesi uygun.» Hızla hareket ederek kestiği diğer dalları da Riccardo'yla filin üzerine yığdı. Sonra gerileyip silahını aldı. «Pişmanlık duyacak hiçbir şey yok, Capo. Sonuna kadar güzel bir yaşam sürdün. Huzur içinde yat, eski dost.» Dönerek kayığa doğru gitti.

Pumula sıırığı suya batırdı. Kayık kayarken sazlar yavaşça tekneye süründüler. Üçü de konuşmuyorlardı.

Sean kayığın ortasında oturuyordu. Elini çenesine dayamıştı. Uyuşmuştu. İçindeki her duygu boşalmış, geride sadece keder kalmıştı.

Sonra birdenbire Riccardo'nun sesi kafasının içinde yankılandı. «Claudia sana âşık... Claudia sana âşık...»

Sean başını kaldırarak gözlerini ileriye dikti. Şu son birkaç gün kızın hayali gözlerinin

önünden gitmiyordu. Yolculuğun bu son gününde sabah suya uzanarak bir nilüfer koparmıştı. Çiçeği koklamış, ipek gibi petalleri dudaklarına sürmüştü.

Yine Claudia Monterro'yu düşünmüştü o an.

Şimdi de ileriye doğru bakıyor ve ilk kez kendi kendine onu görmeyi ne kadar çok istediğini itiraf ediyordu. Ancak Claudia, Riccardo'nun ölümü yüzünden duyduğu ıstırapı geçirebilirdi.

Başını kaldırıp gökyüzüne, yıldızlara baktı. Claudia'yı düşünerek kendi kendine, neden bende zıt duygular uyandırıyor, diye sordu. Onu tanıdığı diğer kadınlarla kıyasladı. O zaman: bütün o maceraların ne kadar köksüz ve yüzeyde kalan yaşantılar olduğunu anladı.

Evliliği bile anlamsızdı. Sadece şehvet yüzünden evlenmiş ve bir süre sonra da boşanmıştı.

Sean şimdi eşi olan kadını şöyle böyle hatırlıyordu.

Yine Claudia'yı düşündü. Hayali öylesine canlıydı ki, balımsı kahverengi gözlerini çerçeveleyen kirpiklerini bile tek tek sayabilecekti. Sean, Claudia'yla tekrar beraber olmayı çok istiyordu. Bu yüzden de endişelenmeye başladı.

Onu yalnız bırakmakla delilik ettim. Karanlık bataklıklara bakarken aklına türlü korkunç ihtimal geldi. Sonra, ama Job onun yanında, diye kendi kendini teselli etmeye çalıştı. Yine de Claudia'nın yanında kalmalı, onu korumalıydım. Job'u da Capo'yla göndermeliydim.

Aslında bunun imkânsız olduğunu bilmesine rağmen yine de pişmanlık duyuyordu. Claudia babasının ölümüne çok üzülecek. Bunu bekliyordu ama yine de fazla sarsılacak. Onun ilk günlerinin üzüntüsünü atlatmasına ancak ben yardım edebilirim. Çünkü Capo'yu çok iyi tanıyordum. Claudia'nın babasının sadece iyi yanlarını hatırlamasını sağlayacağım... Belki artık birbirimize karşı düşmanca tavırlar takınmaktan vazgeçeriz. Birbirimize zıt yanlarımız yerine, benzer taraflarımızı bulmaya çalışırız.

Bütün gece kayıkla ilerlediler. Sırıgı kullanan Pumula'nın, yerine önce Sean geçti. Daha sonra da Matatu. Yakılmış köyün kıyısına ulaştıkları sırada öğleyi geçmişti.

Sean kıyıya atladı. Harap köyden geçerek ormana doğru giderken koşmamaya çalışıyordu.

Öfkeyle, Job daha iyi nöbet tutmalıydı, diye düşünüyordu. Biz böyle kimseye görünmeden gelebildiğimize göre... Cümlesini tamamlayamayarak birdenbire durdu.

Etraf çok sessizdi. Altıncı hissi Sean'u uyarıyordu. Kötü bir şeyler vardı. Hemen yüzükoyun yere yattı. Silahı hazırды. Bir süre etrafı dinledi. Sessizlik ağırlık gibi üzerine çöküyordu. Afrika kekliği gibi bir ses çıkardı. Scout'ların toplanmak için kullandıkları bu işareti Job'un tanıyacağını biliyordu. Ama cevap alamadı. Sean leopar gibi sürünmeye başladı. Sonra tekrar durakladı. Güneşte bir şey ışıldıyordu. Yerden alınca midesi birdenbire buz gibi kesildi. Elindeki boş bir şarjördü. Ucunda Rusça yazılar vardı. Sean şarjörü burnuna götürdü. Kokudan yeni ateş edilmiş olduğu anlaşılıyordu. Aceleyle

etrafına bakındı. Orada daha bir sürü şarjör vardı. Bütün bunlardan şiddetli bir çatışma olduğu anlaşıyordu.

Sean ayağa fırladı ve zikzaklar çizerek koştu. Çalılığa vardığında kendini tekrar yere attı ve hemen ilerdeki cesedi gördü, ölüyü soymuş, giysi ve botlarını almışlardı.

Sean'un gırtlığından boğuk bir feryat yükseldi. «Job!» Yine sürünerek cesede yaklaştı. Bir kurşun zencinin sırtından çıkmış ve artık yaraya sinekler üşüşmüştü. Akan kanlar kurumuştu. Sean'un burnuna etin çürümeye başladığını gösteren o koku geldi. Öleli yirmi dört saat olmalıydı. Sean dizlerinin üzerinde doğruldu. Artık ihtiyatlı davranmasına gerek yoktu. Ölü'nün kafasını usulca kaldırdı ve birdenbire çok rahatladığı için hafifçe bağırdı. Zenci bir yabancıydı.

Sean, «Job!» diye seslendi. «Claudia!» Sesinde çaresizlik vardı. Ayağa fırlayarak kız için yaptıkları önü açık kulübeciğe koştu. Boştu burası. «Job» Sean deli gibi etrafına bakındı. «Claudia!»

Açıklığın kenarında da yine çıplak bir zenci cesedi vardı. Kafatasının tepesi uçmuş olan bu sıska adam da yabancıydı. Karnı siyah bir balon gibi şişmiş olan bu ölü de kokmaya başlamıştı.

Matatu, Sean'un peşinden gelmiş, küçük kulübeciğe bakıyordu. Sonra açıklıkta daireler çizerek dolaşmaya başladı. Sean'la Pumula kenarda durup onu seyrettiler. İzleri karıştırmak istemedikleri için bu incelemeye katılmadılar.

Matatu birkaç dakika sonra koşarak geri döndü. «Daha önce bizi izleyen o shifta! On beş kişiler. Kulübeciği sarmış, sonra da hızla saldırmışlar. Job bu ikisini banduki'siyle vurmuş. Çok boğuşmuşlar ama sonra düşmanlar onları yakalamışlar.»

Sean, «Ya memsahib?» diye sordu ama alacağı cevaptan korkuyordu.

Matatu, Swahili diliyle, «Ndto,» dedi. «Evet. Onu da götürmüşler. Hâlâ topallıyor. Ama iki yanına geçerek onu sürüklemişler. Memsahib yol boyunca onlarla boğuşmuş. Job yaralanmış, Dedan da öyle. Belki de onları dövdüler. Ellerinin bağlı olduğunu sanıyorum. Çünkü sendeleyerek yürüyorlarmış.» Matatu cesetleri işaret etti. «Ölülerin üniformalarını, botlarını ve banduki'lerini almışlar. Sonra geri dönmüşler.»

Sean, «Ne zaman?» diye bağırdı.

«Dün. Erkenden. Belki de kampa şafakta saldırdılar.»

Sean sert bir tavırla başını salladı ama için için, Claudia, diye inliyordu. Ah, Tanrım! Sana el sürerlerse barsaklarım değerim! Sonra yüksek sesle, «Onları hızla izleyeceğiz,» dedi. «Hemen gidelim!»

Pumula, kayığa koşarak matara, araç ve gereçleri kaptı. Sean çantasını sırtına takarken koşmaya başladı. Gece kayığı sırtıyla suda kaydırırken ne kadar yorulmuş olduğunu unutmuştu. Claudia'nın hayali ayaklarının kanatlanmasına neden oluyordu sanki.

Matatu adamların on beş kişi olduklarını söylemişti. Claudia'nın beyaz, tatlı vücudu hoşlarına gidecekti. Ama henüz kızla eğlenmek için mola verdiklerini gösteren bir işaret

yoktu. Matatu onların insan öldürmeyi değil esir almayı istediklerini düşünüyordu. Belki de haklıydı. Ama Claudia'yı sakat diziyle yürümeye zorluyorlardı. Tabii bu, durumu daha ciddi bir hale sokacak, belki de kızın büsbütün sakat kalmasına neden olacaktı. Claudia onların yavaşlamasına yol açarsa sabırsızlanıp onu tehdit edeceklerdi. Kızın hayatı onların beyaz bir rehineyi ne dereceye kadar istediklerine bağlıydı. Bir de kim olduklarına, Frelimo'lardan mıydılar? Yoksa Renamo'lardan mı? Yoksa haydut muydular? Ve onları kim yönetiyordu?

Sean, peşlerinde birilerinin olduğunu farkındalar mı acaba, diye kendi kendine sordu.

Herhalde izlerden gruptaki dört erkeğin ayrılmış olduğunu anladılar. O yüzden de peşlerine takılacağımızı herhalde tahmin ediyorlar. Bu nedenle de sinirleri iyice gerilecek. Ve Claudia da hayatını tehlikeye atmak için elinden geleni yapacak. Haydutlarla tartışacak, insan haklarından söz edecek... Sean neşesizce güldü. Adamlar çok geçmeden bir kedi yavrusu değil dişi bir kaplan yakalamış olduklarını anlayacaklar... Yüzündeki gülümseme kayboldu.

Claudia adamları kendine düşman edecek ve hayatının tehlikeye girmesine neden olacak biçimde davranacak. Haydutların reisi zayıf bir insansa sonunda adamlarına ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak zorunda kalacak... Afrika toplumu ataerkildi ve çetenin elebaşısı emrine uymayan bir kadına kızacaktı. Eğer köyü yakanlar onlarsa o zaman ne kadar vahşi olduklarını kanıtlamışlar demektir... Sean sessizce Claudia'ya yalvardı. Bir kez olsun şu dilini tut!

Önden koşan Matatu birdenbire durup elini salladı. Sean ona yaklaştı. İz sürücü, «Burada dinlenmişler,» diyerek mopane ağaçlarından oluşan bir kümeyi işaret etti. Yerlere izmaritler atılmıştı. Sean, mopone'lerin birinden dalların kesilmiş olduğunu farkederek şaşırdı.

Matatu, «Mem için mushela yapmışlar,» diye açıkladı. Sean rahatladı. Claudia topalladığı için çeteyi ağırlaştırmıştı. Ama kızın başının arkasına bir kurşun sıkarak ortadan kaldıracakları yerde, onu taşımak için mopane dallarıyla bir sedye yapmışlardı. Bu gelişme onu sevindirdi. Claudia'nın sağ kalması konusundaki tahminlerini de değiştirdi. Belki de kıza onun sandığından daha fazla değer veriyorlardı.

Ancak en kritik an, adamlar bir gece önce kamp kurdukları zaman gelmişti. Haydutlar bütün gün Claudia'yı incelemiş, vücudunu süzmüşlerdi. Hayaller kurmuş ve cesaretlerini toplamışlardı. Sean liderlerinin kontrolü kaybettiği takdirde olabilecek şeyleri düşünmek bile istemiyordu.

«Haydi, Matatu,» diye homurdandı. «Zaman kaybediyorsun.» Felaket olduysa bile her şey dün gece sona ermişti herhalde. Artık çok geç kalmış sayılırdı ama hâlâ saniyelik bir gecikme bile onu öfkeliyordu.

İzler güneye doğru gidiyordu. Çete izlerini saklamak gereğini görmemişti. Matatu izlerden haydutlardan Claudia'nın sedyesini zorla Job ve Dedan'a taşıttıklarını anladı. Sean buna sevindi. İki zencinin yaralarının ciddi olmadığı anlaşıyordu. Ve Job yürüyüşü

ağırlaştırmak ve Sean'un onlara yetişmesini sağlamak için elinden geleni yapacaktı.

Gerçekten de Matatu birdenbire bağırarak ona yumuşak topraktaki izleri gösterdi. Job sedyenin bir ucunu elinden kaçırmak dramatik bir biçimde yüzüstü düşmüştü. Ancak haydutlar onu zorladıktan sonra sürüne sürüne ayağa kalkmıştı.

Sean, «Aferin ona,» diye mırıldandı. «Ama adamları fazla zorlamasa.» Job'un oynadığı tehlikeli bir oyundu.

Grup hızla koştuğu için ağır ağır ilerleyen çeteye süratle yaklaşıyordu. Sean gece olmadan onlara yetişeceklerini ummaya başladı. Çok ilginç olacak. Silahlı on beş kişiye karşı biz üçümüz, diye düşündü. O ana kadar adamlar Sean'la yanındakilere tuzak kurmamışlardı.

Teröristler ve haydutlar genellikle izlerinin üzerine tuzak kurmayı ihmal etmezlerdi. Onların bunu yapmamış olmaları Sean'u düşündürüyordu. Belki de bunlar eğitilmemiş haydutlar. Ya da yanlarında hafif, plastik mayınlar yok.

Veya peşlerinde olduğumuzun farkında değiller. Ya da bir sürpriz hazırlıyorlar. İşte en kötü ihtimal de bu... Neyse... Zamanı gelince bunu da düşünürüz.

Matatu tekrar durdu. «Dün gece yemek pişirmişleler.» Kamp ateşinin küllerini işaret ediyordu.

Sean, «Etrafı iyi ara,» diye emretti. «Job mutlaka bizim için bir mesaj bırakmıştır.»

Matatu yerdeki izleri gösterdi. «Mem'in sedyesini buraya koymuşlar. O şurada ayağa kalkmış.» Kızın ayakları haydutlarınkinden daha ince ve küçüktü, yürürken ayağını biraz sürüyordu.

Sean sertçe, «Başka bir şey buldun mu?» diye sordu. «Job bir mesaj bırakmış mı?»

Matatu başını salladı. «Hiçbir şey bulamadım.»

«Pekâlâ. Yolumuza devam edelim.» Sean tam döneceği sırada birdenbire durakladı.

«Memsahip, nerede uyumuş?»

«Orada.» Matatu bir yaprak ve at yığınının işaret etti. Yığın Claudia'nın vücudunun ağırlığı altında ezilmişti. Sean yere cönelerek yaprakları ve otları karıştırdı. Ve sonunda yere yarı gömülü bir düğme buldu. Üzerinde ünlü bir terzinin adı yazılıydı. Bizimki böyle blucinler giyiyor işte... Düğmeyi cebine atıp ayağa kalktı. Ama bu bana bir şeyi açıklamıyor. Yine de... Birden duraklayarak tekrar çöktü. Düğmenin gömülü olduğu toprakları biraz eşeledi.

Yanılmamıştı. Claudia o düğmeyi yeri belli etmek için kullanmıştı. Onun altına da ucuz Portekiz sigaralarının kutusundan koparılmış bir karton parçasını gömmüştü. Kartonun üzerine bir kömür parçasıyla, «On beş Renamo,» yazmıştı. Böylece Matatu'nun sayı konusundaki tahmininde yanılmamış olduğu anlaşıyordu. Ayrıca artık düşmanlarının kim olduğunu biliyorlardı. Renamo'lardı bunlar.

Claudia'nın ondan sonra yazdığı sözcük Sean'u şaşırttı. «Cave.» Avcı mırıldandı. «Cave

mi?»

Sonra birdenbire İngiliz ilkokullarında öğrencilerin birbirlerini uyarmak için kullandıkları sözcüğü anımsadı. «Cave» Latince «Caveat» sözcüğünün kısaltılmışıydı.

Sean bütün endişesine rağmen dayanamayarak güldü. Bu İngiliz deyimini de nereden öğrenmiş? Sonra Claudia'nın avukat olduğunu hatırlayarak okumasını sürdürdü. «Cave. Sizi bekliyorlar. Her şey iyi. C.» Sean karton parçasını çok değerli bir şeymiş gibi sıkıca tuttu.

«Güzelim benim...» diye fısıldadı. «Sen dünyanın en zeki, en güzel kızısın...» Başını hayranlıkla sallarken boğazına bir şey tıkanı. İlk kez o zaman Claudia'yı çok istediğini ve onu özlediğini kendi kendine itiraf etti. Sonra da bu duygularını baskı altına alarak ayağa kalktı. Böyle şeylerin sırası değildi.

Matatu'yla Pumula'ya, «Renamo'lar,» diye haber verdi. «Sen haklıymışsın, Matatu. On beş kişilermiş. Ve peşlerinde olduğumuzu da biliyorlar. Herhalde bizi pusuya düşürmeyi deneyecekler.» İki zencinin yüzünde ciddi ifadeler belirdi. Sean saatine bir göz attı.

«Onlara hava kararmadan yetişebiliriz.»

Küçük grup bir saat sonra Renamo'ların ilk tuzağının izlerine rastladı. Dört Renamo'nun onları, gerilla silahlarının en tehlikelilerinden olan RPD hafif makinesiyle beklediği, sonra da uzaklaştığı anlaşıyordu. Sean, biraz önce bu dar boğaza erişseydik, diye düşündü.

Cehennem gibi birkaç saniye içinde her şey sona erecekti. Fazla hızlı ilerledik. Ve ben en basit önlemleri bile almadım. Renamo'lar biz gelmeden hemen önce gitmişler. Bu noktaya varacağımız saati insanı şaşırtacak bir dakiklikle hesaplamışlar. Bu grup geride fazla kalmamak için oradan uzaklaşmış. Herhalde daha ilerde yine pusuya yattılar.

Sean, Pumula'ya, istemeye istemeye, «İki yandan gidelim,» diye emretti. «Pusuya karşı önlem alalım.» Böyle yapmaları hızlarını yarıya indirecekti. Ve o yüzden gece olmadan Renamo'lara yetişemeyeceklerdi.

Üç kişi çok azdı. Matatu ortadan, iz sürerek ilerleyecekti. Sean'la Pumula da iki yandan. Elllerinde bir tek silah vardı, ağır ateş eden çifte. Ve onları otomatik silahları olan, deneyimli gerillalar bekliyorlardı. Sean içinden, bunun bir adı da intihar, dedi. Sonra hızlanmamak için kendini zor tuttu.

Matatu bir süre sonra ıslık çaldı. Sean dikkatle onun yanına gitti. İz sürücü yere çömelmişti ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Sean hemen durumu anladı.

«Kahretsin! Onlar da nereden çıktı?» Düşmanlarının sayısı daha artmıştı anlaşılan. Avcı ilk kez çaresizliğin o kurşun gibi ağırlığını hissetti.

Renamo çetesine daha da kalabalık bir grup katılmıştı. İlk bakışta tam bir piyade bölüğüne benziyordu bu. Sean, «Kaç kişi?» diye sordu.

Matatu bile bu sefer kesin bir rakam söyleyemedi. Yerdeki izler çok karışık. Ufaktefek

iz sürücü her zaman olduğu gibi şaşkınlığını gizlemek için enfiye çekti. Sonra da parmaklarıyla işaret etti.

«Kırk kişiler mi?»

Matatu özür dilermiş gibi yüzünü buruşturarak ellerini tekrar açıp kapattı.

«Kırkla elli arası.» Sean matarasını açarak bir yudum su aldı. Çorba kadar sıcaktı su. Ama yutmadan önce gargara yaptı.

Matatu, «Onları daha sonra sayacağım,» diye söz verdi. «Ama şimdi...» Başarısızlığı yüzünden utanıyordu. Yere tükürerek izleri sildi.

Sean öğrenmek istedi. «Ne kadar gerideyiz?» Matatu işaret parmağıyla gökyüzünü gösterdi.

Avcı onun ne demek istediğini anladı. «Üç saat. Artık onları gece bastırmadan yakalayamayacağız.»

Yollarına devam ettiler.

Hava karardığı zaman Sean, «Ayın yükselmesini beklerken yemek yiyelim,» dedi. Ama ufuktan yükselen ay incecik bir hilaldi. Çok geçmeden bulutlar da üzerini örttü.

Renamo'ların bıraktıkları o çok belirgin izleri görecektik kadar bile ışık yoktu. Sean gece karanlığında körçesine ilerlemeyi düşündü. Bir fırsatını bulup Claudia'yla Job'a ulaşır ve onları kurtarabilirlerdi. Ama sonra, bu Technicolor bir rüya, diye düşündü.

Günlerden beri hızla koşuyorlardı. Güçleri tükenmek üzereydi. Karanlıkta ilerlerken ya Renamo nöbetçileriyle karşılaşarlardı ya da kampın yerini şaşırırlardı.

Sean sonunda vazgeçmek zorunda kaldı. «Şimdi yatıp uyuyalım.» Renamolar grubun peşlerinde olduğunu biliyorlardı. Onları gafil avlamak için geriye bir kol yollayabilirlerdi.

Sean iki zenciye ilerdeki çalıkların arkasına götürdü. Hava son derecede soğuktu. Isınmak için birbirlerine sokularak yattılar. Sean bitkinlikten uykuya dalmak üzereyken Matatu'nun fısıltısıyla kendine geldi.

İz sürücü, «Onlardan biri...» diye başladı. Sonra sustu. Sean bıkkın bir tavırla gözlerini açtı.

Uykulu uykulu, «Söyle,» dedi.

«O Renamo'lardan birini daha önce gördüm.»

«Yani içlerinden birini tanıyor musun?» Sean'un uykusu açılıverdi.

«Öyle sanıyorum. Ama çok önceydi. Adamı nerede gördüğümü hatırlayamıyorum.»

Sean bu basit açıklamayı düşündü. Son on yıl içinde rastladığı kimselerin hepsinin yüzlerini hatırlayamazdı. Matatu ise şimdi bazı ayak izlerini hemen tanıyamadığı için üzülüyordu.

Üstelik o izleri diğerlerinin arasında yıllar önce görmüştü. Sean karanlıkta, «Haydi, uyu artık seni küçük deli,» diyerek gülümsedi. Matatu'un ensesinden tutup ufaktefek zencinin kıvrıcık saçlı başını sevgiyle sarstı. «Belki rüyanda adamın adını öğrenirsin.»

Sean rüyasında Claudia'yı gördü. Kız çırpıplaktı ve karanlık bir ormanda koşuyordu. Çarpık dallı ağaçlar çıplak ve kapkaraydılar. Kızı yine kapkara kurtlar kovalıyordu. Claudia, «Sean!» diye haykırıyordu. Cildi beyaz ve ay gibi de ışıltılıydı. Avcı yetismeye çalışıyordu ama sanki ayakları bir zambak gölcüğüne girmişti. «Claudia,» diye bağırmaya çabalıyordu fakat dili kurşun kadar ağırlaşmıştı ve sesi çıkmıyordu.

Birinin onu sertçe sarsması üzerine uyandı. Yine kızın adını haykırmaya çalıştı ama anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı.

Onu sarsan Matatu'ydu. «Uyan! İnleyip bağıırıyorsun! Renamo'lar sesini duyacak!»

Sean çabucak doğrulup oturdu. Soğuktan bacaklarının kasları donmuştu sanki. Ve rüyanın uyandırdığı dehşetin etkisinden de hâlâ kurtulamamıştı. Ancak birkaç saniye sonra gerçeği kavrayabildi ve nerede olduğunu anladı. Galiba artık bu işler için biraz yaşlısın, diye geçirdi aklından. Gururu kırılmıştı. Bir Scout hemen uyanır ve durumu kavrardı. Yoksa horlarken düşmanı gırtlığını kesiverirdi.

Matatu, «Biraz sonra hava aydınlanacak,» diye fısıldadı. Ormanda kuşlar cıvıdamaya başlamışlardı bile.

Sean ayağa kalktı. «Haydi, gidelim.»

Grup güneş ufuktan henüz yükseldiği sırada Renamo'ların gece kamp kurdukları kuru nehir yatağına erişti. Çete hava aydınlanırken tekrar yola çıkmıştı ama herhalde artık fazla uzakta değildi.

Matatu nehir yatağındaki yumuşak kumlarda Claudia'nın ayak izlerini buldu. «Daha rahat yürüyor. Dizi iyileşiyor ama Job'la Dedan onu hâlâ taşıyorlar. İşte Mem'i şurada sedyeye bindirmişler.» Matatu, Claudia'nın bir kadına ait olduğu kolaylıkla anlaşılan izleriyle ilgilenmekten vazgeçerek döndü. Şimdi, Sean'a diğerlerinden hiç farklı gözükmeyen iri erkek ayağı izlerini inceliyordu. «Onu biliyorum... Nasıl yürüdüğünü de...» Matatu sıkıntıyla başını sallayarak döndü.

Artık üçü de büyük bir ihtiyatla ilerliyorlardı. Yol gitgide meyillenmeye başlıyordu. Çok geçmeden kendilerini tepelerin eteğinde buldular. Renamo'ların lideri nereye gideceğini çok iyi biliyordu anlaşılan.

Sean her an çetenin artçılarıyla karşılaşmayı bekliyor, ansızın hafif makineli tüfek ateşiyle karşılanmaktan korkuyordu.

Grup alçak bir tepenin eteğinden dolaştı. Zarif msasa ağaçlarından oluşan bir korunun ötesinde düzlük göz alabildiğine uzanıyordu. Ortasında kayalık bir tepe vardı Sean, «İşte...» diye mırıldandı. «Bize orada pusu kuracaklar.»

Ayak izleri doğruca dik tepenin ortasındaki bir boğaza doğru gidiyordu. İki yanında da sık ağaçlıklar vardı. Pusu için çok uygun bir yerdi bu boğaz. İnsan öldürmek için.

Ortadan ilerleyen Matatu usulca ısıklık çaldı. Sean hemen ikibüklüm olarak zencinin yanına koştu. Orta yerden vadi daha iyi gözüküyordu. Sean sararmış otların üzerinde siyah noktacıların ilerlediklerini gördü. Dürbünü gözlerine götürdüğü zaman da bu

noktalar gerillalara dönüştüler. Tek sıra halinde yamaçtan çıkıyorlardı. Çoğu kaplan çizgili kamuflaj kılıkları ve orman başlıkları giymişlerdi. Ama içlerinde blucin ve haki gömlekli olanları da vardı. Sedye tam ortadaydı. Dört kişi taşıyorlardı. Sean, Claudia'yı görmeye çalıştı ama tam o sırada sedyeciler ağaçlara erişerek gözden kayboldular. Pumuta da diğer yandan gelip onlara katılmıştı. Şimdi Matatu'yla sıkıntılı bir sessizlik içinde vadiyi inceliyorlardı. Sean boğazın iki yanındaki bodur ağaç kümelerini inceledi. Evet, orada üçünü de çapraz yaylım ateşine kolaylıkla tutabilirlerdi.

Sean dürbünü indirmeden, «Kaç kişi saydın?» diye sordu. «Hepsi de vadinin başlangıcındaki ağaçlığa mı girdi?»

Pumula, «Ben sadece birkaç kişi gördüm,» dedi.

«Masesh.» Matatu mutsuzca yere tükürdü. Batonka'ların balık avlamak için kullandıkları yemdi bu. «O vadi bir timsahın ağzı. Ve onlar kafamızı bu ağza sokmamızı istiyorlar.»

Sean vadiyi ve boğazı tekrar tekrar inceledi. O sedyeyi ve Claudia'yı düşünmemeye çalışıyordu. On dakika sonra bu çabalarının yararını gördü. Güneş ya bir saatin camından ya da bir dürbünden yansıyarak ışıldadı.

«İşte oradalar.» Avcı dürbününü indirdi. «Evet, Matatu, haklısın. Yemi attılar ve şimdi bizi bekliyorlar.»

Bir kayanın arkasında yere oturarak mantıklı bir biçimde düşünmeye çalıştı. Ama Claudia'nın hayali sık sık gözlerinin önünde beliriyor ve aklının karışmasına neden oluyordu. Her şeye rağmen ortada kesin bir gerçek vardı. Renamo'ları izlemeyi sürdürmenin bir yararı olmayacaktı. Sean başını kaldırdı. Matatu'yla Pumula ona tam bir sadakatle bakıyorlardı. Hemen hemen yirmi yıl beraber avlanmışlardı. Ve Sean'un şaşaladığını, ne yapacağını kestiremediğini hiç görmemişlerdi. Şimdi de onun yine bir mucize yaratmasını sabırla bekliyorlardı.

Bu durum avcıyı öfkелendirdi. Yerinden fırlayarak yamaçtan indi. Üzerine dikili o güven dolu gözleri görmek istemiyordu. Yalnız başına düşünmeye çalışacaktı.

Renamo'lara saldırmak imkânsız, diye kararını verdi. Değil iki zenci, yanımda tepeden tırnağa kadar silahlı Scout'lar da olsa, bu işi yine de yapmazdım. Çetenin elindeki rehineleri düşünmek zorundayım... Onları izlemeye gelince... Elime ne geçer? Sadece yeni ve fazla duygusal isteğim yerine gelmiş olur. Claudia Monterro'ya elden geldiğince yakın olma isteği.

Rehineleri Renamo'larm elinden ancak diplomatik yoldan kurtarabilirim. Pretoria'daki Güney Afrika hükümetinin Renamo'ların müttefiki olduğu söyleniyor. Ama Güney Afrikalıların bir Amerikan vatandaşının Renamo'larm eline düştüğünden haberleri olmazsa hiçbir şey yapamazlar.

Pekâlâ. Sean ilk kesin kararını verdi. Harare'deki Amerikan Elçiliğine hemen haber göndermeliyim... Böylece diğer sorunun çözüleceğini de anladı birdenbire. Matatu ve Pumula onun sorumluluğuydular. Ve Sean şu ana kadar iki zenciyi intihar sayılabilecek bir

maceraya sürüklemişti. Renamo çetesine yaklaştıkça vicdan azabı da artmıştı. İşte şimdi aradığı mazereti bulmuştu. Onları Chiwewe'ye geri gönderirim. Reema'ya mesajımı verirler.

Çantasını açıp deri kaplı bir not defteri çıkardı. Reema'ya çabucak bir pusula yazdı. Tamam.

Böylece Matatu ve Pumula sorunu çözümlenmiş oldu... Pusulanın altına imzasını attı. Sonra aklına başka bir şey geldi. Bir kâğıda da Reema'ya Riccardo'nun onlara borcu olan beş yüz bin dolarla ilgili talimatı yazdı. Sekreterinden avukatıyla bu konuyu konuşmasını istedi.

Sonunda sıra kendisi konusunda bir karar vermesine geldi. Geri dönüp sınıra doğru koşar, elçiliğe mesajı kendi götürebilirdi. İki, üç gün sonra Meikles Otelinde bira içerek yarım milyon doları nasıl harcayacağını düşünürdü. Aslında makul ve mantıklı olanı da buydu. Ama Sean bu fikrin üzerinde durmadı bite. O halde çeteyi izler ve fırsat kollarım. Bu kararının sapmalığı yüzünden güldü. Hangi fırsat? Elimde eski çiftyle elliden fazla teröristin bulunduğu bir kampı basacağım, üç esiri kurtaracağım ve bir sıçrayışta onları sınıra götüreceğim, öyle mi? Bacağı sakat olan Claudia'yı da sırtımda taşıyacağım herhalde.

Yamaca tırmanarak, yerde yüzükoyun yatan Matatu'yla Pumula'nın yanına gitti. İz sürücünün yanına çöktü. «Bir şey oldu mu?»

Matatu, «Hayır,» der gibi başını salladı. Bir süre konuşmadılar. Sean ufaktefek adama onu geri göndereceğini söylemek için bütün cesaretini toplamaya çalışıyordu. Matatu kötü bir şeyler olacağını sezmiş gibiydi. Ona endişeyle göz atıp duruyordu. Ama Sean sonunda ona döndüğü zaman iz sürücü yaltaklanırcasına gülümsedi.

Heyecanla, «Hatırladım,» dedi. «Onun kim olduğunu hatırladım.»

Sean bir an onun neden söz ettiğini anlayamadı. «Efendim? Kim? Sen kimden söz ediyorsun?»

Matatu mutlu mutlu, «Renamo'ların liderinden,» diye cevap verdi. «Sana dün onun ayak izlerini tanıdığımı söyledim. Ve şimdi onun kim olduğunu hatırladım.»

Sean kuşkuyla sordu. «Ee, kim?»

«Nehirlerin birleştiği noktadaki eğitim kampına saldırdığımız günü hatırlıyor musun?»

Matatu'nun gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı. Sean ihtiyatla, «Evet,» der gibi başını salladı.

İz sürücü bir kahkaha attı. «Onları nehir yatağında nasıl öldürmüştük! Komuta kulübesinde yakaladığımız adamı da hatırlıyor musun? Hani koşmayı reddetmişti? Sen de onun kulak zarını patlatmıştın?» Zenci bu şakaya kıkır kıkır güldü.

«Kulak deliğinden kan aktı ve bir bakire gibi bağırdı.»

«Yoldaş China'yı mı kastediyorsun?»

«China.» Matatu bu adı biraz zorlukla telaffuz edebildi. «Evet. İşte o!»

«Olamaz!» Sean başını salladı. «Liderin China olduğunu sanmıyorum. Olamaz!»

Matatu neşeli kahkahalarının duyulmaması için elleriyle ağzını kapattı. Efendisini şaşırtmak çok hoşuna gitmişti. «China!» Yine kıkır kıkır gülerек parmağını kulağına soktu. «Bum!»

Gülmekten az kalsın boğuluyordu. «Yoldaş China!»

Sean bu inanılmayacak açıklamayı kavramaya çalışırken görmeyen gözlerle iz sürücüye baktı. Bu iddiayı reddetmeyi bütün kalbiyle istiyordu ama Matatu bu tür hatalar yapmazdı.

«Yoldaş China,» diye fısıldadı. «Bu durumu biraz değiştiriyor.» Artık çok gerilerde kalmış olan o günü düşündü. O küçük, kanlı çarpışmanın neden olduğu kargaşa arasında bile Yoldaş China onu öylesine etkilemişti ki adamı hâlâ hatırlıyordu. China o zaman bile tehlikeli biriydi. Herhalde şimdi daha da deneyimli ve amansızdı. Avcı başını salladı. Bir zamanlar Scout'larda ona, «Şanslı Courtney» adını takmışlardı. Ama artık şansının tükenmiş olduğu anlaşılıyordu. Renamo kolunun başında China gibi birinin olması çok kötüydü.

Sean, Matatu'ya dönerek buyurgan bir tavırla, «Seni Chiwewe'ye geri göndereceğim,» dedi. İz sürücü ona hayret ve çaresizlikle bakakaldı. Avcı zencinin bakışlarına ve gözlerindeki acı suçlamaya dayanamayacaktı. Pumula'ya baktı. «Bu pusulayı kamptaki aşçıbaşına ver. Mesajı telsizle Harare'ye, Miss Reema'ya bildirsin. Matatu seni geri götürür. Yolda burnunu karıştırmak için durayım deme. Anlıyor musun?»

«Mambo.» Pumula eski bir Scout'du; emirlere soru sorma dan ve tartışmaya kalkmadan uyacaktı.

Sean, «Pekâlâ, gidin artık,» diye emretti. «Haydi! Hemen!» Pumula elini uzattı. Avcıyla zenci Afrika usulü el sıkıştılar. Sonra Pumula yamaçtan sürünerek indi. Aşağıda ayağa kalkıp koşmaya başladı. Arkasına da bakmadı.

Sean sonunda kendini zorlayarak Matatu'ya döndü. Zenci yerde iyice büzülmüştü. Böylece onun gözünden kaçmaya çalışıyordu. Sean sert sert, «Haydi, git,» dedi. «Pumula'yı Ohiwewe'ye götür.»

Matatu başını eğdi. Dövülmüş bir köpek yavrusu gibi titriyordu. Sean homurdandı. «Haydi, git buradan! Yoksa o kara kışına tekme yersin.»

Matatu başını kaldırdı. Gözlerinde çok acı bir ifade vardı. Sean zenciye yerden kaldırarak kucaklamak, onu göğsüne bastırmak istedi. «Haydi, git artık, seni küçük ahmak!» Yüzünde korkunç bir ifadeyle kaşlarını çattı. Matatu birkaç adım attı. Sonra dönerek yalvarırcasına ona baktı. Sean sağ elini tehdit dolu bir tavırla kaldırdı. «Git!»

Ufaktefek zenci sonunda boyun eğdi. Yamaçtan indi ve tepenin eteğinde bir an durarak son defa arkasına baktı. Sean'un yüzünde en ufak bir yumuşama işareti olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Avcı mahsus ona arkasını döndü. Dürbünü gözlerine götürerek yine açıklığı inceledi.

Ama gözleri bulanıklaşmıştı. Kirpiklerini kırıştırdı ve istememesine rağmen omzunun üzerinden çabucak baktı. Ama Matatu ortadan kaybolmuştu. Zencinin her zamanki gibi yanında olmaması Sean'a çok garip geldi.

Matatu, Pumula'yı hızla koşturarak Chiwewe'deki kampa doğru götürdü. Bütün gece ilerlediler. Ertesi gün öğleden sonra Tukutela'yı havadan gördükleri bataklıkta durup mataralarını doldurdular. Pumula dinlenmek istiyordu ama Matatu onunla tartışmadı bile.

Batıya doğru dönerek yine koşmaya başladı.

Pumula da onu izlemek zorunda kaldı. Gecenin karanlığında Mozambik'le Zimbabwe arasındaki sınırı aştılar. Ertesi gün öğleden sonra da kampa eriştiler.

Kamptakiler onları görünce fena halde telaşlandılar. Aşçıbaşı endişesinden bonesini giymeden çadırından fırladı ve hemen mambo'nun nasıl olduğunu sormaya başladı. Matatu, Pumula'yı emirleri yerme getirmesi için orada bırakarak kendi kulübesine gitti.

Yatağına kıvrılarak beş saat uyudu. Uyandığı zaman karanlık basmıştı ve kamp çok sessizdi.

İz sürücü tek eşyası olan deri kesesini yeniden yerleştirdi. Son katan enfiyesini de yatağının altından alıp boynunda asılı olan boynuza doldurdu.

Uykuya dalmış olan kamptan usulca çıktı. Sonra doğuya doğru döndü. Mutlu mutlu, «Seni küçük ahmak,» diyerek koşmaya başladı. Babasından daha fazla sevdiği Sean'un yanındaki yerini almaya gidiyordu.

Sean kayaların arasındaki bir kovukta uyuyakalmıştı. Uyandığı zaman akşam yaklaşıyor ve hava serinliyordu. Son ışıktaki tekrar vadiyle dik kayalıkları inceledi. Kararını vermişti.

Kayalığa tırmanacak ve yukarıdan aşağıya inecekti. Savaştan önce usta bir dağcıydı.

Kendini tehlikeye atmaktan da çok hoşlanırdı.

Ancak bu gece şansı hiç yardım etmedi. Saatlerce uğraşıp kayaya tırmandı. O sırada çantası, mataraları, çiftesi, uyku tulumu ve yiyeceği aşağıya yuvarlandı. Az kalsın o da aynı akıbeta uğrayacaktı ama son anda kendini yukarı çekmeyi başardı. İniş daha kolay oldu.

Ama tam etekteki çalılıklara erişeceği sırada birdenbire bir ışık onu aydınlattı. Sean sanki bir kayaya çarpmış gibi durakladı. Sonra da kendini yüzükoyun yere attı. Şimdi bir şeyler olmasını bekliyordu. Ama etraf hâlâ çok sessizdi. O yüzden de elektronik megafondan yükselen ses fena halde şaşırtmasına neden oldu.

«İyi akşamlar, Albay Courtney.» Konuşan kişinin İngilizcesi çok düzgündü. Afrikalı aksanı pek belli belirsizdi. «Bu işi çok hızlı başardın. Kayanın eteğinden tepesine yirmi yedi dakika on beş saniyede tırmandın.»

Sean hiç kimildamadı. Gururu incinmişti. O ana kadar onunla oynadıklarını anlıyordu.

«Ama gizlice hareket etmek konusunda sana tam numara veremeyeceğim. Kayadan aşağıya neler attın öyle? Bana eski teneke kutular yuvarlanıyormuş gibi geldi.» Konuşan adam alayla güldükten sonra sözlerini sürdürdü. «Şimdi, albay... yeterince dinlendiysen ayağa kalkmak ve ellerini de yukarı kaldırmak nezaketini gösterir misin?»

Sean hiç kimildamadı.

«Senden rica ediyorum, ikimizin zamanını da boşa harcama.»

Sean yattığı yerde çılgın gibi tekrar kayaya doğru koşup koşamayacağını düşünüyordu.

«Pekâlâ. Seni ikna etmem gerektiği anlaşılıyor.» Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Sean usulca bir emir verildiğini duydu.

Yattığı yerden üç adım ötesi otomatik silahla tarandı. Kurşunlar otları biçtiler. Parlak ışık yerden havalanan tozları aydınlatıyordu. Sean ağır ağır ayağa kalktı. Projektörü tam yüzüne çevirdiler. Ama o ne başını döndürdü, ne de gözlerini yumdu.

«Lütfen ellerini iyice yukarı kaldır, albay.»

Sean bu emre uydu.

«Formunu korumuş olmana seviniyorum, albay.»

Ağaçların arasından iki gölge çıktı. Işığa yaklaşmayarak iki yandan dolaştılar ve Sean'un arkasından yaklaştılar. Avcı gözucuyla adamların arkalarında kaplan çizgili savaş kılığı olduğunu gördü. AK otomatik tüfeklerini ona doğru çevirmişlerdi. Sean onları farketmemiş gibi davrandı. Ama sonra adamlardan biri silahın çelik uclu dipçigiyle kürek kemiklerinin arasına vurdu. Avcı dizüstü düştü. Megafonla konuşan adam, gerillanın Sean'a tekrar vurmaması için emir verdi. İki Renamo, Sean'u yerden kaldırarak üzerini aradılar. Ve belindeki bıçağı, kemerini ve küçük acil yardım çantasını aldılar. Ceketini de.

Şimdi Sean ayağında şortuyla yarı çıplak orada duruyordu. Projektörü tutan adam ona doğru gelirken ışık hafifçe dalgalandı. Onun arkasında da megafonlu Renamo vardı. Sean göz kamaştıran, ışığa rağmen onun uzun boylu, ince olduğunu ve bir kedi zarafetiyle yürüdüğünü fark etti.

«Aradan çok zaman geçti, albay.» Artık yakın Olduğu için megafonu kullanmamıştı. Ve Sean bu sesi tanıdı.

«Evet, çok zaman geçti,» dedi.

«Yüksek sesle konuşman gerekiyor.» Renamo, Sean'un önünde durup alaylı bir tavırla elini kulağına götürdü. «Bildiğin gibi bir kulağım sağır.»

Sean da alayla güldü. «Elime fırsat geçmişken diğer kulağını da sağır etmem gerekirdi. Yoldaş China.»

Zenci, «Evet,» diye başını salladı. «Seninle eski günlerden söz etmeliyiz...» Gülümsedi.

Aslında Sean'un hatırladığından daha yakışıklıydı. Rahat, sevimli ve zarifti. «Ama korkarım beni biraz geciktirdin, albay. Dostluğumuzu yenilememiz çok hoş bir şey ama

karargâhımdan daha fazla uzak kalamam. Daha sonra tekrar konuşma fırsatını bulacağız. Ama şimdi senden ayrılmak zorundayım. Adamlarım seninle ilgilenecekler.» Dönerek ışık gölcüğünün gerisindeki karanlıkların arasında kayboldu.

Sean onun arkasından, «Adamlarım ve kız güvendeler mi?» diye seslenmek istedi. Ama kendini tuttu. China gibi bir adama zayıflığını belli etmek, onun eline ilerde kullanabileceği bir silah vermek çok kötü olurdu. Nasıl olsa bir süre sonra asıl gruba katılacağız, diyerek kendi kendini teselli etti. Claudia ve Job'un ne halde olduklarını kendi gözlerimle göreceğim... Kızın hayali ona bir bardak buzlu sudan daha ferahlatıcı geldi.

On kişilik nöbetçi grubunun başında bir çavuş vardı. Hepsinin de seçme gerillalar olduktan hemen anlaşılıyordu. Sean'un kâbusunda gördüğü kurtlar gibi güçlü ve inceydiler.

Avcının etrafını sararak karanlık gecede onu güneye doğru koşturmak zorladılar. Hiçbiri konuşmuyordu. Çavuş bir saat sonra durmalarını işaret etti. Sean da uzanarak nöbetçilerden birinin matarasına vurdu. Adam çavuşa dönerek konuşmaya başladı. Sean onun ne söylediğini anladı. Shangane dilinde konuşuyorlardı bu gerillalar. Eski Zulu dilinden türemiştir bu. Yıllar boyunca Sean'un kampında Shangane kabilesinden pek çok zenci çalışmıştı. Onlar da Zulu ataları gibi soylu, ve iyi insanlardı. Sean, Shangane dilini çok iyi biliyordu. Ama Renamo'lara dillerini anladığını hiç belli etmedi.

Gerilla, «Motmnu su istiyor,» dedi.

Çavuş, «Su ver ona,» diye emretti. «İnkosi'nin onun yaşamasını istediğini biliyorsun.»

Adam matarayı Sean'a verdi. Su bataklık çamuru gibi kokuyordu ve acıydı. Ama avcıya kristal kadehle verilen nefis bir şampanyaymış gibi geldi.

Tekrar koşturmak başladılar. Sean her an ana gruba yetişeceklerini umuyordu ama kilometreleri aşmalarına rağmen böyle bir şey olmadı. Sean bu koşma sırasında bazı şeyleri fark etti. Çavuş usta ve deneyimli bir askerdir. Frelimo'lar tarafından pusuya düşürülmemek için çok dikkatli davranıyordu. Ama nedense daha çok bir hava saldırısından korkuyordu. Bu sonuncusu Sean'u şaşırttı. Bildiği kadarıyla, Frelimo'ların hava gücü yok sayılacak kadar zayıftı.

Öğle zamanı mola verdiler. Yemekten sonra çavuş bir kelepçe çıkardı. Bir halkasını kendi bileğine, bir halkasını da Sean'unkine taktı.

Avcı çok bitkin olmasına rağmen hemen uyuyamadı. Öğrendiklerini ve bilmeceye benzeyen olayı düşünüyordu. Yoldaş China, Robert Mugabe'nin marksist ZAMLA ordusunda subaydı, Renamo'lar ise koyu komünist düşmanlardı. Ve bütün amaçları marksist Frelimo hükümetini devirmektir..

Ayrıca China, Ian Smith'in Rodezya ordusuna karşı savaştı. Şimdi burada, sınırın ötesinde ne işi var? Neden yabancı ülkedeki başka bir savaşa katılıyor? O paralı bir asker, bir hain ya da Mozambik'teki kargaşadan yararlanan yerel bir diktatör mü? Bütün bunları öğrenmek çok ilginç olacak... Bütün bu sorunlara rağmen Sean uykuya dalmadan önce en

son Claudia'yı düşündü.

China benim ölmemi istemiyor. O halde Claudia'nın ölmesi de işine gelmeyecek... Hafifçe gülümserken daldı gitti.

Akşam yaklaşırken onu uyandırdılar. Koşu yeniden başladı, bütün gece sürdü. Sabah kahvaltı için mola verdikleri zaman Renamo'lar Sean'dan söz etmeye başladılar.

Çavuş, «Öbür savaşta bir aslanmış,» dedi. «Bir insan avcısı. Öyle söylüyorlar. Inhlozane'deki eğitim kampına yapılan baskına da o komuta etmiş.» Gerillalar avcıya merak ve saygıyla baktılar. «Söylediklerine göre, General China'nın kulağını da o sağır etmiş.»

Renamo'lar güzel bir nükte duymuş gibi başlarını sallayarak güldüler.

İçlerinden biri, «Onda savaşçı vücudu var,» dedi. «General China bu emri neden verdi?»

Çavuş güldü ve parmağıyla azı dişlerinden birine takılmış olan et parçasını çıkardı. «Önü koşturarak öfke ve gururunu unutturacağız. General China onu değiştirmemizi istiyor. Aslan olduğunu unutup kuyruğunu sallayan ve onun emirlerini yerine getiren bir köpek haline gelmesini.»

İlk gerilla tekrarladı. «Onda savaşçı vücudu var. Şimdi savaşçı kalbi olup olmadığını da öğreneceğiz.» Hepsi güldüler yine.

Sean'un yüzü ifadesizdi ama, demek bu bir yarışma, diye düşünüyordu. Pekâlâ, alçaklar! Bakalım önce hangi köpek kuyruğunu sallayacak...

Nedense bu durum hoşuna gitmişti. Tam ona göre bir şeydi bu. Düşman on kişiydi. Ve gerillaların hepsi de yirmi dört, yirmi beş yaşlarındaydı. Sean yeni kırk birine basmıştı. Ama bu dezavantaj yarışmanın ona daha fazla zevk vermesine neden oldu. Bu sayede ondan sonraki günlerin tekdüzeliğine ve çetinliğine daha iyi dayandı. Bunun bir yarışma olduğunu anladığını Renamo'lara hiç belli etmedi. Onları kızdırmanın ya da gururlarını kırmanın çok tehlikeli olacağını biliyordu. Olgunluk yıllarını siyahlarla birlikte geçirmişti. Onları uşak olarak da, kendisine eşit insanlar da olarak tanımıştı. Avcılar ve askerler, iyi ve sadık dostlar ya da amansız düşmanlar olarak da. Şimdi de Renamo'lara uygun derecede saygı gösteriyordu. Ama onu aşağı görmelerine neden olacak kadar da değil. Çavuşun otoritesine karşı çıkmıyor, özellikle onu adamlarının önünde küçük düşürmeye kalkışmıyordu. Bir de zencilerin mizah anlayışından yararlanıyordu. İşaretler yaparak onları güldürüyordu. Bu yüzden de aralarındaki ilişki yavaş yavaş değişmeye başlıyordu. En önemlisi Sean her gün yeni bir şeyler öğreniyordu.

İki kez yakılmış köylerin önünden geçtiler. Sean kalıntıları işaret ederek, «Renamo?» diye sordu.

Gerillalar çok kızdılar o zaman. Çavuş, «Hayır, hayır,» diye bağırды. «Frelimo! Frelimo!»

Sonra elini göğsüne vurarak övündü. «Ben Renamo!» Adamlarını işaret etti. «Renamo! Renamo!»

Gerillalar da gururla tekrarladılar. «Renamo!»

Sean, «Anlaşıldı,» diyerek güldü. «Frelimo! Bum! Bum!» Bir Frelimo'yu vuruyormuş gibi yaptı. Gerillaların pek hoşuna gitti. Hepsi de onu taklit ettiler.

Sean'a duydukları saygı daha da artmış olacaktı ki, ondan sonra mola verdikleri zaman çavuş ona daha büyük bir et parçası uzattı. Tabii daha önce de yedikleri gibi berbattı.

Çürümeye yüz tutmuş, pis kokulu bir şey. Ama Sean her zamanki gibi sakin bir tavırla eti yemeye başladı. Gerillalar ise yine ondan söz ettiler. O ana kadar hayran olunacak kadar ustaca davrandığını düşünüyorlardı.

Çavuş, «Evet,» dedi. «Koşmasını biliyor. Onun insanları öldürebildiğini de biliyoruz. Ama acaba bir henshawı öldürebilir mi?»

«Henshaw», Shangane dilinde atmaca anlamına geliyordu. Sean su son beş gün içinde bu sözcüğü çok duymuştu. Renamo'lar, «Henshaw,» diyor, sonra da endişeyle gökyüzüne bakıyorlardı.

Çavuş konuşmasını sürdürdü. «General China onun bunu başarabileceğini düşünüyor ama kim bilir, kim bilir?»

Sean artık güvende olduğundan emindi. O yüzden bazı şeyler denemeye başladı. Önce hızı arttırdı. Gerillaların oluşturduğu sıranın basındaki çavuşun iki adım gerisinden koşacağı yerde ona iyice yaklaştı. Mahsus sesli sesli de soluyordu. Çavuş farkına varmadan hızlandı.

Sean da öyle. Gerilla öfkeyle omzunun üzerinden ona baktı. Sean gülerek soluğunu adamın suratına doğru üfledi. Çavuşun gözleri hafifçe kısıldı. Ne olduğunu anlamıştı. Sonra o da gülerek adımlarını açtı.

Sean ingilizce, «Tamam, dostum,» dedi. «Bakalım kuyruğunu kim sallayacak.»

Diğerleri geride kalmışlardı. Çavuş onlara daha hızlı koşmaları için bağırdı. Sonra Sean'la öldürücü bir hızla ilerlediler. Ama avcı şimdi çavuşun yanında koşuyordu. Korkunç bir koşuydu bu. Sonunda iki adam kendilerini yolun kenarındaki otların üzerine attılar.

Birbirlerine adeta huşuyla baktılar. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladılar.

Bir saat sonra tekrar yola çıktıkları zaman çavuş o sonsuz gibi gözüken patikadan ayrıldı.

Batıya doğru gitmeye başladılar. Sean sınavın sona ermiş olduğunu anladı.

Karanlık basmadan Renamo'ların ilk savunma hatlarına ulaştılar. Ağır ağır akan geniş bir nehrin kıyısındaydı. Siperler kazılmış ve hava saldırısına karşı iyice kamufle edilmişlerdi. Toplar ve ağır makineli yuvaları vardı.

Sean karargâhın çok geniş olduğuna karar verdi. Burada herhalde bir tabur, hatta belki de bir tümen vardı. Avcının gelişi büyük bir ilgi uyandırdı. Zenciler grubun etrafını sararak neşeyle bağırışmaya başladılar. Sonra birden ayrılarak gözlüklü, tombul bir subaya yol açtılar. Sean'un yanındaki nöbetçiler abartmalı hareketlerle onu selamladılar. Adam da elindeki kamçıyla koyu kırmızı beresine dokunarak onlara karşılık verdi.

Fena sayılmayacak bir İngilizceyle, «Albay Courtney,» dedi. «Bize geleceğinizi bildirdiler.»

Sean, Renamo'ların rütbelerini gösteren işaretler taşıdıklarını fark etti. Portekiz ordusundan alınmıştı bunlar. Karşısındaki bu adam bir binbaşydı.

Adam ekledi. «Geceyi bizimle geçireceksiniz. Bu gece birlikte yemek yiyeceğiz. O anı sabırsızlıkla bekliyorum.»

Bu inanılmayacak bir davranıştı. Sean'un etrafındaki nöbetçiler bile bundan etkilendiler ve garip bir biçimde beyaz adamla gururlandılar. Çavuş onu nehrin kenarına götürdü. Hatta şortunu ve kendi çantasından çıkardığı ceketini yıkaması için yeşil bir sabun parçası da verdi.

Şortla ceket güneşten kızmış bir kayanın üzerinde kururken Sean da sabunun son parçacığıyla saçlarını yıkadı. Yüzündeki kamuflaj boyalarını ve kirleri çıkardı. Hemen hemen iki hafta önce Chrwewe kampından ayrıldığından beri traş olmamış, gür sakalı uzamıştı.

Yıkanırken vücuduna baktı. Gövdesinde bir gram yağ bile yoktu. Güneşten yanmış cildinin altından güçlü adaleleri belli oluyordu. Savaşın son günlerinden beri kendini hiç bu kadar formda hissetmemişti. Önemli bir yarıştan önce usta yetiştiricisi tarafından en güçlü haline getirilen safkan bir ata benziyordu.

Çavuş, Sean'a çelik tarağını ödünç verdi. Avcı da saçlarını taradı. Temiz olduğu için parlayan sık ve dalgalı saçları hemen hemen omuzlarına kadar iniyordu. Sean nemli şortuyla ceketini giydi. Artık üzerinde kuruyacaklardı.

Subay yemekhanesi yerin altına yapılmış, buraya tahtadan kabasaba eşyalar konmuştu.

Binbaşı, bir yüzbaşı ve iki assubay Sean'u bekliyorlardı. Yemekler boldu. Portekizli sömürgecilerin anısı olan güneşte kurutulmuş balık ve kırmızı biberle yapılmış periperi denilen yahni ve mısır bulamacı. Sean'un Chiwewe'den ayrılalı beri yediği en güzel yemektir bu. Binbaşı teneke kutularda bira da getirtmişti. Üzerlerindeki «Güney Afrika» damgası hangi ülkenin Renamo'ların iyi dostu olduğunu açıklıyordu.

Sean orada konuk olduğu için bardağını önce o kaldırdı. «Renamo'larm şerefine. Ve Mozambik halkının.»

Binbaşı, «Başkan Botha'nın ve Güney Afrika halkının şerefine,» diye cevap verdi. Böylece durum da kesinlikle anlaşılmış oldu. Sean'un Güney Afrikalı olduğunu biliyor ve onu saygıdeğer bir konuk sayıyorlardı.

Sean kendini güvende hissettiği için iyice rahatladı. Ve aylardan beri ilk kez biraz çakırkefif oldu.

Binbaşı savaşta Rodezya tarafında çarpışmıştı. Bu yüzden Sean'la aralarında silah arkadaşlarına özgü o dostluk belirdi. Yemek boyunca türlü konulardan söz ettiler.

Birbirlerinden ayrılırken de iki kardeş gibi kucaklaştılar.

Shangane çavuşu sabah daha hava aydınlanmadan Sean'u uyandırdı. Yeniden yola

çıkıldılar.

Ama bu kez durum değişmişti. Yanlarında Güney Afrika birası, mısır unu, kibriti ve sabunu vardı. Sean, «Kendimi evime dönmüş gibi hissediyorum,» dedi gülerek, Renamo savunma hatları iç içe daireler halindeydi. Sean çok geçmeden merkeze doğru gittiklerini anladı. Sık sık eğitim gören zenci delikanlı ve kızlarının yanından geçiyorlardı.

Sonunda bir tepenin eteğinde durdular. Çavuş yeraltı sığınağının kapısına vurdu. Sonra Sean'u oradaki nöbetçilere teslim edip uzaklaştı. Beyaz avcıyı merdivenlerden indirdiler, koridorlardan geçirdiler. Her tarafı çıplak elektrik ampulleri aydınlatıyor, bir yerde çalışan jeneratörün uğultusu duyuluyordu. Haberleşme odasına girdiler. Sean daha ilk bakışta telsizlerin son derecede modern olduklarını gördü. Bir duvara Mozambik'in Zambezya ve Manica bölgelerini gösteren büyük bir harita asılmıştı. Sean çaktırmadan haritayı inceledi. Renamo ordusunun Goropgosa dağlarında mevzilenmiş olduğunu anladı. Renamo savunma hattının da Pungtwe nehrinin kıyısında olduğu görülmüyordu. Avcı daha fazla bir şey öğrenemedi. Onu telaşla kısa bir koridordan daha geçirdiler; dibindeki kapıda bir perde asılıydı.

Sean'un yanındaki asker girmek için izin istedi. İçenden kısa ve otoriter bir cevap geldi. Renamo avcıyı itti. O da perdeyi açarak odaya girdi.

Sonra da, «Yoldaş China,» diyerek gülümsedi. «Bu ne hoş bir sürpriz.»

«Bu hitap tarzı artık uygun değil. Albay Courtney. Bundan sonra lütfen beni 'General China' diye çağır. Ya da 'Efendi' demeyi dene.» China yazı masasının başında oturuyordu.

Arkasında kaplan çizgili savaş üniforması vardı. Ama paraşütçülere özgü gümüş kanatlarla süslenmişti. China'nın sol göğsünde de parlak kırmızı dört şerit vardı. Boynuna sarı ipek bir eşarp bağlamış, kayışını arkasındaki çengele asmıştı. Başında koyu kırmızı bir bere vardı.

Sean kayıştaki kılıfa bir göz attı. Buna sokulmuş olan tabancanın kabzası fildişindendi.

General China'nın marksizmden kapitalizme geçişini çok ciddiye aldığı anlaşılıyordu.

«Son birkaç gün çok başarılı olmuşsun. Renamo'lara karşı sempati duyuyormuşun. Müttefiklerine ve amaçlarına karşı da.» China onunla dostça konuşuyordu. Bu da Sean'u endişelendirdi.

«Bunu nereden biliyorsun?»

«Bizim de telsizimiz var, albay. Tam barbar sayılmayız.» China duvarın önündeki sıraya yerleştirilmiş olan aleti işaret etti. «Binbaşı Takowira'yla hoş bir akşam geçirmişsin. Bunu ben önerdim.»

«Şimdi bütün bunların ne demek olduğunu bana söyler misin, general? İki dost ve güçlü ülkenin vatandaşlarını kaçırdın. Güney Afrika ve Amerika ülkelerini kastediyorum.»

General China onu susturmak için elini kaldırdı. «Lütfen bu öfkeli tavırları bir yana bırak, albay. Amerika ve Güney Afrika, Lizbon ve diğer kentteki temsilciliklerimize başvurarak şikâyetle bulundular bile. Tabii biz kimseyi kaçırmadığımızı söyleyerek iftiraya uğramış

masum insan tavırları takındık.» Bir an durup Sean'u süzdü. «Çok beceriklisin! Mesajı Amerikan Elçiliğine çabucak yollamayı başarmışsın! Ama tabii senden de bunu beklerdim.»

Masasındaki sahra telefonunu açarak Portekizce bir şeyler söyledi. Alıcıyı yerine bırakıp kapıdaki perdeye doğru baktı.

Sean da onun gibi yaptı. Branda bezinden perde yana çekildi ve üç kişi içeriye girdi.

Tabancalı ve AK tüfekli iki zenci kadın ve aralarında Claudia Monterro. Kızın arkasında rengi güneşten açılmış ama tertemiz haki gömlek ve ayaklarında da o bol şort vardı. Yani Sean'un onu en son gördüğü zamanki kılığındaydı.

Claudia iyice zayıflamıştı. Sean ilk bunu fark etti. Kız saçlarını arkaya çekerek sıkıca örmüştü. Yüzü güneşten yanmış, kızarmış ekmek rengini almıştı. İnce yüzünde gözleri daha da iri duruyordu. Sean o zamana kadar onun çene ve elmacık kemiklerinin ne kadar biçimli olduğunu pek farketmemişti. Claudia'yı gördüğü zaman kalbi bir an durdu ve şişti sanki.

Sonra tekrar hızla çarpmaya başladı.

«Claudia,» dedi. Kız başını hızla ona doğru çevirdi. Kanı yüzünden çekilirken suratı bembeyaz kesildi.

Claudia, «Ah, Tanrım...» diye fısıldadı. «O kadar korkuyorum ki...» Sustu. Şimdi Sean'la birbirlerine bakıyorlardı. Bir süre hiç kımıldamadılar. Sonra kız onun adını söyledi. «Sean.» Bir hıçkırıktan farksızdı. Claudia sendeleyerek avuçlarını yalvarırcasına ona doğru uzattı. Gözlerine o son günlerin getirdiği zorluklar, ıstıraplar ve özlemler toplanmıştı. Sean iki adımda yanına gitti. Claudia onun boynuna atılarak gözlerini yumdu. Yanağını yanağına dayadı. Öyle sıkıca sarılmıştı ki, Sean zorlukla nefes alıyordu.

Avcı, «Sevgilim...» diye fısıldayarak kızın saçlarını okşadı. «Sevgilim... Artık her şey düzelecek.»

Claudia başını kaldırdı. Dudakları titreyerek aralandı. Yüzü tekrar renklendi. Parlamaya başlayan gözlerinin rengi koyu sarı topaza dönüştü. «Bana sevgilim' dedin,» diye mırıldandı.

Sean başını eğerek onu öptü. Claudia'nın dudakları aralandı.

General China, Shangane dilinde, «Pekâlâ,» dedi. «Artık kadını götürün.»

İki zenci kadın kızı yakalayarak Sean'un kollarının arasından çektiler. Kız çaresizce inledi.

Karşı koymaya kalktı. Ama zenciler güçlü kuvvetli kadınlardı. Claudia'yı aralarına alarak ayaklarını yerden kestiler. Ve çabucak kapıdan çıkardılar.

Sean, «Onu bırakın,» diye haykırarak kadınların peşinden gitmek istedi. Ama zencilerden biri tabancasını çekerek onun karnına nişan aldı. Sonra perde arkalarından kapandı.

Sürüklenerek götürülen Claudia'nın itiraz dolu haykırıları duyulmaz oldu. Sean bunu izleyen sessizlikte masadaki adama doğru döndü.

«Seni aşağılık herif! Bu sahneyi sen hazırladın!» Sean'un sesi öfkeli bir fısıltı gibi çıkmıştı.

General China başını salladı. «Her şey umduğumdan daha iyi gitti. Tabii aslında Miss Monterro'yla yaptığım konuşmalar sırasında onu profesyonel bir avcı değil de bir erkek olarak daha fazla ilgilendirdiğini anlamıştım.»

«İçimden kafanı koparmak geliyor. Eğer ona bir zarar verdiysen...»

«Haydi, haydi, Albay Courtney. Ona neden zarar vereyim? Miss Monterro benim için çok değerli. O uygun bir pazarlık aracı. Herhalde sen de bunun farkındasın.»

Sean'un öfkesi yavaş yavaş geçti. «Pekâlâ, China,» diyerek başını salladı. «Ne istiyorsun?»

General China, «İyi,» dedi. «Ben de bu soruyu sormanı bekliyordum. Lütfen otur.»

Masasının önündeki taburelerden birini işaret etti. «Çay isteyeceğim. Ondan sonra konuşuruz.»

Çayın gelmesini beklerlerken General China masasındaki kâğıtlarla ilgilendi. Bazı emirleri okuyarak imzaladı. Sean da bu fırsattan yararlanarak kendini toparladı. Emirleri çayı getirdiği zaman China ona masasındaki kâğıtları toplamasını işaret etti.

Tekrar yalnız kaldıkları zaman da çay içerek fincanının üzerinden Sean'a baktı. «Bana ne istediğimi sordun. Şunu itiraf etmeliyim: Önce sadece intikam almayı düşünüyordum. Ne de olsa, o gün Inhlozane'daki kampta komutamdaki güçleri yok ettin. Meslek hayatımın tek başarısızlığıydı bu. Buna sen neden oldun. Ve beni düzelmeyecek bir biçimde de sakatladın.» Kulağına dokundu. «Ortada intikam almam için yeterli nedenler vardı.»

Sean sesini çıkarmadı. Günlerden beri çay içmemişti. Çok istemesine rağmen önünde duran fincana el sürmemişti.

«Tabii Chiwewe av bölgesini senin kiraladığını biliyordum. Hatta Mugabe hükümetinin bakanlarından biri olarak anlaşmayı ben onayladım. O günlerde bile senin sınıra yakın olmanın ileride işime yarayacağını düşünüyordum.»

Sean kendini zorlayarak gevşedi. Meydan okumayıp uysalca davranırsa daha fazla şey öğrenebilirdi. Bunu yapmak zordu. Çünkü ağzında hâlâ Claudia'nın dudaklarının tadı vardı.

Fincanı alıp bir yudum çay içti. «Doğrusu pek hızlı hareket etmişsin,» diyerek güldü. «Dün yoldaş, bugün general. Dün marksist bir hükümetin bakanı, bugün Renamo diktatörü.»

China bunu önemsemediymiş gibi elini salladı. «Aslında marksizmin diyalektikleri beni hiçbir zaman gerçekten ilgilendirmedir. Şimdi geriye baktığım zaman gerilla ordusuna çok geçerli, kapitalist nedenlerle girmiş olduğumu anlıyorum. O sırada hayatta yükselmenin en iyi yolu buydu. Bu sence mantıklı değil mi, albay?»

Sean, «Evet, çok mantıklı,» diye kabul etti. Bu kez içtenlikle gülümsüyordu. «Şu gerçeği herkes bilir. Komünizmin etkili olması için hesabı kapitalistlere ödetir ama gösteriyi kendin yönetirsin.»

China takdirle başını salladı. «Bunu çok güzel açıkladın. Ben bunu çok sonra öğrendim. ZANLA, Smith'i kovduğu ve Harare'de yönetimi ele aldığı zaman. Eskiden gerilla olduğum için savaşa girmemiş olan ama gösterinin kontrolünü ellerine geçiren o yumuşak şişman kediler benden korkuyorlardı. Hak ettiğim ödülü almak bir yana, Chikarubi cezaevini boylayacağımı sezdim. O yüzden de kapitalist içgüdülerimin bana yol göstermesine izin verdim. Benim gibi düşünen birkaç vatandaşıla hükümeti devirmeyi planladık. Zimbabwe ordusundaki yüksek rütbeli eski silah arkadaşlarımdan bazılarını Robert Mugabe'nin yerini başarıyla doldurabileceğime ikna ettik.»

Sean, «Şu eski, güzel Afrika oyunu,» diye mırıldandı. «Darbe ve karşı darbe.»

China takdirle, «Kurduğün mantık dizisini hemen kavrayabilen biriyle Konuşmak gerçekten bir zevk,» dedi. «Ama tabii sen de Afrikalısın. Şimdi moda olan renkten değilsin, o da başka.»

Sean, «Afrikalı sayılmam gururumu okşadı,» diye cevap verdi. «Ama yönetimi en uygun kimsenin eline bırakmakla ilgili olan o özverili isteğine dönelim...»

«Ah, evet... Biri her şeyi bir kadına anlatarak övündü. O da öğrendiklerini diğer aşığına tekrarlardı. Ve adam aslında Mugabe'nin istihbarat şefiydi. Bu yüzden sınırı biraz çabuk aşmak, zorunda kaldım. Ve burada Renamo'ya katılmış olan diğer silahı arkadaşlarımla karşılaştım.»

Sean sordu. «Ama neden Renamo'lar?»

«Burası benim siyasi bakımdan doğal yuvam. Yaptığım işte başarılıyım. O yüzden Renamo'lar beni memnurlukla karşıladılar. Anlayacağın ben yarı Shangane'im. Bildiğin gibi bizim kabile sınırın iki yanına da yayılmıştır. Sömürge günlerinde uzmanların zorla kabul ettirdikleri yapay hattın iki yanına. O uzmanlar sınırlar konusunda anlaştıkları zaman demografik gerçekleri hiçbir zaman dikkate almamışlardı.»

«General China, şimdi bir kapitalist olduğunu iddia ediyorsun. Bu yüzden, hepsi bu kadar olamaz, diye düşünüyorum. İlerde bazı ödüller alacağını düşünüyorsun sanırım.»

China, «Beni düş kırıklığına uğratmıyorsun,» dedi. «Her Afrikalı kadar anlayışlı ve kurnazsın. Tabii bu işde çıkarım var. Renamo'lar müttefikleri olan Güney Afrika'nın yardımıyla Mozambik hükümetini kurduklarında, bu iki devlet Zimbabwe'ye dayanılmaz bir baskı yapacaklar. Zorla Harare'deki hükümetin değişmesini sağlayacaklar... Mugabe'nin yerini alacak yeni bir başkan seçtirecekler.»

Sean atıldı. «General China bir sıçrayışta Başkan China olacak. Bir şeyi itiraf etmem gerekiyor, general. Küçük şeyler peşinde değilsin.»

«Yüksek amaçlarımı takdir etmen beni duygulandırıyor.»

«Peki ama bütün bunların benimle ne ilgisi var? Biraz önce kulağın ağır işittiği için

intikam almayı düşündüğünü söyledi. Sonra neden büyüklük göstererek beni affettin?»

China kaşlarını çatarak kulağına dokundu. «Açıkçası senden intikam almak çok hoşuma gidecekti. Hatta Chiwewe'deki kampına bir gece baskını yapmayı bile planladım. Adamlarımdan bir birini sınırı, av bölgesinin tam karşısına yolladım. Buradaki görevlerimden birkaç gün kaçabilmek için fırsat kolluyordum. Sana şahsen bir ziyarette bulunacaktım. Ama sonra planımı değiştirmek zorunda kaldım.»

Sean bu sözleri ilgi ve dikkatle dinlediğini belirtmek için tek kaşını kaldırdı.

«Son günlerde burada, bu merkezi bölgedeki güç dengesinde önemli bir değişiklik oldu. Biz Renamo'lar savaşıyor üstün bir duruma geldik. Hatta önemli kentler dışında bütün ülke bizim elimizde. Yiyecek üretilmesini öylesine azalttık ki, Frelimo'lar sonunda yabancılardan yardım istemek zorunda kaldılar. Onların ulaştırma sistemini hemen hemen etkisiz hale getirdik. İstedığımız zaman yolları basıyoruz. Demiryollarını da. Güçlerimiz kırsal bölgelerde rahatlıkla dolaşarak köylerden gönüllü topluyor. Yani aslında biz kendi yönetimimizi kurduk sayılır. Ancak son günlerde bütün bunlar değişti.»

«Ne oldu?»

China hemen cevap vermeyerek masasından kalktı ve duvarda asılı olan bir haritanın önüne gitti. «Sen gerillalara karşı savaşmış ünlü bir insansın. Albay Courtney. Onun için sana stratejimizi açıklamama ve 'pire savaşı'nda kullandığımız silahlar konusunda konferans vermeme hiç gerek yok. Nükleer bombalardan, ağır toplardan ya da modern izleme uçaklarından korkmuyoruz. Robert Mugabe, Sovyet dostlarından iki avcı uçağı filosu satın aldığı zaman güldük. Modası geçmiş MİG 23'lerdi bunlar. Rusların başlarından attıkları için sevindikleri hurdalar. Mugabe'nin uçuş masraflarını karşılayamayacağı şeyler. Bizi korkutan pek az modern silah var ama...» China dönerek Sean'a baktı. «Ama sen bir uzmansın, albay. Gerillalara karşı girişilen operasyonlar konusunda bilgin var. Biz en çok neden korkarız?»

Sean hiç duraksamadı. «Silahlı helikopterler.»

China tekrar ağır ağır yerine oturdu. «Üç hafta önce Sovyetler, Frelimo Hava Kuvvetlerine bir Hint helikopter filosunu teslim ettiler.»

Sean usulca ısıklık çaldı. «Afganistan'da onlara 'Uçan Ölüm' adını taktılar.»

«Biz burada onlara 'henshaw' diyoruz. Atmaca.» Sean başını salladı. «Afrika'da hiçbir hava kuvveti bir Hint filosunu birkaç günden daha uzun süre havada tutamaz. Bunu başarmak için gerekli desteği yoktur.»

China sakın sakın, «Ruslar gerekli teknisyen, cephane ve yedek parçaları sağladılar,» diye açıkladı. «Tabii pilotları da. Renamo'ları altı ay içinde ezmek niyetindeler.»

«Başarılı olabilecekler mi? Olabilirler mi?»

China kesin bir tavırla, «Evet» dedi. «Daha şimdiden kolaylıkla harekete geçebilme gücümüzü kısıtlamaya başladılar. Ve bir gerilla ordusu kolaylıkla hareket edemezse yenilir.»

Eliyle yeraltındaki odayı işaret etti. «Köstebekler gibi yerin altına girdik. Savaşçılara yakışmaz bu. Sadece bir ay önce pek yüksek olan moralimiz çökmeye başladı. Artık adamlarım gururla ileriye bakmıyorlar. Onun yerine gökyüzüne bakarak korkuyla büzülüyorlar.»

Sean ona hak verir gibi, «Zor bir yaşam bu, general,» diye mırıldandı. «Ama sen elbet bir çaresini bulursun...»

China başını salladı. «Buldum bile. Sen.»

«Bir Hint filosuna karşı ben, öyle mi?» Sean güldü. «Bu gururumu okşadı ama beni bu işe karıştırma.»

«İşte bu imkânsız, albay. Amerikalıların dedikleri gibi bana borcun var.» China kulağına dokundu. «Ve benim de sana. Miss Monterro'yu kastediyorum.»

Sean boyun eğdi. «Pekâlâ. Şimdi bana ne istediğini anlat.»

«Planımın uygulanması için iyi eğitilmiş beyaz bir subay gerekli. Siyah askerleri anlayan ve onların dilini konuşan biri.»

«Herhalde yaşlı General von LettowVorbeck'in teorisine inanmıyorsun? Dünyadaki en iyi birliklerin başlarında beyaz subaylar bulunan zencilerden oluştuğunu iddia ederdi. Neden bu işi kendin halletmiyorsun?»

China, «Ben eksik yanlarımı biliyorum,» dedi. «Ben bir askerden çok, iyi bir yöneticiyim. Ve demin söylediğim gibi, bana beyaz bir subay gerekli.» Sean'un sözünü tekrar kesmemesi için elini kaldırdı. «Başlangıçta küçük bir grupta çalışacaksın. On kişilik bir timle.»

Sean durumu hemen kavradı. «Benim Shangane'lerden oluşan nöbetçilerim. Beni onlarla o küçük gezintiye bu nedenle yolladın.»

«Çok zekisin, albay. Evet, ününün sağlam temellere dayandığı anlaşılıyor. Birkaç gün içinde onların saygısını kazanmışsın. Ve... bilmem bunu söylesem mi... sadakatlerini de. Bence peşinden en tehlikeli maceralara atılmaya hazırlar.»

«Bana on Shangane'den fazlası gerekli. Yanıma almayı istediğim iki kişi daha var.»

China hemen başını salladı. «Tabii. Senin şu Matabele'ler. Onları da kesinlikle hesaplanma kattım.»

Sean da, Dedan'la Job'u sormak için fırsat kolluyordu. «Onlar güvendeler mi?»

«Güvendeler ve iyiler. Bundan emin olabilirsin.»

Sean kesin bir tavırla, «Onları görüp konuşmadıkça planının gerisini dinlemem,» dedi.

China'nın gözleri kısıliverdi.

«Bu tavrı takınmamamı rica edeceğim, albay. Böyle bir şey gelecekteki ilişkimizi sadece zorlaştırır ve kötüleştirir.»

Sean inatla, «Bu sözlerimde ciddiym,» dedi.

General China saatine bir göz attı, sonra da melodrama kaçan bir tavırla içini çekti.

«Pekâlâ.» Tekrar telefona uzanarak bir şeyler söyledi. Sonra da Sean'a döndü, «İkisinin seninle birlikte çalışmaları gerekecek. Bunu onlara sen anlatırsın. İşbirliği yaparsan seni serbest bırakmam ihtimali de artar. Tabii bu teklifime genç Miss Monterro da dahil.»

Sean alay etti. «Çok cömertsin.»

«Bütün şartlarımı duyuncaya kadar bekle. Belki de o zaman pazarlıkta fazla katı olduğumu düşüneceksin.» China içeri giren teğmene baktı. Shangane dilinde, «Bu adamı o iki Matabele esire götür,» diye emretti. «Onların...» Saatine bir göz attı. «On dakika Konuşmalarına izin ver. Sonra bu beyazı buraya getir.»

Sean'u üç nöbetçi yeraltındaki koridorlardan göz kamaştıran güneşe çıkardı. Esirleri bir kulübeye kapatmışlardı. Bir nöbetçi anahtarla kapıyı açtı. Sean içeri girdi. Ortadaki ateşin üzerine üç bacaklı kapkara bir tencere oturtulmuştu, iki yanında yarılmış sazlardan yapılmış iki yatak vardı. İçerde onlardan başka bir eşya yoktu. Dedan yataklardan birinde uyuyordu. Job ise diğerine bağdaş kurup oturmuş, gözlerini ateşe dikmişti.

Sean usulca Sindebele dilinde, «Seni görüyorum, eski dost,» dedi. Job ağır ağır ayağa kalktı ve yine ağır ağır gülümsedi.

«Ben de seni görüyorum.» Sonra iki arkadaş gülerек kucaklaştılar. Birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Dedan da sevinçle gülerек yataktan fırladı. Sean'un elini sıkıca kavrayıp bir aşağı bir yukarı salladı.

Job, «Neden bu kadar geciktin, Sean?» diye sordu. «Tukutela'yı buldun mu? Amerikalı nerede? Seni nasıl yakaladılar?»

Sean onun sözünü kesti. «Bütün bunları daha sonra anlatırım. Şimdi daha önemli şeyler var. China'yla konuştun mu? Onu tanıdın mı? Inhlpzane'deki o adamı?»

«Evet. Şu kulağı sağır olan adam. O sana ne yapacak dertsin, Sean?»

«Bir şey söylemek için henüz erken. Ama China bir tür anlaşmadan söz ediyor.»

«Ne?» Job birdenbire durakladı. Dışarıda alarm düdükleri ötüyor, insanlar bağırıyorlardı.

İki arkadaş kapıya doğru döndüler.

Sean, «Ne oluyor?» diye sorarak kapıya doğru gitti. Kapı açıktı. Dışarda nöbetçiler koşuyor, silahlarını omuzlarından indirmeye çalışıyorlardı. Dikkatle gökyüzüne bakmaktaydılar. bir teğmen koşarken düdük çalıyordu.

Sean'a yaklaşmış olan Job onun arkasından, «Hava saldırısı.» dedi. «Frelimo helikopterleri. İki gün önce de saldırdılar.»

Sean şimdi helikopterin uzaklardan gelen homurtusunu duyuyordu. Gürültü gitgide yaklaşıyor ve tizleşiyordu.

Avcı arkadaşının kolunu tuttu. «Job! Claudia'yı nereye hapsettiklerini biliyor musun?»

«Şurada...» Job kapıdan işaret etti. «Bizimki gibi bir kulübede.»

«Ne kadar uzakta?»

«Beş yüz metre.»

«Kapı açık, nöbetçiler de gitti. Hemen kaçalım.»

Job itiraz etti. «Bir ordunun ortasındayız. Helikopterler ne olacak? Nereye gidebiliriz?»

«Tartışma şimdi! Haydi!»

Sean dışarı fırladı, Job'la Dedan da onu izlediler.

Avcı, «Ne tarafta?» diye bağırdı.

«Şu tarafta. Şu ağaç yığınının arkasında.»

Üçü birarada koştular. Renamo'lar yeraltındaki sığınaklarına girdikleri için etrafta hemen hiç kimse yoktu. Ama Sean hafif uçaksavar toplarının başlarında askerlerin beklediğini gördü.

Bir grup da portatif RPG hafif roketleriyle küçük bir koruya doğru gidiyorlardı. Sean'a bakan bile yoktu.

Avcı ilerde parlayan dikenli telleri görmüştü. Tellerin etrafını çevirdiği açıklığın ortasında iyi kamufle edilmiş iki kulübe vardı.

Sean telleri yakalayarak, «Claudia!» diye haykırdı. «Neredesin?»

Kız da bağırarak cevap verdi. «Buradayım!» Kapılar kilitliydi ve kulübelerin pencereleri de yoktu. Ses yakından gelmişti.

Sean, Job ve Dedan'ın yardımıyla dikenli teli aştı. İleri doğru atılırken Claudia'ya haykırdı yine. «Kapının önünden çekil.» Olanca gücüyle tahta kapıya omzuyla vurdu. Tahtalar sağlamdı ama kapı menteşesinden çıktı. Claudia dipteki duvarın dibine büzülmüştü. Sean içeri dalarken ona doğru koştu. Avcı kızı kollarına aldı. Ancak Claudia onu öpmeye çalıştığı zaman kızı bir kolundan tutarak çevirdi ve kapıya doğru sürükledi.

Claudia soluk soluğa, «Ne oluyor?» dedi.

«Kaçmaya çalışıyoruz.»

Kızla güneşe çıktıkları zaman Job'la Dedan'ın dikenli teli yukarı çekerek altta bir yer açtıklarını gördü.

Sean, Claudia'ya, «Yüzükoyun yat,» diye emretti. «Telin altından geç.» Kız iyice zayıfladığı için bu işi kolaylıkla başardı. Ama Sean telin altından geçerken dikenler sırtını çizdi ve kan akmaya başladı.

Ayağa kalkarken Claudia, «Sırtın!» diye inledi. Ama avcı onu tekrar kolundan tutarak Job'a telaşla, «Ne taraftan?» diye sordu. Arkadaşının orada hapis olduğu sırada etrafı incelemiş olduğundan emindi.

Job hemen, «Nehre doğru,» diye cevap verdi. «Suya kendimizi bırakarak kamptan uzaklaşabiliriz.»

Sean, «Sen yol göster,» dedi. Sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalmıştı. Çarpışma başlamış, yerden ateş ediliyor, artık yukarılarında olan helikopterden de karşılık veriliyordu.

Sean bu gürültüden korkan Claudia'nın durakladığını görüp onu kolundan çekti. «Haydi! Koş!» Job'la Dedan'ın peşinden nehre doğru koşarlarken kızın sakat dizi yüzünden hâlâ biraz topalladığını fark etti.

Aynı anda helikopter iki yüz metre kadar ilerideki roketçileri biçiverdi. Sean, Claudia'yı hemen otların arasına çekti. Job'la Dedan da görülmemek için yine yolun yanındaki bitkilerin arasına dalmışlardı.

Hint helikopteri ağaçların hemen üstünde dolaşıyordu. Seen ona baktığı zaman adeta şok geçirdi, Helikopterin bu kadar büyük ve çirkin olduğunu sanmamıştı. On beş metre uzunluğundaydı. Ruslar helikoptere «Sturmoviç», yani «Kambur» adını takmışlardı.

Kambur bir ejderhaya benziyordu. Helikopter şimdi kendi ekseninin etrafında dönerek ateş ediyordu. Roketler etraflarına kum torbaları doldurulmuş sığınakların üzerine düşüyor, etrafa alevler, duman ve kumlar yayılıyordu.

Gürültü kulakları sağır edecek gibiydi. Helikopterin pervanelerinin tiz sesi kulak zarlarını deliyordu sanki. Claudia elleriyle kulaklarını kapatarak hıçkırdı. «Ah, Tanrım! Ah, Tanrım!», Hint ağır ağır dönerek yeni kurbanlar aradı. Sonra nehrin üzerinden yukarıya doğru gitti.

Sean, «Haydi, gidelim!» diye haykırarak Claudia'yı ayağa kaldırdı. Job'la Dedan önden koşmaya başladılar. Helikopterin toplarının karmakarışık ettiği topraklar sünger gibi yumuşaktı, job durmadan koşarken ölmüş olan askerlerden birinin roketatarını ve cam elyaftan yapılmış sırt çantasını kaptı. Çantanın içinde üç roket vardı. Dizi yaralı olan Claudia erkekler kadar hızlı koşamıyordu. Sean'un kolundan çekmesine rağmen yine de diğerlerinden yüz metre kadar geride kaldılar.

Job'la Dedan nehrin kıyısına eriştiler. Burası dik ve kayalıktı. Yüksek ağaçlar dallarını hızla akan elma yeşili suyun üzerine doğru uzatmışlardı.

Job endişeyle Sean ve kıza doğru baktı. Çünkü ikisi hâlâ açıklıktaydı. Zenci haykırarak onları uyarırken yüz hatları çarpıldı. Sonra cam elyaf çantayı ayaklarının dibine bırakarak roketatarın kısa ve enli dipçliğini omzuna dayadı; namluyu Sean' un başının yukarısına doğru çevirdi.

Avcı kafasını kaldırıp bakmadı. Bunu yapacak zamanı olmadığını biliyordu. İlk helikopterin gürültüsü yüzünden ikincisinin yaklaştığını farketmemişti. Ama şimdi gürültü müthiş artmıştı.

Yanda yağmur mevsiminde suların açtığı bir kanal vardı. Kenarları dik kanal şimdi kupkuruydu. Sean, Claudia'yı kucağına alarak aşağıya atladı. Aynı anda yukarıdaki topraklar top ateşi yüzünden havalandı. Sonra Sean'la Claudia'nın üzerine yuvarlanarak onları diri diri gömdü. İkisinin de solukları kesilmişti. Tozdan boğulacak gibiydiler.

Claudia haykırdı ve tozlarla kuru toprakların altından çıkmaya çalıştı. Ama Sean onu sıkıca tuttu. «Hiç kımıldamadan yat,» diye fısıldadı. «Kımıldama, ahmak.»

Helikopter döndü. Şimdi kanalın üzerinden uçuyor ve onları arıyordu. Sean tozların

arasından tek gözüyle baktı. Hint'in kamuflaj boyalı burnu ancak on beş metre yukarıdaydı.

Sean yüksek seste, «Job,» diye yalvardı. «Ona ateş et! Düşür ,onu.»

Job nehrin yukarısındaki kayalıkta tek dizinin üzerine çöktü. Nişan alarak tetiği çekti. Roket bir lokomotifin kazanını ya da zırhlı bir kamyonun motorunu paramparça edecek bir güçle uçtu. Bir an Hint'in önü alevler ve dumandan görülmez oldu. Job zaferle bağırarak ayağa fırladı. O iğrenç ejderhanın alev ve dumanlar içinde yere çakılacağını sanıyordu.

Ama onun yerine dev helikopter hızla yükseldi. Dumanlar dağıldığı zaman Job helikopterin gövdesine hiçbir şey olmadığını hayretle gördü. Sadece roketin çarptığı yerde kapkara, isli gibi bir leke vardı.

Job gözlerine inanamıyormuş gibi bakarken Hint ona doğru döndü. Ve topun çok sayıdaki namluları zenciye doğru çevrildi. Job roketatarı fırlatarak koştu ve kayaların üzerinden altı metre aşağıdaki nehre atladı. Aynı anda top onun altında durduğu ağacı paramparça etti.

Helikopter yükselerek bir dönüş yaptı. Kıyıdan aşağıya doğru inerek yeni hedefler aramaya başladı. Eskisi kadar öldürücüydü.

Sean öksürüp soluyarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Sürüne sürüne ilerledi. Boğuk boğuk,

«İyi misin?» diye sordu. Claudia bir an ona cevap veremedi. Gözleri kumdan kör olmuş gibiydi. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarına bulaşmış toprakların arasından süzülüyordu.

«Nehre atlamamız gerekiyor.» Sean kızı elinden çekip kaldırdı. Onu yarı iterek, yarı çekerek hendekten dışarı çıkardı. Birlikte nehrin kıyısına koşarak aşağıya baktılar. Helikopterin yerinden kopardığı ağaç suda yüzüyordu.

Sean, «Atla,» diye emretti. Claudia hiç duraklamadı. Suya ayaküstü dalmak için ileriye doğru zıpladı. Sean da kızı daha havadayken izledi.

Suyun yüzüne çıktığı zaman Claudia yanındaydı. Suda yüzündeki tozlar akmış, saçları gözlerine düşmüştü. Hızla suda yüzen kütüğe doğru gittiler. Claudia iyi yüzücüydü. Ağaca yaklaştıkları zaman Job elini uzatarak kızı dalların arasına çekti. Dedan da oradaydı. Sean da bir saniye sonra onlara katıldı. Dallara sıkıca tutundular.

Job öfkeyle, «Roket helikoptere isabet etti,» diye yakındı. «Tam burnuna. Ama bu tıpkı sapanla bir yaban öküzünü vurmaya benziyordu. Hemen dönüp üzerime geldi.»

Sean yüzündeki suları eliyle sildi, «Üzerinde titanyumdan zırh var. Normal ateşten hemen hemen etkilenmiyor... O köpekler üzerine doğru geldikleri zaman yapabileceğin bir tek şey var: Kaçıp saklanmak.» Gözlerine düşen saçlarını geriye itti. «Neyse... Hiç olmazsa helikopterin bize saldırmasını engelledin. O koskocaman topuyla bizi havaya uçurmak üzereydi.» Claudia'ya yaklaştı.

Kız, «Sen bana bağırdın,» diye onu suçladı. «Çok kaba davrandın. Bana ahmak dedin.»

Sean güldü. «Sana kaba davranılması ölmenden daha iyidir.»

Claudia da gülümsedi. «Bu bir davet mi, efendim? Bana biraz kabalık etmene itiraz etmem.»

Sean kolunu suyun altından uzatarak kızı kendine çekti. «Tanrım! Küstahlığını ve cüretkârlığını öyle özledim ki!»

Kız da ona sokuldu. «Her şeyi sen gittikten sonra anladım...»

Sean itiraf etti. «Ben de öyle. O ana kadar sana hiç dayanamadığımı düşündüm. Sonra birdenbire sensiz olamayacağımı anladım.»

«Böyle söylediğin zaman bütün gücüm kesiliyor. Bana bu sözlerinde ciddi olduğunu söyle.»

Sean kıza sarıldı. «Daha sonra. Şimdi buradan sağsalım kurtulmaya çalışmalıyız.» Claudia'yı bırakarak Job'un yanına doğru yüzdü. «Kıyıyı görebiliyor musun?»

Job başını salladı. «Galiba baskın sona erdi. Sığınaklardan çıkıyorlar.»

Sean onları gizleyen dalların arasından baktı. «Önce zararı anlamaya çalışacaklar. Sonra da bizim kaçtığımızı farkedecekler. Onları gözden kaçırmamalıyız.» Bu kez de diğer kıyıyı gözetleyen Dedan'a yaklaştı. «Ne görüyorsun?»

Dedan, «Onlar kendi işlerine daldılar,» dedi. Sedyeli gerillalar ölü ve yaralıları toplamaya başlamışlardı. Bazıları ise kamuflajı yeniliyorlardı. Kimsenin nehre doğru baktığı yoktu.

Nehirde başka kopmuş dallar, boş benzin bidonları ve parçalanmış araç gereçler de suyla sürüklendikleri için kaçakların gizlendikleri yer pek dikkati çekmiyordu.

«Karanlık basıncaya kadar bizi bulamazlarsa her şey yoluna girer. Bu kütükle kamptan uzaklaşırız. Gözlerini dört aç, Dedan.»

Zenci, «Mambo,» diyerek dikkatini yine kıyıya verdi.

Sean sessizce yüzerek Claudia'nın yanına döndü. Kızın yanındaki dala tutundu. Claudia hemen ona sarılarak, «Benden bir dakika bile uzaklaşmana dayanamıyorum,» diye fısıldadı.

«Deminki sözlerinde ciddi miydin?» Avcı onu öptü. Sonra kız tekrar sordu. «O sözlerinde ciddi miydin?»

Sean, «Sensiz yaşayamam,» diye cevap verdi.

«Bundan daha güzel şeyler söyleyebilirsin.»

«Sen gördüğüm kadınların en şahanesisin.»

«Eh, fena sayılmaz. Ama yine de benim duymak istediğim bu değil.»

Sean sonunda, «Seni seviyorum...» diye itiraf etti.

«Tamam... Ah, tamam, Sean. Ben de seni seviyorum.» Claudia onu tekrar öptü. Suyun içinde birbirlerine sarılarak bir an her şeyi unuttular.

Sonra Job, «Kıyıya yaklaşıyoruz,» diyerek Sean'u uyardı.

Akıntı ağacı nehirdeki dönemeçte kıyıya doğru sürüklemişti. Sean ayaklarını indirdi ve tabanları kuma geldi. «Ağacı derin suya doğru itelim.»

Kütüğü itip çektiler. Sonunda uçunu saplandığı kumlardan kurtarmayı başardılar. Ağaç suda sürüklenmeye başladı.

Claudia soluk soluğa kalmış olan Sean'un yanına geldi. Ruh hali değişmişti. «Sean, bir şeyi sana soramadım. Çünkü... cevabı öğrenmek istemiyordum.» Bir an durup derin bir nefes aldı. «Sean... babam?»

Avcı bir an sesini çıkarmadı. Uygun sözler bulmaya çalışıyordu. Claudia o zaman, «Seninle birlikte dönmedi değil mi?» dedi.

Sean, «Öyle,» der gibi başını salladı.

Kız usulca sordu. «Fili bulabildi mi?»

Sean kısaca, «Evet,» dedi.

Claudia, «Buna sevindim,» diye mırıldandı. «O filin babama son armağanım olmasını istiyordum.» Tutunduğu dalı bırakarak ona sarıldı. Böylece diğer soruyu sorduğu zaman onun yüzünü göremeyecekti. «Babam öldü mü, Sean? Buna inanmam için senin gerçeği açıklaman gerekiyor.»

Avcı diğer eliyle kızı kendine çekti. «Evet, sevgilim. Capo öldü. Ama tam bir erkek gibi son nefesini verdi. Capo böyle bir ölümü isterdi. Fili Tukutela da onunla birilikte can verdi. Ayrıntıları öğrenmek ister misin?»

«Hayır.» Claudia başını sallayarak ona sıkıca sarıldı. «Şimdi istemem. Belki de sonsuza kadar istemeyeceğim. Babam öldü. Onunla birlikte benim ve hayatımın bir parçası da ölüp gitti.»

Sean kızı teselli için uygun söz bulamadı. Claudia babası için ağlamaya başladığı zaman onu sıkıca göğsüne bastırdı sadece. Kız sessizce ağlıyor, acıyla sarsılıyordu. Gözyaşları saçlarından akan sulara karışıyordu.

Claudia'nın gözyaşları tükendi sonunda. Boğuk bir sesle, «Sen olmasaydın bu acıya nasıl dayanırdım bilmem?» diye fısıldadı. «İkiniz birbirinize çok benziyordunuz. Galiba başlangıçta da beni bu yanın çekti.»

«Bunu iltifat olarak alıyorum.»

«İltifattı zaten. Babam bana güçlü ve kuvvetli erkeklerden hoşlanmayı öğretti.»

Suda hemen yakınlarında bir ceset sürükleniyordu. On beş yaşlarında bir gerillanın ölüsüydü. Vücudundaki kan hemen hemen tükenmiş gibiydi. Arkasında sadece pembe bir iz bırakıyordu.

Sean kütüğe benzeyen timsahların kanı izlediklerini gördü. Sonra timsahlar dişlerini ölünün vücuduna geçirerek çekiştirdiier. Sean kemiklerin çatırdadığını, etlerin yırtıldığını gördü.

Claudia dehşetle bakarken öğürmeye taşladı. O sırada timsahlar avlarıyla uzaklaştılar.

Sırtındaki yarayı hatırlayan Sean birdenbire rahatladı. Herhalde sulara kendi kan kokusu da yayılıyordu.

Claudia, «Ah, Tanrım...» diye fısıldadı. «Ne korkunç. Her şey dehşet verici bir kâbusa dönüşmeye başladı.»

«Burası Afrika.» Sean, Claudia'yı göğsüne bastırarak ona cesaret vermeye çalıştı. «Ama artık ben yanıdayım. Her şey düzelecek.»

«Gerçekten düzelecek mi, Sean? Bu maceradan sağsalim kurtulabilecek miyiz dersin?»

Avcı, «Bir garanti veremem,» diye itiraf etti. «Eğer istediğin buysa.»

Kız son kez hıçkırdı. Sonra Sean'un kollarında kendini arkaya doğru bırakarak onun yüzüne baktı. «Affedersin. Bir bebek gibi davranıyorum. Biraz önce neredeyse kendimi bırakıverecektim. Ama bu bir daha olmayacak. Sana söz veriyorum. Hiç olmazsa çok geç kalmadan seni buldum.» Kendini zorlayarak gülümsedi. «Artık bugün için yaşayacağız.»

«Aferin, sana. Ölersek ölürüz ama ben hiç olmazsa, 'Claudia Monterro'yu sevmiştim, diyebileceğim.»

«'Ve o da beni sevdi,' diyebileceksin.» Claudia onu tekrar, uzun uzun öptü.

Birdenbire ikisi de müthiş bir ihtirasla sarsıldılar. Claudia soluk soluğa, «Seni istiyorum...» diye fısıldadı. «Şimdi... Beklemeyeceğim... Ah, Sean, sevgilim... Şu anda yaşıyoruz ve birbirimize aşığız. Ama bu gece ikimiz de ölebiliriz...»

Sean yaprakların altından çabucak etrafına bakındı. Renamo kampından iyice uzaklaşmışlardı. Job'la Dedan yakınlarındaydı ama onlara arkalarını dönmüş kıyıya doğru bakıyorlardı. Sean tekrar Claudia'ya döndü. Onun balımsı sarı gözlerine bakarken hayatı boyunca hiçbir şeyi bu kız kadar istemediğini anladı...

Claudia bir süre sonra Sean'u şefkatle öptü. «Artık sen benimsin, ben de senin. Bugün ölsem bile o kadar üzülmeyeceğim. Çünkü senin oldum.»

Sean kıza gülümsedi. «Bir günden daha fazla yaşamaya çalışalım, sevgilim.» Dönerek Job'un yanına gitti. «Ne görüyorsun?»

«Renamo savunma hatlarından uzaklaştık sanırım.» Job'un olanları fark ettiği anlaşılıyordu.

Mahsus Sean'un yüzüne bakmıyordu. Nedense arkadaşının durumu anlamış olması avcıyı utandırmadı. Claudia'yla birbirlerine duydukları aşkın doruk noktasına erişmiş olması yüzünden hâlâ mutluluk ve zafer duyuyordu. Hiçbir şey bu duygusuna gölge düşüremezdi.

«Hava yeterince kararır kararmaz, kütükle kıyıya doğru gideriz.» Sean bileğindeki saate baktı. Güneşin batmasına sadece iki saat kalmıştı artık. «Gözlerini dört aç.» Sonra Dedan'ın yanına giderek onu da uyardı.

Sean kıyıya bakarak akıntının hızını saptamaya çalıştı. Galiba saatte üç kilometre hızla

akıyordu nehir. Güneş battığı sırada hâlâ tehlikeli sayılacak kadar Renamo hatlarının yakınında olacaktı. Ayrıca nehir doğuya, denize doğru akıyordu. Batıdaki Zimbabve sınırına erişebilmek için ya yandan dolaşacak ya da General China'nın güçlerinin arasından geçeceklerdi. Çok zor bir işti bu. Ama Sean kendini yenilmez bir insanmış gibi hissediyordu ve çok iyimserdi. Dedan'dan ayrılarak Claudia'nın yanına yüzdü.

«Kendimi iyi hissetmemi sağlıyorsun.»

Kız, «Gelecekteki görevim bu olacak,» dedi. «Ama şimdi ne yapacağız?»

«Karanlık basıncaya kadar hiçbir şey yapmayacak, sadece bu transatlantiği yöneteceğiz.»

Kız, Sean'a sokuldu. Birbirlerine sarıldılar.

Claudia bir süre sonra, «Üşümeye başladım,» dedi.

Sean iki saatten beri suda olduklarını düşündü. Nehrin suyu vücut ısısından sadece birkaç derece düşüktü ama yavaş yavaş üşümeye başlamalarına neden oluyordu.

Claudia gözlerini kısarak ona hınzırca baktı. «Aklına üşümemizi önleyecek bir şey gelmiyor mu? Yoksa benim mi bir öneride bulunmam gerekiyor.»

Sean bu konuyu düşünüyormuş gibi yaptı. «Şey... Herhalde suda ateş yakamayız.»

Kız, «Öyle mi dersin?» diye mırıldandı. «İddiaya girer misin?» Sean'la birbirlerine sıkıca sarıldılar...

Güneş batarken suyun yüzünü turuncu ve kırmızıya boyadı.

Sean, «Artık kıyıya doğru gidebiliriz,» dedi.

Kütüğü nehirde çaprazlamasına döndürerek yüzmeye başladılar .Kıyıya otuz metre kala avcı, «Artık ağacı bırakıp kıyıya doğru yüzelim,» diye emretti. «Birbirimizden ayrılmayalım.» Hepsi de birbirlerine sokularak aynı dala tutundular. Sean, Claudia'nın elini tuttu. Tam, «Haydi,» demek için ağzını açtığı sırada birdenbire durakladı. Sonra da, «Kahretsin!» diye homurdandı. Kıyı otuz metre ötedeydi ama artık onlar için otuz kilometre uzakta sayılırdı.

Arkalarından bir motorun homurtusu geliyordu. Sean, «Renamo devriye motoru,» dedi.

«Bizi arıyorlar.»

Claudia onun parmaklarını sıkıca kavradı. Kimse bir şey söylemedi.

Sean, «Burada saklanmaya çalışalım,» diye mırıldandı. «Ama bizi gözden kaçıracaklarını hiç sanmıyorum. Projektör bize doğru döner dönmez ağacın altına girmeye hazır olun.»

Motorun homurtusu yavaşladı ve tekne birkaç yüz metre ötedeki küçük burnun arkasından çıktı. Akıntıyla hızla onlara doğru geliyordu. Projektör sırayla iki kıyıyı tarıyor, etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu.

Motorda en aşağı sekiz, dokuz Renamo ve burunda da bir hafif makineli tüfek vardı.

Projektörlü adam motorun tam ortasında duruyordu.

Işık altına saklandıkları yaprakları aydınlattı, sonra da aşağıya doğru kaydı. Hemen

arkasından yeniden kütüğe doğru döndü. Sean birinin Shangane dilinde bir emir verdiğini duydu. Motor yön değiştirerek ağaca doğru geldi. Dördü de iyice suya girdiler. Şimdi sadece burunları dışarıdaydı. Hepsi de biraz önce tutundukları dalın arkasına sinmişlerdi.

Biri yine Shangane dilinde, «Burada kimse yok,» dedi.

Bir başkası, «Öbür tarafa dolaşalım,» diye emretti. Sean onu karargâha kadar getiren çavuşun sesini tanıdı.

Motor homurdandı, sular karıştı. Kaçaklar usulca kütüğün diğer tarafına geçerek yine suya daldılar. Onlara bu saklambaç oyunu sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi.

Sonra motordaki gerilla tekrar, «Burada kimse yok,» diye açıkladı. «Boşuna zaman kaybediyoruz.»

Çavuş cevap verdi. «Ağacın etrafında dolaşmayı sürdürelim.» Az sonra da ekledi. «Sen ağaca ateş et.»

Kulakları sağır edecek bir gürültü koptu. Kurşunlar başlarının yukarısındaki dallara çarptı.

Yapraklar ve ince dal parçaları havada uçtu. Sean, Claudia'yı iyice suyun altına çekti. Ama yine de başlarının üstünde suya dalan ya da ağaca çarpan kurşunların sesini duyuyorlardı.

Sean ciğerleri sızlayıncaya kadar suyun altında bekledi. Ancak tekrar soluk almak için yüzeye çıktı.

Motordaki gerilla devamlı değil, aralıklarla ateş ediyordu. Bu bakımdan çok usta olduğu hemen anlaşılıyordu. Claudia'yla Sean sudan başlarını çıkararak nefes almaya çalışırlarken Dedan da bir metre kadar önlerinde belirdi. Ve projektör onu aydınlatıverdi. Zencinin kısa kıvrıkcık sakalından sular akıyordu. Gözleri abanoz gibi suratında fildişinden oyulmuş benziyordu... Nefes almak için ağzını iyice açmıştı.

Aynı anda bir kurşun Dedan'ın şakağından girerek kafasını kılıçla kesilmiş gibi yardı. Dedan kalbinden kurşun yemiş bir yaban öküzü gibi boğuk boğuk bağırdı. Sonra başı önüne düştü ve yüzü koyun karanlık suya battı.

Sean atılarak Dedan'ı kolundan yakaladı, suyla sürüklenerek uzaklaşmadan geri çekti. Ama zencinin başı gevşekçe sallanıyordu. Gözakları gözüküyordu sadece.

Motordaki gerillalar Dedan'ın bağırdığını duymuşlardı. Çavuş adamlarından birine, «Elbombası atmaya hazır ol,» diye bağırdı. Sonra da kaçaklara, «Oradan çıkın,» dedi. «Size on saniye veriyorum.»

Sean boyun eğmekten başka çare bulamadı. «Job, onlara cevap ver. Çıkacağımızı söyle.»

Matabele ve Shangane'ler birbirlerinin dillerinden anarlardı. Job gerillalara tekrar ateş etmemeleri için haykırdı.

Claudia, Sean'un Dedan'ın kafasını suyun yüzünde tutmasına yardım ediyordu. İkisi

zenciye aralarına alarak motora doğru yüzdüler. Projektör gözlerini kamaştırıyordu ama gerillalar uzanarak onları teker teker tekneye aldılar.

Kaçaklar, yarı boğulmuş köpek yavruları gibi titreyerek motorun ortasında birbirlerine sokuldular. Dedan yerde yatıyordu. Sean zencinin başını dizine dayadı. Dedan kendinde değildi. Pek hafif nefes alıyordu. Sean başındaki yarayı incelemek için zencinin kafasını hafifçe çevirdi ve bir an ne gördüğünü anlayamadı. Dedan'ın başındaki derin olmayan uzun yarada bembeyaz bir şey parlıyordu.

Claudia yanında şiddetle titreyerek, «Sean,» diye fısıldadı. «Bu onun... Bu onun...» Gerisini söyleyemedi. Sean ancak o zaman Dedan'ın beyninin başındaki yarıktan çıkmış olduğunu anlayabildi.

Shangane çavuşa bir emir verdi. Motor nehrin yukarısına doğru döndü. Hızla Renamo hatlarına doğru gittiler.

Sean hâlâ yerde, Dedan'ın başı dizinde öylece oturuyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sadece zencinin nabzına baktı, ölüyordu. Dedan'ın nabızı gitgide düzensizleşip hafifliyordu. Sonunda kalbi durdu.

Sean usulca, «Öldü,» diye mırıldandı. Job bir şey söylemedi. Claudia başını çevirdi.

Sean o uzun yolculuk sırasında Dedan'ın başını dizinden indirmede. Ancak direksiyondaki gerilla motoru kapattığı ve tekne kıyıya doğru kaydığı zaman kafasını kaldırdı. Onları iskelede kara gölgeler fenerlerle bekliyorlardı.

Shangane çavuşa sert bir emir verdi. Adamlarından ikisi Dedan'ın cesedini Sean'un kucağından kaldırarak yüzükoyun çamurlu kıyıya attı. Bir başkası Claudia'yı kolundan yakalayıp zorla ayağa kaldırdı. Onu kıyıya doğru kabaca itti. Claudia itiraz etmek için öfkeyle ona doğru dönünce de kızın göğsüne vurmak için AK'ın kabzasını kaldırdı.

Sean adama yakındı. Gerillanın kolunu tutarak onun bu darbeyi indirmesine engel oldu. Ve Shangane dilinde usulca, «Seni frengili sırtlanın oğlu,» diye homurdandı. «Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışırsan fntondo'nu kör bir baltayla keser ve sana tuzsuz yediririm.»

Gerilla ona bakakaldı. Bu tehditten çok, avcının Shangane dilini kusursuz konuşması onu şaşırtmıştı.

Çavuş gürültülü bir kahkaha attı. «Çok aç değilsen onun dediğini yap. Bu adam sözlerinde ciddi.» Sonra Sean'a gülümsedi. «Demek Shangane dilini bizlerden biri gibi konuşuyorsun? Ve yolculuk sırasında söylediğimiz her şeyi anladın?» Üzgün üzgün başını salladı. «Bir daha beni aldatmana izin vermeyeceğim.»

Üşüyen, saçları başları karışmış, sırsıklam kesilmiş kaçakları kabaca General China'nın sığınağına sokarak masasının karşısına dizdiler. Sean, China'nın yüzüne bakar bakmaz onun buz gibi bir öfkeye kapılmış olduğunu anladı. Zenci tam bir dakika Sean'a baktı.

Sonra, «Kadını buradan iyice uzaktaki bir kampa gönderiyorum,» diye açıkladı. «Ben

emir vermedikçe onu bir daha görme fırsatını bulamayacaksın.»

Sean'un yüzünün ifadesi değişmedi. Ama Claudia hafifçe bağırarak onun kolunu tuttu. Sanki onları ayırmalarını engellemeye çalışıyordu. China kızın üzüntüsünü görünce memnun memnun başını salladı. Sonra sakın bir tavırla konuşmasını sürdürdü.

«Şu ana kadar ona özel biri gibi davranıldı. Ama artık buna gerek yok. Tekrar kaçmaya kalkmaması için ellerini, ayaklarını kelepçeyeceğiz. Ayrıca onu tek başına bir hücreye kapatacağız.»

İki zenci kadın masanın yanındaki duvara dayanmış bekliyorlardı, China onlara bakarak başını salladı. Daha uzun boylu olan zencinin kolunda çavuş işareti vardı. Yanındaki kurbağa suratlı tıknaz kadına bir emir verdi. Zenci elinde kelepçeyle yaklaştı. Claudia, Sean'un kolunu daha da sıkıca kavrayarak olduğu yerde büzüldü. Zenci kadın durakladı. Çavuş sert bir emir daha verdi. Nöbetçi Claudia'yı bileğinden yakaladığı gibi kolaylıkta Sean'un yanından uzaklaştırdı. Kızı döndürerek yüzünü duvarın önündeki kum torbalarına dayadı ve kollarını arkaya çekerek kelepçeyi bileklerine taktı. Sonra da geriledi. Uzun boylu kadın çavuşa yaklaştı. Claudia'nın ellerini tutarak iyice havaya kaldırdı. Kız can acısıyla inlerken ayaklarının burnunda yükselmek zorunda kaldı. Çavuş kelepçeyi inceledi. Claudia'nın bileklerini sıkıca sarmıştı. Ama zenci kadın bunu yeterli bulmayarak kelepçeyi iyice sıkıştırdı.

Kız yine inledi.

«Çok dar bu. Bileklerimi kesiyor.»

Sean, General China'ya, «Şu karıya söyle,» diye homurdandı. «Kelepçeyi gevşetsin.»

China o akşam ilk kez gülümsedi ve iskemlesinde arkasına yaslandı. «Albay Courtney, bu kadının bir daha kaçmasına izin vermemelerini emrettim. Çavuş Cara sadece görevini yapıyor.»

«O kelepçe dolaşıma engel oluyor. Miss Monterro kangren yüzünden ellerini kaybedebilir.»

China, «İşte bu çok kötü olur,» diyerek başını salladı. «Ancak bu işe karışacak değilim. Ama tabii...» Sustu.

Sean çıldırmış gibi, «Tabii ne?» diye bağırdı.

«Tabii benimle tam anlamıyla işbirliği yapmayı kesinlikle kabul eder ve bir daha kaçmaya kalkışmayacağına söz verersen durum değişir.»

Avcı Claudia'nın ellerine baktı. Kızın parmakları şişmeye ve kurşunimsi bir renk almaya başlamıştı bile.

General China ekledi. «Kangren çok tehlikeli bir şey. Ne yazık ki, kol bacak kesme araç ve gereçlerimiz çok ilkel.»

Sean ağır ağır, «Pekâlâ,» dedi. «Söz veriyorum.»

China ısrar etti. «Benimle işbirliği de yapacak mısın?»

Avcı, «Yapacağım,» diyerek başını salladı.

General China bir emir verdi. Çavuş anahtarla Claudia'nın bileklerindeki kelepçeyi gevşetti.

Kızın ellerindeki şişlik hemen geçmeye, renkleri de normale dönmeye başladı.

China İngilizce, «Onu götürün,» diye emretti. Çavuş, yardımcısına başıyla bir işaret yaptı.

İki zenci Claudia'yı kollarından tutarak kapıya doğru sürüklediler.

Sean bağırdı. «Durun!» Ama dişi gerillalar ona aldırmadılar. Avcı Claudia'nın peşinden gitmeye kalkınca da iriyarı Shangane çavuşu onu yakalayarak ellerini arkaya doğru çekti.

«Sean!» Claudia'nın sesinden sinir krizi geçirmek üzere olduğu anlaşılıyordu. «Beni götürmelerine izin verme!» Ama kızı iterek dışarı çıkardılar. Perde arkalarından kapandı.

Avcı Claudia'nın sesini duydu. «Sean!»

Çavuşun elinden kurtulmaya çalışarak olanca sesiyle, «Seni seviyorum!» diye haykırdı.

«Her şey düzelecek, sevgilim! Sen sadece seni sevdiğimi unutma! Seni buradan kurtarmak için gerekeni yapacağım!» Bu vaadi kendine bile yalanmış gibi geldi.

«Sean!» Claudia'nın sesi çaresizlik dolu bir feryada dönüşmüştü. Sonra ses hafifledi.

«Sean!» Ve sonunda etrafa bir sesizlik çöktü.

Sean duygularının şiddeti yüzünden kesik kesik soluduğunu fark etti. Kendini zorlayarak çırpınmaktan vazgeçti ve hareketsiz kaldı. Çavuş da ellerini bıraktı. Avcı omzunu silkerek.

onu uzaklaştırdı ve China'ya döndü. «Seni domuz! Seni aşağılık herif!»

Zenci, «Mantıklı bir konuşma yapacak durumda olmadığını görüyorum,» diyerek saatine bir göz attı. «Gece yarısını geçti. Biraz sakinleşmene izin verelim.» Çavuşa bakarak Shangane dilinde, «Onları götür,» diye emretti. Sean'la Job'u işaret ediyordu. «Onlara yemek, kuru giysiler ve battaniye ver. Bırak uyusunlar. Onları yarın sabah şafakta bana getir.» Çavuş selam verdi ve iki tutsağı kapıya doğru itti.

China adamını uyardı. «Onların yapmalarını istediğim bir iş var. Bunu başaracak durumda olmalarını sağla.»

Sean'la Job sığınakta yanyana uyudular. Başlarında bir nöbetçi bekliyordu. Toprak yer nemli, battaniyeler de böcek içindeydi. Ama bunlar da, Claudia'yla ilgili düşünceleri de Sean'un uyumasına engel olamadılar.

Çavuş onu şafaktan önceki zifiri karanlıkta, üzerine bir yığın giysi atarak uyandırdı. «Hemen giyin.»

Sean doğrularak tahtakurularının ısırdığı yerleri kaşıdı. «Adın nedir?» Artık Shangane dilinde konuşabildiği için rahatlamıştı.

Çavuş gururla, «Alphonso Henriques Mabasa,» diye açıkladı. Sean bu olmayacak isim

karmaşası yüzünden güldü. Çavuşa bir Portekiz imparatorunun adı verilmişti. Bir de Shangane dilinde «Sopayla vuran adam» anlamına gelen bir isim.

Job da uyanmıştı. İki arkadaş Alphonso'nun getirdiği giysileri incelediler. Eski ama temizdiler. Sean kaplan çizgili bir savaş kılığı ve kasketi seçti.

Yırtılmış olan ceket ve şortunu çıkarıp onları giydi. Botları sağlamdı.

Kahvaltıda kuru balık ve mısır bulamacı yediler. Sean, «Ya çay?» diye sordu.

Alphonso güldü. «Sen burayı Maputo'daki Polona Oteli mi sanıyorsun?»

Şafak sökerken Alphonso onları General China ve adamlarının yanına götürdü. Grup Hint helikopterlerinin verdiği zararı inceliyordu.

China, «Dün yirmi altı adamımız öldü ve yaralandı,» dedi Sean'a. «Ve gece hemen hemen aynı sayıda asker de kaçtı. Moralimiz sıfıra inmek üzere.» İngilizce konuşuyordu.

Yardımcılarından hiçbirinin bu dili bilmediği belliydi. «O helikopterleri engelleyemezsek her şey üç ay içinde sona erecek. Yağmur mevsimi başlayarak bizi kurtaramadan önce.»

Sean ihtiyatla, «Dün o Hint'leri çarpışma sırasında izledim,» dedi. «Yüzbaşı Job sizin roketatarlarınızdan birini kullandı. Roket helikoptere isabet etti.»

China, Job'a yeni bir ilgiyle baktı. «İyi. Adamlarımdan hiçbiri şimdiye kadar bunu başaramadı. Ne oldu?»

Job kısaca, «Hiçbir şey olmadı,» diye cevap verdi.

Sean da ekledi. «Helikopter hiç zarar görmedi.»

China, «Bütün gövde titanyum zırhla kaplı,» diyerek başını salladı. «Güneydeki dostlarımız bize yeni Darter füze sistemlerinden birini vermeyi teklif ettiler. Ama füze rampalarını Frelimo hatlarından geçirerek buraya kadar getirmek çok zor... Aslında bize bir piyade silahı gerekli. Piyadelerin taşıyıp kullanabilecekleri bir şey.»

«Bildiğim kadarıyla etkili olan bu tür bir tek silah var. Amerikalılar Afganistan'da bir teknik geliştirdiler. Stinger füzelerini değiştirdiler ve zırhı delmesini sağladılar.» Sean bir an durduktan sonra da telaşla ekledi. «Ayrıntılar konusunda hiçbir fikrim yok.» Uzman tavırları takınmanın tehlikeli olacağını biliyordu.

«Çok doğru, albay. Hint'lere karşı etkili olan tek silah o geliştirilmiş Stinger füzesi. İşte görevin de bu. Özgürlüğünün bedeli. Benim için Stinger füzeleri sağlamanı istiyorum.»

Sean şaşaladı, sonra da güldü. «Ah, tabii, bu iş çok kolay. Tercih ettiğin bir renk ve tat var mı? Şebek mavisi ve kivi tadına ne dersin?»

China o sabah ilk kez ona gülümsedi. «Stinger'lar burada aslında. Sadece onların alınması gerekiyor.»

Sean'un yüzündeki gülümseme silindi. «Bütün kalbimle bunun bir şaka olmasını diliyorum. Yankee'lerin Savilbi'ye Stirrger verdiklerini biliyorum. Ama Angola kıtanın tâ öbür tarafında.»

China, «Bizim Stinger'lar çok daha yakın,» diye cevap verdi. «Grand Reef'teki eski

Rodezya üssünü hatırlıyor musun?»

Sean, «Hatırlamam gerekir.» dedi. «Scout'lar hemen hemen bir yıl orayı üs olarak kullandılar.»

«Ah, tabii.» China renkli beresinin altından çıkan kulağının memesine dokundu.

«Inhlozane'deki kampıma oradan saldırdınız.» Yüzünde birdenbire sıkıntılı bir ifade belirmişti.

Sean ona, «O başka bir savaştı,» diye anımsattı.

China gevşedi. «Dediğim gibi, istediğimiz Stinger'lar Grand Reef'te.»

«Anlayamıyorum...» Sean başını salladı. «Yankee'ler hiçbir zaman Mugabe'ye Stinger vermezler. O bir marksist ve Zimbabve'yle ABD'nin birbirlerini çok sevdikleri de söylenemez. Bu olaydan hiçbir anlam çıkmıyor.»

China, «Hayır, çıkıyor,» dedi. «Bu da o dolambaçlı Afrika yöntemlerinden biri.» Saatine baktı. «Çay zamanı. Yanılmıyorsam bu sabah çay istemişsin. Hangi taraftan olursak olalım savaş bizi çay tiryakisi haline getirdi.»

China iki arkadaşı sığınağa götürdü. Bir emireri hemen dumandan kararmış çaydanlıkla geldi.

China, «Amerikalılar Mugabe'den nefret ediyorlar,» diye açıkladı. «Ama Güney Afrikalılara karşı duydukları nefret daha fazla. Mugabe sınırlarını aşarak Güney Afrika'ya giren ANC gerillalarına yataklık ve yardım ediyor.»

Sean sertçe başını salladı. Güney Afrika'deki bir süpermarkette patlatılan bombanın parçaladığı insanların fotoğraflarını görmüştü.

«Güney Afrikalılar, nereye kaçarlarsa kaçsınlar gerillaları oraya kadar izlemeye yemin ettiler. Ve bu tehditlerini de birkaç defa yerine getirdiler. Teröristlerin peşinden bütün komşularının topraklarına girdiler. ANC de sivil hedeflere daha sık saldırılar düzenleyeceğini ilan etti. Mugabe sonuçta neler olacağını biliyor. O yüzden Güney Afrika Puma helikopterlerine karşı etkili olabilecek bir silah istedi. Güney Afrikalılar ANC teröristleri yakalamak için sınırı geçtikleri zaman bu silahı onlara karşı kullanacak.»

Sean kesin bir tavırla, «Yankee'lerin ona Stinger verebileceklerine hâlâ inanmıyorum,» dedi.

General başını salladı. «Doğrudan doğruya vermiyorlar tabii. Ama İngilizler Mugabe'nin ordusunu eğitiyorlar. Aracı onlar. Stinger'ları da İngilizler Amerika'dan aldılar. Ve şimdi Mugabe'nin o üstün Üçüncü Tugayını Stinger'ları Grand Reef'te kullanması için eğitiyorlar.»

«Bütün bunları nereden biliyorsun?»

«Vaktiyle Mugabe'nin kabinesinde bakanlık yaptığımı unutuyorsun. Yükseklerde hâlâ iyi dostlarım var.»

Sean bu durumu düşündü. «Haklısın. Tam Afrika'ya göre bir dolap bu. Demek Stinger'lar şimdi Grand Reef'te?»

«Kraliyet Hava Kuvvetlerinden bir Hercules, Stinger'ları on dört gün önce oraya götürdü. Füzeler gelecek ayın başlarında Güney Afrika ve Zimbabve sınırlarına yerleştirilecekler. Ve hedefleri senin vatandaşların olacak, Albay Courtney.»

Sean vatanseverce bir öfke duydu ama bunu yüzündeki ifadeden anlamak mümkün değildi.

«Askerleri Kraliyet Topçu Birliği personeli eğitiyor. Bir yüzbaşı ve iki assubay. Planımı uygulamak için neden bir beyaz gerektiğini artık anlamaya başlıyorsun sanırım.»

Sean, «Durumun tehlikeli olduğu anlaşılıyor...» diye mırıldandı. «Bana ne istediğini söyle.»

«Zimbabve'ye geri dönmeni ve bana o Stinger füzelerini getirmeni istiyorum.»

Sean sakın sakın, «Buna karşılık?» diye sordu.

«Füzeler bana teslim edilir edilmez Miss Montero'nun bileklerindeki kelepçeyi çıkarır ve onu her zaman ziyaret edebileceğin bir yere naklederim.» China bir an durup anlamlı anlamlı güldü. «Onunla her gün ya da her akşam bir süre yalnız kalırsın.»

«Ya serbest bırakılmamız?»

China, «Evet» dedi. «Benim için bir şey yaptıktan sonra üçünüzü de serbest bırakırım. Tabii Stinger'lar geldikten sonra.»

«Neymiş o yapacağım şey?»

China ellerini havaya kaldırdı. «Teker teker, albay. Önce füzeler. Onları teslim ettikten sonra seninle anlaşmamızın son bölümünü konuşuruz.»

Sean kaşlarını çatarak çay fincanına baktı. Konuyu incelemeye çalışıyordu. Ama China onun fazla düşünmesini engelledi. «Albay, ziyan ettiğin her dakikayla Miss Montero'nun geçirdiği bu sıkıntılı süre de uzuyor. O kelepçeler gece ve gündüz bileklerinden çıkarılmayacak.

Uyurken de uyanırken de. Yemek yerken de, gerekli diğer şeyleri yaparken de. Onun için Stinger'ları benim adıma nasıl ele geçireceğini hemen planlamayı önereceğim.»

Sean ayağa kalktı. China'nın arkasındaki duvara asılı olan büyük haritaya gitti. Aslında onu incelemesine gerek yoktu. Gözlerini yumduğu an Mozambik'le Zimbabve arasındaki sınırı, oradaki her vadi ve tepeyi, arazinin, tüm özelliklerini hayalinde canlandırabilirdi. Job da gelip onun yanında durdu. İkisi de

haritaya düşünceli düşünceli baktılar. Haritada Grand Reef üssü küçük girişini bir uçak resmiyle belirtilmişti, iki arkadaş kaç kez o alandan uçakla havalanmışlardı... Kaç çıkış yapmışlardı...

Job usulca, «Sınır karakolundan yirmi kilometre ötede,» dedi. «Kamyonla on beş dakika. Ama oraya yürüyerek hiçbir zaman erişemeyiz.»

Sean haritadan dönmeden, «Bir planın olduğunu söylemiştin, General China,» dedi. «Ne düşünüyorsun? Bize taşıt sağlayabilecek misin?»

«Adamlarım bir süre önce üç Unimog kamyonunu ellerine geçirdiler. Üzerinde Zimbabwe ordusunun işaretleri var. Belgeler de gerçek. Onları sakladık.» Sean rahat bir nefes aldı.

Zenci Konuşmasını sürdürdü. «Ben sınırı Zimbabwe askerleri kılığında aşmanızı istiyorum.»

«Herhalde sınırda askeri trafik çok yoğun.»

Yerel diktatör başını salladı. «Öyle.»

«Hem benim, hem de bütün zenci askerler için Zimbabwe ordusunun üniformaları gerekli.»

Sean parmağını haritaya vurdu. «Bir tek kurşun atmadan üsse girmemiz şart.»

China, «Senin için bir İngiliz subayı üniforması buldum,» diye açıkladı. «Üniformaya uyacak belgeler de hazır.»

«Kahretsin! Onları nasıl ele geçirdin?»

«Üç ay önce Vila de Manica yakınında bir Zimbabwe koluna saldırdık. Yanlarında bir İngiliz gözlemci vardı. İki ateş arasında kaldı. Üzerinden çıkan belgelerden muhafız alaylarından birinde binbaşı olduğu anlaşıyordu. Harare'deki askeri ataşenin de yardımcısıydı.

Üniformanın üzerindeki kan lekeleri temizlendi. Elbombası parçalarının açtığı delikler büyük bir ustalıkla örüldü. Bu işi yapan terzi benim üniformamı da dikti.» China memnun memnun ceketini ince kalçalarına doğru çekti. «O üniformayı senin vücuduna uyacak biçimde değiştirir, albay. İngiliz binbaşı hemen hemen senin boyundaydı. Ama bel ve kalçası daha genişti.»

«Bir muhafız alayı...» Sean güldü. «Bilmem ama bir İngiliz ağzımı açar açmaz sömürgeli olduğumu hemen anlar.»

«Karşında sadece üssün kapılarında bekleyen Üçüncü Tugaydan nöbetçiler olacak. Onların kulaklarının aksanları ayıt edecek kadar hassas olduğunu sanmıyorum.»

Sean, «Pekâlâ,» dedi. «Belki içeri girebiliriz. Ama sonra nasıl dışarı çıkacağız?» Bu iş onu eğlendirmeye başlıyordu.

Job atıldı. «O kadar acele etme, Sean.» Hâlâ haritayı inceliyordu. «Kimse çağırmadan kapıya gidip bizi içeri almalarını bekleyemeyiz. Stinger'lar yüzünden güvenlik önlemleri iyice arttırılmıştır.»

China, «Bu doğru,» diye itiraf etti. «Ama sizin için başka iyi haberlerim var. Aslında üsse kendi adamlarımdan birini soktum. Yeğenim olur. Bizim aile çok kalabalıktır. Yeğenim gedikli erbaş ve iletişim bölümünde. Grand Reef iletişim merkezinin komutan yardımcısı.

Zimbabwe'deki komutanlıktan bir emir gelmiş gibi yapacak. Askeri ataşenin Stinger programını incelemesine izin verildiğini bildiren bir haber. O yüzden üsteki nöbetçilere sizin geleceğiniz bildirilecek. Tabii onlar da izin belgelerinizi fazla incelemeyecekler.»

Job heyecanla, «Üste adamın varsa,» dedi. «O zaman Stinger'ların nereye konduklarını

bilir.»

General China, «Evet,» diye başını salladı. «Füzeler üç numaralı hangarda. Yani soldan ikincide.»

Sean onun sözünü kesti. «Üç numaralı hangarın nerede olduğunu çok iyi biliriz.» Kaşlarını çatarak karşılaşabilecekler diğer sorunları tahmin etmeye çalıştı. «Füzelerin büyüklüklerini ağırlıklarını ve nasıl ambalajlandıklarını öğrenmemiz gerekir. Çalıştırılmalarıyla ilgili elkitapları olmalı. Herhalde Kraliyet topçu yüzbaşısının bürosundadır. O odanın yerini de bilmeliyim.» Sean bu noktaları parmaklarıyla sayıyor, China not alıyordu.

Job da kendi fikirlerini ekledi. «Şaşırtmaca yapmamız gerekiyor. Hangardan ve eğitim merkezinden iyice uzakta, sonra çevresinde bir yere saldırılması için ikinci bir tim ister. Roketler ve beyaz fosforlu elbombaları da. Bu iş için bir müfreze yeter sanırım.»

İki arkadaş sanki eski günlere dönmüşlerdi. Yine birlikte heyecanla çalışıyorlardı.

Job bir ara, «Karşımızda Üçüncü Tugayın olmasına seviniyorum,» diye homurdandı.

«Çocukların ırzlarına geçen, rahibeleri öldüren katillerin. Matabeland'daki 'temizliği' onlar yönetti. İki erkek kardeşim, büyükbabam...» Sesi öldürücü bir fısıltıya dönüştü. «Üçüncü Tugay' onların ölümlerini Antelope Madeninki eski kuyulardan birine attı.»

Sean arkadaşını uyardı. «Bu kişisel bir intikam operasyonu değil. Biz sadece o Stinger'ları istiyoruz, Job.»

Afrika'da kabileler arasındaki nefret Korsikalıların vendetta'ları kadar şiddetliydi. Job duygularının etkisinden kurtulmak için başını salladı. «Haklısın, Ama Üçüncü Tugaydan birkaç kişinin kafası da ek bir ödül sayılır.»

Sean güldü. Arkadaşını uyarmasına rağmen ZANLA'yla yeniden savaşacağı fikri onu da sevindiriyordu. On bir uzun yıl süren savaş sırasında kaç gerçekten iyi erkek ve kadını, kaç sevgili arkadaşını kaybetmişti. «Pekâlâ.» Sean şimdiyle ilgili gerçeklere döndü. «Üsse girdik. Stinger'ları da aldık. İki Unimog dolusu füze, diyelim. Ben elkitaplarını da buldum. Oradan kaçmaya hazırız. Oyalamaca taktikleri sayesinde nöbetçilerin çoğu üssün güney çevresine çekildi. Havaalanından uzağa. Şimdi oradan kaçmamız gerekiyor. Gitmemize sevinçle izin vereceklerini sanmıyorum.»

Job, «Kapıdan hızla geçeriz,» dedi. «Kamyonlardan birini barikatları devirmek için kullanırız.»

Sean, «Evet» diye başını salladı. «Sonra? Ülkeden, Umtali'deki sınır karakolunun yanından dışarı çıkamayız. O sırada bütün Zimbabve ordusu ve Frelimo'lar peşimize takılmış olur.»

İki arkadaş tekrar haritaya doğru döndüler. Sean, Umtali kentine gelmeden önce kuzeye doğru sapan yolu parmağıyla izledi. Bu yol sınıra paralel olarak uzanıyor, dağların arasından sisli doruklar ve sık ormanlı, nemli vadilerden oluşan İnganyo Milli Parkına doğru gidiyordu.

Avcı dağların arasına sıkışmış, yeşil bir üçgen olan vadilerden birine dokundu.

Ve yazıyı okudu. «Honde Vadisi.» Yol bunun ağzına kadar erişiyordu. Vadi sınıra ve Mozambik yaylalarına ulaşan bir tünel gibiydi. «St. Mary Misyonuna giden patika... Kamyonları ancak oraya kadar götürebiliriz.»

Job, «Sınır oradan sadece altı kilometre ötede,» diye belirtti.

Sean düzeltti. «Altı çetin kilometre ötede. Mozambik'e girdiğimiz zaman da kurtulmuş sayılmayız. Renamo'ların ellerindeki bölgeye girmedikçe peşimizi bırakmazlar.» General China'ya döndü. «St. Mary Misyonunda bizi taşıyıcıların beklemelerini istiyorum. Kontrolundaki topraklar nereye kadar uzanıyor?»

«Taşıyıcılar sorun değil.» China yaklaşıp iki arkadaşın arasında durdu. Haritadaki Mavonela yazılı noktaya parmağını bastı. «Bu köyde kamyonların sizi beklemelerini sağlayabilirim. Mavonela'ya vardığın an senin füzeleri bana teslim etmiş olduğumu sayarım.», Job söze karıştı. «Kırk Stinger'ı bir sıra hamala taşıtamayız. Mugabe'nin MİG'leri için kusursuz bir hedef oluştururlar. Biraz napalm işlerini bitirir.»

Sean da ekledi. «Tabii Frelimo'lar da Hint helikopterlerini gönderirler. Haklısın, Job. Hava aydınlandığı an saldırıya uğrarız.» China'ya baktı. «Mavonela'da bir tek buluşma olmaz. Bir dizi buluşma sağlayabilir misin?»

China, «Evet,» diye başını salladı. «Kamyonları Mavonela yoluna sırayla dizeriz. Her kilometrede bir, bir taşıt. Tabii hepsini kamuflaj ağıyla gizleriz. Stinger'lan da gece karanlığında alıp götürürüz.»

Sean, «Tamam,» dedi. «Şimdi zamanı hesaplayalım ve program yapalım. Bana kâğıtla kalem gerekiyor.»

General masasının çekmesini açarak ucuz bir not defteriyle bir tükenmez kalem çıkardı.

Sean'la Job çalışırken China da İngiliz üniformasını getirtti. Gerekli bot, kasket ve kemer de vardı. Sean kılığı denedi.

Ceketle pantolonunun daraltılması gerekiyordu. Botlar ise bir numara büyüktü. Avcı, «Küçük olmasın da,» dedi. «Üst üste birkaç çorap giyerim.» Sonra China'nın masaya dizdiği belgelere baktı. Ölen binbaşının sarı saçlı, tombulca bir adam olduğu anlaşılıyordu.

Yaşı elliye yakındı. Sean yüksek sesle binbaşının adını okudu. «Gavin Duffy. Fotoğrafi değiştirmen gerekecek, China.»

«Propaganda subayım bu işi halleder.»

Propaganda subayı yarı Portekizli, yarı Shangane bir melezdı. Polaroid fotoğraf makinesiyle Sean'un dört resmini çekti. Gavin Duffy'nin kimlik kartını alıp odadan çıktı.

Sean, China'ya döndü. «Şimdi baskını yapacak adamlarla konuşmak istiyorum. Komuta bende olacak. Onlara ilerde benim emirlerimi dinlemeleri gerekeceğini söylemelisin.»

China güldü. «Benimle gel, albay. Seni yeni grubunla tanıştıracam.»

Sığınaktan çıkarak nehre doğru gittiler. Avcı, «Bana Çavuş Alphonso'nun emrindeki on

kişinin yetmeyeceği kesin,» dedi. «Şaşırtmaca yapmak için üsse saldırılacak. Bunun için de en aşağı bir müfreze ister.» Kampta siren sesleri yükselirken sustu.

China, «Hint helikopterleri!» diye bağırdı. «Saklanın!» Yakındaki ağaçların arasında bir uçaksavar topu yuvası vardı. O tarafa doğru atıldı. Tabii Hint'lerin baş hedeflerinden biri olacaktı bu.

Sean telaşla etrafına bakındı. Daha az dikkati çeken bir çukur görerek o yana doğru koştu.

Çukura atlarken yaklaşan helikopterlerin ve yerdeki topların gürültüsü iyice arttı. Job, Sean'u izleyerek onun yanında çömeldi. Aynı anda yukarıda ufaktefek biri belirdi ve bir tavşan çevikliğiyle aşağıya atladı.

Sean bir an onu tanıyamadı. Zenci sevinçle, «Seni görüyorum, Bwana,» dediği zaman durumu kavrayabildi.

«Sen! Seni küçük ahmak!» Sean gözlerine inanamıyordu.

«Ben seni Chiwewe'ye geri gönderdim. Simdi burada ne işin var?»

Matatu görevini yapmış bir adam edasıyla, «Emrettiğin gibi Chiwewe'ye döndüm,» dedi. «Sonra da seni bulmak için geldim.»

Sean hayretle Matatu'ya bakakalmıştı. Sonra başını sallayarak gülmeye başladı. İz sürücü de hemen sevinçle gülümsedi. Avcı Swahili dilinde, «Seni kimse görmedi mi?» diye sordu.

«Hatları aşarak ordu karargâhına girdin ve seni kimse görmedi,, öyle mi?»

«Matatu görünmek istemezse Matatu'yu kimse göremez.»

«Ne zamandan beri buradasın?»

«Dünden beri.» Matatu özür diler gibi avcıya baktı. Kampın üzerinde dolanan helikopterleri işaret etti. «Dün o makineler saldırdığından beri. Siz nehre atladığınız zaman ben burayı seyrediyordum. Ağacı tekne gibi kullanırken sizi izledim. O zaman size katılmak istedim ama timsahları gördüm. Sonra o kötü adamlar tekneyle geldi. Shifta'lar. Sizi buraya geri getirdiler. Ben de kampı gözetleyerek bekledim.»

Sean hemen, «Beyaz kadını nereye götürdüklerini gördün mü?» diye sordu.

«Onu dün gece götürdüklerini gördüm.» Claudia iz sürücüyü pek ilgilendirmiyordu. «Ama ben seni bekledim.»

Sean, «Onu götürdükleri yeri bulabilir misin?» dedi.

«Tabii.» Matatu kızdı. «İzleri takip ederek kadını götürdükleri her yeri bulurum.»

Sean cebinden yeni not defterini çıkardı ve yukarıda hava baskını sürerken çukurun dibinde yıllardan beri ilk kez bir aşk mektubu yazmaya başladı. Küçük, ucuz kâğıdı Claudia'yı rahatlatıp neşelendirecek sözlerle doldurdu. Mektubu, «Güçlü ol,» diye bitirdi. «Bu sıkıntılar fazla sürmeyecek. Seni sevdiğimi unutma. Ne olursa olsun, sana aşığım.»

Kâğıdı koparıp dik katle katladı ve Matatu'ya verdi. «Bunu beyaz kadına götür.

Mektubun onun eline geçmesini sağla. Sonra da yanıma dön.»

Matatu mektubu belindeki beze sokarak bekledi.

Sean, «Dün gece uyuduğum deliği gördün mü?» diye sordu.

Matatu başını salladı. «Bu sabah oradan çıktığını gördüm.»

Sean, «Seninle orada buluşuruz,» dedi. «Şifta uyuduktan sonra bana gel.»

Sean başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Baskın şiddetli olmuş ama kısa sürmüştü. Motor ve top sesleri hafiflemeye başlıyordu. Etraf toz duman içindeydi. «Haydi git» Matatu bu emri yerine getirmek için heyecanla ayağa fırladı Ama Sean onun kolunu tuttu. Zencinin kolu bir çocuğunki kadar inceydi. Avcı bu kolu sevgiyle sarstı. «Seni yakalamalarına! izin verme, eski dost.»

Matatu başını salladı. Bu fikri çok gülünç bulduğu için gözlerinde neşeli bir pırıltı belirmişti.

Sonra birdenbire gözden kayboluverdi Avcıyla Job, Matatu'nun iyice uzaklaşması için birkaç dakika beklediler. Sonra da çukurdan çıktılar. China yoldan onlara doğru geldi. Müthiş öfkeliydi.

«Karargâh tehlikede. İstedikleri zaman saldırıyorlar ve biz karşılık veremiyoruz.»

Sean omzunu silkti. «Ana kuvvetini Hint'lerin erişemeyeceği bir yere çekmelisin.»

China, «Bunu yapamam,» dedi. «O zaman demiryolu kontrolümüzden çıkar, anayol sistemini Frelimo'lara bırakmış oluruz. Bu onları saldırıya davet etmek sayılır.»

Sean, «Eh,» diyerek omzunu silkti yine. «Burada kalırsanız darbeyi yersiniz.»

China ıslık gibi bir sesle, «Bana o Stinger'ları getir,» dedi. «Getir! Hem de çabucak!» Yoldan hızla indi.

Sean'la Job da onu izlediler. Nehrin kıyısında kırk gerilla onları bekliyorlardı. Avcı, Çavuş Alphonso'yla diğer Shangane'lerin ilk sırada olduklarını gördü. Çavuş, General China'yı selamladı.

China, Shangane dilinde konuşmaya başladı. «Size özel bir görev veriyorum. Bundan sonra bu beyaz subaydan emir alacaksınız.» Yanında duran Sean'u işaret etti. «Onun emirlerini harfi harfine yerine getireceksiniz. Bunu yapmadığınız takdirde başınıza neler geleceğini biliyorsunuz sanırım.» Sean'a döndü. «Devam et, albay.»

Oradan ayrıldı.

Sean dikkatini yeni grubuna verdi. Karşısındakilerin hepsinin de iyi birer asker olduğu belliydi. «Hep birlikte gübre yiyen o Frelimo'ların canına okuyacağız,» dedi. Ön sırada duran Çavuş Alphonso kurt gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

Claudia'yı çok uzun bir yürüyüşten sonra küçük, kulübemsi bir yere kapatmışlardı. Ayağa kalktığı zaman başı tavana çarpıyordu. Pek pis bir yerdi burası. Elleri hâlâ kelepçeli olan

Claudia bitkin haldeydi. Üstelik parmakları da uyuşmuştu. Bu pis kokulu yerde yılan ve örümceklerden hiç korkmayan kızı ürperten bir yaratık vardı. İri bir fare. Rahatça dolaşıyordu bu pis hayvan... Claudia elleri kelepçeli olduğu için su içmek ve mısır bulamacı yemekte zorluk çekiyordu. Sonunda yemeği ve suyu o iri pis fare bitirdi. Claudia da bitkin bitkin dizüstü çöktü. «Ah, Tanrım, bu işkenceye çabuk son ver. Artık dayanamayacağım.»

Yana doğru devrilerek toprak zeminde yattı. Titriyor ve usulca hıçkırıyordu. Sonunda uyuyakaldı.

Claudia bir şeyin saçlarını çekiştirmesiyle uyandı. Kulağının yakınında bir yerden acayip, gıcırtya benzeyen bir ses geliyordu. Hâlâ uyku sersemi olan kız ancak birkaç saniye sonra ne olduğunu anladı. Ve müthiş bir korkuyla sarsıldı. Fare yuvasına döşemek için iri dişleriyle saçlarını koparıyordu. Claudia duyduğu dehşetle felce uğradı. Sonra da bunun yerini büyük bir öfke aldı. Çevik bir hareketle ayağa fırlayarak o iğrenç yaratığı yakalamaya çalıştı.

Hayvanı amansızca hücrelerinde kovaladı, sonunda fareyi kapının yanında kısıtıp ayaklarının altında ezdi. Sonra gerileyerek titreye titreye bir köşeye büzüldü.

Ama bu titremesinin nedeni dehşet değildi. «Şimdiye kadar hiçbir canlıyı öldürmedim, diye düşünüyor ve kendine şaşıyordu. Doğasının böyle gizli, vahşice bir yanı olduğundan o zamana kadar hiç kuşkulananmamıştı. Öldürme isteği uyandıran öfkeyi de hissetmemişti hiç.

O tanıdık suç ve tiksinti duygularıyla sarsılmayı bekledi ama onun yerine kendini daha güçlü hissetti. Sanki büyük bir sınavdan geçmiş, ilerdeki çetin ve tehlikeli günlere dayanabilecek hale gelmişti. «Bir daha kendimi bırakıvermeyeceğim,» diye fısıldadı. «Gerekirse savaşacak ve öldüreceğim. Ve yaşayacağım!»

Claudia o sabah kadın gardiyan geldiği zaman ona kelepçelerini çıkarmasını emretti. Zenci onun bu isteğini hemen yerine getirdi. Farenin ölüsünü görmüştü ve kıza karşı takdir duyduğu anlaşılıyordu. Claudia mısır bulamacını iştahla yiyerek su da içti. Sonra onu kulübeciğin önündeki açıklığa çıkararak yalnız bıraktılar.

Claudia etrafına bakındı. Kaçabilip kaçamayacağını anlamaya çalışıyordu. Ama açıklığın etrafındaki kazıklar çok yüksekti. Dip taraftan gelen hafif ısıklı duyararak durakladı. Sean'la avcılarının kullandıkları işaretlerdendi bu. Hemen kazıklara yaklaşıp bir deliğe gözünü uydurdu. Çok iyi hatırladığı bir ses, «Jambo, memsahib,» dedi.

Claudia, «Matatu,» diye inledi.

İz sürücü bildiği tek İngilizce cümlecik söyledi. «Küçük ahmak!» Claudia rahatladı. Umut ve neşeye gülmemek için kendini zor tuttu.

Sonra, «Ah, Matatu, seni çok seviyorum,» dedi. Zenci kazıkların arasından katlanmış bir kâğıdı uzattı. Sonra da ortadan kayboluverdi.

Claudia çaresizce fısıldadı. «Matatu...» Ama iz sürücü çoktan uzaklaşmıştı.

Aynı anda zenci gardiyan ona seslendi. Claudia'yı yine o küçük kulübeye sokarak bileklerine kelepçeyi taktı. Bu, kıza eskisinden daha da kötü geldi.

Zenci kadın hücreden çıkar çıkmaz Claudia, Sean'un mektubunu aceleyle tıktığı cebinden çıkardı. Yine şişmeye başlayan parmaklarıyla kâğıdı açtı, ağır ağır okudu.

Son satırlara geldiği sırada yaşlar yanaklarından akıyordu. «Seni sevdiğimi unutma. Ne olursa olsun sana aşığım.» Claudia, «Senin için güçlü olacağım,» diye fısıldadı. «Söz veriyorum. Ben de seni seviyorum.»

Sean adamlarıyla planlar üzerinde çalıştıktan sonra China' nın yanına gitti. Zencinin surati iyice asılmıştı. «Gece Grand Reef üssündeki ajanımdan bir mesaj aldım. Ancak acil durumlarda benimle bağlantı kurar. Çok tehlikeli çünkü. Şimdi de acil bir durum var.

Stinger sistemiyle ilgili eğitim sona ermiş. Ve Stinger'ların önümüzdeki yetmiş iki saatlik sürede Gran Reef'ten gönderilmesi emredilmiş. Hareket saati taşıtların durumuna göre değişecekmiş.»

Sean usulca ısıklık çaldı. «Yetmiş iki saat. O halde bu işi başaramayacağız.»

«Albay, sana sadece şunu söyleyeceğim. Başarırsan iyi olur. Başaramazsan benim için hiçbir değer kalmaz ve ben de eski günleri düşünmeye başlarım.» China anlamlı anlamlı kulağına dokundu. «Ancak bütün haberler de kötü sayılmaz, albay. Ajanım seninle Umtali'de buluşacak. Stinger'ların bulunduğu yer hakkında etraflıca bilgi verecek. Konferans salonu ve elkitapları konusunda da. Kapıdaki nöbetçiler onu çok iyi tanıyorlar. İçeri girmene yardım edecek ve seni eğitim merkezine götürecek.»

Sean, «Eh, bu da bir şeydir,» diye söylendi. «Onunla nerede buluşacağım?»

«Umtali'de bir gece kulübü var. 'Yıldız Yağmuru.' Pezoların ve fahişelerin toplanma yeri orası. Ajanım her gece sekizden on ikiye kadar kulüpte seni bekleyecek. Alphonso Yıldız Yağmuru'nun yerini biliyor. Seni oraya götürür.»

«Ajanını nasıl tanıyacağım?»

China, «Arkasındaki tişörtün göğsünde o çizgi roman kahramanının resmi .olacak,» dedi.

«Süpermen'in. Ajanımın adı Cuthberh.»

Sean acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu. «Başıma böyle şeyler geldiğine inanamıyorum. Superman ve Cuthbert!» Durdu, sonra ekledi. «Buradan şimdi ayrılırsak Unimog kamyonlarının saklı oldukları yere ne zaman erişiriz.»

«Yarın öğleden önce.»

Sean, «Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?» diye sordu. China, «Hayır,» der gibi başını sallayınca da ayağa kalktı. AKM saldırı tüfeğini omzuna asarak küçük branda bezinden yapılmış çantayı aldı. İçinde ölmüş olan binbaşının üniformasıyla kendi kişisel eşyaları vardı.

Askerlerin taşıdıkları yük bir hayli ağır olduğundan koşmaları imkânsızdı. Ama Çavuş Alphonso yine de hızlı bir tempo tutturdu. Gece durmadan yürüdüler. İki saatte bir, on dakika mola veriyorlardı. Şafak sökerken hemen hemen altmış kilometre yol almışlardı.

Sabah mola verildiği zaman Sean öne doğru giderek Alphonso'yla Job'un arasına oturdu.

«Kamyonlar daha ne kadar ötede?»

Alphonso, «İyi ilerledik,» diyerek işaret etti. «Kamyonlar o vadide.»

Aynı anda turbolar ve dönen pervanelerin gürültüsünü duydular.

Gözleri çok keskin olan Job, «İşte!» diye işaret etti.

Sonra Sean da helikopterleri gördü. «Hint'ler.»

Alphonso adamları uyardı. «Saklanın!» Gerillalar ağaçların aralarına girdiler.

Sean, Renamo'ların depolarından aldığı Rus dürbünüyle bakıyordu. İlk kez bir Hint'i iyice inceleme fırsatını bulmuştu. «Tanrım! Ne biçimsiz şeyler bunlar!»

Dört helikopter bir kilometre kadar doğularından geçerek kuzeye doğru gittiler.

Job adamları toplayıp tekrar yola çıkmak için ayağa kalkarken, «General China'ya kahvaltıda gösteri var,» diye mırıldandı.

Yeniden yürümeye başladılar. Bütün gece yol almış olmalarına rağmen Renamo'ların temposu hiç ağırlaşmıyordu. Alphonso'nun adamlarının kondüsyonları ve iyi eğitilmiş olmaları Sean'u etkiledi. Kendi kendine, Scout'lar kadar iyiler hemen hemen, dedi. Sonra da güldü. Hiç kimse o kadar iyi olmaz.

Sean birkaç kez artçıların yanına giderek onların izleri dikkatle silip Bilmediklerine baktı.

Artık bir Frelimo devriyesiyle karşılaşmaları tehlikesi vardı. Yine bir ara yerleri incelerken birdenbire yalnız olmadığını fark etti. Tam silahını omzundan indirip kendini yere atarken biri otların arasında muzipçe kıkır kıkır güldü.

Sean öfkeyle, «Sana kaç defa bana böyle usulca yaklaşmamamı söyledim.» diye fısıldadı.

Matatu başını otların arasından çıkarıp mutlu mutlu güldü. «Sen artık yaşılanıyorsun, Bwama'm. Haberin olmadan çoraplarınla botlarını çalabilirdim.»

«Ben de o kara kabaetlerini kurşunla delik deşik edebilirdim. Mem'i buldun mu?»

Matatu başını salladı, sırtışı da biraz silindi.

«Nerede?»

«Nehrin yukarısında, yarım günlük yolda. Başka birçok kadınla birlikte hücrelere kapatılmış.»

«İyi mi?»

Matatu durakladı. Sean'u sevindirecek bir söz söylemek istiyordu ama gerçek de gerçektir.

«Onu yarısı yere gömülü küçük bir hücreye kapatmışlar. Kollarında, bacaklarında izler var. Ama beni görünce güldü.»

«Ona kâğıdı verdin mi?»

«Ndîo. Kâğıdı cebine sakladı.»

«Seni kimse görmedi ya?»

Matatu bu soruya cevap vermeye tenezzül etmedi. Sean da güldü. «Biliyorum. Matatu istemedikçe kimse Matatu'yu göremez...» Ansızın sustu. O da, iz sürücü de başlarını kaldırarak gökyüzüne baktılar. Uzaklardan yine o tanıdık uğultu geliyordu.

Sean, «Hint helikopterleri,» diye mırıldandı. «Renamo hatlarını altüst ettikten sonra dönüyorlar... Aslında fazla uzağa gidemezler. Üsleri yakında bir yerde olmalı.» Düşünceli bir tavırla iz sürücüye baktı. «Matatu, şu indeki'ler, onların nereden geldiklerini bulabilir misin? Nereye döndüklerini?»

Zenci güvenle, «Matatu her şeyi izleyebilir,» diye övündü. «İnsan, hayvan ya da indeki'yi.»

Sean emretti. «Haydi, git öyleyse. O yeri bul. Orada pek çok kamyon ve beyaz adam olacak. Tabii sürüyle nöbetçi de. Seni yakalamalarına izin verme.»

Matatu alındı. Sean zencinin omzunu sevgiyle sıktı. «O yeri bulduğun zaman Pungiwe nehrinin kıyısına, General China'nın kampına gel. Ben seni orada bekleyeceğim.»

Matatu hemen belindeki örtüyü düzelterek, «Tekrar buluşuncaya kadar barış içinde git, Bwana,» dedi.

Sean güneye doğru koşmaya başlayan adamın arkasından seslendi. «Barış içinde git, Matatu.» Sonra da hızla ilerleyerek Alphonso'nun koluna yetişti. Kafasının içinde Matatu'nun Claudia'yla ilgili sözleri yankılanıyordu. «Onu yarısı yere gömülü küçük bir hücreye kapatmışlar. Kollarında, bacaklarında izler var.» Bu sözler öfkesini ve kararlılığını arttırıyordu. Dayan, sevgilim.

Dişini sık. Seni gelip alacağım... Hem de yakında. Böylece hem Claudia'ya. hem de kendine söz vermiş .oluyordu.

Renamo'lar kamyonları bir dağın yamacındaki büyük bir mağaraya saklamışlardı. Sean gözlerine inanamadı. «Onları içeri nasıl soktunuz?»

Alphonso açıkladı. «İttik, hatta taşıdık.»

Sean, «Tekrar dışarı çıkarabileceğimizi umarım,» diye mırıldandı.

Çavuşla taşıtları teker teker incelediler. Kamyonlar toz içinde olmakta birlikte çalışır durumdaydılar. Sean motorları çakıştırdı. Sonra da gerillaların yardımıyla onları mağaradan çıkararak nehrin kıyısına indirdiler.

Sean, Alphonso'ya, «Adamlarına söyle, artık üniformalarını değiştirsinler,» diye emretti.

«Diğer eşyalarını mağarada bıraksınlar.»

Gerillalar gülerek şakalaşarak, Renamo'lara özgü kaplan çizgili kıyafetlerini çıkardılar.

Onun yerine Zimbabwe ordusunun İngilizlerinkinden kopya edilmiş olan üniformalarını giydiler.

Sean o sırada yine kamyonları inceledi. Her Unimog'un torpido gözünde taşıtların orduya ait olduğunu gösteren belgeler vardı. Job'a, «Onları göstermek zorunda kalmayacağımızı umarım,» dedi. «Herhalde bu kamyonları kayıp ya da çalıntı taşıtlar listesine yazdırmışlardır.» Yakıt depolarını kontrol etti. «Grand Reef'e gidip dönmemize yetecek kadar benzin var. Ama işte o kadar.»

Sean kamyonların ön ve yan camlarının temizlenmesini, ama çamur ve toz içindeki karoserlerin öyle bırakılmalarını istedi. Böylece uzaklara yapılan bir saldırıdan dönen devriyelere benzeyeceklerdi. Ayrıca askeri işaretler ve numaralar da yarı gizlenmiş olacaktı.

Sean'la Job kılık değiştirmiş olan Renamo'ları iyice inceledikten sonra kervan yola çıktı.

Farlarını söndürmüş olan kamyonlar anayola doğru ilerliyorlardı. Arkasında İngiliz binbaşısının üniforması olan Sean, taşıtı kullanan Job'un gerisinde yere oturmuştu. Yer dar olduğu için çok rahatsızdı ve birkaç saat sonra her yerinin ağrımaya başlayacağını biliyordu. Ama böylece dışardan bakanlar onu göremeyeceklerdi ve Job'la rahatça konuşabiliyordu.

Kamyonlar ana karayoluna erişir erişmez farlarını yaktılar ve hızlarını da azalttılar.

Aralarında kurallara uygun olarak yüzer metrelik mesafeler bulunmasına da Özellikle dikkat ettiler. Onları gören, yine mekanize bir Zimbabwe devriyesiyle karşılaştığını sanacaktı.

Job omzunun üzerinden, «Şu ana kadar her şey yolunda gitti,» dedi.

«Saat kaç?»

«Sekizi yedi geçiyor.»

«Çok güzel. Sınırı biraz geçe ulaşacağız. Tam görevlilerin nöbeti devretmeyi düşündükleri bir sırada.»

Sınır yüz kilometre ötedeydi ama oturduğu yerde pek rahatsız olan Sean'a yol çok daha uzunmuş gibi geldi.

Sonunda Job, «Muşambanın altına gir,» diye seslendi. «Sınır karakolu ilerde.»

«Aman neyse...» Kamyon ağırlaşır ve yukardaki projektörler içini aydınlatırken, Sean iyice yere yapışarak muşambayı üzerine çekti.

Job kamyonu durdurup kapıyı açtı. Aşağıya atlarken usulca, «Bana şans dile,» diye fısıldadı.

İkisi de nelerle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı. Herhalde demiryolunu koruyan birliklerin yer değiştirmeleri için sınır formaliteleri gevşetilmisti. Ama gözünden hiçbir şey kaçmayan bir sınır nöbetçisi ya da unuttukları bir ayrıntı başlarına dert açabilirdi.

Bir terslik olursa Job yanındaki düdüğü bir kez uzun uzun çalacaktı. O zaman ateş

açarak kurtulmaya çalışacaklardı. Bütün tüfek ve roketatarlar hazırды. RPD makineli tüfeklerinin başında da gerillalar vardı.

Dakikalar geçerken Sean'un sinirleri de iyice gerildi. Her an Job'un düdüğünün tiz sesini, bağırışmaları ve silah gürültüsünü duymayı bekliyordu.

Sonunda çakıllar hışırdadı. Job'la bir yabancı konuşarak kamyonu yaklaştılar... Taşıtın iki kapısı birden açıldı. Job'la öbür adam kamyonu bindiler. Sean olduğu yerde iyice büzülmeye çalıştı.

Job, Shona dilinde kayıtsızca, «Seni nerede bırakmamı istiyorsun?» diye sordu.

Ona yabancı bir ses cevap verdi. «Kentın hemen sınırında. Sana yeri söylerim.»

Sean başını birazcık döndürüp iki koltuğun arasındaki açıklıktan baktı. Yabancıнын arkasında lacivert şayaktan yapılmış gümrük müfettişi üniforması vardı. Avcı dehşetle Job'un nöbeti devretmiş olan bir gümrük görevlisini Umtali'ye götürdüğünü anladı.

Kamyon ilerledi. Gümrükçü yan camdan engeldeki nöbetçilere, «Tamam,» diye seslendi. «Açın.» Taşıt hızlanırken Sean ilerde kaldırılmış olan engeli gördü ve zaferle gülmemek için kendini zor tuttu.

Unimog'un arkasındaki gerillalara da aynı pervasızlık geçmişti anlaşılan. Taşıt konvoyu tepeden Umtali'ye doğru inerken şarkı söyleyip durdular. Job ise gümrük müfettişiyle Yıldız Yağmuru kulübünden söz ediyor, bardaki kızlarla geçirilecek kısa bir sürenin kaç geleceğini soruyordu.

Job müfettişi kentin hemen dışında bırakırken adam, «Klübün barmeni Bodo'ya benim arkadaşım olduğunu söyle,» diye önerdi. «O senin için fiyatı indirtir. Ayrıca sana hangi kızların ecelsoğukluğu olduğunu, hangilerininse temiz sayılacağını söyler.»

Kamyon tekrar hareket ettiğinde Sean sürünerek gizlendiği yerden çıktı. Rahat bir nefes alarak Job'un yanındaki koltuğa çöktü. «Kahretsin,» diye yakındı. «Ne biçim oyundu bu? Senin yüzünden neredeyse fıtık olacaktım.»

Job güldü. «Gümrük bölümünün patronuyla dost olursan sana önemli biriymişin gibi davranırlar. Sınırdaki nöbetçilerin bizi nasıl selamladıklarını görmeliydin!»

«Şu gece kulübü neredeymiş?»

«Pek uzakta değil. On bire doğru orada oluruz.»

Bir süre sessizce ilerlediler. Sean o sırada vereceği emirleri tasarladı. Sonra Job kamyonu loş ışıkların aydınlattığı bir sokağa sokup kontağı kapattı. Sean yan aynadan diğer iki Unimog'un da arkalarında durarak farlarını söndürdüklerini gördü.

Job, «İşte yine evimize döndük,» dedi gülerek. «Çok da kolay oldu.»

Sean başını salladı. «Evet, evimize döndük. Ve sen artık evde kalacaksın.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Job dönüp düşünceli bir tavırla ona baktı. «Ne demek istiyorsun?»

«Bu bizim için yolun sonu. Job. Grand Reef'e gelmeyeceksin, Stinger'Iarı

kaçırmayacaksın ve Mozambik'e de kesinlikle benimle dönmeyeceksin!»

Job, «Beni kovuyor musun?» diye sordu.

«Evet, ahbap. İşine son veriyorum. Artık işime yaramazsın.» Sean cebinden küçük bir deste Zimbabve parası çıkardı. China'nın verdiği masraf parasının bir bölümüydü. Parayı Job'a uzattı. «Elinden geldiğince çabuk o üniformayı arkandan çıkar. Seni o kılıkta yakalarlarsa hemen vururlar. İlk kalkan trene binip Harare'ye dön. Büroya giderek Reema'yla konuş. Onda dört bin doların var. Ücret ve primlerin. Capo Monterro'nun avukatları bize yarım milyonu ödeyinceye kadar bu para seni idare eder. Avukatlarım o işle ilgileniyorlar. O paranın yarısı senin...»

Job arkadaşının uzattığı paraya bakmadı bile. Usulca, «31 numaralı tepedeki o günü 'hatırlıyor musun?» dedi.

«Kahretsin! Bana böyle acıklı hikâyeler anlatma, Job!»

Zenci, «Beni kurtarmak için geri dönmüştün,» diye anımsattı.

«Çünkü bazen budala gibi davranırım.»

Job, «Ben de öyle,» diyerek gülümsedi. «Bazen benden daha ahmağı bulunamaz.»

«Dinle, Job. Bu artık senin shauri'n değil. Bu işten bir çıkarın da olmayacak. Onun için bu işi burada bırak. Köyüne dön ve Capo'nun dolarlarıyla kendine iki genç ve güzel eş daha satın al. Güneşte otur ve bol bol bira iç.»

«Seninki fena bir deneme değildi, Sean. Ama korkarım etkili olmadı. Ben de seninle birlikte geri döneceğim.»

«Sana emrediyorum.»

«Ben de bu emre uymayı reddediyorum. Onun için hemen savaş divanını topla.»

Sean gülererek başını salladı. «O benim kadını. O yüzden hayatımı Claudia uğruna tehlikeye atabilirim.»

Job, «Sana yirmi yıldan beri dadılık ediyorum,» diyerek kamyonun kapısını açtı. «Şimdi bundan vazgeçecek değilim. Haydi artık gidip Supermen kılığındaki Cuthbert'i bulalım.»

Sean kasketiyle ceketini taşıtta bıraktı. Öyle bayağı bir gece kulübünde ünlü bir alayın kılığı tuhaf karşılanırdı. Yıldız Yağmuru pencereleri siyah perdelerle kapatılmış ambar gibi bir yerdi. Daha uzaktan müziği duydu. Yeni Afrika cazının ipnotize edici, tekrarlı temposunu.

Kadınlar kapının önüne toplanmışlardı. Işıқта elbiseleri kelebek kanatları kadar renkli gözüküyordu. Saçları Afro biçimiydi. Ya da onları Rastafari'lerin o korkutucu saçları gibi boncuklarla örmüşlerdi. Allıkları ve mor dudak boylarıyla yüzleri birer ölü maskesine benziyordu. Gözkapakları iguana'ları gibi yanar dönerli yeşildi.

Kadınlar hemen Job'la Sean'un etrafını sararak kediler gibi onlara süründüler. «Haydi beni içeri sok, delikanlım,» diye yalvarıyorlardı. «İçeri girmem için bana beş dolar ver, hayatım. Seninle dans eder, her istediğini yaparım.»

«Haydi, beyazcığım.» Vücudu henüz gelişmemiş bir çocuk Sean'u kolundan yakaladı.

Arkasına ucuz naylondan parlak bir elbise giymişti. Yüzü son derecede masum, buna karşılık gözleri yaşlı ve yorgundu. «Beni içeri sok. O zaman sana şimdiye kadar görmediğin bir şey veririm.»

«Bana şimdiye kadar görmediğim neyi verebilirsin, hayatım? AİDS mi?»

Avcıyla Job hışırtılı naylon eteklikler ve ucuz parfümden oluşan bulutların arasından geçerek kapıya gittiler ve içeri girmek için beşer dolar verdiler. Kapıcı giriş bileti vermek yerine bileklerine silinmez boyayla birer damga bastı. İki arkadaş siyah perdeyi yana çekerek salona girdiler. Müzik insanı sersem edecek gibiydi. Işıklar dönüyordu. Dans pisti sanki bir tek ilkel organizmaya dönüşmüş gibi dalgalanıyordu.

Sean, Job'un kulağına, «Bar nerede?» diye bağırdı.

«Ben de buranın yabancısıyım.» Job onu kolundan tuttu. İki arkadaş sallanan müşterilerin arasından geçerek bara eriştiler.

Job bağırdı. «Viski içip kendini tehlikeye atma! Bira kutusunu da gözlerinin önünde açmalarını iste.»

Sean'la Job barın bir köşesine sıkışarak biralarını doğrudan doğruya kutulardan içtiler.

Müşteriler arasında birkaç beyaz vardı. Diğerleri üniformalı siyah askerlerdi. O yüzden Sean'la Job dikkati çekmiyorlardı.

«Superman tişörtlü Cuthbert, neredesin sen?» Sean fazla ısrarcı bar kızlarından birini itti.

«Onu burada imkânı yok bulamayız.»

Job, «Barmenlerden birine sor,» diye önerdi.

«Aferin sana! İyi düşündün.» Sean uzanarak barmenlerden birini gömleğinin önünden yakaladı. Adamın cebine bir beş dolar atarak sorusunu onun kulağına bağırdı.

Barmen de gülerek bağırdı. «Bekle! Ben onu bulurum!»

İki arkadaş on dakika sonra Cuthbert'in barın önündeki kalabalığı yarararak onlara doğru geldiğini gördüler. Ufaktefek, sıska bir adamdı. Supermen tişörtü de ona göre iki numara büyüktü.

Sean adamı, «Hey Cuthbert,» diye karşıladı. «Sana hiç Sammy Davis Jr.'a benzediğini söyleyen oldu mu?»

«Hem de kaç kişi söyledi, ahbap.» Cuthbert bu sözlerden memnun olmuştu. Onun da kendini zenci yıldızla benzettiği anlaşıyordu.

«Amcan sevgilerini yolladı.» Sean. Cuthbert'le el sıkışırken ekledi. «Konuşmak için başka bir yere gidebilir miyiz?»

Cuthbert, «Konuşmak için en uygun yer burası,» diye cevap verdi. «Söylediklerini başkası duyamaz. Bana bir bira söyle. Boğazım kupkuruyken konuşamam.»

Cuthbert biranın yarısını bir nefeste içti. «Buraya dün gece gelmeniz gerekiyordu. Ne

oldu?»

«Ancak yola çıkabildik.»

«Dün gece burada olmalıydınız. O zaman iş çok kolaylaşırdı. Bu gece... şey... bu gece farklı.»

Sean'un yüreğine indi. «Ne değişti ki?»

Cuthbert, «Her şey değişti,» dedi. «Hercules beşte geldi. Malları almak için tabii.»

Sean endişeyle, «Hercules gitti mi?» diye sordu.

«Kesin olarak bilmiyorum. Ben saat sekizde üstten ayrıldığım sırada oradaydı. Üç numaralı hangarın önünde bekliyordu. Belki hâlâ üste. belki de çoktan gitti. Kim bilir?»

Sean, «Ah, çok teşekkür ederim,» dedi. «Bu bilgi pek işe yarayacak.»

«Hepsi bu kadar değil, ahbap.» Cuthbert'in kötü haberler vermekten hoşlandığı belliydi.

«Onu da açıkla bakalım, Cuthbert.»

«Hercules'le Harare'den Beşinci Tugaydan paraşütçü-komandalar geldi. Beşinci Tugaydakiler çok sert herifler, arkadaşım.»

Sean, «Cuthbert galiba sen televizyondaki 'Miami Vice' dizisini fazla seyrettin,» diye suçladı.

Ama endişelenmişti. Beşinci Tugay Zimbabwe'nin «seçkin» gücü sayılıyordu. «Amcan, bizi üsse sokacağını söyledi. Kapıdan geçireceğini.»

Cuthbert telaşla, «İmkânsız, ahbap,» diye bağırdı. «O Beşinci Tugaydan azıllar oradayken bunu yapamam.»

«O zaman amcan sana fena halde kızar, Cuthbert. O da az azılı değil, ahbap. China Amca da sert bir herif.»

Cuthbert endişelendi. «Sizin için giriş iznini sağladım. İçeri girmekte zorluk çekmeyeceksiniz. Nöbetçiler sizi bekliyorlar. Bana ihtiyacınız yok ki, ahbap. Boşuna kendimi tehlikeye neden atayım? Yersiz olur bu.»

«İzin belgesi sende mi?»

«Evet. Parolayı da öğrendim. Bir sorun çıkmayacak.»

«Haydi, gidelim.» Sean, Job'u kolundan tutarak kapıya doğru götürdü. «O Hercules her an havalanabilir.»

Cuthbert onlarla birlikte telaşla üç kamyonun beklediği yere doğru gitti. «İşte geçiş izni.»

Sean'a plastik kaplı bir kartı uzattı. Üzerinde kartı taşıyana öncelik tanınması gerektiğini belirten kırmızı bir haç işareti vardı. «Parola bir numara: elli yedi. Cevap da: Samora Maöhel. İzin belgesini göster ve defteri imzala. Bu iş bu kadar basit, ahbap.»

«Amcana bizimle gelmekten kaçındığını söyleyeceğim.»

«Lütfen beni zor duruma düşürme. Boş yere yakalanmama ne gerek var? Ölüm değil

dirim amcamın işine yarar.»

«Cuthbert, sen iletişim bürosunda ziyan oluyorsun. Televizyona çıkmalısın.» Sean adamla el sıkıştı. Sonra da koşarak kulübe dönen zencinin arkasından baktı.

Job'la kamyonu bindiler. Sean ceketini giyerek kasketi bir kaşının üzerine doğru eğdi. Job, «Ne yapacağız?» diye sordu.

«Grand Reef'teki üç numaralı ambar anayoldan iyice gözükyor. Karayolundan çıkacağız. Hercules hâlâ oradaysa içeri gireceğiz. Değilse, geldiğimiz yoldan döneceğiz.»

«Beşinci Tugay ne olacak?»

Sean, «O eski köpeklerden bir avuç,» dedi. «Eskiden onlardan korkmazdın. Şimdi değişen ne var?»

Job ona yan yan bakarak güldü. «Laf olsun diye sordum. Alphonso'ya onlardan söz etmek istiyor musun?»

Sean, «Alphonso'nun bilmediği şeyler başını ağrıtmaz,» dedi. «Biz yolumuza gidelim.»

Üç kamyon uykuya dalmış olan Umtali kentinden ağır ağır çıktı. Yollar boştu ama Job yine de dikkatle trafik ışıklarına uydu.

Karayoluna geldikleri zaman Sean saatine baktı. «On biri yirmi geçiyor.»

Aynı anda arabanın farları yolun yanındaki levhayı aydınlattı. «Grand Reef Askeri Üssü on beş kilometre.»

Sean o tanıdık belirtiyi hissetti. Mide kasları büzüldü, soluğu kesildi. Bu yüzden kendini zorlayarak derin derin, ağır ağır soluk almaya başladı. Her harekâttan önce böyle olurdu.

Bir yokuşu çıktılar ve Job usulca, «İşte orada,» diye mırıldandı.

Havaalanı iyice aydınlatılmıştı. Ve bembeyaz Hercules üç kilometre öteden bile dev gibi gözükyordu.

Sean, «Kamyonu kenara çek,» diye emretti. Job onun bu isteğini yerine getirdi. Diğer kamyonlar da onları izlediler. Hepsi de farlarını söndürmüşlerdi. Avcı etrafa çöken derin sessizlikte usulca ekledi. «Demek Hercules hâlâ burada. İçeri gireceğiz.»

Job başını salladı. «Evet. Bu işi yapalım.»

Sean taşıttan atlayarak ikinci kamyonu doğru gitti. O sırada Çavuş Alphonso da kamyonundan iniyordu. Sean, «Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, çavuş,» dedi. «Yerlerinizi almanız için size kırk beş dakika vereceğim. Ondan sonra şaşırtmaca için on dakika ateş edeceksiniz.»

«İlk plana göre yirmi dakika ateş edilecekti.»

Sean, «Plan değişti,» diye açıkladı. «Başlangıçta sandığımızdan daha güçlü bir karşılık verileceği anlaşılıyor. On dakika ateş edin, sonra buradan hemen hızla uzaklaşın. Doğruca St. Mary Misyonuna gidin... Onlara olanca gücünüzle saldırıp sonra da kaçacaksınız.

Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

Sean, «Haydi,» dedi. Alphonso tekrar kamyonu atladi. Açık pencereden Sean'a selam vererek neşeyle güldü.

Avcı usulca, «Başarılar...» diye fısıldarken kamyon hareket ederek ilerledi. Sean saatine baktı. Sonra da Job'un yanına döndü. Dürbünle üç numaralı hangarı incelemeye başladı.

Arkasında çatallı kaldırıcı olan bir kamyon üç numaralı hangardan çıktı. Çatal kollarında uzun beyaz sandıklar vardı.

Sean, «Stinger'ları uçağa yüklüyorlar,» dedi. Job olduğu yerde doğruldu. Avcı saatine bir göz atarak, «Haydi, Alphonso, haydi,» dedi. Ama Alphonso yalancı saldırıyı başlatmak için gideli ancak beş dakika olmuştu.

İki arkadaş çatallı kaldırıcının iki kez daha uçağa Stinger taşıdığını gördüler. Sonra taşıt döndü ve hangarın dibine doğru gitti.

Sean, «Yükleme tamamlandı,» diye fısıldayarak yine saatini kontrol etti. «Yedi dakika var.»

Job silah kılıfını açarak 7.62 Tokarev tabancasını çıkardı. Silahı kontrol ettikten sonra tekrar kılıfına soktu.

Sean dürbünle bakarken uçağın yükleme bölümünde çalışan adamların aşağıya indiklerini gördü. İçlerinden üçü beyazdı. Sean onlardan ikisinin pilot, diğerinin de Kraliyet Topçu Alayından gelen eğitmen olduğunu tahmin etti. Sonra, «Haydi,» dedi.

Job motoru çalıştırdı. Avcı, «Alandaki projektörlere ateş ederek onları söndürmeliyiz,» diye komut verdi. «Kamyonu o ışıktaki yükleyemeyiz. Özellikle Beşinci Tugayın nefesini ensemizde hissederek.» Yine gözlerini saatine dikmişti. «Tamam, Job. Haydi bakalım!»

Yokuştan inerek üssün ana kapısına gittiler. İzin belgesi sayesinde içeri girmeleri çok kolay oldu. Sean, «Cuthbert'in dediği gibi oldu,» diye fısıldadı. «Her şey yolunda gitti. Şimdi yönetim binasına doğru git ama oraya yaklaşırken kontrol kulesinin arkasına gir.»

Job sürat kısıtlamasına uyararak ağır ağır ilerledi. Sean, «Şimdi,» dedi. «Üç numaralı hangarın arkasında dur.» Taşıttan inerken etrafına bakındı. İkinci kamyon da gelip birincinin yanında durdu. Savaş üniformalı, silahlı gerillalar iki taşıtın arkasından yere atladılar.

Hangarda sadece dipte bir tek küçük uçak vardı. Turuncu tulumlar giymiş olan çatallı kaldırıcı operatörüyle iki hamal kapıya doğru geliyorlardı. Sean'u karşılarında görünce şaşırdılar. Avcı, «Onları etkisiz hale getirin,» dedi. Diğerleri bu emri yerine getirirlerken, adamların omuzlarının üzerinden ileriye doğru baktı. Dipte camlı bölmeler vardı. Bunlardan birinin ışığı yanıyordu. Sean mavi Kraliyet Hava Kuvvetleri tulumu giymiş olan? pilotlardan birinin kafasını gördü. Adamın arkası ona dönüktü. Sean'un göremediği biriyle konuşarak elleriyle işaretler yapıyordu.

O arada üç turuncu tulumlu yüzükoyun yere yatırılmışlar ve AKM'lerin namluları da

enselerine dayanmıştı. Bu iş çabucak ve sessizce yapılmıştı.

Sean tabancasını çekerek bölmenin kapısına koştu. İki adam, pilot ve Kraliyet Topçu Alayından yüzbaşı karşılıklı eski iki koltukta oturuyorlardı. Daha yüksek rütbeli olan diğer pilot ise masanın başındaydı. Üçü de hayretle Sean'a bakakaldılar.

Avcı usulca, «Bu bir komando baskını,» diye açıkladı. «Yerlerinizden kımıldamayın.»

Yerde, topçu yüzbaşısının ayaklarının arasında kare biçimi, siyah bir çanta duruyordu. Adam çantayı korumak istiyormuş gibi elini uzattı. Sean o zaman çantanın içinde ne olduğunu anladı. Yüzbaşı yirmi dört, yirmi beş yaşında, sağlam yapılıydı ve becerikli birine benziyordu. Göğsündeki küçük etikette adı yazılıydı. «Carlyle.» Gözleri mavi, gür saçları da açık kumraldı.

Rütbece üstün pilot filo komutanıydı. Ama orta yaşlı ve fazla şişmandı. Eğitim uzmanı ise saçları dökülmüş, silik bir tipti. Gözlerinde gerçek bir korkuyla avcının elindeki silaha bakıyordu. Sean ikisinin başına bir dert açmayacaklarını anlayarak tekrar yüzbaşıya baktı.

Omuzları bir boksörünkini andıran genç adam kaşlarını çatmış, Sean'u süzüyordu. Fazla atılğan davranacak kadar da gençti.

Sean yüzbaşının gözlerinin içine bakarak, «Unut bunu, Carlyle,» dedi. «Kahramanların modası geçti.»

Carlyle avcının aksanını fark etti. «Sen Güney Afrikalısın. Kimin tarafındansın?»

Avcı, «Ben kendim tarafımdanım,» diye cevap verdi. «Kendi kendimin patronuyum.» Başını eğerek siyah çantaya baktı. Yüzbaşı onu hemen kendine doğru çekti. Sean buz gibi bir sesle ekledi. «Yüzbaşı Carlyle görevini ihmal ettin.»

Yüzbaşı bu suçlamaya profesyonel bir asker gibi tepki gösterdi. «Ne demek istiyorsun?»

«Füzeleri yüklediğiniz sırada etrafa nöbetçi dikmeliydin. Bunu yapmadığın için rahatça içeri girdik.» Sean'un da istediği gibi, bu sözler Carlyle'in dikkatinin bir an dağılmasına neden oldu. O sırada Job da adamlarını içeri soktu.

Sean havacılara, «Ayağa kalkın,» diye emretti. İkisi de hemen ellerini havaya kaldırdılar.

Job onları dışarı çıkardı. Carlyle ise yerinden kımıldamamıştı. Çanta ayaklarının arasında, hareketsiz oturuyordu.

Sean emrini tekrarladı. «Ayağa kalk.»

«Canın cehenneme, Boer.»

Sean yüzbaşıya yaklaşıp çantanın sapını yakaladı. Carlyle ona engel olmaya çalıştı. Avcı tüfeğin kabzasını genç adamın eline indirdi. Carlyle'in derisi yarıldı ve Sean kemiklerden birinin çatırdayarak kırıldığını duydu. Aslında böyle olsun istememişti. Ama yüzündeki öfkeli ifadeyi değiştirmeden, «Uyarıyı duydun,» diye homurdandı. «Bir daha sefere kurşunu beynine sıkırım.»

Carlyle yaralı elini göğsüne bastırmış, yüzü öfkesinden kıpkırmızı kesilmişti.

Sean çantayı masaya koydu. «Anahtarlar!»

Carlyle, «Canın cehenneme,» dedi. Sesi can acısından boğuklaşmıştı.

Job bölmenin kapısında belirdi. «Hepsi tamam.» Saatine bir göz attı. «Oyalama ateşine dört dakika var.»

Sean, «Bana bıçağını ver,» dedi. Job'un kınından çıkarıp uzattığı bıçakla çantayı keserek açtı. İçi Stinger'ların nasıl kullanılacaklarını anlatan o gizli elkitaplarıyla doluydu.

«Tombala!»

Aynı anda Carlyle yerinden fırladığı gibi kendini pencereden dışarı attı. Cam gürültüyle kırılarak paramparça oldu. Sean pencereye doğru atıldı. Yüzbaşı dışarıda, gündüz gibi aydınlık olan alanda koşuyordu. Job avcıyı yana iterek AKM'sini kaldırdı ve dikkatle Carlyle'in geniş sırtına nişan aldı. Ama Sean onun ateş etmesini engelledi.

Job öfkeyle, «Sen ne yaptığını sanıyorsun?» diye bağırdı.

«Onu vuramazsın.»

«Nedenmiş o?»

Sean beceriksizce, «O İngiliz,» diye açıkladı. Job ona ne demek istediğini anlayamamış gibi baktı. Carlyle da o sırada kulinin dibindeki kapıdan içeri girdi. Zenci, «İngiliz ya da Eskimo,» diye söylendi. «On saniye sonra Beşinci Tugay başımıza üşüşecek. Peki, şimdi ne yapacağız?»

Sean zaman kazanmaya çalıştı. «Oyalama ateşine ne kadar kaldı?» Job'un sorusunu yanıtlayacak durumda değildi.

Zenci, «Hâlâ dört dakika var,» dedi. «Ama bunu dört saat sayabilirsin.»

Aynı anda sirenler çalmaya başladı ve bütün üs ayaklandı.

Sean başını pencereden uzattı. Kapının önüne üzerlerinde sivri çubuklar bulunan tahtaları yerleştiriyorlardı. Bunlar taşıtların lastiklerini şerit şerit doğrayacaklardı. Ağır makineli tüfekler de yine kapıya doğru döndürülüyordu. Kamyonlarla o taraftan kaçmaları olanaksızdı.

Job öfkesinden çıldırıyordu. «O herifi temizlememe izin verecektin!»

Sean, ona nasıl anlatabilirim, diye düşündü. Carlyle görevini yerine getirmeye çalışan cesur bir genç. Ayrıca damarlarımızda aynı kanı taşıyoruz. Job'un yüzbaşıyı vurmasına izin vermem cinayetten de kötü bir şey olurdu.

Üsteki diğer ışıklar da yanıyordu şimdi. Sean, belki Beşinci Tugayın komandoları alarm düdükleri çaldığı sırada uyuyorlardı, dedi içinden. Kalkıp harekete geçmeleri için kaç dakika ister? Kontrolü kaybetmiş ve her şey altüst olmuştu. Kendinden nefret ediyordu. Birkaç dakika sonra beni, Job'u ve yirmi Shangane'i yakalayacaklar. İçimizden şanslı olanlar ölecek ve böylece Zimbabwe Merkez İstihbaratı tarafından sorguya çekilmekten kurtulacaklar... Düşün! Haydi, bir şeyler bul! Job güvenle ona bakıyor ve emirlerini bekliyordu.

Sonra, «Adamlara ne söyleyeceğim?» diye sordu.

«Onlara...» Sean birden durakladı. Üssün güney yanından silah sesleri gelmeye başlamıştı.

Alphonso bir hayli zeki olduğu için durumu sezmiş ve birkaç dakika önce yalancı saldırıya geçmişti.

Job, «Buradan nasıl çıkacağız?» dedi.

Sean arkadaşına aptal aptal baktı. Afallamış, akli karışmıştı. Neredeyse paniğe kapılacaktı.

«O kahrolasica Stinger'ları unut. Bizi buradan çıkarmaya bak.» Job onu kolundan tutarak sarstı. «Haydi, Sean, kendine gel! Bana ne yapmam gerektiğini söyle.»

«Stinger'ları unut.» Bu sözler sanki Sean'un suratına atılmış bir tokattı. Gözlerini kırpıstırdı. Stinger'ları unut! Claudia Monterro'yu unut! Füzeleri alamazsan Claudia, Matatu'nun onu gördüğü o izbede kalacak!

Sean kapıldığı paniği yenmeye çalışarak, «Işıklar,» dedi. Etrafına bakındı ve kapının yanındaki sigortaları gördü. Bütün üssün ışıklarını söndürmek pek kolay oldu. İşini bitirdiği zaman sigortalar artık onarılmayacak durumdaydı. Şimdi sadece silahlardan çıkan alevler görülüyordu.

Sean, Job'a, «Adamları Hercules'e bindir!» diye bağırdı.

Şimdi karanlıkta kara bir gölgeye benzeyen Job, «E, efendim,» diye kekeledi.

«Anlamadım.»

«Buradan uçakla kaçacağız.» Sean, Job'u omzundan yakalayarak kapıya doğru döndürdü.

«Çocukları uçağa bindir!»

Job koşmaya başladı. Sean onun arkasından atıldı ama sonra durdu. Döndü, masadaki çantayı kaparak koltuğunun altına sıkıstırdı. O da zifiri karanlıkta daha açık renk gözüken hangar kapısına doğru gitti. Job şimdi onu Hercules'in yükleme rampının aşağısında bekliyordu. «Çocuklar uçağa bindiler bile. Pilotu yanımıza almalıydık.»

Sean, «Onu bizimle işbirliği yapması için ikna edecek zamanımız yoktu,» diye homurdandı.

«Zavallı budala dehşete kapılmıştı.»

Uçağa girdi. Shangane'ler karanlıkta şaşkın şaşkın bakınıyorlardı. Sean başlarındaki zenciye, «Ferdinand!» diye bağırdı. «Onları yanlardaki sıralara oturt. Kemerlerini nasıl bağlayacaklarını göster!» Job o sırada takozları çekmiş ve yük rampasını da içeri almıştı.

Sean pilot kabininde soldaki kanepeye oturarak Hercules'in panelindeki ışıkları yaktı. Telaşla uçağa binen Job da yanına geçti. Şimdi üsteki çarpışma daha şiddetlenmişti. Sean, «Beşinci Tugay uyandı,» diye söylendi. Tekerlek frenlerini gevşetti ve Hercules ağır ağır ilerledi. Bir tek motorla gidiyordu.

Carlyle bütün üssü ayaklandırmıştı ve şimdi ışıkları sönmüş olan kuledaki uçuş kontrolörleri bir uçağın izinsiz havalanmak üzere olduğunu farkındalardı.

Sean, Hercules'ı pervasızca bir hızla sürüyordu. O yüzden uçak havalanmaya çalışmaya başlamıştı. Ama beton yolundan çim atana inerse Hercules'ın karınüstü sürünmesi olasılığı vardı. Buna karşılık kalkmakta gecikirse uçağa ateş açılacağı da kesindi.

Sean kulaklıkları taktı. Kuledekiler onu arıyorlardı. «Hava Kuvvetleri Hercules Victor Sierra Whisky. Amacını açıkla. Tekrarlıyorum. Hava Kuvvetleri Hercules.»

Sean, «Hava Kuvvetleri Hercules Victor Sierra Whisky,» diye cevap verdi. «Yerdeki düşman ateşinden kurtulmak için uçuş izni istiyorum.»

«Sierra Whisky, tekrarla. Amacın nedir?»

«Kule, burası Sierra Whisky, istediğim...» Sean mahsus anlaşılmasın bir şeyler mırıldandı.

Gözleri motorların ısını gösteren kadrantlardaydı. İbreler çok yavaş yeşile doğru gidiyordu.

Sean, adamları oyalamaya çalıştı. «Kule, sesinizi iyi alamıyorum. Lütfen izin verildiğini tekrarlayın.»

«Hava Kuvvetleri Hercules. Sana sıraya girme ya da uçuş izni verilmedi. Tekrarlıyorum. Kule sana izin vermedi. Hemen sola dönüp hangara git. Tekrarlıyorum. Hangara git.»

Sean, «Haydi oradan,» diye homurdandı. Kadrantların ibreleri yeşil işaretin en dibine erişmişti.

«Hava Kuvvetleri Hercules. Hemen dur, yoksa ateş edeceğiz.»

Sean iniş ışıklarını yakarak dev uçağı ana piste çıkardı. Hızla ilerlerken kuleden ateş açıldı.

Ama Hercules isabet almadı.

Job sakın sakın, «Bu adamın biraz ders almaya ihtiyacı var,» dedi. Sonra da yan tarafı işaret ederek ekledi. «İşte, arkadaşın da geliyor.»

Sean o yana bir göz attı. Açık bir cip hızla ilerliyordu. Carlyle arkada ayakta durmuş, RPD makineli tüfeğin kaidesine tutunuyordu. Avcı, «Kolay kolay vazgeçmiyor değil mi?» diyerek güldü.

«Bu işi kişisel bir hakaret sayıyor anlaşılan.» Job ilgiyle öne doğru eğilerek baktı. «Ah, bize nişan alıyor.»

Carlyle ateşe başladı. Kurşunlar öndeki cama gelerek yıldız yıldız delikler açtı. İki arkadaş da eğildiler. Sonra Job bir parçanın yanağında açtığı yaraya dokunarak mırıldandı, «O öbür adamdan daha nişancı.»

Sean uçağın havalanma hızına ulaştığını farketmişti. Tam Carlyle yeniden nişan aldığı ve kapıdaki nöbetçiler de ateş açtıkları sırada Hercules havalandı. Sean, «Böylece son gerçek kahramanlardan birine daha, 'Elveda,' diyoruz,» diye bağırdı.

Sean ovadaki ağaçlıklara doğru ağır ağır alçalıyordu. Uçağın arka tarafını dolaşmış olan Job tekrar yerine döndü. Avcı, «Zarar var mı?» diye sordu.

Job güldü. «Kargo bölümü kusmuk içinde. O Shangane'ler uçuş tarzını beğenmemişler. Etrafa kusup duruyorlar.»

«Ah, çok hoş.»

Job, «Sıkıcı bir soruyu cevaplayacak durumda mısın?» dedi.

«Sor bakalım.»

«Bizi uçurdun ama tekrar yere nasıl indireceksin?»

Sean, «İlginç bir soru,» diyerek başını salladı. «Bunun cevabını bulduğum zaman sana da söylerim. Sen şu ara genelde Renamo hatlarını, özelde de General China'nın karargâhını nasıl bulacağımızı düşün.» Şimdi ağaçların on beş metre yukarısından uçuyorlardı. İleride bir nehrin suları pırıldıyordu. «Galiba bu Pungwe nehri. Ama nehri gerçekten bulmuş olsak bile güneş doğmadıkça hatların yukarısında mı, yoksa aşağısında mıyız, anlayamayız.»

«Öyleyse ne yapacağız?»

«Bir uçuş düzeni uygulayacağız.» Sean, Hercules'le havada sekiz şekilleri çizmeye başladı.

Job üsten aldıkları çantayı yanına çekerek açtı. Sean, «Bulduklarını bana oku,» dedi.

Elkitaplarından ilk üçü Stinger SAM füzeleriyle ilgiliydi. Job dördüncüsünün başlığını yüksek sesle okudu. :

«Stinger Güdümlü Füze Sistemi Operasyon Raporları .

1. Falkland Adaları
2. Basra Körfezi ('Hürmüz'e bak.)
3. Grenada çıkarmaları
4. Angola Unita
5. Afganistan.»

Sean, «Afganistan!» diye bağırdı. «Bak bakalım Hint'ler konusunda bilgi var mı?»

Job dosyayı karıştırdı. «İşte, Afganistan. Helikopter tipleri...»

Sean sabırsızlandı. «Hint'i bul.»

Job, «Hare,» diye mırıldandı. «Haze. Havoc. İşte... Hint!»

«Şimdi bana hepsini oku!»

Job motor tipi ve çalışması, silahlar ve diğer ayrıntılarla ilgili bilgileri okudu. Sonra Sean onu durdurdu.

«Dur bakalım, Job.» Doğuyu işaret etti. «Hava aydınlanıyor. Şimdi o dosyayı bırak ve gidip Ferdinand'ı çağır. Belki nerede olduğumuzu anlar ve bize yol gösterir.»

Pilot kabinine giren Ferdinand'ın üzeri kusmuk kokuyordu. Ceketinin önü de lekelenmişti.

Düşmemek için koltuğun arkasına tutundu.

Sean kurşun delikleri içindeki ön camdan işaret etti. «Şuraya bak bakalım. Tanıdık bir şey görebiliyor musun?»

Shangane kuşkuyla etrafına bakınarak bir şeyler mırıldandı. Ama sonra gözleri parladı. «Şu tepeler.» Yan camdan işaret etti. «Evet, onları biliyorum.»

«Kamp ne tarafta?»

«Şu tarafta. Tam iki günlük yolda.»

Sean, «Yani yetmiş deniz mili,» diye çevirdi. «Eh, fazla uzak değilmişiz. Sağol, Ferdinand.»

Havada tekdüze sekiz şekilleri çizmeyi bırakarak uçağı batıya doğru döndürdü. «BBC'nin Afrika Haberleri saati geldi.»

Radyonun kontrollerini çevirdi.

«Burası BBC. Filipinlerdeki uçak kazası sonucu yüz yirmi yolcu öldü... Renamo asileri Umtali yakınındaki Zimbabve Hava Üssünden bir Hercules'i kaçırdı. Mozambik'e geçen asileri bu ülkenin ve Zimbabve'nin Hava Kuvvetleri izliyorlar. Bir sözcü hem Başkan Mugabe, hem de Başkan Chissano'nun içinde hiçbir rehine bulunmayan uçağın ne olursa olsun düşürülmesi için emir verdiklerini açıkladı. Hercules'de asilere karşı kullanılması düşünülen geliştirilmiş modern silahların bulunduğu bildiriliyor.»

Sean radyoyu kapatarak Job'a gülümsedi. «Haberlere geçeceğin hiç aklına gelmezdi, öyle değil mi?»

Job, «Bu tür üne ihtiyacım yok,» diye söylendi. «Peşimizde oldukları ve ne olursa olsun uçağın düşürüleceğimle ilgili ayrıntıyı kaçırmadın sanırım.»

Hercules hızla sırayla uzanan tepelerin arasındaki bir DOT gaza yaklaşıyordu. Job birden, «Üzerimize geliyor,» diye haykırdı. «Saat bir yönünden! Alçaktan!» O olağanüstü keskin gözleriyle Sean'dan bir saniye önce helikopteri farketmişti. Hint tepeler arasındaki geçitte pusu kurmuş ve iğrenç bir dev böcek gibi beklemişti.

Sean helikopteri görür görmez Frelimo'ların taktiğini anladı. Onun nereye gittiğini tahmin eder etmez Renamo hatlarına erişememesi için bir Hint filosu göndermişlerdi. Herhalde nehrin daha yukarısında da diğer helikopterler bekliyordu.

Sean dört kontrolü da sonuna kadar açtı. Hercules doğruca Hint'e doğru dalarken turbalar iniltiyi andıran sesler çıkardı. Helikopterden roket atışı başladı.

Sean, Job'a, «Sıkı tutun!» diye bağırdı. «O köpeği mahmuzluyacağım.» Müthiş, öldürücü bir öfke duyuyordu. Korkmuyor sadece yok etme isteği duyuyordu.

Helikopterin pilotu Sean'un niyetini son anda anladı. Uçakla birbirlerine o kadar yakındılar ki, miğferli Rus pilotun suratını görebiliyordu Sean. Adomın suratı bembeyaz kesilmişti. Açılmış ağzı korkunç kırmızı bir yaraya benziyordu. Pilot Hint'i yan yatırdı. Helikopter kurşun gibi indi. Hercules'in altından geçmeye çalıştı.

Sean sevinçle haykırdı. «Seni yakaladım!» Uçağın kanadı, helikopterin kuyruğuna vurdu.

Hercules sarsıldı. Yara alan kanadı aşağıya doğru eğilmişti. Sean, «Haydi hayatım.» diye fısıldadı. «Benim için uç.» Ulur gibi sesler çıkaran dört motor Hercules'i yavaş yavaş yükseltti.

Sean, Job'a, «Hint nerede?» diye bağırdı.

«Galiba düştü.»

«Hiçbir şey bu vuruşa dayanamazdı.» Sonra Sean'un sesi değişti. «Ah, hayır. Bak, hâlâ uçuyor. Tanrım! Şu kaltağa bak!»

Helikopter fena yara almıştı. Pilotu düşmemeye çakşırken Hint sarsılıp yalpalıyordu.

Job, «İnanamıyorum!» diye bağırdı. «Hâlâ bize ateş ediyor.»

Sean yan pencereden bakıyordu. «Dengesini buluyor. Yine peşimize takılacak.» Hercules'i tepelerin arasındaki boğaza doğru çevirdi.

Job onu uyardı. «Bir roket attı!»

Hercules boğazdan geçtiği sırada roket yamaca çarparak patladı. Uçağın gerisinde kalan boğaz taş, toprak ve tozla doldu.

Sean, «Onu görüyor musun?» diye sordu.

Job, «Hayır,» dedi. Sonra da durakladı. Duman ve tozların arasından o korkunç heyyûla çıkmıştı yine. «Hâlâ peşimizde!»

Helikopterin kış tarafı iyice çarpılmış, pervanesinin yarısı kopmuştu. Pilot Hint'i zorlukla kontrol edebiliyor ve Hercules'le aralarındaki mesafe gitgide açılıyordu.

Job bağırdı. «Yine ateş etti! Ama kendisi de düşüyor!» Helikopter hızla aşağıya düşerek alev aldı. Zenci çaresizce haykırdı. «Sağa dön...» Hint düşmüştü ama attığı roket amansızca onlara doğru geliyordu.

Sean, Hercules'! mümkün olduğunca döndürmeye çalıştı. Roket hızla yanlarından geçti.

Ama sonra döndü ve sancak tarafındaki ikinci motora vurdu. Bir an Job'la Sean patlamanın neden olduğu duman yüzünden hiçbir şey göremediler. Sonra dumanlar

dağıldı. Hercules sanki sancılanmış gibi titredi. Roketin patlaması yüzünden kanadı havaya kalkmıştı. Ama uçak sonra bir mucize olmuş gibi dengesini buldu.

Sean zararı anlamaya çalıştı. İki numaralı motor yuvasından uçmuş, yerinde bir boşluk kalmıştı. Öldürücü bir yaraydı bu. Cançekişen Hercules gökyüzünde sarsılarak ilerlemeye çalışıyordu. Sean hızı keserek ileriye baktı. Geniş ve sığ nehrin suları çok sakindi.

Hoparlörleri açtı. «Sıkı tutunun. Sert bir iniş yapacağız!» Hızı daha da azalttı ve Hercules zarif sayılacak bir biçimde karınüstü nehre indi. Yeşil bir dalga burnu yalarken sular kursun deliklerinden içeri girdi. Sean'la Job emniyet kemerlerine rağmen hızla öne doğru düştüler.

Sonra uçak yavaşladı ve akıntıya doğru yan döndü.

Sean, Job'a, «İyi misin?» diye bağırdı. Zenci cevap yerine kemeri çözerek yerinden fırladı.

Sean da yerinden kalktı. «Haydi, gel.» İki arkadaş yük bölümüne koştular. Neyseki füzelerin bulunduğu sandıklara hiçbir şey olmamıştı. Shangane'ler panik içindeydiler. İçlerinden en az ikisi yaralanmıştı. Yerdeki kusmukların arasında kıvranarak inliyorlardı. Sean çabucak kapıyı açtı.

«Ferdinand! Bu taraftan! Onları hemen dışarı çıkar.»

Adam etrafındaki paniğe kapılmış gerillaları azarlayarak onları kapıya doğru sürdü. Sean, Job'a baktı. «Buradan nasıl atlayacaklarını göster.»

Zenci bu emri yerine getirdi. Diğer Shangane'ler de onu izlediler. En son Sean dışarı atladı.

Job'a, «Çok hızlı hareket etmeliyiz,» dedi. «Herhalde o Hint diğerlerine haber verdi. Neredeyse bizi bulmaya gelirler.»

«Önce ne yapmamızı istiyorsun?»

Sean hemen, «Stinger'Iarı indirmemizi,» diye cevap verdi

«Haydi. Çocuklara gerekli emirleri ver.»

Füzelerin uçaktan indirilmesi sadece yirmi dakika sürdü. Shangane'ler bu işle ilgilenirken, Sean'la Job da çabucak uçağı aradılar. İlk yardım çantasından kahve ve şekere kadar buldukları ise yarayabilecek her şeyi aldılar.

Sean uçağın açıkta sallanan vinç kabloşundan bir parça kesti. Sonra Hercules'i nehrin ortasına, akıntının en hızlı olduğı yere doğru ittiler. Sean'un vinç kabloşundan kopardığı parça üç çelik tele ayrılıyordu. Avcı bunları teker teker küçük kangallar halinde sararak arka cebine soktu. Job bu tellerin ucuna sert tahtadan tutamaklar takacaktı. İnsanları boğmak için kullanılan tel Scout'ların en sevdikleri gizli silahlardan biriydi.

Sean sonra uçağın yük bölümünden geçen yakıt borularını kesti. Sıvı etrafa yayıldı hemen.

Sean, Ferdinand'dan aldığı fosforlu elbombasının pimini çekti. Hercules'e, «Teşekkür

ederim, hayatım,» dedi. «Çok iyi devrandın. Hiç olmazsa senin için Viking cenaze töreni düzenleyebileceğiz.» Dönerek hızla kıyıya doğru yüzdü. Nehirde iri timsahlar olduğunu farketmişti. Kıyıya ulaştığı sırada bir patlama oldu ve yer sarsıldı. Hercules nehrin iyice aşağısına doğru inmişti. Alev alev yanıyordu ama hâlâ suyun yüzündeydi. Sean yere göktü.

Suluk soluğaydı. Birdenbire o nefret ettiği sesi duydu. Herhalde helikopterler yanan uçağı yetmiş beş kilometre öteden bile görebilirlerdi.

Sean yerden çamur alıp yüzüne ve kollarına sürdü. Sürünerek yakındaki sık dallı bir ağaççığın altına girdi. Hint yaklaştı ve yanan Hercules'in üzerinde dönüş yaptı. Sonra da iri bir vampir gibi uçağın üstünde durdu.

O sırada alevler Hercules'in yakıt depolarından birine erişti ve uçak birden patladı. Parçaları nehirde etrafa saçıldı.

Hint belki beş dakika nehrin üzerinde durdu. Belki de Frelimo'lar kazadan sağsalim kurtulmuş birileri olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Sonra helikopter hızla yükseldi.

Güneye doğru uzaklaşıp gözden kayboldu.

Sean saklandığı yerden çıktı. «Raporda denildiği gibi, mesafe ve dayanıklılık kısıtlı. Haydi şimdi iyi bir Rusçuk gibi evine dön. Bobby Mugabe'ye o değerli Stinger'ların yanlış kişilerin eline geçmediğini söyle.» Kıyıdan yukarıya doğru çıktı.

Job yaralı iki gerillayla ilgileniyordu. «Bu gencin köprücük kemiği ve kaburgaları kırılmış.»

Gerillanın gövdesine lastikli sargı sarıyordu. Diğer yaralıyı işaret etti. «Onu sana bıraktım.»

Sean, «Bu davranışını takdir ediyorum,» diye söylendi. Sonra da gerillanın kırık kolunu inceledi. «Berbat bu.»

Job başını salladı. «İyi bir sözcük seçtin.» Shangane'in kırık kol kemiğinin beş santimlik bir kısmı kan pıhtıları ve çürüklerin arasından çıkmıştı. «Onun için ne yaptın?»

«Bir avuç ağır kesici verdim.»

Sean, «Bu bir öküzü bile bayıltır,» dedi. «Bana noyton iple Shangane'lerin en güçlülerinden ikisini getir.»

Gerillanın kolu dikkati çekecek kadar kısalmıştı. Sean'un kemiğin iki kırık ucunu biraraya getirmesi gerekiyordu. Naylon ipin ortasını yaralının bileğine sardı. Uçları da o iki güçlü Shangane'in ellerine sıkıştırdı. «Ben, 'Çek,' dediğim zaman çekeceksiniz. Anlaşıldı mı? Tamam! Job, yaralıyı sıkı tut.»

Bu işi daha önce de pek çok kez yapmışlardı. Job yaralının arkasına geçip oturdu ve iki koluyla ona sıkıca sarıldı.

Sean gerillaya, «Canını yakacağım,» dedi. Zenci ona ifadesiz bir suratla baktı. Avcı Job'a bir göz attı. «Hazır mısın?» Arkadaşı başını salladı. Sean bağırdı. «Çek!» İki Shangane bu

emri yerine getirirken yaralının gözleri irileşti ve yüzünde hemen ter taneleri belirdi.

Sean, Ferdinand'a, «Daha hızlı çekin!» diye bağırdı. Ve yaralının kolu uzamaya başladı.

Etten çıkmış olan kemik yavaş yavaş içeri girdi. Yaralı Shangane bağtırmamak için dişlerini sıkıyordu. Sean sonunda iki kırık ucun birbirlerine sürtündüklerini duydu. «Tamam! Durun!» Acil yardım çantasından aldığı iki küçük tahtayı kolun yanlarına ustalıklarla bağıladı.

Sonra kolu flasterle sardı. Ferdinand'a bakarak başını salladı. «İpi yavaş yavaş gevşetin.»

Ferdinand ve adamı sonunda ipin ucunu bıraktılar. Tahtalar şimdi kolu dimdik tutuyordu.

Job, «İşte tıp alanında yeni bir ilerleme,» diye mırıldandı. «Zarif ve modern bir yöntem bu, doktor.»

Sean yaralıya, «Yürüyebilecek misin?» diye sordu. «Yoksa seni taşımamız mı gerekecek?»

Gerilla kızdı. «Tabii yürüyebilirim. Ben kadın mıyım?»

Sean, «Eğer öyle olsaydın senin için en yüksek fiyatı isterdik,» diyerek güldü. Sonra da Job'a döndü. «Şimdi gidip ganimeti inceleyelim.»

Otuz beş sandık büyük bir Afrika maun ağacının altına yığılmıştı. Job kafasından bir hesap yaptı. «China 165 defa ateş edebilecek. Sen o Hint'i düşürdükten sonra filoda on bir helikopter kaldı. Bu hiç de fena sayılmaz. China umduğundan daha büyük bir hazineye kavuşuyor.»

Sean'la Job da sayılırsa sandıkları taşıyabilecek yirmi kişi vardı. Geride bırakmak zorunda kaldıkları sandıkları iyice gömdüler. Renamo hatlarına eriştikten sonra onları almaları için bir grup göndereceklerdi.

Gece yola çıkarak nehrin kıyısından ilerlediler. Ama ağır sandıklar yüzünden sabaha kadar ancak on sekiz kilometrelik bir yolu aşabildiler. Hava giderek kapattı. Yağmur başladı. Bu durumda Hint'lere görünmeden gündüz de ilerleyebileceklerdi. Sean grubun birkaç saat dinlenmesine izin verdi. Sonra tekrar yola çıktılar.

İki saat sonra korku dolu bir an pusuya düştüklerini sandılar. Ama karşılarındakiler de Renamo'ydu. Başlarında Binbaşı Takawira vardı. Sean'u hemen tanıdı, ikisi sevinçle el sıkıştılar.

«Albay Courtney! Sizi karşımda sağsalim görmek büyük mutluluk! BBC ve Zimbabve radyosu uçağınızın alevler içinde düştüğünü ve kimsenin sağ kurtulmadığını bildirdi.» Hemen telsizi açtı.

Sean daha sonra. «Yardımaınıza ihtiyacım var, binbaşı,» dedi. «Geride gömülü sandıklar bıraktık. Yüz kişi gönderip onları aldırır mısınız? Adamlarımdan biri size yeri gösterir.»

Takawira, «Merak etmeyin,» diye cevap verdi. «En iyi adamlarımı göndereceğim. Onları

ben, kendim seçeceğim.»

Sean sordu. «General China'nın karargâhından ne kadar uzaktayız?»

«Frelimo helikopterleri onu geri çekilmeye zorladı. Yeni karargâhı nehrin hemen yukarısında. Dokuz kilometre ötede. Biraz önce generalle konuştum. Sizi görmeyi çok istiyor.»

Ondan sonraki yolculukları bir zafer yürüyüşüne dönüştü. Çünkü başarıları onlardan önce Renamo hatlarına erişmişti. Kaplan çizgili üniformalar giymiş gerillalar onları alkışlamaya, ellerini sıkmaya ve sırtlarına vurmaya koştular. Sean'un emrindeki Shangane'ler sandıkları havaya kaldırmış, Renamo savaş şarkıları söylüyorlardı.

General China onları yeni yapılan sığınağının kapısında bekliyordu. «Beni düş kırıklığına uğratmayacağını biliyordum, albay.» Sean'a adam ilk kez içtenlikle gülümsüyormuş gibi geldi.

Sean kısaca açıkladı. «Çavuş Alphonso'nun emrindeki otuz kişiyi kaybettik. Onları terketmek zorunda kaldık.»

«Hayır! Hayır, albay.» China o zamana dek görülmemiş bir dostlukla onun omzunu tuttu.

«Alfonso sağsalim kurtuldu. St. Mary'e de ulaştı. Sadece üç kaybı var. Onlarla da biraz önce telsizle konuştum. En geç yarın akşam savunma notlarımıza erişecekler. Bütün operasyon çok başarılı oldu, albay.» Elini Sean'un omzundan çekti. «Şimdi bana getirdiklerinize bir bakalım.»

Gerillalar sandıkları China'nın ayaklarının dibine bıraktılar. Sean alayla, savaş ganimetlerini kabul eden kara bir Sezar, diye düşündü.

China sevinçle, «Onları açın,» dedi. Her zaman kendine hakim olan bu soğukkanlı adamın böylesine çocukça bir heyecan duyması Sean'u şaşırttı. China açılan ilk sandıktaki füze rampasına baktı. Sonra da ayağa kalkarak, «Bırakın Frelimo henshaw'ları artık gelsinler,» diye övündü. «Onların nasıl yandıklarını göreceğiz.»

Bir gerilla Renamo savaş şarkısına başladı. Diğerleri ona katılarak el çırpmaya başladılar.

Şimdi iki yüz kişi şarkı söylüyordu.

Şarkı Shangane'lerin bağırarak meydan okumalarıyla sona erdi. «Renamo!» Zencilerin kara yüzleri vatansever bir ateşle aydınlanıyordu sanki.

Sean, bu haldeyken onları kolay kolay yenemezler, dedi içinden.

China, Sean'un elini sıkmak için ona yaklaştı. «Seni kutlarım, albay.» Hem mutluydu, hem de içtenlikle konuşuyordu. «Galiba artık amacımıza ulaşabileceğiz. Sana minnet duyuyorum.»

«Bu çok güzel, China.» Sean'un sesi alaylıydı. «Ama bana ne kadar minnettar olduğumu

sadece söylemekle kalma, bunu kanıtla.»

«Ah, tabii. Bağışla.» Zenci çok üzölmüş gibi bir tavır takındı. «Bu heyecan arasında neredeyse unutacaktım. Seni görmeyi çok isteyen biri var.»

Sean'un göğsü sıkışıp soluğı kesilir gibi oldu. «Nerede o?»

«Benim sığınağımda, albay.» China ağaçların arasındaki iyice kamufle edilmiş sığınağı işaret etti.

Sean koşarak kapıdan içeri girdi. Claudia iletişim odasındaıydı. Bir sıraya oturmuştu. Başında iki zenci kadın bekliyordu. Sean kızı görünce onun adını haykırdı. Claudia ağır ağır ayağı kalktı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Ona gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Cildi sanki saydamlaşmıştı. Elmacık kemikleri etini yarıp çıkacak gibiydi. İri gözleri gece yarısı gibi kapkaraydı. Sean yaklaşırken kızın bileklerindeki yara izlerini gördü.

Şimdi mutluluğı kadar şiddetli bir öfke de duyuyordu. Claudia'yı kollarına aldı. Kız bir çocuk kadar zayıf ve narindi. Bir an öylece durdu. Sonra heyecanla Sean'a sarıldı. Yüzünü onun boynuna gömdü. Şiddetle titriyordu. Uzun bir süre hiç kımıldamadan, konuşmadan durdular. Sonra Sean gömleğinin önü.nün ıslandığını hissetti.

«Lütfen ağlama, sevgilim.» Claudia'nın yüzünü avuçlarının orasına alarak basını kaldırdı. Basparmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

Kız son gözyaşları arasında, «Artık çok mutluyum...» diyecek gülümsedi. «Sen geri döndün ya, artık hiçbir şeyin önemi yok.»

Sean onun ellerini tutarak ağzına götürdü. Bileklerindeki kabuk tutmuş yaraları öptü.

Claudia, «Artık canımı yakamazlar,» diye mırıldandı.

Sean dönüp iki zenci kadına baktı. Shangane dilinde «Analarınız gübre yiyen pis kokulu sırtlanlarla yatmış,» dedi. İki gerilla bu hakaret yüzünden irkildiler. «Gidin! Defolun! Yoksa etlerinizi koparıp akbabalara yediririm.»

Kadın gerillalar öfkeyle ona baktıktan sonra başlarını eğdiler. Ama Sean elini tabancasının kabzasına atınca durum değişti, Hemen telaşla dışarı çıktılar.

Avcı tekrar Claudia'ya dönerek onu ilk kez öptü. Uzun bir öpücük oldu. Sonra Claudia, «Kelepçeyi çıkararak yıkanmama izin verdikleri zaman,» diye fısıldadı. «Senin geri döneceğini anladım.»

Bu sözler Sean'a kıza nasıl hayvanca bir zalimlikle davrandıklarını anımsattı. Sean acı acı, «Ondan sana yaptıklarının acısını çıkaracağım. Sana yemin ediyorum,» dedi.

«Hayır, Sean. Artık önemli değil. O günler geride kaldı. Seninle yine beraberiz. Önemli olan da bu.»

İki sevgili ancak birkaç dakika başbaşa kalabildiler. Sonra General China peşinde maiyetiyle hızla içeri girdi. Hâlâ neşeyle gülümsüyordu. Sean'la Claudia'yı kendi odasına götürdü.

Nazik bir ev sahibine yakışacak tavırlarının buz gibi bir düşmanlıkla karşılandığını

farkında değilmiş gibi davranıyordu.

General China, «Sizin için özel bir yer hazırlattım,» diye açıkladı. «Yüksek rütbeli komutanlarımdan birini sığnağından çıkararak orayı size tahsis ettim. Orasının ihtiyalarınıızı karşılayacağını umarım.»

Sean, «Burada uzun süre kalmak niyetinde değiliz, general,» dedi. «En geç yarın sabah yanımda Miss Monterro'yla sınıra doğru hareket etmek istiyorum.»

«Ah, albay, bu isteğini yerine getirmeyi tabii arzu ederim.. Artık benim şeref konuğumsun. Özel hakları olan bir misafir.. Serbest bırakılmayı da gerçekten hak ettin. Ancak operasyonlarla ilgili bazı nedenlerle o mutlu anı birkaç gün ertelemek zorundayız. Frelimo'lar yoğun bir harekâta başladılar.»

Sean istemeye istemeye boyun eğdi. «Pekâlâ. Ama o arada bize uygun biçimde davranılmasını istiyoruz. Miss Monterro'nun bu paçavraları atıp uygun şeyler giymesi de gerekiyor!»

«Depolarımızdaki giysilerin en iyilerinden seçip sığnağınıza göndereceğim.»

«amaşırlarımızı yıkayacak, etrafı temizleyecek ve yemek yapacak hizmetkrlar da gerekli.»

China hınzırca, «Senin aslında sömürgeci olduğunu unutmuş değilim, albay,» dedi gülerek.

«Adamlarımdan biri Johannesburg'daki President Otelde aşçıbaşının yardımcısıydı. O Avrupalıların zevklerinden anlıyor.»

Sean ayağa kalktı. «şimdi gidip sığnağımıza, bakalım.»

General China, «Subaylarımdan biri size refakat edecek,» dedi. «İstediğiniz başka bir şey varsa lütfen ona söyleyin. Ona ben, kendim ikinizin isteklerini yerine getirmesi için emir verdim. Dediğim gibi sen şeref konuğumsun. Miss Monterro da yle.»

Bir subay onları sığınaktan çıkarırken Claudia, «China dm patlatıyor,» diye fısıldadı.

«Bilmiyorum ne zaman daha korkuyorum. Sevimli tavırlar takındığı zaman mı, yoksa tehditler savurduğu vakit mi?»

Sean elini kızın omzuna attı. «Bu durum fazla sürmeyecek.» Claudia'yı güneşe çıkardı. Ama onun bütün sözlerine rağmen China'nın varlığının yarattığı o soğukluk geçmedi.

Sığınak tahtadan yapılmış kaba eşyalarla döşenmişti, içeride onlara hizmet edecek olan üç zenci bekliyordu. Joyful adlı aşçıbaşı kara bir Noel Babaya benziyordu. Diğer iki delikanlı da çamaşır yıkayarak etrafı temizleyeceklerdi.

Subay onlarla birlikte dışarı çıktığı zaman Sean'la Claudia birbirlerine döndüler...

Dışarıda hava kararırken Joyful kapının önünde usulca ksrd. «Yemek hazır, beyefendi ve hanımefendi.»

Yemeği aşçıbaşının bir yerden bulduğu gaz lambasının ışığında yediler. Claudia, Joyful'un getirdiği yemekleri görünce, «Ah, Tanrım!» diye bağırdı. «Ne kadar a

olduğumun farkında değildim.»

Joyful kalabalık masaya Güney Afrika'dan getirilmiş bira tenekelerini dizdi. «General China bunları sizin için getirtti.»

«Joyful sen bir harikası!»

İki sevgili yemeklerini sessizce yediler. Sonra sofradan kalkarak elele yatak odasına geçtiler...

Daha sonra şafak sökerken Claudia uykulu uykulu, «Sence bu sonsuza kadar sürecek mi?» diye sordu.

«Sürdürmeye çalışırız...»

Claudia usulca, «Hiçbir zaman sona ermemeli!» dedi.

Joyful çaylarını getirdiği zaman onlara General China'nın davetini açıkladı. Diktatör iki sevgilinin o akşam onunla yemek yemesini istiyordu.

Sean ve Claudia'nın China'yla yedikleri yemek pek de neşeli geçmedi. Zencinin sevimli davranışlarıyla onları etkilemeye çalışmasına rağmen hem de.

China telsizle gelen bir haber yüzünden onlardan ayrılmak zorunda kaldığı zaman iki sevgili de yemekhaneden kaçtılar.

Dışarıda hava serinlemişti. Claudia taze havayı minnetle içine çekti. «Afrika'nın böyle bir yer olduğunu hiç sanmıyordum. Burada her şey aklımı karıştırıyor. Bildiklerimi altüst ediyor.»

Sean, «Ama Afrika yine de ilginç bir yer, öyle değil mi?» diye sordu.

«Şu durumda bir kâbus kadar ilginç. Haydi, gidip yatalım.» Sığmağa doğru döndüler. Sonra China'nın sesini duyarak durakladılar.

«Bizi bu kadar çabuk mu terkedeceksiniz?» Uzun boylu ince zenci karanlıkların arasından çıktı. «Korkarım ikiniz için de üzücü bir haberim var.»

Sean soğuk soğuk, «Verdiğin sözden dönüyorsun,» dedi. «Gitmemize izin vermeyeceksin. Böyle olacağını biliyordum!»

China ikiyüzlü bir tavırla konuştu. «Kontrolümde olmayan bazı nedenlerle. Biraz önce Çavuş Alphonso'dan bir telsiz haberi aldım. Bildiğin gibi onun bu akşam dönmesini bekliyordum, albay. Çavuş ve adamları seninle Miss Monterro'yu sınıra kadar götürceklerdi. Ancak...»

Sean öfkeyle, «Pekâlâ, açıkla bakalım, China,» diye homurdandı. «Bize yeni planını anlat.»

China bu suçlamayı da, Sean'un sesinin tonunu da farketftiemiş gibi davrandı. «Çavuş Alphonso düşman güçlerinin hatlarımızın batısında toplanmaya başladıklarını bildirdi. Frelimo'ların silahlı helikopterler ve Zimbabwe'lilerin sağladıkları destek güç yüzünden cesaretlendikleri anlaşılıyor. Onun için de geniş bir ölçüde saldırıya geçmeye hazırlanıyorlar. Belki Zimbabwe sınırıyla aramıza girdiler bile ve oraya erişilmesi imkânsız.

Kontrolümüzde olan bölgeye düşmanın öncü kuvveteri de girdi. Birkaç saat sonra orası savaş alanına dönüşecek. Çavuş Alphonso şimdi bile düşman hatlarını yarıp geçmek için savaşıyor ve kayıp da verdi. Korkarım orada fazla dayanamazdınız, albay. Şimdi sınıra ulaşmaya kalkışmanız ikiniz için de intihar etmek olur. Onun için benim kişisel korunmam altında kalmalısınız.»

Sean, «Kahretsin, bizden ne istiyorsun?» diye sordu. «Bir işler karıştırıyorsun. Bunun kokusunu tâ buradan alıyorum. Nedir bu?»

China soğuk soğuk güldü. «Bana güvenememen çok kötü. Ama Hint'ler ne kadar çabuk ortadan kaldırılırsa Frelimo saldırısı da o kadar çabuk sona erer. O zaman sen ve Miss Monterro da uygar dünyaya dönersiniz.»

Sean, «Dinliyorum...» dedi.

«Stinger'ı sadece sen anlıyorsun. Sen ve Yüzbaşı Job. Bu konuda çıkarlarımız aynı. Adamlarımdan seçme bir gruba Stinger kullanmasını öğretmeni istiyorum.»

«İstediğin bu kadar mı?» Sean zencinin yüzüne baktı. «Adamlarını eğiteceğiz. Sonra da bizi bırakacaksın, öyle mi?»

«Evet. Öyle.»

«Ah, kale direklerinin yerini yeniden değiştirmeyeceğini nereden bilebilirim?»

«Beni üzüyorsun, albay.»

«İstediğim kadar değil.»

«Anlaştık sanırım. Adamlarımı eğiteceksin. Ben de buna karşılık ilk fırsatta sizin sınırın ötesine geçirilmenizi sağlayacağım.»

«Bir seçeneğim var mı?»

«Mantıklı davranman beni çok sevindiriyor, albay. Böylece yaşam hepimiz için de kolaylaşmış oluyor. China'nın sesi ciddileşti. «Hemen başlamalıyız.»

Sean, «Seninkiler yemekhanede bir hayli içtiler,» dedi. «Bırak da biraz ayılsınlar. Bu işe yarın sabah başlarım. Alphonso ve Ferdinand'ın komutasındaki Shangane'leri eğitirim. Tabii Alphonso Frelimo hatlarını sağsalim geçebilirse.»

China öğrenmek istedi. «Bu iş ne kadar sürer? Bu ondan sonra yaşamamız bakımından her saatin önemi olacak.»

«Onlar zeki ve hevesli çocuklar. Bir hafta içerisinde bir şeyler başarabiliriz sanırım.»

«O kadar zamanın yok.»

Sean öfkeyle, «Stinger'ların mümkün olduğu kadar çabuk kullanılmalarını sağlayacağım,» diye söylendi. Lütfen bana inan, general. Burada gerekenden bir dakika daha fazla kalmak niyetinde değilim. İyi geceler.» Claudia'yı kolundan tutarak döndü.

Kız fısıldadı. «Ah, Sean bana kurtulamayacağımız bir tuzağa düşmüşüz gibi geliyor.» Avcı onun kolunu sıkarak durdurdu.

«Yukarıya bak,» diye emretti.

Claudia başını kaldırdı. «Yıldızlar? Bakmamı istediğin yıldızlar mı?»

«Evet, yıldızlar.» Gökyüzü ıslı ıslıldı. «Onlar insanı sakinleştiriyor.»

Claudia usulca, derin derin soluk aldı, «Evet, haklısın, hayatım. Bu gece aşkımız var. Yarın ne olacağını kimse bilemez...»

Gece yarısından sonra Matatu gizlice geri döndü.

Zenci iz sürücü sessizce sığınağa girer girmez Sean uyandı. Sonra gelenin Matatu olduğunu anlayarak, «Nerede kaldın?» diye söylendi. «Yolda güzel bir kıza mı rastladın?»

Matatu kıkır kıkır güldü. Sean'un onu çapkınlıkla suçlaması her zaman hoşuna giderdi.

«Henshaw'ların tünekledikleri yeri buldum,» diye övündü. «Arıların kovanını bulmak istediğim zamanki gibi yaptım. Güneşe karşı uçuşlarını seyrettim ve onları gizli yerlerine kadar izledim.»

Sean onu kolundan tuttu. «Şimdi bana her şeyi anlat.»

Matatu yere çömelerek konuşmaya başladı. Avcı bir saat boyunca ona sabırla sorular sordu, cevaplan dinledi. İz sürücünün söylediklerinden iki helikopterin daha bozulmuş olduğu anlaşıyordu. Herhalde onlar için yedek parça bekliyorlardı. Geride dokuz Hint kalmıştı.

Matatu sonunda kısaca, «Şimdi ne yapmamı istiyorsun, Bwena?» diye sordu.

Sean düşündü. Aslında Matatu'yu iz sürücü olarak açık açık yanına alabilirdi. Ama içgüdüleri zenciye gizlemenin ilerde işine yarayabileceğini fısıldıyordu ona. Sonunda Swahili dilinde,

«Sen benim elimdeki kozsun, Matatu,» dedi. «Kimseye gözükmemeni istiyorum. Buradakilere gözükmek. Tabii Job'la benim dışımda.»

«Seni duydum, Bwana.»

«Her gece bana gel. Bu gece yaptığın gibi. Senin için yiyecek getirmeceğim. Ve ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. O arada etrafı gözetle ve bana gördüklerini anlat.»

Matatu sığınaktan sessizce çıkarak uzaklaştı.

Claudia alçak sesle, «Başına bir şey gelmez ya?» diye sordu. «Onun için endişe ediyorum. Pek sevimli.»

Sean karanlıkta güldü. «İçimizde bu maceradan sağ çıkması ihtimali en fazla olan o.»

Sean'la Job ertesi sabah Çavuş Ferdinand ve adamlarını eğitmeye başladılar. Tabii bu bakımdan üstün aldıkları elkitaplarından yararlanıyorlardı. Claudia da katılıyordu bu çalışmalara. Ve kız bu bakımdan Sean da dahil herkesi çok şaşırttı. İnanılmayacak kadar yetenekliydi Claudia. Özellikle roket rampatarındaki elektronik hedef saptayıcıların kullanılması açısından. Sonunda ondan eğitmen olarak yararlanmaya karar verdiler.

China ise gitgide sabırsızlanıyordu. «Ben bu sürede daha fazla ilerleyeceğinizi

sanıyordum.»

«İşimize karışmazsan daha çabuk ilerleriz.»

«Ben buraya seni uyarmaya geldim. Frelimo'lar saldırıyı başlattılar. Güney ve batıdan ilerliyorlar. Bizi bu tepelerden ve nehirden düzlüğe doğru sürmeye çalıştıkları anlaşılıyor. O açıklık yerde zırhlı araçlarını ve helikopterlerini daha rahatlıkla kullanabilecekler.»

Sean, China'yı aşağı gördüğünü belirten bir tavırla iğneledi. «Ah, demek seni güzelce pataklıyorlar.»

China'nın gözlerinde bu alay yüzünden tehlikeli bir pırıltı belirdi bir an. Sonra, «Geri çekiliyoruz,» diye itiraf etti. «Adamlarım doğal bakımdan güçlü sayılan bir noktadan gerilememeye çalışırken Frelimo'lar Hint'leri getirtiveriyorlar. Rus pilotları da bize Afganistan dağlarında öğrendikleri yakın destek konusundaki ustalıklarını gösteriyorlar. Savunma hatlarımızı siliveriyorlar. Alandaki komutanım yardım için yalvarırken onu çaresizlikle dinlemek hiç de hoş olmuyor. Onlara Stinger'ları ne zaman gönderebilirim?»

Sean, «İki gün sonra,» dedi.

«O kadar uzun mu? Bu işi çabuklaştıramaz mısın?» China kamçısını sabırsızca avucuna vurdu. «Hiç olmazsa bana hemen hazır bir tim sağlamalısın. Düşmana karşılık verebilmeliyim.»

Sean, «İşte bu büyük bir aptallık olur,» dedi. «Stinger'ları öyle birer ikişer kullanırsan sadece Hint'lerdeki mürettebata elindeki kâğıtları göstermiş olursun.»

«Ne demek istiyorsun?» Ghina'nın sesi insana çatırdayan buz dağlarını hatırlatıyordu.

«Rus pilotları Stinger'larla daha önce de karşılaştılar. Afganistan'da. Bundan emin olabilirsin. O yüzden bu silahlara karşı neler yapılabileceğini çok iyi biliyorlar. Şu ara gökyüzünde onlardan başka hiçbir şey olmadığını düşünüyorlar ve mutlular. Savunmasız durumdalar aslında. Ama sen bir tek Stinger'ı ateşler ateşlemez bu durumda değişir. Belki bir tek helikopteri düşürürsün. Ama filonun geri kalan kısmı hemen kendini hazırlar.»

China'nın suratındaki soğuk ifade yumuşadı.

«Peki sen ne öneriyorsun, albay?»

«Onlara elimizdeki her şeyle bir tek darbe indirmemizi.»

«Ne zaman? Nerede?»

«En beklemedikleri bir anda. Şafak zamanı gizli yerlerine ani bir baskın yapalım.»

«Gizli yerlerine mi?» China öfkeyle başını salladı. «Onların gece nereye gizlendiklerini bilmiyoruz ki.»

Sean, «Pekâlâ biliyoruz,» diye düzeltti. «Ben bu gizli üssü saptadım bile! Alphonso'yla Ferdinand'ı eğitecek ve onları bu baskına hazırlayacağım. Bana iki gün ver. O zaman adamların da hazır olurlar.»

China bir an düşündü. «Pekâlâ. İki gün.»

«İki gün. Füze timlerin eğitildikleri ve baskına hazır bir duruma getirildikleri zaman ben

ve arkadaşlarımla gitmemize izin vereceksin. Şartım bu.»

China, «Burasıyla Zimbabwe sınırı arasında bir Frelimo kolu var,» diye hatırlattı.

Sean homurdandı. «Artık o tehlikeyi göze alacağız. Şartlarım bunlar. Kabul ediyor musun?»

«Pekâlâ, albay. Kabul ediyorum.»

«Çok güzel. Şimdi... Alphonso'yla adamları ne zaman gelecekler?»

«Onlar ileri hatlarımıza eriştiler bile. Alphonso'yla adamları bir saat sonra burada olurlar sanırım. Ama yirmi dört saattir çarpışıyorlar. Herhalde bitkin haldeler.»

Sean duygusuzca, «Pazar günü okulla pikniğe gitmediler,» dedi. «Onları buraya gelir gelmez bana yolla.»

Sonunda Alphonso'yla adamları geldiler. Onuncu raundun sonuna gelmiş bir ağır sıklet boksör gibi yalpalıyorlardı. Kaplan Çizgili üniformaları toz toprak içindeydi. Yüzlerinin rengi yorgunluktan griye dönüşmüştü. Adamlar eğitim alanında yere yığılarak uykuya daldılar. Alphonso ise Sean'a gördüklerini anlattı. «Her taraf Frelimo dolu. Havada henshaw. Büyücülük bu ama o henshaw'lar gökyüzünden konuşuyorlar. Shangane dilinde konuşup bizimle alay ediyorlar. Bize kurşun ve roketlerimizi sihirle suya döndürme güçleri olduğunu söylüyorlar.»

Sean sert bir tavırla başını salladı. Rusların Renamo'ların moralini bozmak için amplifikatör kullandıkları anlaşılıyordu. Bu da yine Afganistan'da öğrendikleri oyunlardan biriydi.

«Hatlarımız boyunca bizimkiler ya parça parça ediliyorlar ya da kaçıyorlar. Henshaw'Iara karşı savaşamayız.»

«Pekâlâ da savaşacaksınız!» Sean, Alphonso'yu ceketinin önünden yakaladı. «Bunu nasıl yapacağınızı size göstereceğim. Adamlarını yerden kaldır. Daha sonra uyumak için bol zamanınız olacak. O helikopterleri gökyüzünden sildiğimiz zaman.»

Sean ve Job, Alphonso'nun yardımıyla seçtikleri yirmi Shangane'i hızla ama ustalıkla eğittiler.

Hayali Hint'lere yapılan füze saldırılarından sonra Sean'la Job, gerillaları toplayarak onlara helikopterlerin gizli üssüne yapılacak baskınla ilgili planı açıkladılar.

Sonra Çavuş Alphonso bütün tim adına konuşmaya başladı. «Nkosi Kakülü.» Sean'a o zamana kadar hiç böyle hitap etmemişti. Ancak çok üstün kabile reisleri böyle çağırılırdı.

Sean bu şerefin farkındaydı. Sonunda bu çok gururlu ve dik kafalı savaşçıların saygı ve sadakatini kazanmış olduğunu anlıyordu. Alphonso, «Büyük Reis,» dedi. «Çocukların çok endişeli. Bize nasıl çarpışacağımızı anlattın. Ama bize komuta edeceğini ve Grand Reef'te olduğu gibi karınlarımıza ateş dolduracağını söylemedin. Çocuklarına söyle, Nkosi Kokulu. Savaşta bizimle olacağını, Frelimo şebekleri bakireler gibi bağırarak kaçır ve henshaw'lar

yanarak gökyüzünden düşerken aslan gibi kükrediğini duyacağımızı bize söyle.»

Sean ellerini açtı. «Siz benim çocuklarım değilsiniz. Siz erkeklerin erkeğisiniz. Sizden önce babalarınız da öyleydi.» Shangane'ler için bundan daha büyük bir iltifat olamazdı. «Bu işi başarmanız için artık benim yardımına ihtiyacınız yok. Ben size bütün bildiklerimi öğrettim. Karnımızdaki alevler yüksek, kuru kış otları gibi yanıyor. Artık sizden ayrılmamın zamanı geldi. Bu çarpışmaya siz gireceksiniz. Ben gideceğim. Ama dost olduğumuzu ve kardeşler gibi omuz omza savaştığımızı hatırlayarak gurur duyacağım.»

Gerillalar onun gitmesini istemediklerini alçak seslerle mırıldanarak belirttiler. Sean döndü ve konuştuğu sırada General China'nın yaklaşmış olduğunu gördü. Arkasında altı subayı ve muhafızları vardı. Sean'a, «Hazırlıklarının tamamlandığı anlaşılıyor. Albay Courtney,» dedi.

«Evet. Çocuklar hazır, general.»

«Peki, ne zaman gideceksiniz?»

Sean, «Sanki ben de onlarla gidecekmişim gibi konuşuyorsun,» diye söylendi. «Benim artık bu işle bir ilişkim yok. Saldırıya Çavuş Alphonso komuta edecek. Bu akşam karanlık basmadan iki saat önce yola çıkacaklar. Gece Frelimo hatlarından sızacaklar. Yarın saklanacak ve gece saldırıya geçecekler.»

China başını salladı. «Pekâlâ. Şimdi seninle özel olarak konuşmak istiyorum, Albay Courtney. Lütfen benimle gel.»

Sean, Job'la Claudia'ya bir iki kelime söyleyerek döndü. China'yla birlikte sığınağa gitti. Generalin masasına çaydanlık ve fincanlar konmuştu.

Sean, «Bana söylemek istediğin nedir?» diye sordu.

China duvardaki haritanın önünde duruyordu. Arkası avcıya dönüktü. Sean'un sorusuna cevap vermedi. O da sorusunu tekrarlayamadan fincanına koyduğu çayı yudumlamaya başladı.

İçeri bir gerilla girerek China'ya bir mesajı uzattı. Zenci kâğıdı okurken öfke ve endişeyle bağırdı. Sonra haritada iki gücün durumunu gösteren renkli tepeli iğnelere uzandı. Frelimo'lar batıda Renamo hatlarını yarmışlar ve amansızca yaklaşıyorlardı.

China dönmeden, «Onları durduramıyoruz,» dedi.

Başka bir haberci odaya girdi. Gerilla, China'nın manevra yerinde bıraktığı muhafızlarından biriydi. Adam China'ya bir şeyler fısıldadı. Sean'a, «Amerikalı,» demiş gibi geldi ve hemen meraklandı.

China hafifçe güldü ve gerillaya başıyla çıkabileceğini işaret etti. Sonra da Sean'a döndü.

«Başarılı olamayacak?»

«Ne başarılı olamayacak?»

«Planladığın saldırı.»

«Savaşta hiçbir şey kesin değildir, bunu senin de bilmen gerekir, general. Ama ben seninle aynı fikirde değilim. Planın başarılı olma şansı yüzde altmış. Bu hiç fena bir oran sayılmaz.»

«Saldırıya sen komuta edersen o zaman bu oran da yükselir, Albay Courtney. Yüzde seksene kadar çıkabilir.»

«Bu tahminin gururumu okşuyor. Ama seninki sadece bir varsayım. Ben memleketime dönüyorum.»

«Saldırıya komuta edeceksin.»

«Seninle bir anlaşma yapmıştık.»

«Anlaşma mı?» China güldü. «Sen o kadar saf mısın? Ben anlaşma yapar, sonra da duruma göre onu bozarım. Ve korkarım şimdi de acil bir durum var.»

Sean ayağa fırladı. Yanık cildi bembeyaz kesilmişti. «ben gidiyorum.» Öfkesine rağmen sakın bir tavırla konuşmayı başarmıştı. «Arkadaşlarımı da alıp götüreceğim. Hemen yola çıkacağız. Şimdi. Beni durdurmak için öldürmen gerekecek.»

China sağır kulağına dokundu ve tekrar güldü. «Bu fikir beni çekmiyor değil, albay. Ancak buna gerek olacağını sanmıyorum.»

«Bakalım, görürüz.» Sean biraz önce oturduğu tabureyi bir tekmede geri itti. Tabure yere devrildi. Sean dışarı fırlarken China usulca seslendi.

«Geri geleceksin.»

Sean güneşe çıkarak eğitim alanına doğru koştu. Ancak ondan sonra bir terslik olduğunu anladı. Shangane'ler yerde oturuyorlardı. Job, ortadaki masanın üzerine yığılıp kalmıştı. Ceketı toz içindeydi. Kasketi yerde, toprakların üzerinde duruyordu. Job sersem sersem başını sallarken, burnundan kanlar damladı.

Sean, «Ne oldu?» diye bağırdı. Job kayan gözlerini onun yüzüne dikmeye çalıştı. Matabele'yi kötü dövmüşlerdi. Dudakları şişmiş, morarmıştı. Ağzına dolan kanlar yüzünden dişleri kıpkırmızı duruyordu. Kaşı patlamıştı; akan kanlar burnunun yanından süzülüyordu. Job nefes aldıkça burnundan sızan kanlar pembe baloncuklar oluşturuyorlardı. Alnında üzüm büyüklüğünde şişler vardı. Kulaklarından birinin memesi yırtılmıştı. Tozlu ceketinin önüne kanlar damlıyordu.

«Kahretsin! Job... ne..?» Sean arkadaşını omuzlarından tuttu. «Kim?»

Job, «Onları durdurmaya çalıştım,» dedi. «Elimden geleni yaptım.»

«Endişelenme.» Sean onu götürüp bir yere oturtmak istedi. Ama Job onun elini itti.

«Claudia!»

Sean'un kalbi birdenbire dondu sanki. «Claudia?» diye tekrarladı, «Nerede o. Job? Ne oldu?»

Job mırıldandı. «Onu götürdüler... China'nın gorilleri. Onlara engel olmaya çalıştım.»

Sean tabancasını çekti. «O nerede şimdi, Job?»

«Bilmiyorum...» Zenci eliyle yüzünü silerek avucuna bulaşan kanlara baktı. «Bir ara bayıldım. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum.»

«China! Seni gübre yiyen aşağılık böcek! Seni öldüreceğim!» Sean döndü. China'nın sığınağına saldırmaya hazırdı.

Job telaşla, «Önce iyi düşün, Sean,» diye seslendi. Avcı durakladı. Arkadaşı kaç defa bu üç sözcükle onu kurtarmıştı. «Önce iyi düşün!»

Sean müthiş bir çaba harcayarak birkaç saniye için o öldürücü öfkesini baskı altında tutmayı başardı. «Elkitapları, Job! Onları yak!»

Job kaşından akan kanlar arasından ona bakarak gözlerini kırptırdı. Sean, «Elkitaplarını yak,» diye tekrarlardı. «Onlar bizim sigortamız. Bu işi sadece biz biliyoruz.»

Job'un gözlerindeki bulanıklık geçiverdi. «Ve kasetler!» diye bağırdı.

Sean, «Evet,» dedi. «Kasetler. Onları bana ver.»

Job telaşla saldırı kasetleri'ni kutularına koydu. Sean da Alphonso'nun oturduğu yere gitti.

Belinden aldığı bir fosfor bombasını çantanın ortasına koydu. Tabancasının deri şeridini buna ilıstırdı. Çantaya bir delik delerek şeridin ucunu buradan çıkardı ve bileğine bağıladı. Öfkeyle, «Şimdi China kasetleri almaya çalışsın da görelim,» diye homurdandı. Biri çantayı elinden çektiği ya da Sean onu yere attığı takdirde elbombası patlayacaktı. Sean, Job elkitaplarını tutuşturuncaya kadar bekledi. Sonra arkadaşına, «Burada bekle,» dedi. «Onların iyice kül olmalarını sağla.» Elinde kaset çantasıyla sığınağa gitti.

Zenci o buz gibi alaylı gülümsemesiyle, «Sana geri geleceğini söyledim,» dedi. Sonra Sean'un elindeki çantayı ve bileğindeki şeridi fark etti ve gülümsemesi yüzünden silindi.

Sean çantayı China'nın burnuna doğru uzattı. «İşte senin Hint filon,» diye alay etti. Kendini zorlayarak normal bir sesle konuşmaya çalışıyordu. «Bunlar olmadıkça Stinger'ların hiçbir işine yaramaz.»

China'nın bakışları kapıya doğru kaydı, Sean hemen zenciye uyardı. «Bunu aklımdan bile geçirme. Çantanın içinde bir elbombası var. Fosfor bombası! Bu şerit onun pimine bağılı. Mesela ölür ve çantayı elimden düşürsem ya da biri onu elimden kapmaya kalkarsa kasetler parça parça olur.»

Aralarında masa olan iki düşman birbirlerine baktılar.

«Buna 'pata' denir.» China'nın yüzünde beliren gülümseyiş eskisinden de soğuktu. «Çok güzel.»

Sean, «Claudia Monterro nerede?» diye sordu.

China sesini yükselterek bir emirerini çağırdı. Ona, «Kadını getir,» diye emretti. Sonra ikisi de beklediler. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

China sanki havadan söz edermiş gibi, «O kasetleri düşünmeliydim,» dedi. «Güzel bir manevra oldu bu, albay. Çok güzel. Saldırıya komuta etmeni neden istediğimi artık anlıyorsun sanırım.»

Sean, «Bu konu açılmışken,» diye cevap verdi. «Eğitim elkitaplarını yaktığımı da söylemeliyim. Şimdi burada Stinger'ları anlayan üç kişi var: Claudia, Job ve ben.»

China meydan okudu. «Ya Shangane'ler? Alphonso ve Ferdinand?»

Sean sırtıttı. Şimdi başı tıpkı bir kuru kafaya benziyordu. «Ah, hayır, China! Füzelere ateşlemeyi biliyor onlar. Ama onların nasıl programlandıklarından haberleri bile yok. Bize ihtiyacın var, China. Biz olmazsak Hint'ler seni kıştırarak. Ve bu konuda hiçbir şey yapamayacaksın. Onun için benimle oynamaya kalkışma! Hayatın benim ellerimde.»

Hafif bir gürültü oldu ve Claudia'yı iterek içeri soktular. Elleri yine arkadan kelepçelenmişti.

Kasketi kaybolmuş, saçları yüzüne ve ensesine düşmüştü. Avcıyı görünce, «Sean,» diye bağırarak onu kollarından tutan iki nöbetçinin ellerinden kurtulmaya çalıştı. Adamlar onu geri çekerek duvara doğru savurdular.

Sean, «Gorillerine uslu durmalarını söyle,» diye bağırdı. İki gerilla ona hiddetle baktılar. Ama China sert bir emirle adamlarını durdurdu.

«O kadını bir iskemleye oturtun.»

Zenciler bu emri yerine getirdiler. China, Claudia'nın bileklerindeki kelepçeyi çıkarttırdı.

Kelepçeyi kızın ellerini iskemlenin yanına bağlamak için kullandı. Sonra da Sean'a döndü.

«Ben de senin istediğin bir şey var, albay,» dedi. «Sende de benim istediğim bir şey. Anlaşmaya çalışalım mı?»

Sean hemen, «Bizi bırak gidelim,» diye cevap verdi. «Sınırdaki kasetleri adamlarına teslim ederim.» China üzgün üzgün başını salladı.

«Bunu kabul edemem. İşte benim karşı teklifim: Hint'lerin gizli üssüne yapılacak saldırıya sen komuta edeceksin. Bu başarıyla tamamlandıktan sonra Alphonso sizi sınıra kadar götürecektir.»

Sean bombalı çantayı havaya kaldırdı. China gülümsedi ve karşılık olarak belindeki kınından fildişi saplı bıçağını çekti. Claudia'nın saçının bir telini kopardı. Saçı baş ve işaret parmakları arasında gererek bıçakla bir vuruşta kesti. «İşte bıçağım bu kadar keskin.»

«Claudia'yı öldürdüğün takdirde elinde benimle pazarlık etmek için hiçbir şey kalmaz.»

Sean'un sesi sertti ve terlemeye başlamıştı.

China, «Elimde pazarlık için şu var,» diyerek kapıdaki nöbetçilere başıyla işaret etti.

Gerillalar odaya Sean'un o zamana kadar görmediği birini soktular. Bu yaratığın başı kurukafadan farksızdı. Saçları yer yer dökülmüş, parlak siyah kafa derisi ortaya çıkmıştı.

Dudakları gerilerek incelmışti. Dişleri bu mahvolmuş kafaya göre çok beyaz ve iri

duruyordu. China'nın bir sözü üzerine nöbetçiler yarattığın vücudunu örten pis ve yırtık entariyi çıkardılar. Sean o zaman bu zavallının kadın olduğunu anladı. Hastanın vücudu avcıya Dachau ve Belsen'den kurtarılan esirlerin o korkunç resimlerini hatırlattı. Kadın gevşek bir deriyle kaplı bir iskeletten farksızdı.

Sean'la Claudia kadına dehşetle baktılar. Geçirdikleri şok yüzünden konuşacak halde değillerdi.

China nazik nazik, «Karnındaki yaralara bakın,» dedi. Avcıyla kız uyuşmuş gibi bu emre uydular.

Kadının karnının alt kısmında siyah üzüm tanelerini andıran, baş vermemiş sert çıbanlar vardı.

Sean'la Claudia böyle dalmışken China uzandı ve bıçağın ucuyla kızın elinin üzerine dokundu. Claudia inleyerek elini çekmeye çalıştı ama kelepçe yüzünden fazla bir şey yapamadı. Hayretle elindeki çizikten akan parlak kırmızı kana bakakaldı.

Sean. «Seni aşağılık köpek,» diye bağırdı. «Bunu neden yaptın?»

China gülümsedi. «Bu sadece bir çizik.» Bıçakla hasta kadının içine çökmüş olan karnını işaret etti. «Bu korkunç siskalık ve çıbanlar hastalığının en kesin belirtisi. Bu kadın biz Afrikalıların 'siska hastalığı' dediğimiz illete tutulmuş.»

Claudia, «AİDS,» diye fısıldadı. Sesi dehşet doluydu.

Sean farkına varmadan hasta kadından bir adım geriledi. China, «Evet, Miss Monterro,» diye başını salladı. «AİDS. Son safhasında.» Bıçağın ucuyla kadının karnındaki mermer kadar sert çıbanlardan birine dokundu. Çıban yarıldı ve iltihapla karışık koyu renk katran gibi kan akmaya başladı. Kadın 'hiçbir tepki göstermedi. China, «Kan...» diye fısıldadı. «Virüs kaynayan sıcak, canlı kan.» Bakması için ucundan kan damla yan bıçağı Sean'a uzattı.

Avcı farkına varmadan geriledi yine.

China, «Evet,» diye başını salladı. «En cesur insanların bile korktuğu bir illet. Yüzyılların en ağır ağır gelişen, en öldürücü ve en iğrenç hastalığı.» Diğer eliyle Claudia'nın bileğini kavradı. «Şimdi Miss Monterro'nun kanını düşünelim. Hayat dolu, genç ve güzel bir kadının parlak renkli, tatlı kanı.» Claudia'nın elinin üzerindeki çizik parlak kırmızıydı. China fısıltıyla ekledi. «Kan kana. Hasta kandan sağlıklı kana.» Pis bıçağı kızın eline yaklaştırdı. Claudia iskemlede kaskatı kesildi.

China, «Kan kana,» diye tekrarladı. «Onları birbirlerine karıştıralım mı?»

Sean konuşacak halde değildi. Sadece başını sessizce «Hayır,» der gibi sallamayı başaramadı.

China, «Bu işi yapalım mı, albay?» diye sordu. «Artık her şey sana kaldı.» Bıçağın ucunu Claudia'nın güneşten yanmış olan kadife gibi tenine yaklaştırdı. Sesi yine hafifleyip bir fısıltı halini aldı. «Birkaç santim daha, albay.» Claudia birdenbire haykırdı. Dehşet ve korkusu yüzünden kendini tutamamıştı. Ama zenci irkilmedi bile.

Kızın suratına bakmadı. Bıçağı tutan eli de titremedi. «E, ne yapacağız. Albay Courtney?»

Bıçağı indirerek yanıla Claudia'nın bileğine dokundu. O kusursuz ciltte mikroplu kandan bir çizgi oluştu. Bu kızın elindeki yaradan sadece birkaç santim ötedeydi. China bıçağı yavaş yavaş kaydırmaya başladı. «Çabuk konuş, albay. Birkaç saniye sonra çok geç olacak.» Bıçak Claudia'nın elinde uzun bir iz bıraktı. İğrenç bir sümüklüböceğin izi gibi bir şey. Bıçak amansızca yaraya yaklaştı.

Sean olanca sesiyle, «Dur!» diye haykırdı. «Dur!»

China bıçağı kaldırarak soru sorar gibi ona baktı. «Yani anlaştık mı?»

«Evet! Allah seni kahretsin! İsteddiğini yapacağım!»

China mikroplu bıçağı odanın bir köşesine fırlattı. Masasının çekmelerinden birini açarak bir şişe antiseptik çıkardı. Mendilini buna soktu, sonra Claudia'nın elini iyice sildi. Kızın vücudu birdenbire gevşedi. Hafif hafif soluyor ve yağmurda kalmış bir kedi yavrusu gibi titriyordu.

Sean boğuk bir sesle, «Onu bırak,» dedi.

China başını salladı. «Anlaşma şartlarını iyice belirtmedikçe olmaz.»

Sean, «Pekâlâ,» diye homurdandı. «Ve şartlardan ilki şu: Kadınım da benimle birlikte harekâta katılacak. Onu fare dolu bir deliğe tıkmayacaksın!»

China sanki bu teklifi düşünüyormuş gibi yaptı, sonra da başını salladı. «Pekâlâ. Ama ikinci şart da şu: Bana kalleslik edersen Alphonso kadınını öldürecek.»

Sean emredercesine, «Alphonso'yu buraya çağır,» dedi. Alnındaki terler hâlâ kurumamıştı.

Sesi de yine boğuk ve titrekti. «Ona vereceğin emirleri kulaklarımla duymak istiyorum.»

Alphonso hazır ol vaziyetinde durarak ifadesiz bir yüzle China'yı dinledi. General sözlerini,

«Ancak,» diye tamamladı. «Saldırı başarılı olmadığı ya da gizli yere erişmeden sizi Frelimo'lar yakaladığı veya henshaw'lardan birinin kaçmasına izin verildiği takdirde...»

Sean onun sözünü kesti. «Hayır, general. Yüzde yüz bir başarı bekleyemezsin! Gerçekçi ve mantıklı olalım. Hint'lerin bir kısmını ortadan kaldırır ve geride altı helikopter kalırsa, anlaşmamın şartlarını yerine getirmiş sayılırım.»

China'nın kaşları çatıldı. «Hayır. Altı Hint bile yenilmemiz için yeterli olur. Geride iki helikopterin kalmasına razı olabilirim. İki Hint'ten fazlası o gizli yerden kaçarsa, saldırı başarısız sayılır ve sen de bunun bedelini ödersin.» Alphonso'ya dönerek talimat vermeyi sürdürdü. «Albayın verdiği emirlere uyacaksın, çavuş. Saldırı onun planladığı biçimde gelişecek. Ancak saldırı başarısız olduğu, ikiden fazla henshaw kaçtığı takdirde tüm komutayı ele alacaksın. Ve ilk görevin bu iki beyazı ve onların zenci uşağını öldürmek olacak. Onları hemen vuracaksın.»

Alphonso bu emir karşısında adeta uykulu uykulu gözlerini kırıştırdı. Dönüp Sean'a bakmadı. Avcı da, aramızdaki dostluğa, beni 'Nkosi Kokulu' ve baba' diye çağırmasına, harekâta benim komuta etmemi istemesine rağmen yine de bu idam emrini yerine getirecek 'mi, diye düşündü. Alphonso bir Shangane savaşçısıydı. Kabilesine sadıktı. Kabile büyükleri ve reisine tam itaat etmek töresine de sıkıca bağlıydı. Sean kendi kendine, evet, dedi. Belki biraz üzülür oma hiç soru sormadan ve duraklamadan bu işi de yapar.

Avcı sonra, «Pekâlâ, China,» diye homurdandı. «Artık durum açıklık kazandı. Şimdi Miss Monterro'nun benimle gelmesine izin ver.»

Nöbetçiler Claudia'nın bileğindeki kelepçeyi çıkardılar. China nazik bir tavırla kızın iskemleden kalkmasına yardım etti. «O kötü anlar için özür dilerim, Miss Monterro. Ama bu gerekliydi. Beni anlayacağınızdan eminim.»

Claudia ayakta doğru dürüst duramıyordu. Sendeleyerek Sean'a doğru gitti ve ona sarıldı.

China onları alayla selamladı. «Size iyi yolculuklar ve başarılı avlar diliyorum. Korkarım şu ya da bu nedenle bir daha karşılaşmayacağız.»

Sean ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Bir elinde kaset çantası, diğer eli de Claudia'nın omzunda dışarı çıktı.

Karanlık basmadan iki saat önce yola çıktılar. Eşyaları ağır ve mahfazaları biçimsizdi. İki tarafı çalılık patika da dardı. O yüzden ağır ağır ilerleyebiliyorlardı. Pusuya düştükleri taktirde kendilerini koruyamayacaklardı. Sean, Job'u öne gönderdi. Kendisi de sıranın ortasına girdi. Böylece hem Claudia'ya yakın olacak hem de diğer taraflara yetişebilecekti.

Kız, Sean'a, «Matatu nerede?» diye sordu. «Yola çıktık, onu da geride bıraktık. Matatu için endişeleniyorum.»

«Onun geride kaldığını düşünerek hiç üzülme. Matatu peşinden bir türlü uzaklaştıramadığın finolara benzer. Ardımdan her yere gelir. Hatta o küçük deli belki de şu anda çalıların arasından bizi gözetliyor.»

Ve gerçekten de karanlık bastığı zaman sanki bir mucize oldu ve Sean'un yanında ufaktefek bir gölge belirdi.

«Seni görüyorum, Bwana.» Matatu'nun gözleri neşeyle parlıyordu.

«Ben de seni görüyorum, küçük dostum.» Sean zencinin kıvrıcık saçlarına dokundu. «Ben de seni bekliyordum. Bizi Frelimo hatlarının arasından geçirmeni ve o çirkin atmacaların tünekledikleri yere götürmeni istiyorum.»

Matatu gururla şişindi. «Peşimden gel, Rwana'm.»

Artık Matatu onlara yol göstereceği için Sean kola daha uygun bir biçim verebilirdi. Böylece Frelimo öncülerinin aralarından geçebilirlerdi.

İlerdeki çarpışmanın büyüklüğü de Sean'un lehineydi. Altı bin Frelimo ve Zimbabwe askeri yarı sayıdaki Renamo'ya saldırıyordu. Savaş alanı on binlerce kilometrekare genişliğindeydi. İlerde yer yer çarpışmalar oluyordu. Ama aralardaki vahşi topraklar boştu.

Sean, Job ve Matatu'yu birkaç gerillayla hattaki geniş açıklıkları bulmaları için ileri gönderdi. Böylece oradan geçebileceklerdi. Geri kalanlar öncülerini dikkatle izlediler.

Bütün gece düzgünce yürüdüler. Zaman zaman ağır makineli ve topların gürültüsü duyuluyordu. Bazen de karanlık ormandan işaret fişekleri yükseliyordu. Ama helikopterlere özgü o korkunç ses işitilmiyordu. Hint'lerin dostla düşmanı kolaylıkla ayırabildikleri gün ışığını tercih ettikleri belliydi.

Şafaktan bir saat önce Job, Sean'la konuşmak için geri döndü. «Hedefe ancak güneş doğduktan bir saat kadar sonra erişebileceğiz. Umduğumuzdan daha ağır ilerledik. Şimdi ne yapmamızı istiyorsun? Hint'lerin bizi bulmaları tehlikesini göze alalım mı?»

Sean cevap vermeden önce gökyüzüne baktı. Yıldızlar sönükleşmeye başlıyorlardı.

«Ormandaki ağaçlar gerillaları ve donanımı gözlerden gizleyecek kadar sık değil. İlerlemeli, sonra da saklanmalıyız. Matatu'ya hızlanmasını söyle.»

«Helikopterler ne olacak?»

«Asıl çarpışma artık gerimizde kaldı. Hint'ler de o tarafa doğru gidecekler. Tehlikeyi göze almamız ama hızla ilerlememiz gerekiyor.»

Hava aydınlanırken Shangane'ler de sık sık sıkıntıyla gökyüzüne bakmaya başladılar. Çok hızlı, adeta koşarcasına gidiyorlardı. Turuncu gökyüzüne doğru yükselen ağaçların tepelerini seçebildikleri sırada Sean o turboların korkunç ısığını duydu. Ses uzaktan geliyor ve doğuya doğru gidiyordu. Hint'ler günün ilk çıkışına başlamışlardı. Kol boyunca bağırarak tehlike bildirildi. Silahları taşıyan gerillalar iki yana kaçtılar. Bölüm liderleri yere çömeldiler.

Sean'un her birine dağıttığı Frelimo bayraklarını sallayacaklardı. Tabii Hint'ler onları farkederek ve ateş açmak için yaklaşırlarsa...

Ama bu hileye gerek kalmadı. İki helikopter onların üç kilometre doğusundan geçerek uzaklaştılar. Sean onların kambur silüetlerini fark etti. Tekrar yola çıktılar. Gerillalar o 'uçan ölüm'leri gördükleri için sanki kanatlanmalardı. Bir saat sonra kol daha önce Unimog kamyonların saklandığı mağaranın bulunduğu kuru nehir yatağına indi.

Gerillalar evlerine dönmüş gibi sevinçle karanlık mağaraya girdiler ve ağır yüklerini indirdiler.

Sean, «Ateş yakınak yok,» diye emretti. «Sigara içmek de.»

Shangane'ler soğuk mısır ekmeğiyle kuru balıklarını yedikten sonra yerde kıvrılarak yattılar ve avdan yorulmuş bir köpek sürüsü gibi uyudular.

Sean, Claudia için mağaranın derinliklerinde kuytu bir yer buldu. Taşlı yere bir battaniye yaydı. Kız üzerine bağdaş, kurup oturdu. O pek tatsız yemeği yerken birdenbire uykuya dalıverdi. Sean onu yatırarak diğer battaniyeyi de üzerine örttü. Çünkü mağaranın

derinlikleri soğuktu. Avcı sonra mağaranın ağzına gitti.

Alphonso portatif telsizin antenini uzatmıştı. Şimdi yere çömelmiş Renamo komutanlarının karargâha, General China'ya verdikleri raporları dinliyordu.

Sonra Sean'a sıkıntıyla, «Kötü gidiyor,» diye açıkladı. «Frelimo'lar yarın öğleye doğru nehrin kıyısında olacaklar. General geri çekilmezse onu çiğneyip geçecekler.» Sonra birdenbire sustu. O parazit arasında onları aradıklarını farketmişti. El mikrofonuna, «Muz Ağacı,» dedi. «Burası Yaban Domuzu.» Sonra şifreyi söyledi. «Koka kola.» Sean modern Afrika'yı yansıtan bu söz yüzünden güldü. Sonra da Job'un yanına gitti. Arkadaşı, beş Shangane'e nehrin kuru yatağındaki ayak izlerini sildiriyordu.

Sean, «Nöbetçiler?» diye sordu.

«Her tepede bir kişi.» Zenci yukarıyı işaret etti.

«Pekâlâ.» Sean arkadaşını mağaraya soktu. «Stinger'ları programlamanın zamanı geldi.»

Rampaların parçalarını birleştirmek, akümülatörleri bağlamak ve kasetleri mikrobilgisayarlara yerleştirmek hemen hemen bir saatlerini aldı. Sonra füzeleri bölüm liderlerine verdiler.

Sean saatine baktı; hâlâ çalışmasına şaşıyordu. Job'a, «Birkaç saat uyuyabiliriz,» dedi. Ama ikisi de yerlerinden kımıldamadılar. Onun yerine kayaya dayanarak nehrin sabah güneşinin ilk ışıklarının kar gibi ışıldattığı kumlarına baktılar.

Sean, «Sözümü dinleseydin,» dedi. «Şimdi Harare'nin eğlence yerlerinde keyfediyordun.»

Job, «Bir Hint avlama fırsatını kaçırsaydım, öyle mi?» diyerek dikkatle güldü. Çünkü dudağındaki yaranın üzeri ince bir kabuk bağlamıştı. Güldüğü için kabuğun hemen üstünde bir damla kan belirdi. Job dudağını silerek sözlerini sürdürdü. «Seninle birlikte türlü tehlikeli hayvan avladık, Sean. Üstelik dünyanın en kötü yerlerinde. Bu da başka bir av olacak. En üstün ve en irisi.»

Sean dönerek arkadaşının yüzünü inceledi. İki arkadaşın duyguları her zaman birbirine uygun olurdu. Geceki uzun yürüyüş sırasında Sean'un China'ya karşı duyduğu öfke yerini Job'un açıkladığı duyguya bırakmıştı. Bir avcının heyecanına. İkisi de avcıydılar. Bu onların kanına işlemişti. Sean'la Job birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Aralarındaki dostluk bağı yirmi yıllık sürede iyice güçlenmişti. Ama birbirlerine hiçbir zaman duygularından söz etmemişlerdi.

Sean, belki artık bunun zamanı geldi, diye düşündü ve, «Biz seninle kardeşiz,» dedi. «Hatta kardeşten de öte.»

Job kısaca, «Evet,» diye cevap verdi. «Öyle.»

«Bir kardeş olarak senden bir şey isteyebilir miyim?» Job, «Evet,» der gibi başını sallayınca avcı da konuşmasını sürdürdü. «Helikopterlerin gizli kampında çetin bir çarpışma olacak. Ben Claudia'yı koruyamayacak bir duruma düşebilirim. Onun

Frelimo'ların ellerine düşmesini istemiyorum. İşte senden istediğim iyilik bu.»

Job'un gözlerindeki pırıltı bir an donuklaştı. «Bu ihtimali düşünmek bile istemiyorum.»

«Ben orada olamazsam bu işi yapar mısın?»

Zenci başını salladı. «Sana söz veriyorum.»

«Bu işi yapman gerekirse Claudia'yı uyarma. Konuşma. Beklenmedik bir anda yap.»

Job, «Claudia ne olduğunu anlamayacak,» diye söz verdi. «Her şey çabucak sona erecek.»

Sean arkadaşının omzunu tuttu. «Sağol... Eh, artık dinlenmeliyiz.»

Claudia hâlâ uyuyordu. Sean onu öptü. Kız uykusunda bir şeyler mırıldanarak kollarını uzattı. Avcı yanına uzandı. Claudia ona sarılarak mutlu mutlu bir soluk aldı.

Sean birinin yanağına usulca dokunması üzerine uyandı ve ancak bir dakika önce dalmış olduğunu sandı. Başını kaldırdı. Job yanında çömelmişti.

Zenci dudaklarını sessizce kıpırdattı. «Vakit geldi.» Sean usulca Claudia'nın boynuna dolanmış olan kollarını çözdü. «Tatlı rüyalar, sevgilim...»

Diğerleri mağaranın ağzında onu bekliyorlardı. Matatu, Alphonso ve bölüm liderleri. Hepsi de hızla hareket edebilmek için hafif silahlar almışlardı.

Job, Sean'a, «Saat dört,» dedi. Sean da ışığın yumuşamış ve gölgelerin de uzamış olduğunu fark etti. Başka söylenecek bir şey yoktu. İki arkadaş böyle şeyleri daha önce belki elli kez yapmışlardı. Zenci ekledi. «Görüşürüz.» Sean başını sallayarak çantasını sırtına taktı.

Matatu önde dans eder gibi ilerlerken ağaçların arasına süzöldüler. Sonra hemen güneye doğru dönerek koşmaya başladılar.

İki defa helikopterlerin uzaktan geçtiğini duydular. Bir keresinde de Hint tam tepelerinden geçtiği için saklanmak zorunda kaldılar. Sean onun saldırısını tamamlayarak döndüğünü tahmin etti. Ve helikopter Matatu'nun onları götürdüğü yönde uzaklaştı.

Sean, «Kamp en fazla yedi kilometre ötede,» diye tahmin etti. Sonra da sessizce takdirini bekleyen Matatu'ya baktı.

Zenci, «Kovanına dönen arı gibi,» dedi gülerek.

Sean başını salladı. «Gözlerin bir akbabanıkinden farksız. Her şeyi görüyorlar.» Matatu kollarını sevinçle gövdesine dolayarak sağa sola sallandı. Onun istediği tek ödül Sean'un övgüsüydü.

Grup yarım saat sonra leopar sürünüşüyle alçak, kayalık bir tepenin doruğundan yamaca doğru kaydı. Sean dürbünü gözlerine götürdü, iki kilometre kadar ötedeki demiryolunu hemen fark etti. Işıltılı rayları ileriye doğru izledi ve birdenbire bir Hint dramatik bir biçimde demiryolunun hemen ötesindeki tepenin yamacından havalandı.

Sean sonunda gizli üssü bulmuştu.

Helikopter hızla kuzeye doğru uzaklaştı. Hava kararmadan son bir çıkış yapacaktı anlaşılan.

Sean üsteki iyice kamufle edilmiş iri yığınları saydı. Matatu'ya, «Altı tane,» dedi.

İz sürücü ukalaca bir tavırla, «İki tane daha var,» diyerek gülümsedi. Sean'un gözünden kaçan iki yığını daha işaret etti. «Ayrıca tepenin diğer tarafında da üç tane var. Onları buradan göremezsin.»

Sean bölüm liderlerini teker teker çağırarak onlara Hint'lerin yerlerini gösterdi. Sonra da Matatu'ya, «Job'un yanına dön,» dedi. «Hava kararır kararmaz onu ve diğer askerleri buraya getir.»

Sean günün son aydınlık saatini kuzeyden dönen helikopterleri inceleyerek geçirdi.

Hint'ler on bir taneydi. Bundan da Rus teknisyenlerinin bozuk olan iki helikopteri hemen tamir etmiş oldukları anlaşıyordu. Sean bölüm liderlerine her Hint'in özelliklerini açıkladı. Onlardan her birinin yerini iyice ezberlemelerini istedi.

«Şu senin Tendela. Bak gökyüzünde nasıl duruyor. Onu şu yandaki ağaç kümesinin arasından vuracaksın. Her şeye iyice dikkat ettin mi?»

Askerlerin hepsi de birer birer, «Dikkat ettik, Nkosi Kokulu,» dediler. Sean güneşin etrafı kan rengine boyayarak batışını seyretti. Şafağın ne kadar kan dökülmesine neden olacağını düşünüyordu. Avcıyla Alphonso yanyana oturuyorlardı.

Shangane çavuşu usulca, «Onları iyi avlayacağız,» dedi. «Bu gerçekten erkek olan erkeklerin savaşı sayılır.»

Sean başını salladı. «Evet, dostum. İyi bir çarpışma olacak. Başarısız olursak beni öldürmeyi deneyeceksin. Bu da yine güzel bir savaş olacak.»

Alphonso, «Bakalım, görürüz,» diye homurdandı. Güneşin kızıl ışıkları gözlerine vurmuştu.

«Evet, göreceğiz.»

Hava karardıktan bir saat kadar sonra diğer gerillalar arkalarındaki ağaçların arasından çıktılar. Job sıranın başındaydı. Claudia da onun yanında. Matatu gruba yol gösteriyordu.

Sean onları karşılayarak birkaç kelime söyledi. Sonra bölüm liderleri kendi adamlarını etraflarına topladılar.

Sean, Job ve Claudia her time ayrı ayrı giderek füze rampalarını kontrolden geçirdiler.

Sonra avcı timleri, saldırı noktalarına göndermeye başladı.

Alphonso kampın doğusundan saldırıya geçecek olan timin başındaydı. Yolu daha uzun okluğu için önce o ayrıldı.

Batı tarafından yapılacak füze saldırısına yönetecek olan Job'un gitme zamanı gelince Sean'la kısaca el sıkıştılar. Birbirlerine hiçbir zaman, «Şansın açık olsun,» demezlerdi.

Nedense bunun uğursuzluk getireceğine inanırlardı. Job onun yerine alayla, «Dinle

Sean,» dedi. «Şu dört bin dolar tutan ücret ve ikramiyelerim. O parayı bana şimdi versen.»

Sean güldü. «Çek kabul eder misin?» Yüzüne koyu renk kamuflaj boyası sürmüştü. Job da gülerek onun omzunu yumrukladı. Sonra Sean'nın Claudia'yla rahatça konuşabilmesi için biraz uzaklaştı.

Kız, «Senden ayrılmak istemiyorum,» diye fısıldadı. Avcı onu çabucak kucakladı.

«Job'un yanından ayrılma,» diye emretti.

«Sağsalim bana dön.»

«Olur.»

«Söz ver.»

Sean, «Söz veriyorum,» dedi. Claudia kollarından sıyrılıp döndü. Job'un peşinden giderek karanlıkların arasında kayboldu.

Sean kızın arkasından baktı. Elleri titriyordu. Öfkeyle ellerini ceplerine sokarak yumruklarını sıktı. Aşk insanın savaşıma güdülerini pek de iyi etkilemiyor, diye düşündü. Sonra kızı kafasından atmaya çalıştı. Claudia Job'un yanında güvende olacak.

Saldırı timi sabırla onu bekliyordu. Sean, yirmi dört kişi, diye düşündü. Etten bombalar. Topların avları. Bu gerillalar Stinger'ları kullanılacak askerleri seçmek için uygulanan testte başarılı olamamışlardı. Füze timleri üssün çevresinden beş yüz metre geriden ateş edeceklerdi. Saldırı grubu ise önden doğrudan doğruya hücumla geçecekti. Ateşi mahsus üstlerine çekerek Hint'lerin havalanmalarını sağlamaya çalışacaklardı. İşte bu grup korunmalı yuvalarından ateş edecek olan 12.7 mm.'lik makineli hedef oluşturacaklardı.

O arada diğer tehlikelere de göğüs germek zorunda kalacaklardı.

En tehlikeli görev onlarınkiydi. Sean da bu yüzden komutayı başkasına verememişti. Onlara kendisi liderlik edecekti.

Avcı usulca, «Gel bakalım, Matatu,» dedi. Gerçek bir tehlikeyle karşılaştıkları zaman Matatu her zaman Sean'un yanında olmayı tercih ederdi. Ve hiç kimse zenciyi oradan uzaklaştıramazdı.

Alphonso, Sean'a olan saygısını göstermek için ona bir AKM saldırı tüfeği vermişti. Renamo gerillalarının çok değer verdikleri bir silahtı bu. Şimdi Sean timi yamaçtan indirirken tüfek elindeydi. Matatu yine onlara yol gösteriyordu.

Acele etmelerine gerek yoktu. Vaziyet almak için önlerinde upuzun bir gece vardı. Sean saat ikide gerillaları saldırı noktalarına yerleştirdi. Her şeyi son bir kez kontrolden geçirdi.

Artık elden gelen her şey yapılmıştı. Şimdi bekleyeceklerdi.

Sean derin sessizlikte yüzükoyun yatarken yaşantısını düşündü. Eski maceraları, çılgınca girişimleri, korkunç tehlikeleri ve hemen hemen dayanılamayacak heyecanları. Ve birdenbire bunun son macerası olabileceğini kavradı. Kırkını geçmişti, Claudia Monterro

hayatına girmişti. Artık değişiklik yapma zamanı gelmişti. Bu düşünce Sean'u hem üzdü, hem de hoşuna gitti.

Kendi kendine, bu son av hepsinin en iyisi olsun, dedi. Şafaktan önceki yoğun karanlıkta onu hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren o sesi duydu. Dev bir turbo insan yemeye düşkün bir kurt gibi uluyordu. Buna hemen diğer gürültüler katıldı. Hint filosu motorları çalıştırmaya başlamıştı. Şafakta ilk çıkış için onları ısıtıyorlardı.

Sean fosforlu saatine bir göz attı. Beşe on bir vardı. Hemen hemen saldırı zamanı gelmişti.

Düşünmeden AKM tüfeğinin şarjörünü değiştirdi. Alışık olduğu bu hareket onu rahatlattı.

Sean'un ne yaptığını gören Matatu beklentiyle kımıldandı. Şafak rüzgârı bir âşık gibi usulca Sean'un yanağını okşadı.

Avcı doğuya doğru baktı ve elini kaldırarak parmaklarını açtı. Yaklaşan şafağı haber veren sönük ışıktaki elinin silüetini görebiliyordu. Matabele'ler bu süreden, «Boynuz saati,» diye söz ederlerdi. Çünkü bir çoban bu saatte sürüsündeki hayvanların boynuzlarını seçmeye başlardı.

Sean kendi kendine, on dakika sonra etraf ateş edilebilecek kadar aydınlanacak, diye hatırlattı.

Hint'ler teker teker motorlarını boşa çalıştırmaya başladılar. Herhalde yerdeki mürettebat yakıt verme işlemini tamamlıyor ve askerler de helikopterlere yerleşmeye başlıyorlardı.

Sean'un her şeyi dikkatle hesaplaması gerekiyordu. Işık çok uygun olmalıydı. Bir olasılıkla helikopterler iniş ışıklarını kullanmayacaklardı. Füze timlerinin onları iyice görebilmeleri gerekiyordu.

Ortalık hızta aydınlandı. Sean gözlerini kapatarak ona kadar saydı. Sonra gözlerini tekrar açtı. Simdi tepenin doruğunun silüetini iyice görebiliyordu.

Sean, «Ateş!» diye emrederek yanındaki gerillanın omzuna dokundu. Kısa bir süre sonra işaret bombası havaya fırladı ve kırmızı ışıklar çıkararak yandı.

Claudia Monterro, Job'un peşinden sırttan indi. Yerdeki gevşek taşlar yürüyüşü zorlaştırıyordu. Kız diğerleri gibi emin adımlarla ilerleyebildiği için sevindi. Ama gecenin soğuşunda bite terlemeye başlamıştı. Grup saldırı noktası olan sık ağaçlıklı koruya erişti.

Usulca ağaçların arasına girdiler. Claudia, Job'un Stinger'ı hazırlamasına yardım etti. Sonra ağaçlardan birinin dibine oturarak beklemeye başladı.

Job, kızı bir Shangane'le bırakarak karanlıkların arasında bir leopar gibi kayboldu. Onun gitmesi Claudia'yı üzdü. Ama eskiden olsaydı herhalde paniğe kapılırdı. Son birkaç hafta içinde zorla kendine güvenmeyi ve metin olmayı öğrendiğini anladı. Sanki babası hâlâ sağlamış gibi, Capo benimle gururlanacak, diye düşünerek gülümsedi. O hâlâ buralarda bir

verde. Beni korumaya çalışıyor. Yoksa buraya kadar nasıl gelebilirdim? Bu düşünce yalnızlığını biraz olsun giderdi.

Job yine sessizce döndü. Kızın yanına oturarak, «Bütün timler yerlerini almışlar,» diye açıkladı. «Ama bu uzun bir gece olacak. Biraz uyumaya çalış.»

Claudia alçak sesle cevap verdi. «Kesinlikle uyuyamam... Bana Sean Courtney'i anlat. Onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.»

«O bazen bir kahraman, bazen de aşağılık bir köpek gibi davranır.» Job bir an düşündü. «Ama çoğu zaman bu ikisinin arası bir şeydir.»

«Öyleyse neden Sean'la bu kadar uzun bir süre beraber kaldın?»

Job kısaca, «O benim arkadaşım,» dedi. Sonra ağır ağır Sean'dan söz etmeye başladı.

Böylece gece yavaş yavaş geçti. Claudia devamlı sorular soruyordu. «O evlenmişti değil mi, Job?» ya da, «Evinden neden ayrıldı? Ailesinin çok çok zengin olduğunu duydum. Neden bu yaşamı seçti?»

Geceyi böyle geçirdiler ve o sürede dost oldular. Job, Claudia'nın Afrika'da bulduğu ilk gerçek dosttu. Sonunda o Afrikalılara özgü kalın, güzel sesiyle, «Onu anlatamayacağım kadar özleyeceğim,» dedi.

«Sanki birbirinizden ayrılacakmışınız gibi konuşuyorsun. Ama öyle bir şey yok. Her şey eskisi gibi olacak.»

Job, «Hayır,» diye itiraz etti. «Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Sean artık seninle gidecek. Onunla birlikte geçirdiğimiz günler geçti. Şimdi sizin ortak günleriniz başlıyor.»

«Bu yüzden benden sakın nefret etme, Job.» Claudia elini uzatarak yalvarırcasına zencinin koluna dokundu.

Job, «Birarada güzel günler geçireceksiniz,» dedi. «Sean'la yapacağın yolculuk benimki kadar iyi olacak sanırım. Düşüncelerim sizinle gidecek. İkinize de mutluluklar diliyorum.»

Claudia, «Sağol, Job...» diye fısıldadı. «Sen her zaman bizim dostumuz olarak kalacaksın.»

Job elini kaldırarak parmaklarını açtı ve, «Boynuz saati,» diye mırıldandı. «Vakit yaklaştı.»

Aynı anda tepenin yukarısında havada parlak kırmızı ışıklar belirdi.

İşaret verilir verilmez çarpışma başladı. Sean roketlerin (başına geri kalan en usta iki askerini dikmişti. Ama en iyi nişancılar Stinger timlerine verilmişti. İlk roket alçaktan gitti ve en yakındaki yakıt deposundan altı metre öteye düştü. Etrafa son alevler fışkırdı ve Frelimo nöbetçilerinden biri havada taklalar attı. İkinci roket ise fazla yüksekte uçu ve daha gerideki ormana düştü.

Sean kükredi. «İyi nişan alın, Shangane öküzleri!» Önemli ilk atışı kendisinin yapmaması bir hataydı. Bunu anlayan avcı yerinden fırlayarak koştu.

Frelimo nöbetçileri haykırıyor, yakıt depolarının yanından kaçıyorlardı. Üssün çevresinden bir 12.7 mm.'lik ateşe başladı. Roketin başındaki gerilla RPG 7'yi tekrar doldurmaya çalışıyordu ama paniğe kapılmıştı ve karanlıkta rahatlıkla hareket edemiyordu. Sean roketatarı adamın omzundan alıp doldurdu. Silahı omzuna dayayarak tek dizinin üzerine çöktü. En yakındaki depoya nişan aldı. Kendi kendine, bol bol zamanım var, diyordu.

Sonra ateş etti. Roket hedefe geldi. Yakıt deposundan alevler gökyüzüne doğru yükseldi.

Sean yanındaki gerillaya baktı. Zenci telaşla çantasından bir roket daha çıkardı. Yanan yakıt tepenin güney yamacını gündüz ışığı gibi aydınlatıyordu. Sean açıklıkta diz çökmüştü. Frelimo'lar ona nişan aldı.

Sean'un etrafında topraklar havalandı. Yanındaki gerilla kendini yere attı. Sean, «Kalk oradan, korkak köpek,» diye söylendi. Ama sonra roketatarı kendi başına doldurarak ikinci yakıt deposuna nişan aldı. Ve onu da havaya uçurdu.

Yanan yakıtlar yamaçtan minyatür bir Vezüv'ün lavları gibi akıyordu. Sean roketatarı gerillaya fırlattı. «Bu lanet olasıca şeyle onların başlarına vur. Bununla onlara ancak böyle zarar verebilirsin!»

Bomba fırlatıcıların başlarındaki zenciler daha başarılı oldular. Şimdi havaya atılan bombalar tepedeki kampa yağmur gibi yağıyorlardı. Sean patlamaları profesyonel bir soğukkanlılıkla izliyordu.

«İyi,» diye mırıldanıyordu. «İyi.» Ama her atıcı için ancak otuzar bomba getirebilmişlerdi.

Ve hepsi de birkaç dakika sonra tükenecekti. Patlayan bombalar Frelimo nöbetçilerinin aklını karıştırdığı sırada saldırıya geçmesi daha iyi olacaktı. Avcı AKM tüfeği kaldırarak emniyeti açtı.

Sonra, «Haydi!» diye haykıracak kısa kısa düdük çaldı. «Haydi!»

Shangane'ler bir tek insan gibi aynı anda ayağa fırladılar ve hızla yamaçtan indiler. Ama sadece yirmi kişilerdi. Alevlerin iyice aydınlatıldığı, tek sıra halinde koşan bir avuç gerilla.

Tepedeki makinelinin başındaki Frelimo hemen onlara nişan aldı. Şimdi etraflarında toz ve toprak uçuşuyordu.

Frelimo makineli tüfeklerinden biri de Sean'u hedef olarak seçmişti. Ama avcı hızla yamaçtan indiği için kurşunlar ona isabet etmedi. Matatu adımlarını ona uydurmaya çalışıyor ve tiz bir sesle gülüyordu.

Sean öfkeyle, «Komik olan nedir, seni ahmak cüce,» diye bağırdı. Matatu'yla yanan depoların arkasına indi. Frelimo'ların yükselen alev ve dumanlar yüzünden onları görmeleri imkânsızdı. Sean hızla koşan Shangane'leri döndürerek onları üssün çevresine doğru gönderdi. Hızlı gitmeleri için sağ yumruğunu sallayıp duruyordu.

Bir Frelimo nöbetçisi sendeleyerek dumanların arasından çıktı. Ayaklarında kirli tenis

ayakkabıları ve blucin vardı. Silahını kaybetmişti. Bir roket parçasının gözüne geldiği anlaşıyordu. Gözü kalın optik sinirin ucundan iri bir üzüm tanesi gibi sarkıyordu. Sean duraklamadan ona üç el ateş etti. Sonra yere yığılan ölünün üzerinden atladı.

Dumanların erişemediği bir yere geldiklerinde Sean adamlarına baktı. Ve yirmi Shangane'de de bir şey olmadığını hayretle gördü. Gerillalar yayılmışlar, hızla koşuyorlardı. Sean aynı anda birkaç adım ötedeki tek teli ve buna bağlı olan maden diskleri fark etti. Daha ne olduğunu kavrayamadan kendilerini mayın tarlasında buldular. Bundan iki saniye sonra da Sean'un sağında koşan Shangane ayağını bir mayına çarptı. Müthiş bir patlama oldu. İki bacağı dizlerinden kopan zenci yere yuvarlandı.

Sean, «Koşmayı sürdürün!» diye haykırdı. «Tarlayı hemen hemen aştık sayılır!» Şimdi korku, sırtına abanmış kapkara, iğrenç bir hayvan gibiydi. Sean'u çökertiyor, soluk almasını engelliyordu. Sakat kalmak ölmekten daha da korkunçtu. Ve Sean'un ayaklarının dibine insanın vücudunu paramparça eden çelik kapsüller gömülmüştü.

Matatu Sean'un önüne atılarak onun duraklamasına neden oldu. «Beni izle, Bwaner'm. Benim bastığım yerlere dikkat et. Oralara bas.»

Böylece iz sürücü Sean'u mayın tarlasından geçirdi.

Matatu'nun bu sevgi ve cesareti o kargaşada bile Sean'un gözlerini yaşarttı. Ufaktefek Ndorobo'ya derin bir minnet ve sevgi duydu. Onu bir çocuk oyuncağıymış gibi kaldırıp göğsüne bastırmak istedi. Ama. onun yerine soluk soluğa, «Öyle sıksasın ki,» dedi. «Mayına bassaydın bile patlamazdı.» Matatu sevinçle güldü ve ilerideki makineli tüfek yuvasına doğru saldırıya gecen Sean'un yanında koşmaya başladı. Geride, mayın tarlasında parçalanmış iki Shangane cesedi daha yatıyordu.

Sean koşarken kalça hizasından ateş ediyordu. Sonra kendini yere atarak yuvarlandı.

Yuvaya bir elbombası fırlattı. Bir Frelimo askerinin Portekizce bir şeyler haykırdığını, duyunca güldü. «Doğumgünün kutlu olsun!» Bomba patladı. Sean yavaşça yuvaya tırmandı.

İki adam yerde yuvarlanıp duruyordu. Yaralanmamış olan silahsız altı Frelimo ise korkuyla haykırarak kaçıyorlardı.

Sean yerdeki iki adamı Matatu'ya bıraktı. İz sürücünün post yüzme bıçağı elindeydi. Avcı makineliye koşarak silahı döndürdü ve kaçmaya çalışan Frelimo'lara ateş etti. İçlerinden ikisi yere yıkıldı. Sean bu kez tepeyi, kaçmaya çalışan düşmanı taradı. Frelimo'lar hemen dağıldılar. Sağ kalan Shangane'ler de onların peşlerine takıldılar.

Sean ayağa fırladı. «Haydi gel, Matatu!» Shangane'lerin peşinden gidecek ve Rusların bakım-onarım tesislerine zarar vermeye çalışacaktı. Aynı anda ileride dev bir şey belirdi. Turboları çılgılık gibi sesler çıkaran bir Hint helikopteri idi bu. Sean'dan sadece iki yüz metre ötedeydi. Helikopter tarih öncesi çağlardan kalma dev bir yaratığa benziyordu. Ağır ağır Sean'a döndü. Burnunun aşağısındaki taretten çok namlulu top ona doğru uzandı.

Avcı, Matatu'yu yakaladığı gibi makineli yuvasına attı. Kendisi de onun arkasından daldı.

Ufaktefek zencinin üzerine düştüğü için zavallının nefesi kesilmişti. Aynı anda Hint ateşe başladı.

Claudia'yı her şeyin birdenbire başlaması sarstı. Şafak zamanı her taraf sakinken bir saniye sonra kıyamet koptu sanki. Kız endişeyle, «Sean nerede?» diye fısıldadı. «Onu görebiliyor musun?»

Job, «Solda,» dedi. «Dumanların çıktığı yerin yakınında.» Claudia, Sean'u yanında koşan o Ufaktefek gölge sayesinde tanıdı.

«Onu görüyorum. Matatu'yu da.»

Sonra avcıyla zencinin önünde topraklar alev aldı, Sean' la Matatu gözden kayboldular.

Claudia, «Ah, Tanrım!» diye bağırdı. «Olamaz!» Ama tozlar uçuşurken onların koştuklarını gördü. Etraflarına kurşun yağıyordu. Claudia yalvardı. «Ah, Tanrım... Lütfen, lütfen onu koru.» Sean ilk makineli yuvasına eriştiği zaman onu yine göremez oldu. «Nerede o?»

Job'un kolunu yakalamış sarsıyordu. «Sean nerede? Onu görebiliyor musun?»

Sonra Sean ortaya çıktı. Uzaktan bile bir kahraman gibi gözüküyordu. Alevlerin gerisinde kum torbalarının üzerinde duruyordu. Claudia rahatlayarak yüksek sesle bağırdı.

Sonra Sean'un gerilediğini gördü. Onun hemen ilersinden o korkunç biçimli Hint helikopterlerden biri sanki toprakların arasından çıktı. Claudia topun gürültüsünü duydu. Uçan tozlar ve toprak parçaları Sean'u kızın gözlerinden gizledi.

Claudio bir çığlık attı. «Job! Onu öldürdüler!» Yine zenciye doğru uzandı ama adam silkinerek onun elinden kurtuldu.

Job dizüstü çökmüş, Stinger'ın atma borusunu omzuna almıştı. Alevlerin ışığında yüzü dikkat dolu bir maske gibiydi.

Claudia fısıldadı. «Çabuk! Çabuk ateş et!»

Füze uzun borusunun ucundan fırladı. Sıcak hava, uçuşan toz tanecikleri ve sararmış ot parçaları kızın yüzüne çarptı. Claudia soluğunu tutup gözlerini kıstı. Füze ateş ve dumandan oluşan kuyruğuyla uçarak doğruca helikopterin turbo borusuna gitti. Bir patlama sesi yankılandı etrafta. Hint sarsıldı ve kıcüstü düştü. Kuyruktaki pervanesi yamaçtaki kayalara takıldı. Helikopter yan dönerek yamaçtan yuvarlandı. Dev ana motor toprakları karıştırdı, sonra da paramparça oldu.

Claudia çaresizce Sean'u aradı yine. Sonra onun toz ve dumanların arasında belirmediğini farkederek inledi. Avcı yuvadan fırlamış, koşarak yamaca tırmanıyordu. Matatu da peşindeydi.

Job ona, «Tekrar doldur,» diye bağırdı. Kız suşlu suşlu irkildi, sonra isteneni yerine getirdi.

Yeniden üsse doğru döndüğü zaman Sean ortalarda yoktu. Ama üç helikopter daha

havalanmıştı. Ateş ediyor, düzlükte Shangane'ler Frelimo'larla göğüs göğüse savaşırken hedef seçmeye çalışıyorlardı. Diğerleri ise karanlık ormanı taramaktaydı.

Bir Hint daha yara alarak arkaüstü düştü ve tepenin kayalık doruğuna çarparak alev aldı.

Sonra bir diğeri birdenbire sarsıldı. Tepeüstü dikildi. Ağaçların tepelerine takılarak döne döne yere düştü.

Helikopterler böyle düşerlerken diğerleri de gizli yerlerinden havalanıyor ve Shangane'leri tarıyorlardı. Bir Hint yükselerek kaçmaya çalışırken Job ayağa fırladı. Vücudunu geriye doğru bükerek Stinger'ı adeta diklemesine havaya doğru tuttu.

Helikopter üç yüz metre kadar yükselmişti. Stinger'ın alanından çıkmış gibiydi. Ama füze ona yine de yetiştii. Dev Hint sarsıldı. Bir an havada hareketsiz durdu, sonra vadiye doğru dalarak dalları kırdı, ağaçları devirdi.

«Tekrar doldur!» Job, Hint'in düşüşünü seyretmemişti bile. Claudia ayağa fırlayarak atıcıya yeni bir füze yerleştirmesi için ona yardım etti. Sonra zencinin omzuna vurarak, «Haydi!» dedi.

Hemen önlerindeki ormandan bir helikopter daha yükseldi. Rus pilot o kadar alçaktan uçuyordu ki, insan Hint'in yerde ilerlediğini sanabilirdi. Job helikoptere doğru döndü. Nişan aldı. Aynı anda Hint'ten ateş edildi. Şiddetli bir hava akımı Claudia' yi sarsarak yere devirdi.

Job onun üzerine yuvarlandı. Claudia'nın ciğerindeki hava birdenbire boşaldı. Ama iki kayanın arasına devrilmişlerdi. Bu yüzden tehlikeden korunabileceklerdi. Helikopter az sonra av arayan bir köpekbalığı gibi uzaklaştı.

Claudia, Job'un ağırlığı yüzünden boğuluyordu sanki. Kalkmak için çabaladı ve birdenbire ellerinin ıslanmış olduğunu farketti. Sıcak bir sıvı üzerine akıyor ve gömleğine yayılıyordu.

«Job...» dedi. «Kalk! Üzerimden çekil.» Ama zenci ne kımıldadı, ne de cevap verdi. Ancak o zaman üzerini ıslatan sıvının Job'un kanı olduğunu anladı. Bu yüzden sanki birdenbire güçlenerek zenciyi yana doğru yuvarladı. Dizlerinin üzerine doğrulup Job'a baktı. Gövdesinin yukarısında korkunç bir yara almıştı. Onu gören vahşi bir hayvanın parçalamaya çalıştığını sanırdı. Sağ kolu omzundan hemen hemen kopmuştu. Claudia ona donmuş gibi baktı ve adını söylemeye çalıştı. Ama sesi çıkmadı. Uzanarak Job'un yüzünü okşadı. O korkunç biçimde parçalanmış vücuduna dokunmaya cesareti yoktu. Müthiş bir kayba uğramış gibi hissediyordu kendini. Çaresizce, acı acı bağırmak için ağzını açtı. Ama sesi öfke dolu bir çığlık halini aldı. Bu müthiş hiddet onu şaşırttı. Sonra bir atılışta Job'un yanında yatan füze atıcıyı kaptı. Ayağa kalkarak silahı omzuna aldı. Helikopter dört yüz metre ötedeydi.

Tepenin eteğinde dolaşiyor, ormanda bulduğu hedefleri teker teker ortadan kaldırıyor.

Sonra pilot Claudia'yı farkederek ona doğru döndü.

Kız kendi kulağına bile yabancı gelen bir sesle, «Her şey hazır,» dedi. Gözlerinin önündeki küçücük ekranda Hint belirdi. «Hedefe nişan alındı.» Hiç korku duymuyordu. «Ateş!»

Helikopterin burnundaki toptan alevler çıktı. Ama Claudia sadece o şiddetli hava akımını hissetti. Füze belli belirsizce döndü ve Hint'in turbo borusuna girdi. Helikopter birkaç metre indi ve yere çarptı. Yan devrildi. Aynı anda yakıt deposu alev aldı. Claudia, alevler bütün helikopteri sarmadan önce olduğu yere sıkışıp kalmış olan pilotun yüzünü gördü.

O bir insandı, diye düşündü. Yaşayan, nefes alan biri. Ve ben onu ortadan kaldırdım!

Müthiş bir pişmanlık ve suçluluk duyacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı. Tersine vahşice bir zafer duydu. Çabucak etrafına bakınarak yeni bir hedef aradı. Ama gökyüzü bomboştu.

Hepsini düşürdük, dedi içinden.

Ormandan çıkan Stinger timleri yamaca tırmanıyor ve Sean'un saldırısını desteklemek için koşuyorlardı. Claudia, Frelimo'ların silahlarını atarak içe dokunacak bir biçimde ellerini havaya kaldırdıklarını gördü. Ama haykıran Shangane'ler onları süngüleyerek, dipçiklerle vurarak öldürdüler.

Claudia'nın ayağının dibinde yatan Job inledi. Kızın öfkeli birdenbire sönüverdi. Füze atıcısını bir yana fırlatıp onun yanında diz çöktü. «Senin öldüğünü sanmıştım,» diye fısıldadı.

Birdenbire titremeye başlayan parmaklarıyla boynundaki eşarbyı çıkardı. «Ölme, Job. Lütfen ölme.» Eşarp toz ve terle kirlenmişti. Kenarları açılmış, yırtılmıştı. Ama Claudia eşarbyı top haline getirerek o korkunç yaraya soktu. Bütün gücüyle iterek Job'un hayatı demek olan kanı durdurmaya çalıştı. «Sean biraz sonra burada olur. Ölme, Job. Savaş! Lütfen savaş. Ben de sana yardım ederim.»

Sean'la Matatu makineli tüfek yuvasına sinmişlerdi. Ateş kesilir kesilmez avcı ayağa kalktı. Yaralı Hint'in kuyruğu üzerine kayalık yamaca yuvarlandığını, sonunda da parça parça olduğunu gördü.

«Vay vay vay!» diyerek güldü. «Bu Stinger'lar gerçekten; işe yarıyorlarınıış.» Matatu yanında kıkır kıkır gülererek ellerini çırpı.

Swahili dilinde, «.577 bunduki'yle kum tavuğu avlamaya benziyor,» dedi. Sonra da koşmaya başlayan Sean'un peşinden,atıldı.

Onların geldiğini gören üç Frelimo sığınaklarından fırladılar. Sean, AKM'yle kalça hizasından ateş etti. Adamlardan biri yere yüzükoyun devrildi. Diğer ikisi silahlarını atarak dizüstü düştüler. Korkuyla anlaşılmaz bir şeyler söylüyorlardı. Ellerini yukarı kaldırmışlardı, Sean koşarak yanlarından geçince de rahat bir nefes aldılar.

Avcı üssün servis bölümüne doğru gidiyordu. Hint'lerden biri buraya düşmüş, alev alev yanıyordu. Bol gri tulumlar giymiş olan silahsız teknisyenler Sean'u görünce hemen ellerini havaya kaldırdılar. Teslim olduklarını iyice belirtmek için yere diz çöktüler. Yüzüne kamuflaj boyası sürmüş olan Sean'un suratı kan dökme isteği ve boğuşma hevesi yüzünden çarpılmıştı. Görünüşü korkunçtu.

«Yatın!» Sean silahıyla işaret etti. Makinistler de rahatlayarak yüzükoyun yattılar. Elleri başlarının arkasında kavuşturdular.

Sean ilerideki kum torbalarının arkasında bir Hint olduğunu fark etti birdenbire.

Havalanmamıştı henüz. Hızla koştu. Aynı anda helikopterin pervaneleri dönmeye başladı.

Biri Hint'i uçurmak niyetindeydi anlaşılan.

Sean kum torbalarının arasındaki dar açıklıktan geçerek bir an durdu. Kamuflaj boyalı helikopter önünde heyyüla gibi yükseliyordu şimdi. Tepedeki pervanesi dönmeye başlamıştı.

Yer mürettebatından üç Rus Hint'in önünde duruyorlardı. Sean hayretle helikopterin burnuna çizilmiş olan kırmızı oku fark etti. Pilot ve yardımcılarının «Üstün Mürettebat» olduklarını gösteriyordu. Sovyet Hava Kuvvetlerinin en değerli ödülllerinden biriydi bu.

Yer mürettebatı Sean'a doğru döndüler ve ona hayretle bakakaldılar. Avcı AKM'yi onlara doğru çevirince üç beyaz gerilediler.

Helikopterin önü açıktı. Uçuş mürettebatından biri içeriye doğru eğilmişti. Gri tulumunun sardığı tumbul kalçaları görülüyordu. Sean elini adamın iki bacağının arasına uzattı. Rusu hızla geri çekerken adam tiz bir sesle bağırdı. Avcı onu kum torbalarına doğru savurdu.

Helikoptere atladı. Kontrollerin başında olan pilot uçuk sarı saçlı, zayıf bir gençti. Hint'le kaçmaya çabalarken telaşından miğferini giymeyi unutmuştu. Dönerek Sean'a baktı. Yüzü mor ve kırmızı sivilcelerle dolu, gözleri de pek soluk maviydi. Sean AKM'nin namlusunu pilotun çibandan delik deşik olmuş burnuna dokundururken genç adamın gözleri irileşti.

Avcı, «Parti sona erdi, İvan,» dedi. «Haydi, eve gidelim artık.» Bu helikopterin o sabah saldırı uçuşuna çıkmasının planlanmamış olduğu anlaşılıyordu. Pilot ve mürettebatı saldırıdan sonra Hint'i havalandırmaya kalkışmışlardı.

Sean pilota, «Motoru durdur,» dedi. Bu emrini namluyu pilotun burnuna bastırarak da güçlendirdi. Rusun burun deliklerinin birinden kan sızdı ve gözleri yaşardı.

Pilot istemeye istemeye verilen emri yerine getirdi. Turbonun ısığa benzeyen sesi kesildi.

Sean, «Çık!» dedi. Rus bu sözcüğü değilse bile Sean'un sesinin tonundan ve yaptığı hareketten onun ne istediğini anladı. Kemerini açarak aşağıya atladı.

Sean pilotu, yardımcısını ve yer mürettebatından olan üç kişiyi kum torbalarının önüne dizdi. «Kapitalizm dünyasına hoşgeldiniz, yoldaşlar,» dedi. Sonra da helikoptere bakarak güldü. «İşte en büyük ödül! Ah, Matatu, kendimize sapasağlam, çalışır durumda bir Hint

bulduk.»

Matatu pek eğleniyordu. «Onları hemen öldürelim! Banduki yi bana ver. Bırak da onları senin için ben vurayım.»

Sean, Matatu'nun bütün yasamı boyunca bir tek defa ateş ettiğini görmüştü. Avcı şaka olsun diye iz sürücünün çifteyle ateş etmesine izin vermişti. Matatu tetiği çeker çekmez adeta havalanmış ve on adım ileriye düşmüştü.

Sean, «Seni kan dökme meraklısı küçük budala,» dedi. «Sen onları bu uzaklıktan bile vuramazsın.» Zenciye gülümsedikten sonra helikoptere baktı. Ne harika bir av yakalamış olduğunu yavaş yavaş kavıyordu. Hint sayesinde kaçabileceklerdi. Claudia, Job ve Matatu hep birlikte helikoptere binerek buradan uzaklaşabilirlerdi. Ama sonra gerçekleri hatırlayınca keyfi kaçtı. O ana kadar hiç helikopter kullanmamıştı. Bu konuda bir fikri de yoktu. Sean düşünceli bir tavırla Rus pilota baktı. Genç adamın ergenlikli suratına ve çelimsizliğine rağmen uçuk gözlerinde inatçı ve gururlu bir ifade vardı. Sean, Sovyet Silahlı Kuvvetlerinde hava subaylarının «seçkin» gruptan sayıldıklarını biliyordu. Herhalde bu pilot da fanatik bir vatanseverdi.

Sean, bizi istediğimiz yere götüreceğini pek tahmin etmiyorum, diye düşündü. Sonra da, «Pekâlâ, baylar,» dedi. «Buradan çıkalım.» Çıkış yerini işaret etti.

Beş esir o tarafa doğru giderlerken Sean uzanarak pilotun belindeki Tokarev tabancayı aldı.

«Buna ihtiyacın olmayacak, İvan.» Silahı kendi beline soktu. Yanda tepenin yamacına oyulmuş bir atölye vardı., Sean Rusları oraya indirdi. Sonra da etrafına bakındı. Çarpışma sona ermişti. Duman ve tozların arasında Renamo'ların esirleri topladıklarını ve ganimet bulmak için üzerlerini aradıklarını gördü. Sean olanca sesiyle bağırdı. Ve Shangane'ler zafer sarhoşu olmalarına rağmen hemen emrine uydular.

Sean, «Bu beyaz esirlerin başında bekleyin,» dedi. «Onlara bir zarar verirsiniz General China hayalarınızı ateşte kızartıp size yedirir.»

Sonra düzlükte ilerledi. Zaferle adeta uluyan Shangane'lerle konuşarak onların üzerinde tekrar otorite kurdu. Adamların kendilerini toplamalarını sağladı. Çavuş Alphonso biraz ilerideydi.

Sean ona, «Fazla ganimet taşıyamayız,» dedi. «Adamlar istediklerini seçsinler. Ondan sonra depolara yakıt dökülmesini ve yapışan mayınlardan yerleştirilmesini istiyorum.» Saatine bir göz attı. «Frelimo'lar bir saat sonra karşı saldırıya geçerler. O zamana kadar buradan gitmiş olmalıyız.»

Alphonso, «Hayır,» diye başını salladı. «General China, Frelimo karşı saldırısını engellemek için aramıza üç bölüğü yerleştirdi. Size de o gelinceye kadar burayı elinizde tutmanızı emretti.»

Sean duraklayarak hayretle Alphonso'ya baktı. «Sen neden söz ediyorsun? China iki günlük yolda. Nehrin kıyısında!»

Çavuş gülerek, «General China bir saat sonra burada olacak,» diye açıkladı. «En seçme adamlarından oluşan beş bölükle bizi izledi. Biz nehirden ayrıldığımızdan beri hep bir saat gerimizdeydi.»

Sean sordu. «Nereden biliyorsun?» Alphonso yine güldü ve yanında duran gerillanın sırtındaki telsiz çantasına vurdu.

«Generalle on dakika önce konuştum. Biz son Rus henshaw'ını öldürür öldürmez.»

Sean, «Bana bunu neden daha önce söylemedin?» diye homurdandı.

«General bana söylemememi emretti. Ama demin henshaw'lar öldürüldüğü için çok sevindiğini size söylememi istedi. 'O benim oğlum gibi,' dedi. Buraya geldiği zaman sizi ödüllendirecek.»

«Tamam.» Sean emirlerini değiştirdi. «Madem burayı elimizde tutmamız gerekiyor, o zaman adamlarını çevredeki savunma hatlarına yerleştir. Artık Frelimo'ların ağır makineliilerini kullanacağız.» Birdenbire sustu. Bir Shangane'in koşa koşa geldiğini görmüştü. Adamın suratına bakar bakmaz da haberin kötü olduğunu anladı.

«Nkosi!» Shangane soluk soluğaydı.

Sean gerillanın kolunu yakaladı. «Kadına bir şey mi oldu? Beyaz kadın yaralandı mı?»

Shangane başını salladı. «O güvende. Beni sana o yolladı. Matabele. Yüzbaşı Job yaralı.»

«Durumu kötü mü?» Sean koşmaya başlamıştı bile.

Gerilla arkasından seslendi. «Ölüyor. Matabele ölüyor.»

Sean nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Job'un saldırı yerini kendisi seçmişti. Claudia iki Shangane'in yardımıyla Job'u ağaçlardan birinin altındaki yumuşak toprağa indirmişti. Başını sırt çantalarından birine dayamış ve yarasını da ecza kutularının birinden aldığı sargıyla sarmıştı.

Sean yaklaşırken başını kaldırarak bağırdı. «Ah, Sean! Çok şükür! Gömleğine akmış olan kanlar kurumuştu. Avcının yüzündeki ifadeyi farkederek hemen ekledi. «Bunlar benim kanım değil. Benim bir şeyim yok.»

Sean o zaman bütün dikkatini Job'a verdi. Zencinin rengi mavimsi bir griye dönüşmüştü.

Kafasındaki etler sıcak zift gibi erimişti sanki. Sean arkadaşının yanağına dokundu. Job'un cildi bir ölününkü kadar soğuktu. Uzanıp Job'un sağlam kolunu yakaladı. Nabızı bulmaya çalışıyordu. Zencinin nabızı hafif hafif ama hızla atıyordu. Avcı yine de sevindi.

Claudia, «Çok kan kaybetti,» diye fısıldadı. «Ama artık kanamayı durdurdum.»

«Şok geçiriyor. Dur da bakayım.»

Claudia, «Tamponu kaldırma,» dedi. «Yarası korkunç. Şarapnel parçası omzuna gelmiş. Etler parçalanıp kemikler kırılmış. Kolunu sadece birkaç giriş ve kas parçası tutuyor.»

Sean kızın sözünü kesti. «Matatu'yu yanına alarak kampa git. İlk yardım çadırının nerede olduğunu öğren. Rusların gerekli her şeyi olmalı. Plazma ve kan vermek için gerekli her

şeyi istiyorum. Tabii tampon ve sargı da. En önemlileri bunlar. Antiseptik ve ağrı kesici ilaçlar da bulabilirsen...»

Claudia ayağa fırladı. «Sean, senin için çok endişelendim! Bir ara...»

«Benden o kadar kolay kolay kurtulamayacaksın.» Gözlerini Job'un yüzüne dikmiş olan Sean başını kaldırmadan konuşmuştu. «Haydi, git şimdi. Ve mümkün olduğu kadar çabuk dön. Matatu, Donna'yla git ve ona göz kulak ol.»

Kızla iz sürücü koşarak uzaklaştılar. Onlar gereken şeyleri getirinceye kadar Sean'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. O da oyalanmak için eşarbını ıslatarak Job'un kan ve toz içindeki yüzünü silmeye başladı. Zencinin kirpikleri oynadı. Gözlerini açtığı zaman Sean onun kendinde olduğunu anladı.

«Pekâlâ, Job. Ben buradayım. Konuşmaya kalkma.»

Job bir an gözlerini yumdu. Sonra tekrar açarak gövdesine bakmaya çalıştı. Nasıl bir yara aldığını anlamaya çabalıyordu. «Kaybettiğim kan ciğerlerimden mi geliyordu? Ayaklarım hâlâ yerinde mi? Ellerim...»

Sean, «Sağ kolun ve omzundan yaralanmışsın,», dedi. «Ufak bir çizik. Kendine geleceksin, oğlum. Sana yazılı garanti veriyorum. Sana yalan söyler miyim?»

Job'un dudaklarında hafif bir gülümseme uçtu. Bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi usulca göz kırptı. Sean'un kalbi sızladı o zaman. Söylediği yalandı, Job kurtulamayacaktı.

Ama Sean yine de neşeyle, «Gevşe biraz,» dedi. «Piskoposun aktrise söylediği gibi: 'Uzan ve bu yatışın zevkini çıkar.' Artık her şey benim yönetimimde.»

Job gözlerini kapattı.

Claudia'yla Matatu paketleri yüklenmiş, alanın çevresine doğru koşuyorlardı. Birdenbire dumanların arasında o tanıdık ve korkutucu silüet belirdi. Claudia onu burada göreceğini hiç sanmamıştı.

General China, «Miss Monterro,» diye seslendi. «Ne güzel bir rastlantı. Yardıma ihtiyacım var.» Yanında altı kadar subayı vardı.

Claudia bu beklenmedik karşılaşmanın neden olduğu şoktan çabuk kurtuldu. «İşim var,» diyerek China'nın yanından geçmeye çalıştı. «Job yaralandı. Yarası ağır. Hemen onun yanına? gitmem gerekiyor.»

China elini uzattı. «Korkarım benim ihtiyacım herkesinkinden fazla.»

Claudia'nın tepesi attı. «Bırakın bunu şimdi. Job'un bütün bunlara ihtiyacı var. Yoksa ölecek.»

China, «Onları adamlarımdan biri istediğiniz yere götürür,» diye cevap verdi. «Siz benimle geleceksiniz. Lütfen. Yoksa sizi adamlarımdan birine taşıtırım. Bu pek de vakarlı bir şey olmaz, Miss Monterro.»

Claudia itiraz ederken Renamo subaylarından biri ilkyardım malzemesini ondan aldı. Kız sonunda bıkkın bir tavırla omzunu silkti. «Matatu, sen onunla git.» Yamacı işaret etti.

Ufaktefek zenci hemen başını salladı. Claudia da China'nin onu geri döndürmesine izin verdi.

Karmakarışık haldeki savaş alanında ilerlediler. Claudia yanmış bir Frelimo'nun cesedinin üzerinden atlarken ürperdi.

«Albay Courtney'in saldırısı umduğumdan çok daha başarılı oldu.» General China pek nazikti. Gördüklerinin onu çok memnun ettiği anlaşılıyordu. «Üstelik sapasağlam bir Hint helikopterini de ele geçirmiş. Rus hava ve yer mürettebatını da.»

«Beni fazla tutmayacağınızı umarım. Geri gitmem gerekiyor.»

«Yüzbaşı Job siz olmasanız da yaşayacak ya da ölecek. Miss Monterro. Bana pilotla konuşmam için yardım etmenizi istiyorum.»

Claudia kesin bir tavırla, «Ben Rusça bilmem,» dedi.

«Neyseki pilot italyanca biliyor. Bu dili nasıl öğrenmiş bunu bilemiyorum. Ama durmadan, 'haliano, haliano,' diye tekrarlıyor.» China onu kolundan tutarak yamaca oyulmuş olan bir odaya indirdi.

Claudia etrafına bakınca burasının bir atölye olduğunu anladı. Beş Rus esiri dipte duruyorlardı.

Claudia, «İçinizden hanginiz İtalyanca biliyor?» diye sordu.

Uzun boylu, zayıf bir adam öne çıktı. Arkasında gri uçuş tulumu vardı. Yüzü ergenlik içindeydi. Uçuk mavi gözlerinden endişeli olduğu belliydi. «Ben biliyorum, sinyora.»

Claudia, «Bu dili nerede öğrendiniz?» dedi.

«Karım Milano Üniversitesi mezunlarından. Doktorasını Moskova'da, Patrice Lumumba Üniversitesinde yaptı. Onunla orada tanıştık.» Pilot İtalyancayı koyu bir aksanla konuşuyordu ve grameri de bozuktı. Ama ne söylediği kolaylıkla anlaşılıyordu.

Claudia, «Ben General China için tercümanlık yapıyorum,» diye açıkladı. «Ama sizi uyarmalıyım. O vahşi ve zalim bir insan. Ben onun ne müttefiki, ne de dostuyum. Sizi koruyamam.»

«Teşekkür ederim, sinyora. Anlıyorum ama korunmaya ihtiyacım yok. Cenevre Anlaşmasına göre ben bir savaş esiriyim. Belirli bazı haklarım var. Adamlarımın da öyle.»

China, «Ne diyor?» diye sordu.

«Bir savaş esiri olduğunu, Cenevre Anlaşmasının onu ve adamlarını koruduğunu.»

«Ona Cenevre'nin çok uzaklarda olduğunu söyleyin. Burası Afrika. Ve ben öyle bir anlaşmayı da imzalamadım. Burada sadece benim uygun gördüğüm hakları olacak. Ona şunu da söyleyin: Helikopteri benim emrimde uçuracak. Yer mürettebatı da Hint'in her zaman uçacak durumda olmasını sağlayacak.»

Claudia bu sözleri çevirirken pilotun çene kasları kabardı, uçuk mavi gözlerinde sert bir ifade belirdi. Başını hafifçe çevirerek adamlarına kendi dilinde bir şeyler söyledi. Onlar da hemen başlarını sallayarak homurdanmaya başladılar.

Pilot China'yı aşığılarcasına, «O kara maymuna söyleyin,» dedi. «Haklarımız olduğunda ısrar ediyoruz. Onun adına uçmayı da, savaşmayı da reddediyoruz. Bu bir ihanet olur.»

China'nın isteğini reddettiği o kadar belliydi ki, general Claudia'nın bu sözleri çevirmesini beklemedi bile. «Ona tartışmalarla geçirecek zamanım olmadığını söyleyin. İnce ikna yöntemleri uygulayacak zamanım da olmadığını. Ondan bir kere daha bizimle işbirliği yapmasını isteyeceğim. Reddettiği takdirde de ona niyetimin ne kadar ciddi olduğunu kanıtlamak zorunda kalacağım.»

Claudia Rus subayına, «Sinyor,» dedi. «Bu adam çok tehlikeli bir yaratık. Onun ağza alınamayacak gaddarlıklar yaptığını gördüm. Bana da işkence yaptı.»

«Ben bir Rus subayı ve bir savaş esiriyim.» Pilot hazır vaziyetinde dimdik durdu. «Görevimi biliyorum.»

Pilot cevap verdiği sırada China dikkatle onun yüzüne bakmıştı. Claudia adamın sözlerini çevirirken de soğuk soğuk güldü. «Cesur bir adam daha... Şimdi onun ne kadar cesur olduğunu anlamalıyız.» Maiyetindekilere hiç bakmadan Shangane dilinde bir emir verdi.

Adamlar içinde oksiasetilen gaz tüpleri bulunan bir elarabasını öne doğru ittiler. China hâlâ Rus subayına gülümsüyordu. Pilot ise ona uçuk mavi gözlerinde soğuk bir ifadeyle bakıyordu. Bir irade savaşıydı bu. Sonunda China döndü. Masaya giderek oradaki araç gereçleri inceledi. Sonra çelikten yapılmış ince bir çubuğu seçip elinde tarttı. «Bu işimize yarar.» Bir kenara atılmış olan asbestostan örülmüş kaynak eldivenini aldı. Sağ eline geçirerek yine kaynak makinesine döndü. Davranışlarından böyle şeylere alışık olduğu anlaşıyordu. Asetilen lambasını yaktı. Ayrı tüplerdeki oksijen ve asetilenin akışını sağladı.

Sonra maden çubuğu eldivenli eliyle tutarak kızdırmaya başladı.

Bütün Ruslar onu endişeyle seyrediyorlardı. Claudia sert bakışlı Rus pilotunun gözlerini kararsızca kırptırdığını gördü. Dudağının üzerinde ter tanecikleri belirmişti. Claudia usulca İtalyanca, «Bu adam bir hayvan,» dedi. «Bana inanın. Çok iğrenç şeyler yapabilir. Lütfen, sinyor, ben olacakları seyretmek istemiyorum.»

Pilot red anlamında başını salladı ama gözlerini çubuğun kıpkırmızı kesilen ucuna dikmişti.

«Onun hayvanca tehditlerine aldıracak değilim.» Sesi hafifçe çatallaşmıştı.

China'nın elindeki çubuğun ucu bembeyaz kesildi. Zenci gülümseyerek döndü. Çubuğu bir orkestra şefinin batonu gibi sallayarak pilota gülümsedi. Tıpkı bir kobraya benziyordu. «İsteğimi tekrarlıyorum. Ona sorun. Beni helikopterle uçuracak mı?»

«Nyet!» Pilotun sesi iyice boğuklaşmıştı. Ama yine de kesin bir tavırla konuşmuştu. Bir an durdu, sonra da ekledi. «Obezycma, kara maymun!»

China onun önünde durup çubuğu gözlerinin yakınında dolaştırdı.

Pilot, «Ona söyleyin, sinyora,» diye fısıldadı. «Gözlerim kör olursa hiç uçamam.»

Claudia bu sözleri çevirdiği zaman China başını salladı. «Çok doğru.» Pilotun yanından

ayrılarak diğer Ruslara döndü. Çubuğu her birinin önünde sanki onları ipnotize etmek istiyormuş gibi salladı. Hoşuna en çok sıranın ucundaki tombul teknisyenin tepkisi gitti.

Adam duvara iyice yapıştı. Tombul pembe yanaklarından süzülen terler çenesinden damlıyordu.. Gıcırtyı andıran bir sesle Rusça bir şeyler söyledi. Pilot ona ser bir sesle tek heceli bir emir verdi.

«Bu hoşuna gitmedi değil mi, benim küçük şişman beye sümüklüböceğim?» China adama kinle gülümseyerek çubuğun sıcak ucunu yanağına iyice yaklaştırdı. Rus başını duvara dayadı. Bakışlarıyla çubuğu izlemeye çalışıyordu.

Ama maden soğumaya başlamıştı. China sıkıntıyla kaşlarını çatarak çubuğu tekrar ısıtmaya başladı. Teknisyenin dizler bükülmüş, yağlı tulumu terden ıslanmıştı.

Pilot ona cesaret vermek için alçak sesle bir şeyler söyledi. Adam başını sallayarak dikleşti. Pilota minnetle baktı. Bu kısa sahneyi seyreden China memnun memnun gülümsedi, gülümseyişi farkedenden Claudia birdenbire durumu anladı. China bir deneme yapmış, böylece kurbanını da seçmişti. Teknisyen diğer Ruslar kadar metin değildi. Pilot da farkına varmadan onun arkadaşı olduğunu ve kendisi için endişelendiğini belli etmişti.

Kız İtalyanca, «Lütfen...» diye fısıldadı. «Arkadaşsınız korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya. Onu kurtarmak istiyorsanız bu adamın istediğini yapmalısınız.»

Pilot ona baktı. Claudia yüzündeki ifadeden onun yumuşamaya başladığını anladı. Ve hemen ekledi. «Lütfen. Hiç olmazsa benim hatırım için. Olacakları görmeye dayanamayacağım.»

Ama sonra çaresizce Rusun yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. Pilot kararlılıkla başını salladı. China da bu hareketi gördü.

Çubuğu kaldırarak bembeyaz kesilmiş olan ucuna üfledi. Bu korkunç dakikayı mahsus uzatıyordu. Sonra birdenbire Portekizce bir emir verdi. Adamlarından ikisi teknisyeni kollarından yakaladıkları gibi sürüklediler. Yandaki banka yüzükoyun yatırdılar. Gerillalardan biri teknisyenin sırtına oturdu. Adam boş yere çaballıyor, tekmeler atmaya çalışıyordu. Ama diğer Shangane onun ayak bileklerini çabucak, ustalıkla sıraya bağladı.

Rus pilotu bağırarak itiraz etti ve öne doğru bir adım attı. Ama Renamo subaylarından biri onun karnına tabancayı dayayarak onu geri itti.

China pilota, «Sana tekrar soruyorum,» dedi. «Beni uçuracak mısın?»

Pilot ona Rusça bir şeyler haykırdı. Hakaret ettiği belliydi. China adamlarına başını salladı.

Renamo'lardan biri bıçağıyla teknisyenin pantolonunu yırttı. Altındaki külotu da indirdi.

Claudia dehşetle teknisyenin tombul kabaetlerine bakakaldı. İki Renamo çabucak adamın bacaklarını ayırdılar. China çubuğun kızgın ucunu adamın makatına yaklaştırdı. Teknisyen sıcaklığı hissettiği an öyle şiddetle çırpınmaya başladı ki, iki Renamo subayı daha arkadaşlarına yardım etmeye koştular.

China, Rus pilotuna baktı. «Evet?» Pilot çıldırmış gibi haykırıyordu. Bu korkunç davranış

yüzünden suratının hatları çarpılmıştı. Zenciyi suçluyor, tehditler savuruyordu.

China, «Ne yazık ki, yapmam gerekli,» diyerek çubuğu bir eskrim ustası gibi uzattı. Kızgın ucu Rusun cildine dokunur dokunmaz adam bir çığlık attı.

Madenden dumanlar ve cızırtılar çıkıyor, China çubuğu çevire çevire teknisyenin makatından içeri sokuyordu. Claudia, Rusun feryatlarını duymamak için elleriyle kulaklarını tıkadı.

Döndü. Bir köşeye koşarak yüzünü bir kum torbasına gömdü. Genzine dumanlar ve yanan etin müstehcen kokusu dolmuştu. Kendini tutmaya çabaladı ama başaramadı. Birdenbire kusmaya başladı.

Arkasında çığlıklar hafifledi. Sonunda yerini korkunç iniltilere bıraktı. Diğer Ruslar ise öfkeyle bağırarak itiraz ediyorlardı. Gürültü gitgide artıyordu.

Yine yanık et ve etrafa yayılmış olan pisliğin kokusu Claudia'nın yeniden kusmasına neden oldu. Sonra elinin tersiyle ağzını silerek alnını kum torbasına dayadı. Bütün vücudu titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Arkadaki gürültü yavaş yavaş hafifledi. Şimdi sadece teknisyenin iniltileri ve gırtlğından kopan gargaraya benzeyen sesler duyuluyordu. Bu sesler gitgide hafifliyordu ama yine de insanı şiddetle sarsacak gibiydi. Claudia Rusun ölmek üzere olduğunu anlıyordu.

«Miss Monterro.» China'nın sesi pek sakindi. «Lütfen kendinizi toplayın. Daha işimiz var.»

Claudia kendini tutamadı. «Sen bir hayvansın! Senden nefret ediyorum!»

China, «Duygularınız beni hiç ilgilendirmiyor,» dedi. «Şimdi pilota benimle tam bir işbirliği yapmasını beklediğimi söyleyin.»

Teknisyenin iniltileri kızın aklını karıştırıyordu. China'ya döndüğü zaman zavallı Rusun bağlarını çözdüklerini ve onun yere yuvarlanmasına izin verdiklerini gördü. China çelik çubuğu adamın vücudundan çekip çıkarmak zahmetine katlanmamıştı. Zavallı kurban toprak yerde bitkince yuvarlanırken çubuğu çekip çıkarmaya çalışıyordu. Ama çelik soğurken barsaklarına iyice yapışmıştı.

China, «Pilotla konuşun,» diye emretti.

Claudia bakışlarını ölmekte olan adamdan zorlukla ayırarak pilota döndü. «Lütfen onun istediğini yapın.»

Pilot, «Yapamam!» diye haykırdı. «Benim görevim...»

Claudia da öfkeyle bağırdı. «Lanet olsun görevine! Sen ve adamların sonunda onun akıbetine uğrayacaksınız!» Teknisyene bakmadan yeri işaret etti. «Sizin de başınıza aynı şey gelecek!» Diğer Ruslara döndü: Hepsi de korku ve dehşet yüzünden bembeyaz kesilmişlerdi. Kız İngilizce haykırdı. «Ona bakın! istediğiniz bu mu?» Adamlar İngilizce bilmiyorlardı ama Claudia'nın ne demek istediğini hemen anladılar. Pilota doğru döndüler.

Rus subayı kısa bir süre onların yalvarışlarına aldırmadı. Ama China'nın bir emri üzerine Renamo'lar yer mürettebatından birini yakalayarak sıranın üzerine attıkları zaman durum değişti. Rus ellerini havaya kaldırarak boyun eğdiğini belirtti.

Claudia'ya «Artık işkence etmemesini ona söyleyin,» dedi. «Emirlerini yerine getireceğiz.»

China kıza sevimli bir tavırla gülümsedi. «Teşekkür ederim, Miss Monterro, Artık Albay Courtney'in yanına gidebilirsiniz.»

Kız şaşkın şaşkın, «Pilotla nasıl anlaşacaksınız?» diye sordu.

«Ah, o beni anlamaya başladı bile.» China Rusa da tatlı tatlı gülümsedi. «Emin olun o pek kısa bir sürede benim dilimi güzelce konuşmayı öğrenecek.» Tekrar Claudia'ya döndü.

«Albay Courtney'e saygılarımı bildirin. Mümkün olduğu kadar çabuk bana katılırsa sevinirim.

Onunla vedalaşmak ve, 'İyi yolculuklar,' demek istiyorum.» Alayla kızın karşısında eğildi.

«Güle güle, Miss Monterro. Hepimizi, yani Afrika'deki bu dostlarınızı sevgiyle hatırlayacağınızı umarım.»

Claudia verecek cevap bulamadı. Kapıya doğru döndü. Bacakları lastikten yapılmıştı sanki.

Tir tir titriyorlardı. Dehşetten sersemlemiş olan kız yamaçtan indi. Sonra duraklayıp kendini toparlamaya çalıştı. Gömleğinin eteğiyle yüzündeki yaş ve terleri sildi. Herhalde berbat haldeyim... Kırık tırnaklarını saklamak için yumruklarını sıktı. Omuzlarını dikleştirerek başını kaldırdı. Sean beni bu halde görmemeli. Kendine gel, kadın.

Claudia hızla Sean'a doğru giderken avcı da başını kaldırdı. Hâlâ Job'la ilgileniyordu. «Ne oldu?» diye sordu. «Neden geciktin?»

«General China burada. Beni onunla gitmeye zorladı.»

«Ne istiyordu? Ne oldu?»

«Hiç... Önemli bir şey olmadı. Bunu sana daha sonra anlatırım. Job nasıl?»

Sean, «Ona tam bir litre plazma verdim.» dedi. «Nabızı daha iyi. Job yaşlı bir yaban öküzü kadar sağlamdır. Şimdi yardım et de yarasını saralım.»

«Job kendinde mi?»

«Bazen. Sonra kendinden geçiyor.»

Job'un yarası korkunçtu. Bu yüzden ikisi de bundan söz edemediler. Zaten zenci de söylediklerini duyabilirdi. Sean bütün yara yerine tendürdüyot macunu sıktı. Sonra temiz bir tampon koyarak sardı.

Sonra, «Nabızı yine hafiflemeye başladı,» dedi. «Ona tekrar plazma vereceğim.»

Kampın gerisindeki ormandan silah sesleri geldi. Claudia endişeyle başını kaldırdı. «O da nesi?»

«Frelimo'lar karşı saldırıya geçtiler. Ama China buraya üç bölük getirdi. Frelimo'lar artık

hava desteğini kaybettikleri için eski güçleriyle saldıramayacaklar. China'nın adamları onların ilerlemelerini engelleyebilecek.»

«Sean, China da nereden çıktı? Ben onun...»

Avcı, «Evet,» diye onun sözünü kesti. «Ben de onun hâlâ nehrin kıyısında olduğunu sanıyordum. Ama o kurnaz köpek hemen peşimizden gelmiş. Çabucak atılıp ganimeti toplamak için.» Dikkatle Claudia'yı süzüyordu. «Pekâlâ. Şimdi bana ne olduğunu anlat.»

Kız neşeyle güldü. «Hiçbir şey olmadı.»

«Bana numara yapma, güzelim.» Sean'un sesi şefkatliydi. Kolunu Claudia'nın beline doladı.

Kız istememesine rağmen hafifçe, boğulurcasına hıçkırdı.

«China,» diye fısıldadı. «Job'a olanlardan sonra... Benden sözlerini Rus pilota çevirmemi istedi. Ah, Tanrım, ondan nefret ediyorum! O bir hayvan... Beni... şeyi seyretmeye zorladı...» Birdenbire sustu.

Sean, «Zalimce mi davrandı?» diye sordu.

«Ruslardan birini öldürdü. Hem de korkunç bir biçimde.»

«Bizim China'mız pek sevimli bir çocuktur. Ama olanları unutmaya çalış. Zaten yeterince derdimiz var. Bırak Ruslar da kendileri için endişelensinler.»

«Rus pilotu helikopteri uçurmaya zorla razı etti.» Sean ayağa kalkarken kızı da birlikte kaldırdı. «Artık China'yı da, o Rusu da düşünme. Şimdi buradan nasıl kaçacağımızı düşünmemiz gerekiyor.» Çavuş Alphonso'yla altı Shangane'in onlara doğru koştuklarını görünce durakladı. Hepsi de ganimet yüklenmişlerdi.

«Nkosi!» Alphonso'nun iri, yakışıklı yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. «Ne çarpışma! Ne zafer!»

Sean da başını salladı. «Hepiniz de İmpi aslanları gibi dövüştünüz. Savaşı kazandık ama artık bizim sınıra erişmemize yardım etmelisiniz. Yüzbaşı Job'un yarası çok ağır.»

Alphonso'nun yüzündeki gülümseme silindi. Kabileleri arasındaki düşmanlığa rağmen iki adam birbirlerine istemeye istemeye saygı duymaya başlamışlardı. «Ne kadar ağır?» Çavuş Sean'un yanında durup Job'a baktı.

Claudia atıldı. «Kampta cam elyaftan yapılmış bir sedye var. Job'u onunla taşıyabiliriz.»

Alphonso kuşkuyla söylendi. «Sınır iki günlük uzaklıkta. Ve Frelimo bölgesinden geçeceğiz.»

«Frelimo'lar kuyruklarının altına yanar kömür dokundurulmuş köpekler gibi kaçıyorlar.» Sean'un sesi sertti. «İki adamını yolla. Sedyeyi alıp gelsinler.»

Çavuş, «General China seni istiyor,» dedi. «Rus henshaw'ıyla gidecek. Buradan ayrılmadan önce seninle konuşmak istediğini söyledi.»

Sean, «Pekâlâ,» diye homurdandı. «Ama döndüğüm zaman sedye burada olmalı.» Saatine bir göz attı. «Bir saat sonra sınıra doğru yürümeye başlayacağız.»

Alphonso neşeyle başını salladı. «Nkosü Biz hazır olacağız.» Sean, Claudia'ya döndü.

«Gidip China'yla konuşacağım. Job'u helikopterle göndermesi için onu ikna etmeye çalışacağım. Ama açıkçası başarılı olacağımı hiç sanmıyorum. Lütfen Job'un yanında bekle ve özellikle nabzına dikkat et. Ecza çantasında adrenalin dolu bir' enjektör buldum. Ama onu başka çare kalmazsa kullan.»

Claudia, «Lütfen çabuk dön...» diye fısıldadı. «Ben ancak sen yanımdayken cesur olabiliyorum.»

«Matatu yanında olacak.»

Sean yamacı hızla tırmandı. Yanından geçen Renamo'lar türlü eşya yüklenmişlerdi.

China'nın bulabildiği her şeyi götürmek niyetinde olduğu anlaşıyordu. Bunların arasında helikopterin yedek parçaları ve teneke teneke yakıt da vardı. Sean artık oradaki işlerinin bittiğini düşünüyor ve bir an önce yola çıkmak istiyordu. Ama yine de bir şüphe kurdu kafasını kemiriyordu. China gerçekten sözünde duracak ve gitmelerine izin verecek miydi?

China komuta sığınağındaydı. Maiyeti ve esir Ruslar da yanındaydı. Sean içeri girdiği zaman incelediği haritadan başını kaldırarak nazik nazik gülümsedi. «Seni kutlarım, Albay Courtney. Harikaydın. Ünlü bir zafer sayılacak bu.»

«Ve şimdi senin bana borcun var.»

China başını salladı. «Sen ve yanındakiler gitmek istiyorsunuz. Artık ödeştik. Gidebilirsiniz.»

Sean, «Hayır,» dedi. «Hesabıma göre bana hâlâ borç var. Yüzbaşı Job'un yarası ağır. Durumu kritik. Onu ele geçirdiğimiz Hint'le Zimbabve'ye göndermeni istiyorum.»

China neşeyle güldü. «Şaka ediyorsun tabii. Öyle değerli bir şeyi bana yararı olmayacak bir iş için gönderemem. Bu tehlikeyi göze alamam. Hayır, albay, bütün borçlar ödendi. Şimdi lütfen olmayacak isteklerde bulunmakta ısrar etme. Kulaklarım iyi işitmediği için böyle şeyler beni sadece sinirlendiriyor. Sonunda sen ve dostlarının rahatça gidebileceğiniz konusundaki cömert kararımı değiştirebilirim.» Gülerek elini uzattı: «Haydi, haydi, albay. Alphonso'yla adamları sana yardım edecek. Artık dost olarak ayrılalım, Sen son derecede becerikli bir insansın. Bundan sonra benden yardım görmeden arkadaşlarını güvene kavuşturmayı başaracağından eminim.»

Sean onun uzattığı eli görmezlikten geldi. China eline bir göz attı, sonra da indirdi. «Böylece ayrılıyorruz, albay. Ben kendi küçük savaşıma döneceğim. Kim bilir belki ilerde bir gün kendi ülkem de olacak. Sen o çok zengin, çok güzel genç Amerikalının kollarına dönüyorsun.»

Gülümsemesi sinsiydi. «Sana mutluluklar diliyorum. Senin de benim için aynı şeyi dilediğinden eminim.» Tekrar haritanın üzerine eğildi. Sean şaşırdı. Ona her şey askıntıda kalmış gibi geliyordu. Birkaç dakika öylece durdu. Sonra dönüp çıktı.

China ancak o gittikten sonra başını kaldırarak arkasından güldü. Kinle ve

memnunlukla.

Sean bu ifadeyi görseydi o zaman sorusunun cevabını da almış oturdu. Alphonso'nun adamları hızla çalışmış, her şeyi tamamlamışlardı. Job şimdi hafif sedyede yatıyordu. Ama yine de sedyeyi dört kişinin taşıması gerekecekti. Sınıra yapacakları yolculuk çok zor olacaktı.

Sean kendi kendini teselli etmeye çalıştı. Yol yüz kilometre bile değil. O kadar zorluk çekmeyeceğiz. Hızla ilerlersek iki gün sonra sınırda oluruz.

Claudia onu görünce rahatladı. «Job biraz güçlenmiş gibi. Kendine geldi ve seni sordu. Ve bir tepe hakkında bir şeyler söyledi. 31 numaralı bir tepe mi ne?»

Sean hafifçe gülümsedi. «Job'la ilk kez orada karşılaştık. Herhalde sayıklıyor.» İz sürücüye döndü. «Matatu, bizi ülkemize götür.»

Güneş doğalı sadece iki saat olmuştu. Ama bu kısa sürede sanki bir ömür boyu yaşamışlardı. Sean etrafına bakınırken; Hint helikopteri yerden yükseldi. Ekseni etrafında ağır ağır döndü, sonra Sean'la yanındakilere doğru daldı. Burnun altındaki hafif top da onlara doğru çevrilmişti. Avcı zırhlı ön camdan China'yı gördü. Silahın başındaydı ve gülümsüyordu.

Küçük kervanın saklanabileceği, o korkunç silahtan kurtulabileceği hiçbir yer yoktu. Sean, Claudia'yı yakalayarak çekti. Onu kendi vücuduyla korumaya çalıştı.

General China sağ elini kaldırarak alayla ona selam verdi. Helikopter hızla dönüp kuzeybatıya doğru gitti. Hepsi de sessizce arkasından baktılar. Sonra Sean, «Haydi gidelim, kardeşlerim,» dedi.

Dört zenci sedyeyi kaldırarak koşmaya başladılar. Bir yandan da alçak sesle eski bir savaş şarkısı söylüyorlardı. Matatu her zamanki gibi en öndeydi.

Gece yemek yemek ve dinlenmek için mola verdiler. Alphonso ona emredildiği gibi Renamo karargâhıyla bağlantı kurarak yerlerini bildirdi.

Job kendine gelmişti. Boğuk bir fısıltıyla, «Bir aslan omzumu kemiriyor,» diye yakındı.

Sean plazmadan uzanan lastik boruya enjektörle morfin verdi. Job da biraz rahatladı ve birkaç lokma konserve et yedi. Ancak susuzluğu açlığından çok daha fazlaydı. Sean ona iki fincan sıcak Rus kahvesi içirmeye başardı.

Sonra Claudia'yla sedyenin yanında oturup ayın yükselmesini bekledi. Job'a, «Yine Honda vadisinden geçeceğiz,» dedi. «St. Mary Misyonuna erişir erişmez her şey düzelecek. Oradaki rahiplerden biri doktordur. Ben de Johannesburg'a kardeşim Garry'e haber gönderebilirim. Ondan şirketin jetlerinden birini Umtali'ye göndermesini isterim. Sen daha ne olduğunu anlamadan kendini Johannesburg'daki hastanede bulursun, ahbap. Sana orada dünyanın en iyi doktorları bakarlar.»

Ay yükselince yine yola çıktılar. Sean ancak gece yarısı mola verilmesine razı oldu.

Otlan keserek Job'un sedyesinin yanına bir yatak yaptı. Claudia kollarında uykuya dalarken kızın kulağına, «Yarın gece sıcak bir banyo yapacaksın,» diye fısıldadı. «Temiz çarşaf lar serili bir yatakta yatacaksın.»

Kız içini çekti. «Söz veriyor musun?»

«Tabii veriyorum.»

Sean her zamanki alışkanlığıyla güneş doğmadan bir saat önce kalktı. Şafak nöbetini alacak olan Shangane'leri kaldırmaya gitti. Alphonso battaniyesini bir yana atarak kalktı. Sean'la birlikte nöbetçileri kontrol ettikten sonra kampın kenarında durdular. Çavuş ona bir Rus sigarası verdi.

Sonra da, «Bana Güney Afrika hakkında söylediklerin doğru muydu?» diye sordu.

«Sana ne söyledim?»

«Herkesin, hatta zencilerin bile her gün et yediklerini.»

Sean karanlıkta güldü. Alphonso'nun cennet fikri onu eğlendirmişti. Orası insanın her gün et yiyebildiği bir yerdi. Ona, «Bazen sığır eti yemekten bıkyorlar,» diye takıldı. «O zaman değışiklik olsun diye tavuk ve kuzu etini deniyorlar.»

Alphonso başını salladı. Bu inanılacak gibi değildi. Hiçbir Afrikalı sığır etinden bıkamazdı.

«Bir zenci Güney Afrika'da ne kadar para kazanır?»

«Eğer usta değ ilse ayda beş yüz rand kadar. Ama orada siyah milyoner de var.»

Mozambik'te bir erkek is bulabilecek kadar şanslı olursa ancak bir yılda beş yüz rand kazanabilirdi. Milyon ise Alphonso'nun aklının hayalinin alabileceği bir rakam değildi.

Çavuş şaşkın şaşkın, «Beş yüz?» diyerek başını salladı. «Ve onlara rand veriyorlar? Kâğıt escudo'lar ya da Zimbabwe dolarları değ il. Öyle mi?»

Sean, «Rands,» diye tekrarladı.

Alphonso kuşkuyla, «Ve dükkânlarda mallar var,» dedi. «İnsanın alabileceği şeyler. Öyle mi?»

Sean, «Her istediğini alabilirsin,» diye cevap verdi. «Sabun ve şeker, yemeklik yağ ve mısır unu.» Bunlar Alphonso'nun yarı unuttuğu lüks şeylerdi.

Çavuş sordu. «Her şeyden istediğim kadar alabilir miyim? Karne yok öyle mi?»

Sean kesin bir tavırla başını salladı. «Parasını verebileceğin her şeyi alırsın. Karnın iyice doyduktan sonra ayakkabılar, elbiseler, kravatlar, transistör lu radyolar ve güneş gözlükleri seçebilirsin.»

Alphonso heyecanla bağırdı. «Bisiklet?»

Sean keyiflenmişti. «Sadece en aşağı tabakadan olanlar bisiklete biner. Diğerlerinin arabaları vardır.»

«Zencilerin kendi arabaları da mı var?» Alphonso bu konuyu uzun süre düşündü. Sonra da karakterine hiç uymayan bir çekingenlikle, «Orada benim gibi birine iş bulunur mu?» diye sordu.

«Senin gibi birine mi?» Sean sanki bu soruyu düşünüyormuş gibi bir tavır takındı. «Senin gibi birine mi? Kardeşimin bir altın maden var. Orada çalışırsan bir yıl sonra denetçi olabilirsin. İki yıl sonra da vardiya şefi. Madene gittiğin gün orada çalışmaya başlamanı sağlayabilirim.»

«Bir denetçi kaç para kazanıyor?»

Sean elini salladı. «Bin, iki bin...» Alphonso sersemledi. Ona günde bir rand karşılığı Mozambik escudo'su veriyorlardı.

Çavuş düşünceli bir tavırla, «Vardiya şefi olmak isterdim,» diye fısıldadı.

Sean, «Sence Renamo çavuşu olmaktan daha mı iyi?» diye şaka etti.

Alphonso alayla güldü. «Ah!»

Sean ona takılmayı sürdürdü. «Ama tabii Güney Afrika'da oy verme hakkın yok. Sadece soluk suratlılar oy verebilirler.»

Alphonso, «Oy,» dedi. «Oy nedir? Ben Mozambik'te de oy veremiyorum. Zambiya, Zimbabve, Angola ve Tanzanya'deki zenciler de öyle. Afrika'da kimse oy veremiyor. Belki insan hayatında bir kez tek partili bir hükümete ve başkana oy vermek zorunda kalıyor. O başkan da ömrünün sonuna kadar o mevkiden inmiyor.» Başını sallayarak burun kıvrırdı.

«Oy ha? İnsan oyu yiyemez. Giyemez de. Ona binip işine de gidemez. Ayda iki bin rand ve tok bir karın için oyumu sana verebilirim.»

«Güney Afrika'ya gelersen hemen beni ara.» Sean gerinerek gökyüzüne baktı. Şafak yaklaşıyordu.

Alphonso, «Sana söylemem gereken bir şey var,» diye fısıldadı. Sesinin tonu değişmişti. Avcı durakladı.

«Evet?» Shangane'e biraz yaklaştı.

Çavuş sıkıntılı sıkıntılı öksürdü. «Seninle uzun bir yolda yürüdük.»

Sean başını salladı. «Uzun ve çetin bir yolda. Ama yolun sonu gözüktü artık. Yarın sabah bu saatte...» Devam etmesine gerek yoktu. Alphonso hemen bir şey söylemedi.

Sonra, «Yanyana savaştık da,» dedi.

Sean, «Aslanlar gibi,» diyerek başını salladı,

«Seni Baba ve Nkosi Kakülü diye çağırdım.»

Sean resmi bir tavırla, «Bana şeref verdin,» dedi. «Ve ben de seni 'kardeşim' diye çağırdım.»

Alphonso bir süre karanlığa baktı. Sonra da çok kesin bir tavırla, «Zimbabve sınırını aşmana izin veremem,» dedi. Sean fena halde şaşırıldı.

«Bana bunun nedenini söyle.»

Alphonso, «Cuthbert'i hatırlıyor musun?» diye sordu. Sean ancak bir iki dakika sonra onun kim olduğunu anımsayabildi.

«Cuthbert... yani şu Grand Reef üssündeki adam. Baskın için bize yardım eden Shangane?»

Avcıya o günler sanki çok gerilerde kalmış gibi geliyordu.

«General China'nın yeğeni. Ondan söz ediyorum.»

«Sammy David Junior.» Sean güldü. «Amerikan gençleri gibi konuşan adam. Onu çok iyi hatırlıyorum.»

«China onunla telsizle konuştu. Hemen bu sabah. Zaferimizden sonra. Ben sığınaktaki dış odadaydım ve her şeyi duydum.»

Sean'un sırtında buzdan parmaklar dolaştı sanki. «China yeğenine ne söyledi?» diye sordu.

Ama alacağı cevaptan korkuyordu.

«Cuthbert'e, Zimbabwe ordusuna, Grand Reef üssüne yapılan saldırıyı senin düzenlediğini ve füze dolu indeki'yi de senin çaldığını haber vermesini söyledi. 'Onlara albayın Zimbabwe'ye Honde vadisinden gireceğini açıkla,' dedi. 'Onu ve grubunu orada beklesinler.'»

Sean'un barsakları geçirdiği şok yüzünden sanki birbirlerine düğümlendi. China'nın hazırladığı o müthiş tuzak aklını durdurdu. Bir iblise yakışacak kadar zalimce bir şeydi bu.

Önce artık kurtulduklarına inanmalarını sağlayacaktı. Sonra da tuzağa düşürecekleri onları.

Sean ve yanındakiler China'nın hazırlayabileceğinden daha korkunç bir akıbete uğrayacaklardı. Zimbabwe'li herhalde öfkeden çıldıracaklardı. Sean'u Chikarubi cezaevindeki sorgulama hücrelerinden birine atacaklardı. Ve oradan bir daha sağ çıkamayacaktı. Job da yaralı olmasına rağmen onunla aynı kaderi paylaşacaktı. Claudia bir Amerikan vatandaşıydı ama artık resmen var değildi. Kızın kaybolduğu haftalar önce bildirilmişti. Onun da babası gibi öldüğünü sanacaklardı.

Kapana kısılmışlardı ve kurtuluş yoktu. Arkalarında Renamo, iki yanlarında Frelimo ve karşılarında da Zimbabwe güçleri vardı. Mahvolmuş, kısır topraklara düşmüşlerdi. Onları vahş hayvanlar gibi avlayacaklardı.

Ya da vahş yerde açlıktan yavaş yavaş öleceklerdi. Sean kendi kendine, düşün, düşün, dedi. Bir çare bulmalısın...

Alphonso'nun sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. «Biz güneye doğru inmeliyiz. Güney Afrika'ya gitmeliyiz.»

«Biz mi dedin?» Sean hayretle Renamo çavuşuna baktı. «Bizimle gelmek mi istiyorsun?»

Shangane filozofça bir tavırla, «Artık General China'ya dönemem ki,» dedi. «Onu ele verdim. Sizinle Güney Afrika'ya geleceğim.»

«Dört yüz elli kilometrelik bir yol bu. Birbirine saldıran iki ordunun arasından geçeceğiz.

Renamo ve Frelimo'ların. Sonra... Job ne olacak?»

Alphonso, «Onu taşıyoruz,» dedi.

«Dört yüz elli kilometrelik yol boyunca mı?»

«O halde onu geride bırakırız.» Shangane omzunu silkti. «Ne de olsa sadece bir Matabele. Ve ölüyor. Bu büyük bir kayıp sayılmaz.»

Sean öfkeyle bağırarak kendini zor tuttu. Sonra Alphonso'nun önerisini düşünmeye başladı. Neresinden bakılırsa bakılsın Renamo çavuşu haklıydı. İstemeye istemeye,

«Pekâlâ,» diye itiraf etti. «Tek yol güneye doğru inmek. Belki Renamo'larla Frelimo'nun güney tümeninin arasından geçmeyi başarabiliriz. Bütün gereken, sıkı bir korunma altında olan demiryolunu ve Limpopo nehrini aşmak, o arada yeteri kadar yiyecek bulmak. Hem de on yıl boyunca süren bir iç savaş sırasında iyice yakılıp yıkılmış bir bölgede.»

Alphonso neşeyle hatırlattı. «Ama Güney Afrika'da her gün et yiyeceğiz.»

Sean doğruldu. «Adamların seninle gelecekler mi?»

Alphonso kayıtsızca cevap verdi. «Gelmeyenleri öldürürüm. Onların General China'ya dönmelerine izin veremeyiz.»

Sean ona hak verdi. «Doğru. Ve sen telsizle Zimbabwe'ye geçtiğimi haber verirsin. Böylece China'yı dört beş gün telsizle oyalamış oluruz. Biz iyice uzaklaştıktan sonra ancak, güneye doğru gittiğimizi ve artık bize erişemeyeceğini anlar. Adamlarınla şimdi konuşman iyi olur. Çünkü hemen güneye doğru dönmemiz gerekiyor. Onlar kendiliklerinden ne işler karıştırdığımızı anlamadan önce durumu açıkla.»

Alphonso nöbetçileri çağırdı. Şafağa özgü kurşuni ışıktaki adamlarına onları götüreceği cenneti anlattı. «Artık hepimiz de savaştan bıktık. Çalılar arasında hayvanlar gibi yaşamaktan. Erkekler gibi yaşamasını öğrenmemizin, bize oğullar verecek iyi eşler bulmamızın zamanı geldi.» Daha sözleri sona ermeden diğerlerinin gözleri heyecanla parlamaya başladı.

Sean, Job'la Claudia'ya neler olduğunu anlatmak için onların yanına gitti. Kız zencinin yüzünü ıslak bir bezle siliyordu. «Job daha iyi,» diye haber verdi. «Gece dinlendiği için...»

Sonra avcının suratındaki ifadeyi farkederek durakladı. Sean ne yapmaları gerektiğini açıklarken de bütün neşe ve umudu söndü. «Aslında bu işin bu kadar kolay olmayacağını seziyordum. General China'nın kılık değiştirmiş bir Noel Baba olmadığını.»

Job sedyede öylesine hareketsiz yatıyordu ki, Sean onun yine kendinden geçtiğini sandı.

Ama zenci gözlerini açarak fısıltıyla, «O Shangane'lere güvenebilir misin?» diye sordu.

Sean hatırlattı. «Fazla bir seçeneğimiz yok ki. Biz...»

«Beni burada bırakın.» Job'un sesi zorlukla duyuluyordu. Ama Sean'un yüzündeki ifade sertleşti.

Öfkeyle, «Bırak bu saçmalıkları,» diye homurdandı.

Job, «Ben olmazsam belki kurtulma fırsatını bulursunuz,» diye ısrar etti. «Ama bu

sedyeyi de birlikte sürüklerseniz...»

Sean, «Yanımızda iriyarı on iki Shangane var,» dedi.

«Hepimizin ölmesindense birkaçımızın kurtulması daha iyi olur. Beni burada bırak, Sean. Claudia'yla kendini kurtarmaya bak.»

«Öfkelenmeye başlıyorum.» Avcı ayağa fırlayarak Claudia' ya, «On dakika sonra yola çıkacağız,» dedi.

O gün akşama kadar ihtiyatla güneye doğru indiler. Demiryoluna yaklaştıkça daha ağırlaştılar. Sık sık abanoz korularına dalarak saklanmak zorunda kaldılar. Daha sonra mola verip ayın doğmasını beklediler. Alphonso telsizin antenini uzatarak General China'nın karargâhıyla bağlantı kurdu. «Kumru kaçıyor.» Bu sözleri duyan general, Sean ve yanındakilerin sınırı aştıklarını sanacaktı. Merkezdeki telsizci Alphonso'ya, «General karargâha dönmeni istiyor,» diye haber verdi.

Alphonso telsizi kapattıktan sonra Sean'a bakarak güldü. «Oraya ancak iki gün sonra erişeceğimi düşünecekler. Ancak ondan sonra şüphelenmeye başlayacaklar.»

Ay ağaçların arkasından yükselirken Sean'ta Matatu usulca ormana girdiler. Demiryolunu ve etrafı son kez inceleyeceklerdi. Kampa ancak üç saat sonra döndüler. Gece yarısı olmuştu.

Sean uzaktan çobanaldatan kuşunu taklit ederek işaret verdi. Alphonso'nun Shangane'lerinden biri tarafından yanlışlıkla vurulmak istemiyordu. Cevap için tam bir dakika bekledi. Ama karşıdan ses çıkmayınca işareti tekrarladi. Ancak ortalık hâlâ çok sessizdi. Sean ilk kez kaygılanmaya başladı. Matatu'yla doğrudan doğruya kamp yerine girmeyerek çevresinde dolaştılar. Ufaktefek zenci ay ışığında beklenmedik izler bularak yere çömeldi. Endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Sean, «Kimler?» diye fısıldadı. «Ne tarafa gitmişler?»

«Çok adam. Bizim kendi Shangane'lerimiz...» Matatu başını kaldırarak kuzeyi işaret etti.

«Gidiyorlar.»

«Gidiyorlar mı?» Sean şaşırmıştı. «Bundan bir anlam çıkmıyor. Yoksa... Ah, Tanrım! Olamaz!»

Hızla ama sessizce kamp yerine girdi. Belirli noktalara diktiği nöbetçiler yerlerinde değillerdi. Biraz ilerde yatan diğer, beş Shangane de öyle. Sean yüzükoyun sürüne sürüne ilerledi. Shangane'lerin silahları ve donanımları da ortadan kaybolmuştu. Ay ışığında Job'un sedyesini ve onun yanında yatan Claudia'yı seçti. Kız bıraktığı gibi yatıyordu. Ama onun ilersinde biri yere yığılmıştı. Sean adamın kafasının arkasındaki ıslaklığı fark etti. Kan!

İhtiyatı bir yana bırakarak Claudia'ya doğru koştu. Kızın yanında diz çökerek onu kollarına aldı. Claudia önce bağırды. Sonra onu tanıyarak, «Sean,» dedi. Hâlâ uyku

sersemliydi. «Ne var? Ne oldu?»

Sean heyecanla, «Çok şükür!» diye bağırdı. «Ben de sandım ki...» Kızı usulca yatırarak Job'a doğru eğildi. «Job, iyi misin?» Arkadaşını hafifçe sarstı. Job kımıldanarak bir şeyler mırıldandı.

Sean ayağa fırlayıp yerde yatan Alphonso'ya koştu. Boynuna dokundu. Zencinin cildi sıcak, nabızı da düzgün ve güçlüydü. Sean, «Claudia.» diye seslendi. «Elfenerini getir.»

Fenerin ışığında çavuşun kafasındaki yarayı inceledi. «Aman çok hoş...» Kanama durmuştu ama Sean yine de yaraya tampon koyarak Alphonso'nun başını sardı. «İyi ki kafasına vurmuşlar. Yoksa ciddi bir zarar verebilirlerdi.» Ekşi bir tavırla bu şakasına güldü.

Claudia endişeyle, «Ne oldu, Sean?» diye sorup duruyordu. «Derin bir uykuya dalmışım. Hiçbir şey duymadım.»

Sean, «Sansın varmış,» dedi. «Yoksa senin de başına aynı şey gelirdi.»

«Ne oldu? Diğerleri neredeler?»

Sean, «Gittiler,» diye açıkladı. «Uçtular. Bizi terkettiler. Ya yürüyüş ya da gidecekleri yer hoşlarına gitmedi. Alphonso'nun kafasına vurdular ve General China'nın yanına kaçtılar.»

Kız ona bakakaldı. «Yani artık dört kişi miyiz? Alphonso dışında bütün Shangane'ler gitti mi?»

Sean, «Evet,» dedi. Aynı anda Alphonso inleyerek elini sargılı başına dokundu. Avcı çavuşun oturmasına yardım etti.

«Sean!» Claudia onun kolunu çekti. «Şimdi ne yapacağız?» Avcı Job'un sedyesine baktı.

Kız ekledi. «Job'u nasıl götüreceğiz? Onu nasıl taşıyacağız? Buradan nasıl kurtulacağız?»

«İşte bunlar son derecede ilginç sorular, sevgilim.» Sean'un yüzünde çok haşin bir ifade belirmişti. «Sana ancak şu kadarını söyleyebilirim: Yarın bu saatlerde eski dostumuz General China kaçtığımızı öğrenecek. Ne tarafa doğru gittiğimizi de.»

«Peki, ne yapacağız?»

«Fazla bir seçeneğimiz yok. Bizim için bir tek yol var. Yani seçtiğimiz yönde ilerlemek.»

Sean eğilerek Alphonso'yu ayağa kaldırdı.

Claudia endişeyle, «Ama bu imkânsız,» diye fısıldadı. «İkiniz sedyeyi taşıyamazsınız.»

«Haklısın tabii. Bir çaresini bulmaya çalışacağız.» Job'u. kaldırarak Claudia'nın battaniyesinin üzerine yatırdılar. Sean, cam elyaf sedyeyi sökmeye başladı. O daha işini bitirmeden Matatu gözüktü ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sean, Alphonso'ya, «Onları iyi eğitmişsin,» dedi. «Senin Shangane'lerin hepsi ayrı bir yöne doğru gitmişler. Onları izlersek belki bir ikisini yakalayabiliriz. Ama aralarından birkaçı China'ya ulaşip ona müjdeyi verecekler.»

Alphonso acı acı küfrederken Sean da çalışmasını sürdürdü. «Job'u aramızda taşımamız

için salıncak gibi bir şey yapacağım.»

Claudia kuşkuluydu. «Job oturacak kadar güçlü değil. Hareket ettiği an yarası kanamaya başlar...» Sean ona öfkeyle baktığı için hemen sustu.

«Aklına başka, daha iyi bir yol geliyor mu?» diye homurdandı Sean. Kız, «Hayır,» der gibi başını salladı. Avcı konuşmasını sürdürdü. «Yolda gerekli ayarlamaları yaparız.» Claudia'ya baktı. «Zorluk çıkaracağına Shangane'lerin geride bıraktıkları eşyaları biraraya topla. Onların arasından bazılarını seçeceğiz.»

Dediği gibi de yaptı. Sadece en önemli şeyleri aldı. «Alphonso'yla Job'u aramızda taşıyacağız. Temel silahlarımızı ve birer battaniye alacağız. Ecza çantasını, su mataralarını da Matatu'yla Claudia taşımak zorundalar. Tabii onlar da birer battaniye alacaklar. Diğerlerini geride bırakacağız.»

Claudia, «Ya konserveler?» diye sordu.

Sean sert sert, «Unut onları,» dedi. Sonra da yükleri paylaştırdı. Terkettikleri silahları ve diğer eşyaları bir çukura gömdüler. Frelimo devriyelerinin onları bulmalarını istemiyorlardı.

Sean sonra Job'a, «Pekâlâ, oğlum,» dedi. «Gitme zamanı geldi.» Saatine baktı. Üçe geliyordu. İyice gecikmişlerdi. Ve demiryolunu aşmaları için de sadece birkaç saatleri vardı.

Sonra hava aydınlanacaktı.

Neyseki Job'u taşımanın zorluğuna rağmen demiryolunu Matatu'nun bulduğu yerden kolaylıkla aşabildiler. Frelimo nöbetçilerinin sarhoş oldukları ve üstelik birtakım kadınlar getirdikleri anlaşılıyordu.

Yaklaşan şafak yıldızları sönmüştürken mola verdiler. Job'un yarası kanamaya başlamıştı.

Yüzü kül rengiydi. Dudakları kuruyup çatlamıştı. Nefes alırken ısıklık gibi bir ses çıkarıyordu. Sean usulca sargıyı açtı. Sonra da Claudia'yla birbirlerine dehşetle baktılar. Avcı eğilerek yarayı kokladı ve çürümenin başladığını gösteren, o ilk kokuyu duydu.

Job ona gülümsedi. «Bonfile nasıl?»

«Harika. Sadece biraz sos gerekli.» Tamponu çıkarmaya cesaret edemiyordu. Kanama şiddetlenebilirdi. O yüzden gazlı bezin üzerine yine yarım tüp macun halinde tentürdiyottan sıktı. Sonra yarayı temiz sargı beziyle sardı. «Yolumuza devam etmemiz gerekiyor, Job.

Demiryolundan hemen uzaklaşmalıyız. Bunu başarabilecek misin?»

Job başını salladı ama Sean onun gözlerinde korkuyu gördü. Attıkları her adımla Job'un acısı artacaktı.

Sean, «Sana tekrar antibiyotik vereceğim,» diye açıkladı. «İstersen aynı zamanda morfin de verebilirim.»

Job başını salladı. «Onu sonraya sakla. Durum daha kötüleştiği zaman kullanırsın.» Yine gülümsedi. Bu hali Sean'un içine öyle dokundu ki, arkadaşına bakamadı, eğilerek onun üstünü başını düzeltti.

Yeniden yola çıktılar.

Öğleyin bir Afrika tik ağacının hafif gölgesinde mola verdiler. Job'u otları çabucak keserek hazırladıkları yatağa yatırdılar. Hava boğucu sıcaktı. Job'un salıncağını taşımak için omuzlarına taktıkları askılar hem Sean'un, hem de Alphonso' nün derilerini sıyırmıştı.

Alphonso omzundaki yaratan inceleyerek homurdandı.

«Bundan önce Matabele'lerden pireli hırsız goriller oldukları için nefret ederdim. Şimdi onlardan nefret etmek için ortaya ikinci bir neden daha çıktı.»

Sean zenciye tendürdiyot tüpünü attı. «Bu muta'yı o korkunç yaralarına sür. Boşalan tüpü de o koca ağzına tıka, çenesi düşük deli.»

Güneş batarken Sean hepsi için mısır bulamacı pişirdi. Alphonso ise telsizle karargâhla bağlantı kurdu.

«N'gufube! Yaban domuzu! Konuş, N'guhıbe. Burası Muz Ağacı.»

Alphonso konuşmaya başlayarak demiryolunun kuzeylerinde bir yerde olduklarını söyledi.

Konuşma sona erdiği zaman Sean, «Yuttular,» diye fikrini açıkladı. «Senin Shangane'ler henüz karargâha erişip sırrımızı açıklamamışlar.»

Avcı yemekten sonra haritayı inceledi. Sonra da Alphonso'ya, «Renamo'ların güney tümeni General Tipoo Tip'in komutasında,» dedi. «Onun bölgesinin nereden başladığını biliyor musun?»

«Onlar da bizim gibi Frelimo'ların aklını karıştırmak için durmadan yer değiştiriyorlar. Bazen buradalar, bazen Rio Save'nin yakınında.» Omzunu silkti. «Çarpışma neredeyse Renamo'lar da orada.»

«Peki Frelimo'lar? Onlar neredeler?»

Shangane çavuşu, «Renamo'ların peşinden koşuyorlar,» dedi gülerek. «Onları yakaladıkları zaman da tavşan gibi kaçıyorlar!.. Ama artık bizim için kim ve nerede diye bir sorun yok. Burada karşılaşacağımız herkes bizi öldürmeye çalışacak.»

Sean, «İşte harika bir istihbarat raporu,» diyerek zenciye teşekkür etti. Haritayı katlayıp ayağa fırladı. «Pekâlâ, Alphonso, Job'u salıncağa oturtalım.»

Shangane usulca geçirdi, sonra da hınzırca güldü. «O senin Matabele köpeğin,

istiyorsan onu sen taşı. Ben artık bu işde yokum.»

Sean çok öfkelenmişti ama yüzünden hiç anlaşılmıyordu. «Boşuna zaman kaybediyoruz. Haydi kalk.» Alphonso yine geçirdi. Hâlâ gülüyordu. Sean ağır ağır belindeki bıçağa uzandı.

Shangane de kemerine sokulu Tokarev tabancaya dokundu.

Claudia endişeyle, «Sean, ne oluyor?» diye sordu. «Ne oluyor?» Shangane dilinden anlamıyordu ama bir terslik olduğunu sezmişti.

Avcı, «Job'u taşımaya yanaşmıyor,» diye açıkladı.

Claudia üzüldü. «Ama sen onu yalnız başına taşıyamazsın ki... Öyle değil mi? Alphonso mutlaka yardım eder...»

Sean, Shangane dilinde ekledi. «Ya da ben onu öldürürüm.» Alphonso gürültülü bir kahkaha attı. Ayağa kalkarak bir köpek gibi silkindi. Arkasını avcıya dönüp telsizini, Sean'un AKM tüfeğini ve mataraların çoğunu aldı.

Bu saka yüzünden başını sallayarak gülüyordu. «Ben bunları taşıyacağım. Sen de Matabele'ni taşırsın.» Güneye doğru yürümeye başladı.

Sean elini bıçağının kabzasından çekerek Job'a döndü. Zenci yattığı yerden sessizce onları seyrediyordu. Sean ona, «Aklındakini söylersen o kara kığına tekme yersin!» diye bağırdı.

«Ben bir şey söylemiyorum...» Job gülmeye çalıştıysa da pek başaramadı.

Sean sertçe, «iyi,» diyerek salıncağın askılarına uzandı. «Claudia bana yardım et.»

İkisi Job'un ayağa kalkmasını sağladılar. Sean salıncağı, paraşüt askısı gibi zencinin bacaklarının arasından geçirdi. Sonra da uçları kendi omzuna sardı. Yürümeye başladılar.

Job'un ayakları yere değiyordu ama onu asıl Sean taşıyordu. İlk birkaç yüz metreden sonra bir tür tempo tutturdular ama yine de çok ağır ağır ilerliyorlardı. Claudia arkalarından geliyor, taşıdığı bütün yüke rağmen yerdeki izleri silmeye çalışıyordu. Hem Matatu, hem de Alphonso ilerdeki ormana girerek gözden kaybolmuşlardı. Yarım saat sonra askılar Sean'un omuzlarını iyice kesiyorlardı artık. Job ise ayaklarını zorlukla sürüyordu.

Avcı arkadaşına, «Her otuz dakikada bir dinleneceğiz,» dedi. «Beş dakika.»

Job'u zorlukla ağacın dibine oturttu ve beş dakikalık sürenin daha uzamasına da göz yumdu.

Ondan sonraki otuz dakika Sean'a pek uzunmuş gibi geldi. Bu yüzden saatinin durduğunu bile sandı. Job'u sonunda yere oturttuğu zaman zenci yüzünü buruşturdu. «Üzgünüm, Sean. Kramp. Sol baldırımımda.»

Sean arkadaşının önünde çömelerek bacağını ovdu. Job'a tuz tabletleri yutturdu. Tekrar yola çıktılar.

İki arkadaşın beş dakikalık molalar ve birkaç yudum suyla bütün gece yürümeleri

Claudia'yı çok şaşırttı. Dört yüz elli kilometre, diye düşündü. Bu imkânsız. Et ve kan buna dayanamaz. İki de ölecekler.

Şafağa doğru Matatu ormandan bir gölge gibi sıyrılarak yaklaştı ve Sean'a bir şeyler fısıldadı.

Avcı, «Üç kilometre ötede bir gölcük bulmuş,» diye açıkladı. «Oraya kadar gidebilecek misin, Job?»

Güneş yükselmişti. Hava gitgide boğucu bir hal alıyordu. Sonunda Job bayıldığı ve Sean'un yanından sarktığı zaman gölcükle aralarında hala bir kilometre vardı. Avcı arkadaşını yere yatırdı.

«Eh, hiç olmazsa bayılmak için iyi bir yer seçtin.» Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. Sık çalıların gölgesine sığınmışlardı. Bütün günü orada geçirebileceklerdi.

Yine otları keserek Job için bir yatak hazırladılar. Yarı kendindeydi zenci. Gözleri sık sık kayıyor, bir şeyler sayıklıyordu. Claudia ona mısır bulamacı yedirmeye çalıştığı zaman başını çevirdi. Ama Matatu'yla Alphonso bütün mataraları doldurarak gölcükten döndükleri zaman Job da bol bol su içti. Sonra yine komaya girdi.

Sean'la Claudia birbirlerinin kollarında yattılar. Kız ona sokularak uyumaya çok alışmıştı. Sean'un gücünün tükenmek üzere olduğunun farkındaydı. Tükenmez sandığı o gücünün bir sınırı vardı.

Claudia öğleyi biraz geçte uyandığı zaman Sean ölü gibi yatıyordu. Ona bakarak, Tanrım... Sean'u çok seviyorum, diye düşündü. Sonra Job'un çırpınarak inlediğini duydu ve içini çekerek sevgilisinin kollarının arasından sıyrıldı.

Job'a yaklaştığı zaman zenci gözlerini açarak ona baktı. Kendine gelmişti. Claudia, «Su ister misin?» diye sordu.

«Hayır.» Job'un sesi o kadar hafif çıkıyordu ki, kız onun ne dediğini anlamak için üzerine eğildi. «Onun bunu yapmasını sağlamalısın.»

Claudia, «Kimin?» diye sordu. «Sean'un mu?»

Job, «Evet,» der gibi başını salladı. «Böyle devam edemez. Kendini öldürüyor. O olmazsa hiçbiriniz buradan sağsalim kurtulamazsınız. Onu, beni burada bırakması için ikna etmelisin.»

Claudia, «Olmaz,» der gibi başını sallamaya başlamıştı bile. «Hayır.» Sesi kesindi. «Sean bunu hiçbir zaman yapmaz. İstese bile beni buna izin vermem. Bu işde beraberiz, ortak.»

Zencinin koluna dokundu. «Şimdi biraz su içmeye ne dersin?» Job başka bir şey söylemedi.

Tartışamayacak kadar bitkindi. Sean gibi o da insanı korkutacak bir biçimde tükeniyordu.

Claudia onun yanına oturarak güneş batı ufkuna doğru ağır ağır kayıncaya kadar iri bir

yaprakla üzerine konan sinekleri kovdu.

Akşam üzeri serinlik basarken Sean da kalktı. Uyku onu canlandırıp güçlendirmişti.

Claudia'ya, «Nasıl?» diye sordu ve yaklaşıp onun yanında çömeldi. «Job'u biraz sonra kaldırmamız gerekecek.»

Claudia, «Ona birkaç dakika daha ver,» diye yalvardı. Job inlemeye başladı.

Sean hemen arkadaşına döndü. «Ne haber, arkadaş?»

Job, «O teklifini şimdi kabul edeceğim,» diye fısıldadı.

Sean sordu. «Morfini mi?»

Zenci usulca başını salladı. «Az miktar...»

Avacı, «Tamam,» diyerek ecza çantasına uzandı.

Sean iğneyi yaptıktan sonra Job sessizce yattı. Ağzının etrafındaki can acısının neden olduğu o derin çizgiler silindi.

Avacı, «Daha iyi misin?» diye sordu. Job gözlerini açmadan usulca gülümsedi. Sean ekledi.

«Sana birkaç dakika daha vereceğiz. O arada Muz Ağacıyla bağlantı kurarız.» Sean ayağa kalkarak telsizin başına geçmiş olan Alphonso'nun yanına gitti.'

«N'ghibe, burası Muz Ağacı.» Ses o kadar berrakti ki, Sean şaşırdı.

Alphonso mikrofona uzanarak yine uydurma bir rapor verdi. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra tanıdık bir ses duyuldu. «Albay Courtney'le konuşmak istiyorum.» Konuşanın kim olduğu hemen anlaşılıyordu. Shangane çavuşu soru sorar gibi Sean'a baktı. Sonra usulca, «General China,» diye fısıldadı. Mikrofonu Sean'a uzattı ama avcı Alphonso'nun elini itti. Sonra da kaşlarını çatarak China'nın tekrar konuşmasını bekledi.

Uzayıp giden sessizlikte Claudia çabucak Sean'un yanına koştu. Yere çömelip ona sokuldu.

Sean da kızı korumak istiyormuş gibi kolunu onun beline doladı. İkisi de gözlerini telsize diktiler.

Sonra Claudia, «Bizi bırakıp kaçan adamlar,» diye fısıldadı. «China artık her şeyi biliyor.»

Sean onu susturdu. «Dinle.» Yine beklediler.

China'nın sesi tekrar duyuldu. «Pekala. Cevap vermeyi istemememin nedenlerini anlıyorum. Ama yine de beni dinlediğini sanıyorum, albay.»

Hepsi de bütün dikkatlerini telsize vermişlerdi. Job gözlerini açtı. China'nın söylediklerinin hepsini duymuştu. Başını çevirerek etrafına bakındı. Alphonso eşyalarını on adım ötedeki battaniyesinin üstüne bırakmıştı. Tokarev tabanca da oradaydı.

«Beni hiçbir zaman düş kırıklığına uğratmıyorsun, albay.» China'nın sesi tatlı ve nazikti.

«Zimbabve sınırında seni beklemesini sağladığım karşılama komitesinin kollarına düşseydin sorun pek basitçe çözümlenmiş olur ve beni de hiç tatmin etmezdi.»

Job sağlam dirseğinin üzerinde doğruldu. Acı duymuyordu. Sadece bitkindi ve uykusu vardı.

Bütün dikkatini tabancaya vererek usulca yerde sürünmeye başladı.

«Demek oyun hâlâ devam ediyor, albay? Yoksa bundan 'av' diye mi söz etmem gerekiyor? Sen büyük bir avcısın. Beyaz bir avcı. Vahşi hayvanları izlemek hoşuna gidiyor. Sen bunu spor sayıyor ve avını adilce izlemekle övünüyorsun.»

Job iyice ilerlemişti. Hâlâ acı duymuyor ve şimdi daha hızlı gidiyordu.

«Siz beyaz adamların bu merakını hiçbir zaman anlayamadım. Avcılık bana her zaman anlamsız bir şey gibi gözüküyordu. Halkım daima ete gerek olduğu zaman hayvanın fazla çaba harcamadan öldürülmesi gerektiğine inandı.»

Job, Alphonso'nun battaniyesine erişmişti. Uzanarak tabancayı almaya çalıştı ama elleri uyuşmuştu.

Arkasında telsizden hâlâ China'nın sesi yükseliyordu. «Belki de beni kötü etkiledin, albay. Belki ben de yozlaşmış Avrupa âdetlerine alışmaya başladım. Çünkü ilk kez sizin hırsınızı ve duygularınızı anlıyorum. Ya da bu son av beni heyecanlandıracak kadar önemli. Bilmiyorum, roller böyle değiştiği için neler hissedeceksin, albay. Şimdi sen avsın, ben de avcı. Ben, sen ve yanındakilerin nerede olduğunu biliyorum. Sen benim nerede olduğumu bilmiyorsun. Belki de sandığından daha yakındayım. Ben neredeyim, albay? Bunu tahmin etmelisin, kaçmalı ve saklanmalısın; Seninle ne zaman karşılaşacağız?

Ve nasıl?» Job tabancanın kabzasını parmaklarıyla kavradı. Emniyeti açmaya çalıştı ama çok bitkindi. Bu yüzden paniğe kapıldı.

«Sana bunun adil bir av olacağına dair söz vermiyorum, albay. Ben seni Afrikalı yöntemlerime göre avlayacağım. Ama hoş bir eğlence olacak. Sana bu kadarını vaat edebilirim.» Job bütün gücünü kullandı, sonunda emniyeti biraz kaydırmayı başardı.

«Şimdi saat altı Zulu. Seni yarın aynı saatte bu frekanstan arayacağım. Tabii o zamana kadar karşı karşıya gelmezsek. O ana dek gökyüzünü incele, albay. Sık sık arkana bak. Hangi yönden geleceğimi bilemezsin. Ama geleceğimden emin olabilirsin.» Bir çatırdı duyuldu. Sean uzanıp telsizi kapattı.

Hiçbiri kımıldamıyor, konuşmuyordu. Sonra sessizliği madeni bir şakırtı yarı. Sean bu sesi hemen tanıdı. Bir tabancanın açılan emniyetinin çıkardığı şakırtıydı. Claudia'yı iterek telaşla döndü. Bir an felce uğramış gibi öylece kalakaldı. Sonra, «Yapma!» diye haykırdı. «Job, Tanrı aşkına! Sakın!» İleri doğru atıldı.

Job yan yatmıştı. Yüzü avcıya doğruydı. Ama Sean'un ona çabucak erişmesi imkânsızdı.

Job ağzını açarak Tokarev'in namlusunu dişlerinin arasına soktu. Tam Sean'un parmakları bileğine dokunduğu sırada tetiği çekti.

Sean için zaman durdu sanki. Sonra Job'un başı gözlerinin önünde biçim değiştirdi. Balon gibi şişti, şişti. Sonra kurşun Job'un başının arkasından çıkarken beyninin parçalarını da birlikte sürükledi.

Sean arkadaşını kollarına alarak göğsüne bastırdı. «Job...» diye fısıldadı. «Seni aptal... Bunu yapmayacaktın...» Yanağını arkadaşmmkine dayadı. «Seninle birlikte çok uzaklara kadar gelmiştik. Her şeyi burada sona erdirmen haksızlık.»

Claudia yaklaşarak Sean'un yanında bir dizinin üzerine çöktü. Avcının omzuna dokundu. Bir şeyler söylemek istiyordu ama kelimeler yeterli olmayacaktı. Sean'un ıstırabı korkunçtu. Sanki o kurşun benliğinin bir tarafını da parçalamıştı. Şimdi kapalı gözlerinden yaşlar ağır ağır akıyorlardı.

Alphonso bile bu sahneyi seyretmeye dayanamadı. Ayağa kalkıp uzaklaştı. Matatu ise usul usul Sean'un arkasına geçerek, yere oturdu.

Avcı sonunda, «Matatu,» dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı.

«Gidip onu gömmemiz için bir yer bul. Mezar kazmak için ne araç gerekimiz, ne de zamanımız var. Ama o bir Matabele. Oturmuş halde gömülmesi gerekiyor. Yüzü güneşin doğduğu tarafa doğru olmalı.»

«Nd'io, Bwene!..» Matatu karanlık çökmeye başlayan ormana girdi. Sean da gözlerini açarak Job'u şefkatle battaniyenin üzerine yatırdı.

«Törelere göre onu kendi ağılının ortasına gömmemiz gerekirdi.» Sean gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. «Ama biz serseriydik. Job ve ben. Onun ağılı da, sürüsü de yoktu.»

Claudia, «Vahşi hayvanlar onun sürüsüydü,» diye cevap verdi. «Kırlar da ağılı. Burada rahat edecek.»

Etrafını taşlarla doldurdular. Üzerine de irice kayaları yığdılar. Bu iş tamamlandığı zaman Sean orada fazla kalmadı. Arkadaşıyla vedalaşmıştı.

Kısa bir hazırlıktan sonra grup yola çıktı. Bütün gece hızla ilerlediler. Güneş doğduğu sırada altmış kilometre yol almışlardı. Sean yüksek ağaçlardan oluşan bir koruda mola vermelerini istedi. Claudia'yla Matatu yemek hazırlarken o da haritasını inceledi. Dombe adlı köy biraz ileride olmalıydı. Dürbünle etrafı taradı ama köyü göremedi. Belki orası da diğer köyler gibi çoktan terkedilmişti. Oysa bir yerleşim merkezi bulmaları şarttı. Yiyecek gerekiyordu onlara.

Yanlarındaki mısır unu tükenmek üzereydi.

Sean, 'Matatu'nun hafif ısılığıyla daldığı düşüncelerden uyandı. Ufaktefek zenci, «Dinle,» diye işaret etti. «Tehlike.» Sean dikkat kesildi ve sonunda o tanıdık sesi duydu. Uzaklardan geliyordu ama avcının kalbi hızla çarpmaya başladı. Ses gitgide yaklaştı, sonunda Hint helikopteri belirdi. Zehirli dev bir böceğe benzeyen helikopter ormanın tepesinden Sean'un bulunduğu yere doğru geldi.

Job'u daha sonra gri battaniyeye sardılar. Sean çantasını açarak yedek tek gömleğini aldı.

«Elveda, kardeşim. Keşke seninle birlikte yolun sonuna varabilseydik.» Job'u alnından öptü. Sonra da o korkunç yarayı gizlemek için başına gömleğini sardı. Arkadaşını kollarına alarak onu Matatu'nun bulunduğu çukura götürdü. Matatu'nun yardımıyla arkadaşını çukura

yerleştirdi. Mezarın üzerini örtmeden önce bir elbombası ve ağağ kabuğundan yapılma bir sicimle bir tuzak kurdu.

Claudia'nın merakla baktığını farkederek kısaca, «Mezar soyucular,» dedi.

Sonra Job'un dimdik oturabilmesi için Matatu'yla ölünün sırtına bir dal bağladılar.»

General China pilotun yanında oturuyor, ileriye doğru bakıyordu. Ele geçirdiği helikopterle bir hayli dolaşmıştı ama Hint'in uyandırdığı o g duygusuna hâlâ alışamamıştı. şimdi de mutlu mutlu gülüyordu. Sonra miğferindeki mikrofona, «Köyü görebiliyor musun?» diye sordu.

«Henüz göremedim, general. Herhalde dört dakika sonra köyün üzerinde oluruz.» China'nın alelacele getirttiği Portekizli pilot otuz bir, otuz iki yaşındaydı. Heyecan duyacak kadar genç, ama ihtiyatlı davranacak kadar da olgundu. Pos bıyığı, vahşi bir kuşunkini andıran parlak kara gözleri ve esmer cildiyle oldukça yakışıklıydı. Daha başlangıçtan beri Hint'i ustalıkla kullanıyordu.

Portekizli pilotla yardımcısı Rus yer mürettebatını emirlerine almışlardı. Onların her hareketini izliyorlardı. Helikopter için henüz bol yakıt vardı. Ayrıca China yakında bir Frelimo yakıt tankerini ele geçireceklerini umuyordu.

Ama China şu anda General Tippoo Tip'le telsizle kararlaştırdığı randevuyu düşünüyordu.

Tippoo Tip Renamo'ların güney tümeninin komutanıydı.

Pilot, «General,» dedi. «Köyü buldum.» China, «Ah, evet,» diye cevap verdi. «Onu görüyorum. Lütfen o tarafa doğru dn.»

Sean ağacın dibine büzülmüştü. Ama dürbün hâlâ gzlerindeydi. Adeta açgözlülükle helikoptere bakıyordu. General China'yı o plastik uçuş miğferine ve kara camlı gzlğne rağmen tanıdığı an müthiş bir nefretle sarsıldı. Job'un ölümüne bu adam neden olmuştu.

Başlarına gelen diğer felaketlere de.

Sean, «Seni istiyorum...» diye homurdandı. «Tanrım... Seni yle istiyorum ki...»

Sanki China da bu nefretin gücünü hissetmişti. Bir an başını hafif çevirerek Sean'un dibine gizlendiği ağaca doğru baktı. Avcıyla gözgöze geldiler bir an sanki.

Sonra helikopter birdenbire dönerek uzaklaştı. Sean o zaman China'nın onu görmediğini anladı. Dev taşıtın uzaktaşmasını seyretti. Sonra Hint ormanın tepesinde bir an durdu. Ve nihayet gözden kayboldu.

Sean geri döndü. Matatu hemen koşmuş ve ateşi söndürmüştü. Ama mısır bulamacı hazırды.

Sean, «Yemeğimizi yürürken yiyeceğiz,» diye emretti. Claudia usulca inledi. Sonra ağır ağır ayağa kalktı. Yorgunluktan bacakları ve sırtındaki her kası ayrı ağrıyordu.

«Çok üzgünüm, güzelim.» Sean kolunu kızın omzuna atarak onu kendine çekti. «China buranın sadece iki, üç kilometre doğusundaki bir yere indi. Sanırım Dombe adlı köye.

Orada askerleri olduğu kesin. Onun için hemen yola çıkmamız gerekiyor.»

Yolda sıcak ve yapışkan mısır bulamacını avuç avuç yediler. Sonra da üzerine çamur ve yosun kokan sudan içtiler. Sean, Claudia'ya, «Bundan sonra etrafımızda bulduğumuz şeylerle karnımızı doyuracağız,» dedi. «China'nın nefesini ensemizde hissediyoruz.»

Helikopter Dombe köyünden geçen yolun otuz metre yukarısında durakladı.

Tek yoldu bu. Köy ise çoktan terkedilmiş olan yirmi kadar küçük yapıdan oluşuyordu.

Pencerelerdeki camlar kırılmış, kerpiç binalara sürülmüş olan sıvalar dökülmeye başlamıştı.

Beyaz karıncalar damdaki kirişleri kemirdikleri için çürümüş oluklu teneke damlar aşağı sarkmıştı. Toprak yol çöp ve moloz doluydu. Çukurları yaban otları bürümüştü.

China, «İnelim.» diye emretti. Helikopter yola doğru alçalırken kurumuş yapraklar, kâğıt parçaları, naylon poşetler ve diğer çöpler uçtu.

Yolun kenarındaki binaların hepsinin eskiden dükkan oldukları anlaşılıyordu. Üzerindeki çarpık levhada «Patel ve Patel» yazılı dükkânın önündeki verandada birileri bekliyordu.

Harap binaların aralarında da öyle. Hepsi de silahlıydılar. Arkalarında kamuflaj, asker ve sivil kıyılarının bir karışımı vardı. Afrikalı gerillaların üniformasıydı bu.

General China çevik bir hareketle helikopterden yere atlayarak verandadaki adamlara baktı.

«Tippoo Tip.» Kollarını dostça bir tavırla açmıştı. «Seni tekrar görmek ne hoş!»

General Tippoo Tip onu karşılamak için verandanın basamaklarından indi. Ona kalın kollarını iki yana açmıştı. İleride bir gün birbirlerini öldürmek zorunda kalacaklarını bilen bu iki rakip müthiş bir ikiyüzlülükle kucaklaştılar.

China, «Eski dost,» diyerek Tippoo Tip'i hafifçe uzaklaştırdı. Dostça gülümseyerek ona sevgiyle baktı.

Tippoo Tip aslında gerçek adı değildi. On dokuzuncu yüzyılda yaşayan Arap esir tüccarları ve fildişi kaçakçılarının ünü en kötü olanının ismiydi bu.

China, Tippoo Tip'e bakarken, bu ad ve onun hatıra getirdikleri bu adama çok uyuyor, diye düşündü. İşte klasik haydut kalıbından çıkmış biri. Hayran olunacak ve her zaman ihtiyatlı davranılacak bir adam...

Tippoo Tip kısa boyluydu. Başı ancak China'nın çenesine geliyordu. Ama geri kalan her şeyi iriydi. Göğsü bir erkek gorilinkinden farksızdı. Kollarını da yine bir maymun gibi aşağıya sarkıtmıştı. Elleri dizlerinin hizasındaydı. Kafası, taşlık bir tepenin doruğunda dengede duran, Rodezya'ya özgü o iri granit kayalara benziyordu. Tippoo Tip saçlarını kazıtmıştı ama kıvrıkcık siyah sakalı çok gürdü. Burnu ve alnı geniş, dudakları kalın ve

etliydi.

Tippoo Tip alnına parlak renkli bir pamuklu kumaş parçası bağlamıştı. Tabaklanmış kudu derisinden yapılmış olan kısa kollu gömleğinin önü açıktı. Göğsü de kıllarla kaplı, çıplak kolları kalın ve kaslıydı.

Tippoo Tip de China'ya gülümsedi. Dişleri inci gibiydi. Buna karşılık göz akları sarımsı ve damar damardı.

Tippoo Tip, Shangane dilinde, «Varlığın günümü mimoza kokusuyla rayihalandırdı.» dedi.

Ama bakışları China'nın yüzünden dev helikoptere doğru kaydı. Duyduğu haset öylesine belirgindi ki, China bunun kokusunu ve tadını havada yanan kükürt gibi aldığını düşündü.

Helikopter yerel Renamo diktatörlerinin en güçlülerinden olan bu iki adamın arasındaki ilişkinin ince dengesini değiştirdi. Tippoo Tip gözlerini helikopterden alamıyordu. Yakından incelemek istediği de çek belliydi. Ama China onu kolundan tutarak tekrar gölgeli verandaya doğru götürdü. Pilot motorları durdurmamıştı. China'yla ev sahibi uzaklaşınca o da lövyeyi çekti. Dev helikopter havalanarak döndü.

Tippoo Tip, China'nın elinden kurtuldu. Helikopteri seyretmek için eliyle gözlerini koruyarak ileriye doğru baktı. Sarı gözlerinde müthiş bir açlık vardı. Sanki güzel, çıplak bir kadın karşısında müstehcen bir şeyler yapıyordu. China, Tippoo Tip'in helikopter gözden kayboluncaya kadar arkasından büyük bir istekle bakmasına izin verdi.

Taşıtı mahsus göndermişti. Çünkü Tippoo Tip'i tanıyor ve çok iyi anlıyordu. Helikopter orada kalırsa sonunda adam kendini tutamayabilirdi. Ve ikisi için de kalleslik soluk almak kadar doğaldı. Helikopter China'nın jokeriydi. Tippoo Tip başını sallayarak ortada bir neden olmamasına rağmen bir kahkaha attı. «Bana müfrezeyi ortadan kaldırıp bu kuşlardan birini eline geçirdiğini söylediler. Ben de o zaman, 'China insanlar arasında bir aslan ve de benim kardeşimdir.' dedim.»

China, «Gel, kardeşim,» diyerek başını salladı. «Burası çok sıcak.»

Verandanın gölge bir köşesine onlar için iskemleler konmuştu. Tippoo Tip'in genç kadınlarından ikisi onlara çömleklerle bira getirdiler. Salça kadar koyu ve ekşi bira insanı canlandırıyordu. İki kadın da henüz yirmisine bile basmamışlardı.

Ceylan gözlü, ufaktefek, güzel yaratıklardı. Tippoo Tip kadınlardan hoşlanıyordu. Etrafında her zaman böyle dişiler oluyordu. China, bu da onun zayıf yanlarından biri, diye düşünerek soğuk ve üstün bir tavırla gülümsedi. O kızlarla da, delikanlılarla da ilişki kurabilirdi. Ama kısa bir eğlence olarak. Yaşamın gerekli yanlarından biri olarak değil. Genç kadınlara kısa bir an baktıktan sonra tekrar ev sahibine döndü.

Muhafızların konuşmalarını duyamayacakları bir yere çekilmişlerdi. Tippoo Tip de elini sallayarak kadınlara gitmelerini işaret etti.

China, «Ya sen, kardeşim?» diye sordu. «Savaş nasıl gidiyor? Frelimo'ları yakalamış ve kafalarını bacaklarının arasına sokmuşsunuz. Doğru mu?»

Aslında doğru değildi tabii. Renamo'ların güney tümeninin komutanı Tippoo Tip hükümet güçlerinin merkezi olan başkente ve Maputu limanına en yakın olan kişiydi. Bu nedenle de Güney Afrika'nın askeri yardımı çekmesi yüzünden en çok o zarar görmüştü. Frelimo karşı saldırıları ve misillemelerinin ilk hedefi de oydu. China, Tippoo Tip'in son birkaç ay içinde ağır zararlara uğradığını biliyordu.

Güneyde çok toprak ve insan kaybetmişti.

Ama Tippoo Tip gülerek başını salladı. «Frelimo'ların gönderdiği her şeyi yedik. Ama ne geçirdik, ne de yellendik.»

İki, adam biralarını içerken neşeyle söz düellosu yaparak güldüler. Ama birbirlerini bir av yakalamış iki aslan gibi inceliyorlardı. Tetikteydiler. Her an saldırmaya ya da kendilerini savunmaya hazırdılar. Sonunda China, «Her şeyin yolunda gitmesine senin adına sevindim,» diye konuştu. «Ben de Hint savaş helikopterimin Frelimo'lara karşı sana yardım edip edemeyeceğini öğrenmeye gelmiştim.» Kendini önemsiz buluyormuş gibi ellerini açtı.

«Ama yardıma ihtiyacın olmadığını görüyorum.»

Makyavelli'ye yakışacak bir oyundu bu. China okun Tippoo Tip'in can alacak yerine geldiğini fark etti. Adamın yüzünün ifadesi değişti. China onun gibi birinden yardım istemenin ciddi bir taktik hatası olacağını biliyordu. Tippoo Tip'in burnu zayıflıkların kokusunu almakta bir sırtlanıncı kadar hassastı. China bunun yerine helikopterini bir yem gibi kullanmıştı. Bir an bunu Tippoo Tip'in gözlerinin önünde sallandırmış, sonra da ortadan kayboluvermesini sağlamıştı.

Tippoo gözlerini kırıştırdı. Gülümserken bir yandan da uygun bir cevap bulmaya çalışıyordu. Ayrıca başarısızlık ya da zayıflığını, bunlardan acımasızca yararlanacak birine itiraf etmek hiç hoşuna gitmeyecekti. Ama o harika araca karşı da şehvet duyuyordu sanki.

Nezaketle, «Bir kardeşin yardımlarım her zaman sevinçle karşılırsınız,» dedi. «Özellikle gökyüzünde kendi henshaw'ıyla uçan bir kardeşinkini.» Sonra sözlerini hızla sürdürdü. «Ve belki de yardımına karşı benim de yapabileceğim küçücük bir şey vardır...»

China hayran hayran, kurnaz haydut, diye düşündü. Buraya ona acıdığı için gelmediğini biliyor. Bir şeyler istediğimin farkında. İki yerel diktatör Afrika usulü gerileyerek nazik nazik başka konulardan söz ettiler. Sonra ana konuya dolambaçlı yollardan tekrar döndüler.

Tippoo Tip, «Frelimo'lara tuzak kurdum,» diye övündü. «Save ormanlarından geri çekildim.» Aslında o çok değerli ormanlardan müthiş çarpışmalardan sonra çekilmek zorunda kalmıştı.

«Çok zekice davranmışsın.» China'nın sesinde ustura kadar keskin bir alay vardı. «Ormanı Frelimo'lara bırakmak müthiş bir tuzak. Onların bu tuzağa düşmeleri de aptallık.»

Save ormanları bir hazineydi aslında. Çok ender bulunan ağaçlardan oluşuyordu. Yoğun

ve ince dokulu odunları yüzünden «fildişi» diye de bilinen, yirmi metre boyundaki kurşun ağaçlardan. O harika Rodezya maunu. Desenli, mis kokulu Afrika sandal ağaçları. Belki de kıtanın hiçbir yerinde böyle çok değerli, sert tahtalı ağaç birarada bulunmuyordu.

Yağmalanmış toprakların en son doğal kaynağıydı Save.

Yeni bağımsızlığına kavuşan Afrika devletleri arasında en çok Mozambik'in dövize ihtiyacı vardı. Ülkede on yıldan beri süren gerilla savaşı ekonomiyi iyice çökertmişti. O orman da peşin para karşılığı satabilecekleri 'son şeydi.

Tippoo Tip, China'ya, «Ağır iş kıtalarıyla saldırdılar,» diye açıkladı. «Yanlarında belki yirmi, otuz bin esir vardı.»

China ilgiyle sordu. «O kadar çok mu? Onları nereden bulmuşlar?»

«Ülkedeki son köylüleri de silip süpürmüşler. Mülteci kamplarını basmışlar. Maputo'nun fakir mahallelerinden ve sokaklardan serserilerle işsiz güçsüzleri toplamışlar. Bunu 'Demokratik Halkın Tam İş Programı' diye tanımlıyorlar. Kadınlar ve erkekler şafaktan güneş batıncaya kadar çalışıyorlar. Günde on Frelimo escudo'su, karşılığı. Ve verilen yemek onlara on beş Frelimo escudo'suna geliyor.» Tippoo Tip başını arkaya atarak güldü. «Bazen Frelimo'lar pek de aptalca davranmıyorlar. İş kıtaları hükümetin kerestelerini kesme ayrıcalığı için günde beş escudo ödüyor. Hayran olunacak bir düzen bu.»

China, «Demek sen Frelimo'ların bunu yapmasına izin verdin?» diye sordu. Onu ilgilendiren esir gibi çalıştırılan insanlar değildi. On sekiz metre uzunluğundaki bir sandal ağacı kütüğüne yaklaşık elli bin Amerikan doları veriyorlardı. Ve orman yüz binlerce dönüm genişliğinde bir alanı kaplıyordu.

Tippoo Tip başını salladı. «Tabii verdim. Kara ve demir yollar yeniden yapılmadıkça keresteyi götürmeleri imkânsız. O yüzden kütükleri şimdilik eski demiryolu hattının yanına yığıyorlar. Gözcülerim de yığınlara eklenen her kütüğü sayıyorlar.» Yerel diktatör kudu derisi gömleğinin cebinden plastik kapağı kirli bir not defteri çıkararak China'ya arka sayfaya tükenmez mavi kalemle düzgünce yazdığı rakamları gösterdi.

China ifadesiz bir suratla toplamı okudu. Ama altın çerçeveli güneş gözlüğünün arkasında gözleri ışıldıyordu. Dolarla yazılmış bu toplam iki ordunun beş yıl daha savaşmasını sağlardı.

Bu sayede başka devletlerin desteğini satın alabilirlerdi, Ya da küçük bir diktatör bu paranın yardımıyla başkan olur ve ölünceye kadar da bu mevkiden inmezdi.

«Save ormanına dönme zamanı hemen hemen geldi. Frelimo'ların benim için topladığı ürünü almalıyım.»

«O ürünü nasıl ihraç edeceksin? Bir tek sandal ağacı kütüğünün ağırlığı yüz ton. Onu senden kim satın alacak?»

Tippoo Tip el çırpı ve yolun karşısındaki bir binanın gölgesinde çömeymiş olan yaverlerinden birine seslendi. Gerilla yerinden fırlayarak iki generalin yanına koştu. Yere

çömeliþ çatlak beton zemine bir haritayı yaydı. Tippoo Tip'le China eğilerek haritaya baktılar.

Tippoo Tip güneyi işaret etti. «İşte orman. Frelimo'ların kereste depoları şurada, şurada ve şurada.»

China, «Devam et» dedi.

«En güneydeki depo, Limpopo nehrinin kuzey kıyısından kırk beş kilometre ötede. Güney Afrika sınırından da öyle.»

China, «Güney Afrika artık bizi tanımıyor,» diye hatırlattı. «Vhissano ve Frelimo'larla bir anlaşma imzaladı.»

Tippoo Tip elini salladı. «Anlaşmalar sadece birer kâğıt parçasıdır. Biz burada yarım milyar Amerikan doları değerindeki keresteden söz ediyoruz. Güneydeki eski müttefiklerimiz bize teminat verdiler bile. Malı teslim edebildiğim takdirde sınırlarına kadar taşınmasını sağlayacaklar. Paranın Zürih ya da Lizbon'da verilmesini de.» Bir an durdu. «Frelimo'Iar ürünü benim için kesip yerleştirdi. Artık bana kalan onları alıp teslim etmek.»

China, «Ve helikopterim ürünü toplamana yardım edecek, öyle mi?» dedi.

«Evet, yardım edecek. Ama ben aynı sonucu kendi güçlerimi kullanarak da elde edebilirim.»

China, «Belki,» diye cevap verdi. «Ama birlikte girişilecek bir operasyon dana emin olur.

Her şey çabucak 'halledilir. Birlikte çarpışır, ganimeti de paylaşırsınız. Benim henshaw'ım ve kuzeyden gelecek destek güçlerle Frelimo birliklerini bir haftada ormandan atabiliriz. Hatta daha kısa bir sürede.»

Tippoo Tip bu teklifi inceliyormuş gibi bir tavır takındı. Sonra da başını sallayarak usulca,

«Tabii yardımların için seni ödüllendirebilirim,» dedi. «Ele geçireceğimiz kerestenin değerinden az bir yüzde verebilirim.»

China içini çekti. «'Az' sözcüğü hoşuma giden bir kelime değildir. Ben sosyalistlere özgü o güzel sözcüğü tercih ederim. Eşit kelimesini. Eşit iki pay, diyelim.» Tippoo Tip sıkılmış gibi davranarak ellerini havaya kaldırdı.

«Makul ol, kardeşim.» İki general bir saat pazarlık ettiler; tartıştılar. Bir milletin parasının dağıtılması ve iş kıtalarında çalışan on binlerce zavallının kaderi konusunda yavaş yavaş anlaşmaya vardılar.

Tippoo Tip bir ara, «Gözcülerim bana kamplardaki insanların yakında işe yaramaz hale geleceklerini haber verdiler,» diye açıkladı. «Frelimo'lar onlara o kadar az yiyecek veriyormuş ki, hemen hepsi de hasta ve açmış. Her gün içlerinden yüzlercesi ölüyormuş. Ve iki ay öncesine kıyasla daha az ağaç kesiliyormuş. Yani üretim yarıya inmiş. Frelimo'lar çalışanların yerini alacak kimse de bulamıyormuş artık. İş durmak üzereymiş. Artık daha fazla beklemekle elimize bir şey geçmez. Hemen saldırıya geçmeliyiz. Yağmurlar

başlamadan önce.»

China dijital saatine bir göz attı. Bu da rütbesini gösteren apoletlerindeki bir yıldız kadar önemli bir ayrıntıydı. Helikopter onu almak için yarım saat sonra dönecekti. Artık pazarlığı sona erdirmesi ve bir anlaşmaya varması gerekiyordu. İki yerel diktatör birkaç dakika içinde anlaşmanın son ayrıntılarını da kararlaştırdılar. Sonra China kayıtsızca, «Bir sorun daha var,» dedi. Sesinin tonu Tippoo Tip'e şimdiki isteğinin önemli bir şey olacağını açıkladı. China konuşmasını sürdürdü. «Ben beyaz kaçaklardan oluşan küçük bir grubun peşindeyim. Onların Güney Afrika sınırına erişmeye çalıştıkları anlaşılıyor.» Kısaca Sean'un grubu konusunda bilgi verdi. «Burasıyla Limpopo arasındaki bütün güçlerine haber vermeni istiyorum. Onları bulmaya çalışsınlar.»

«Beyaz bir erkekle beyaz bir kadın. Genç bir beyaz kadın. Bu ilginç bir olaya benziyor, kardeşim.» Tippoo Tip'in sesi düşünceliydi.

«Adam çok önemli. Kadın Amerikalı. Rehine olarak kullanılabilir. Ama başka bakımdan hiçbir değeri yok.»

Tippoo Tip, «Benim için bütün kadınların değeri vardır,» diye itiraz etti. «Özellikle beyaz ve gençse. Ben zaman zaman et değişikliğinden hoşlanırım. Seninle bir anlaşma daha yapalım, kardeşim. Yine her şey yarı yarıya. Ben o kaçak beyazları yakalarsam... adamı sen alırsın, kadın da bana kalır. Anlaştık mı?»

China bir an düşündü, sonra da başını salladı. «Pekâla, kadın senin olsun. Ama adamın öldürülmesini istemiyorum. Hatta yaralanmamalı bile.»

Tippoo Tip, «Ben de kadını öyle istiyorum.» dedi gülerek. «Öyleyse, demek yine anlaştık.» Sağ elini uzattı. China da bu eli kavradı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken aslında bu hareketin hiçbir değeri olmadığını ikisi de biliyorlardı. Anlaşmalarına işlerine geldiği sürece uyacaklardı. Durum değişirken ikisi de hiç haber vermeden anlaşmayı bozabilirdi.

Tippoo Tip, «Şimdi bana o beyaz kadından söz et,» dedi. «Onu en son nerede görmüşler? Kadını yakalamak için neler yapıyorsun?»

China hemen haritanın üzerine eğildi. Sean ve grubunun kurduğu tuzaktan nasıl kurtulduklarını anlatırken canlandı. Heyecanla konuşuyordu artık. «Onların son olarak şu noktaya geldiklerini kesinlikle biliyoruz.» Parmağıyla haritada bir yeri işaret etti, «Ama bu üç gün önceydi. Artık grup şurada... herhangi bir yerde olabilir, içlerinden biri ağır yaralı. O yüzden güneye doğru fazla inebildiklerini sanmıyorum. Devriyelerim demiryolunun güneyindeki bölgeyi tarıyor, onların izlerini arıyorlar. Hemen hemen üç yüz kişi. Ama onların önüne bir ağ oluşturmak istiyorum. Sen bu iş için kaç kişi verebilirsin?»

Tippoo Tip omzunu silkti. «Buraya, Rio Save boyunca üç bölük yerleştirdim. Biraz kuzeyde ise beş bölük daha var. Bu beyazlar Limpopo sınırına ulaşmaya çalışıyorlarsa benim hatlarımdan geçmek zorunda kalırlar. Ormandaki Frelimo muhafızlarının arasından da. Bölük komutanlarıma telsizle haber verecek ve tetikte beklemelerini emredeceğim.»

«Her yolu, nehirdeki her geçidi kontrol altına almalılar.» General China'nın sesi sert ve otoriterdi. «Uzun bir hat oluşturmali, hiçbir açıklık bırakmamalılar. Benim kuzeyden gelen hattım onları seninkilere doğru sürecektir. Ama bölük komutanlarını uyar. O beyaz adam bir asker. Hem de iyi bir asker. Savaşın sonunda Ballantyne Scout'lara komuta etmişti.»

Tippoo Tip onun sözünü kesti. «Sean Courtney. Onu çok iyi hatırlıyorum.» Sonra kahkaha attı. «Tabii ya. Senin üsse yapılan saldırıyı Courtney yönetiyordu. Onu ele geçirmeyi bu kadar çok istemene hiç şaşmıyorum. Albay Courtney'le aranızdaki şeyin başlangıcı yılların gerisine kadar uzanıyor. Hafızan çok güçlü, kardeşim.»

China, «Evet,» diye başını sallayarak sağır kulağının memesine dokundu. «Aradan uzun yıllar geçti ve benim hafızam güçlüdür. Ama intikam soğuk yendiği zaman çok lezzetli gelen bir yemektir.»

Helikopterin gürültüsü etrafta yankılanırken ikisi de başlarını kaldırdılar. China saatine bir göz attı. Pilot onu almaya tam zamanında gelmişti. Portekizli pilota duyduğu güven daha de arttı. Ağır ağır ayağa kalktı.

Tippoo Tip, «Telsizle bağlantı kurarız,» dedi. «Günde üç kez. Sabah altı, öğle on iki ve akşam yine altıda.» Ama Tippoo Tip ona bakmıyordu. Gözlerini büyük bir istekle köyün üzerinde havada duran helikoptere dikmişti.

General China helikoptere binip kurşun geçirmeyen cam kubbeyi indirdi. Verandada duran Tippoo Tip'e bakarak başparmağını kaldırdı. Diğer general bu selama karşılık verdi. Helikoter de havalandı.

China'nın taktığı kulaklıklardan pilotun sesi yükseldi. «General, devriyelerden biri telaşla sizi arıyor. 'Oniki Kırmızı' işaretini kullanıyorlar.»

General, «Pekâlâ,» dedi. «Lütfen devriye frekansını aç.» Sonra miğferindeki mikrofona konuşmaya başladı. «Oniki Kırmızı, ben Muz Ağacı. Beni duyuyor musun?»

Bölük komutanı hemen karşılık verdi. «Muz Ağacı, ben Oniki Kırmızı. Yer bulundu ve onaylandı.»

China müthiş bir heyecan ve keyif duydu. Ama emir verirken sesi sakindi. «Yerinizi bildirin.»

Sonra komutanın verdiği; koordinatları haritada işaretledi. «Pilot, duydun mu? Olabildiğince çabuk oraya gidelim.» Sonra yine mikrofona, «bizi gördüğünüz zaman kırmızı işaret fişeği yakın,» dedi.

Yedi dakika sonra helikopterin hemen aşağısında, ormanda kırmızı fişek belirdi. Pilot hızı azaltarak alçalmaya başladı,

Renamo devriyesi aracın inmesi için ağaçların arasında bir yer açmıştı. Pilot uçuşan yapraklar ve tozların arasında helikopteri indirdi. Devriye açıklığın etrafına koruyucu bir engel oluşturmuştu. Pilot buna sevindi. Bu adamlar çalılıklarda savaşmasını iyi biliyorlardı.

China heyecanla taşıttan atladı. Bölük komutanı yaklaşarak onu selamladı. Çok çarpışma görmüş, zayıf bir adamdı. Üzerine silahlar, mataralar ve fişeklikler asmıştı.

«Dün buradan geçtiler,» diye haber verdi.

China, «Onların aradığımız kişiler olduklarından emin misin?» diye sordu.

Bölük lideri başını salladı. «Beyaz adamla kadın. Şuraya bir şey gömdüler.» Cenesiyle işaret etti. «Oraya dokunmadık. Ama onun bir mezar olduğunu sanıyorum.»

China, «Bana göster,» diye emretti ve adamın peşinden dikenli çalıkların arasına girdi. Bölük lideri bir taş yığınının yanında durdu.

China kesin bir tavırla, «Evet, bu bir mezar,» dedi. «Aç onu.»

Lider iki adamına emir verdi. Onlar da taşları tekmeler atarak yamaçtan aşağıya yuvarladılar.

China, «Çabuk olun,» diye seslendi. «Daha hızlı çalışın!»

Sonunda Job'un bezlere sarılı kafası ortaya çıktı. Bölük lideri generale baktı. «İşte ceset.»

Yaklaşarak ölünün üzerindeki kanlı gömleği çekti.

China, Job'u hemen tanıdı. «Matabele o. Onun buraya kadar gelebileceğini hiç sanmıyordum. Onu mezardan çıkarıp sırtlanlara yedinin.»

İki devriye uzanarak Job'u battaniye sarılı omuzlarından yakaladılar. China onları bir gulyabani gibi ilgiyle izliyordu. Aslında ölmüş düşmanları parçalamak eski bir Nguni töresiydi. Şimdi adamlarının Metabele'yi mezardan çıkarmalarını kinle karışık bir zevkle seyrediyordu. Bu hareketin Sean Courtney'i ne kadar sarsacağını biliyordu. Bunu telsizle Sean'a nasıl anlatacağını düşünürken büyük bir sevinç duydu.

Aynı anda cesedin omuzlarına sarılmış olan sicimi fark etti. Önce buna hayretle baktı. Sonra sicimin gerildiğini ve elbombasın çalıştığını belirten tıkırtıyı duydu. Ne olduğunu anlayarak adamlarını uyarmak için haykırdı ve kendini yüzükoyun yere attı.

Patlama sanki kulak zarlarını deldi ve başına bir ağrı girmesine neden oldu. Bir şey hızla yanağına çarparak orayı uyuşturdu. China yuvarlandı ve kalkıp oturdu. Bir an kör olduğunu sandı. Sonra kafasının içinde dönüp uçuşan o ışıklar kayboldu.

Yine görebildiğini anlayarak müthiş rahatladı.

Yüzünün yanından akan kanlar çenesinden savaş gömleğine damlıyordu. Boynundaki eşarbi çıkarıp bir bomba parçasının elmacık kemiğinin üzerinde açtığı yaraya bastırdı.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve mezara baktı. Elbombası bir adamının barsaklarını, sanki bir balıkmış gibi boşaltmıştı. Devriye diz çökmüş, barsaklarını tekrar karnına sokmaya çalışıyordu. İkinci adam temizce ölmüştü. Bölük lideri China'nın yanına koşarak, yanağındaki yarayı incelemeye çalıştı. Ama general onun ellerine vurdu.

Tiz bir sesle, «Seni beyaz it!» diye bağırdı. «Bunu pahalı ödeyeceksin, Albay Courtney! Yemin ediyorum!»

Yaralı gerilla hâlâ barsaklarıyla uğraşüyor, ama onlar parmaklarının arasından kayıyorlardı.

Çıkardığı korkunç sesler General China'nın öfkesini büsbütün arttırdı.

Hiddetle bağırdı. «Onu götürün buradan! Alıp götürün ve sesini kesin!»

Yaralı adamı sürükleyerek götürdüler. Ama China yine de memnun olmadı. Şok ve öfke yüzünden şiddetle titriyordu. Hıncını çıkaracak bir şey bulmak için etrafına bakındı. «Siz!»

Titreyen parmağıyla işaret etti. «Bıçaklarınızı getirin. O Matabele köpeğini deliğinden çıkarın! Tamam. Şimdi bıçaklarınızı kullanın. Onu doğrayın. Sırtlanlara yem olsun. Evet! Daha küçük! parçalara ayırın. Durmayın! Kıyma gibi yapın onu! Bu iti kıyma! haline sokmanızı istiyorum!»

Matatu sabah boyunca onları terkedilmiş tarlalardan ve boş köylerden geçirerek güneye doğru götürdü. Otların arasına sinerek ilerliyor, yola çıkmıyorlardı. Yakılmış kulübelerin uzağından geçiyorlardı.

Claudia geride kalmamak için çabalıyordu. Bir akşam öncesinden beri yürüyorlardı ve pek az dinlenmişlerdi. Kızın gücü tükenmek üzereydi. Hiçbir acı duymuyor, kollarında kanayan çizikler bırakan kırmızı uçlu dikenleri bile hissetmiyordu. Kurşun gibi ağırlaşmış olan ayaklarıyla robot gibi yürümekteydi. Diğerlerine ayak uydurmaya çalışıyorsa da, artık kurgusu bitmek üzere olan bir oyuncağa benziyordu. Sean ağır ağır öne geçti. Claudia ona yetişebilmek için adımlarını sıklaştırmayı başaramadı. Avcı omzunun üzerinden baktı. Sonra kızın yetişmesi için ağırlaştı.

Claudia, «Özür dilerim,» diye mırıldandı.

Sean gökyüzüne baktı. «Devam etmemiz gerekiyor.» Kız yine onun peşinden yürümeye başladı.

Öğleden biraz sonra Hint helikopterin gürültüsünü duydular. Motor sesleri yüksek değildi.

Gitgide daha da hafifledi. Kuzeye doğru gidiyordu.

Sean ayaklarının üzerinde sallanan Claudia'yı tutmak için uzandı. «Aferin sana. Seni böyle zorladığım için üzgünüm ama iyi ilerledik. China bizim bu kadar güneye indiğimizi tahmin edemez. O kuzeye doğru gitti. Artık dinlenebiliriz.»

Kızı bodur akasyaların oluşturduğu korunmalı bir yere götürdü. Claudia sert toprağın üzerine bitkinlikle çökerek uzandı. Yorgunluktan hıçkırıyordu. Sean onun ayakkabı ve çoraplarını çıkarmak için çömeldi.

Usulca kızın ayaklarını ovarak, «Tabanların güzelce sertleşmiş,» dedi. «Hiçbir yeri su toplamamış. Bir rehber kadar dayanıklı ve iki katı da cesursun.» Claudia bu iltifata karşı gülümsemeyi bile başaramadı. Sean şefkatle ekledi. «Haydi, uyu artık.»

Sean kızın çoraplarının birindeki deliği onarmaya çalıştı. Claudia birkaç dakika onu seyretti. Sonra uykulu uykulu, «Orospularından hangisi sana çorap örmeyi öğretti?» diye mırıldandı.

«Ben seninle karşılaşınca kadar bakir bir delikanlıydım. Haydi uyu.»

«O kadın her kimse ondan nefret ediyorum.» Claudia gözlerini yumdu. Ve ona hemen ardından gözlerini tekrar açmış gibi geldi. Ama ışık sönükleşmiş ve etrafa akşama özgü serinlik yayılmıştı. Claudia doğrulup oturdu.

Sean kuru dalları tutuşturmuş, yemek yapıyordu. Ona baktı. «Acıktın mı?»

«Açlıktan ölüyorum.»

«Yemek hazır.» Teneke tabağı kıza uzattı.

«Nedir bu?» Claudia'nın sesinde kuşku vardı. Sonra tabaktaki küçük parmağı büyüklüğünde, kavrulmuş sucuklara baktı.

Sean, «Sorma da ye,» dedi.

Claudia çekine çekine bir sucuk alıp kokladı. Et hâlâ sıcaktı.

Sean, «Ye,» diye tekrarlardı ve ona örnek olmak istiyormuş gibi bir sucuk alıp ağzına attı.

«Çok nefis. Haydi.»

Claudia dikkatle sucuğu ısırdı. Et dişlerinin arasında, hışırdadı ve ağzına ıspanak püresi tadında sıcak, koyu bir sıvı yayıldı. Kendini zorlayarak lokmayı yuttu.

«Bir tane daha al.»

«Hayır. Teşekkür ederim.»

«Bunlar protein dolu. Haydi ye.»

«İmkânsız.»

«Aç karnına fazla yürüyemezsin. Ağzını aç.» Sean bir ona yemek yedirdi, bir kendisi bir lokma aldı.

Tabak boşaldığı zaman Claudia tekrar, «Neydi bu?» diye sordu, «Artık bana ne yediğimi söyleyebilirsin.» Ama Sean gülerek başını salladı. Sonra ateşin başında iştahla yemek yiyen Alphonso'ya döndü. «Telsizi hazırla. Bakalım China'nın söylemek istediği bir şey var mı?»

Alfonso anteni uzatırken, Matatu usulca kamp yerine girdi. Elinde taze soyulmuş ağaç kabuğundan oluşan bir boru vardı, iki ucunu kurumuş otlarla tıkamıştı. Sean'la birkaç kelime konuştular. Avcının yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

Claudia endişeyle, «Ne oldu?» diye sordu.

«Matatu ileride bir şeyler olduğunu görmüş. Devriyelerin dolaştığı anlaşılıyor. Ama Frelimo mu, yoksa Renamo mu olduklarını anlayamamış.»

Bu sözler Claudia'yı endişelendirdi. Oturmuş olan avcıya yaklaşıp omzuna yaslandı. İkisi birlikte telsizi dinlemeye başladılar.

Dikkatini aygıtı vermiş olan Alphonso, «Bir şeyler oluyor,» diye mırıldandı. «Devriyeleri bizi durdurmak için bir hat üzerinde diziıyorlar.»

Sean, «Renamo'lar mı?» dedi.

Alphonso başını salladı. «General Tippoo Tip'in adamları sanırım.»

Claudia, «Ne diyor?» diye sordu ama Sean onu daha fazla telaşlandırmak istemediği için gerçeği söylemedi.

«Malum trafik,» diye yalan uydurdu.

Claudia rahatlayarak kamp ateşinin başına geçmiş olan Matatu'ya baktı. İz sürücü borunun ucundaki otları çıkararak içindekileri kömürlerin üzerine döktü.

Kız onun ne pişirdiğini anlayarak dehşetle kaskatı kesildi.

«Bunlar çok iğrenç...» Sözlerini tamamlayamadı. Tiksintiyle kömürlerin arasında kıvrılıp bükülen kıllı, iri tırtıllara bakıyordu. Sonunda kavruldular. Şimdi küçük sucuklara benziyorlardı. Kız ne olduğunu anlayarak boğulurcasına bağırdı ve Sean'un kolunu yakaladı.

«Onlar...» diye inledi. «Yani... ben onları yemedim değil mi? Sen bana onları yedirmiş olamazsın. Ah! Hayır! Buna inanmam!..»

Sean, «Onlar çok besleyici,» dedi. Kızın nereye baktığını farkedenden Matatu kömürlerin arasındaki tırtıllardan birini alıp soğutmak için bir avucundan diğerine geçirdi. Sonra da cömert bir tavırla Claudia'ya uzattı.

Kız usulca, «Galiba kusacağım...» diye fısıldayarak başını çevirdi. «Onlardan yediğime inanmıyorum.»

Aynı anda telsizden çatırtılar yükseldi. Biri Claudia'nın anlamadığı bir dille bir şeyler söylüyordu. Sean'un ilgisi kıza mide bulantısı ve tiksintisini unutturdu. «Ne dili bu?»

Sean kısaca, «Afrikaanca,» dedi. «Sus! Dinle!» Ama ses birdenbire kesildi.

Kız, «Afrikaanca mı?» diye sordu. «Güney Afrika Hollanda lehçesi mi?»

Sean başını salladı. «Evet, öyle. Yayın alanına girdiğimiz anlaşılıyor. Bu mutlaka Güney Afrika'dan yapılan askeri bir konuşmaydı. Beiki de Limpopo'daki sınır devriyesi merkeze bir haber veriyordu.» Sean, Alphonso'yla kısaca konuştu, sonra do tekrar Claudia'ya döndü. «O da aynı fikirde. Güney Afrika sınır devriyesi. Alphonso bazen onları daha kuzeyden bile dinleyebildiklerini söyledi.» Saatine bir göz attı. «General China'nın bu akşam bizi eğlendirmek niyetinde olmadığı anlaşılıyor. Eşyalarımızı toplayarak yürüyüşe hazırlanmalıyız.» Tam kalkmaya davranırken tekrar sesler işitildi. Bu kez bağlantı çok iyiydi.

China'nın soluklarını bile duyabiliyorlardı.

«İyi akşamlar, Albay Courtney. Geciktiğim için lütfen beni affedin. Ama ilgilenmem gereken acil işlerim vardı. Sizi dinliyorum, Albay Courtney.»

Bu sözleri izleyen sessizlikte Sean hiç kımıldamadı. China usulca güldü. «Hâlâ söyleyecek söz bulamıyorsunuz sanırım, albay. Zararı yok. Beni dinlediğinizden eminim. Onun için şu ana kadar aldığınız mesafe için sizi kutlamak istiyorum. Çok olağanüstü bir

şey bu. Özellikle Miss Monterro'nun sizi yavaşlatması yüzünden.»

Claudia acı acı, «Küstah it,» diye söylendi. «Onda her türlü kötülük var. Üstelik aşırı şoven bir adam.»

Yine kısa bir sessizlik oldu. Sonra China'nın kin dolu sesi yine duyuldu. «Anlayacağınız sizin Matabele'yi gömdüğünüz yeri bulduk, albay.» Claudia, Sean'un yanında kaskatı kesildiğini fark etti. Derin bir sessizlik oldu, sonra general ekledi. «Cesedi mezardan çıkardık ve çürüme derecesine bakarak onu ne zaman gömdüğünüzü saptadık.» Sean titremeye başladı. China'nın sesi ise pek nazikti. «Bir Matabele ölü sırtlan gibi kokar. Arkadaşınız da bu kuralın dışında değildi. Söyleyin, albay, onun kafasına o kurşunu siz mi sıktınız? Çok mantıklı davranmışsınız. Nasıl olsa kurtulamayacaktı.»

«Köpek! Aşağılık köpek!» Sean dayanamamıştı.

«Ah, evet. Kurduğunuz tuzak bir işe yaramadı. Korkarım çok amatörceydi.» China memnun memnun güldü. «Matabele için de endişelenmeyin. Ben sırtlanların işini kolaylaştırdım. İki adamım onu doğradılar. Şöyle lokma lokma, albay. Buna Matabele yahnisi de diyebilirsiniz.»

Sean atılıp mikrofonu kaptı. «Seni sapık hayvan! Seni iğrenç gulyabani! Tanrım! Hemen elime düşmemek için Tanrı'ya yalvarmaya başla.» Sean öfkesinden kesik kesik soluyordu.

«Teşekkür ederim, albay.» China'nın sesinden güldüğü anlaşılıyordu. «Kendi kendime konuşmaktan sıkılmaya başlıyordum. Tekrar bağlantı kurmamız çok hoş. Sizi özledim.»

Sean bütün gücünü kullanarak ona cevap vermedi, telsizi kapattı. «Eşyaları toplayın.» Sesi hâlâ öfkesinden titriyordu. «Dayanamayıp sesimi çıkardığım için China yerimizi kolaylıkla saptayacak. Hızlı hareket etmemiz gerekiyor.»

Claudia bıkkınlıkla, «Sanki daha önce pek ağır yürüyormuşuz gibi, öyle mi?» diye sordu. Ama itaatle doğruldu.

Ne var ki, o gece hızla ilerleyemediler. Gece yarısından önce iki kez Matatu onları beklemeleri için uyardı. Hayvanlarınkine benzeyen altıncı hissi ona tehlikeyi haber veriyordu. Yolu gözetlemek için uzaklaştı ve onları pusuya düşürmek için yapılmış olan hazırlıkları fark etti. Her seferinde kapana kısırılmamak için yandan dönerek ilerlemek zorunda kaldılar.

Alphonso, «General Tippoo Tip'in adamları,» diye homurdandı. «Onun General China'ya yardım ettiği anlaşılıyor. Her yolda bizi devriyeler bekliyor.»

Ancak gece yarısından sonra şansları döndü. Matatu hemen hemen doğrudan doğruya güneye doğru uzanan bir yol buldu. Onlardan kısa bir süre önce kalabalık bir grup oradan inmişti.

«Kendi izlerimizi belli etmemek için onlarınkinden yararlanacağız.» Sean fırsattan faydalanıp Matatu'yu öne geçirdi. Claudia'yı da onun arkasına. O ve Alphonso en gerideydi.

Kızla Matatu'nun bıraktıkları izlere basıyor ve onların devriyelerinkine karışmalarını

sağlıyorlardı.

Hızla yürürken Matatu'nun keskin kulakları Renamo devriyelerinin çıkardıkları hafif sesleri duydu. Grup hemen ağırlaştı. Şimdi Tippoo Tip'in adamlarım uygun bir uzaklıktan izliyor, onları öncü olarak kullanıyorlardı. Bu bakımdan sadece Matatu'nun kulaklarına ve gece etrafı görebilme yeteneğine güveniyorlardı. Onun yardımı olmasaydı, çok daha ağır ilerleyeceklerdi.

Şafağa doğru Renamo devriyesi gruptan hemen ilerde durdu. Gruptakiler karanlıkta yere çökerek adamların yolun iki yanında pusu kurmalarını dinlediler. Gerillalar yerlerini aldıktan sonra Matatu grubu yine yandan dolaştırdı. Daha ilerde yeniden yola çıktılar.

Şafak doğudaki yıldızları sönükleştirirken Sean, «Hesaba göre altmış iki kilometre ilerledik,» dedi. «Ama gündüz ışığında yürümeyi göze alamayız. Her taraf Renamo'larla dolu. Matatu bize bütün gün yatabileceğimiz bir yer bul.»

Gece yürürken Save nehrine bir hayli yaklaşmışlardı. Matatu onları yüksek sazların arasına soktu. Su dizlerine kadar geliyor ama ayak izlerini örtüyordu. Matatu birkaç yüz metre ilerde küçük, sudan ancak birkaç santim yukarda kuru bir adacık buldu. Tam adacığa adım atarken, hızla ilerleyen ağır bir gövdenin etkisiyle sazlar sarsıldı.

Şok geçiren Claudia haykırdı. Bir Renamo tuzağına düştüklerini sanmıştı. Matatu hayvanların derilerini yüzmek için kullandığı bıçağı çekti. Savaş çılgınları atarak sazların arasına daldı. Şimdi kendinden iki kat büyüklükte, pullu bir yaratıkla boğuşuyordu.

Sean ona yardım için koştu. Matatu'yla birlikte hayvanın başına vurarak, onu bıçaklayarak dışarı çektiler. Claudia onun kurşuni dev bir kertenkele olduğunu farkederek dehşetle titredi. Hemen hemen iki metre boyundaydı. Sarı karnı benekliydı. Kamçıya benzeyen uzun kuyruğunu hâlâ sağa sola vuruyordu.

Matatu sevinçle bağırarak hayvanın pullu derisini yüzmeye başladı.

«Nedir bu?»

«Matatu'nun en sevdiği lezzetli yiyecek.» Sean da bıçağını çıkarıp sürünge'nin derisinin yüzölmesi işine yardım etti. Hayvanın eti dil balığınıniki kadar beyazdı. Ama Sean bir et parçası uzattığı zaman Claudia yüzünü buruşturdu. «Senle Matatu... siz çocuklarınızı bile yersiniz,» diye onları suçladı.

«Bunu devamlı mopane tırtıllarıyla beslenen kız mı söylüyor?»

«Sean onu yiyemem. Gerçekten. Öyle çiğ çiğ yiyemem.»

«Ateş yakmak için kuru çalı çırpı yok. Sanırım sen Japonların saşimi'sinden yedin. Öyle değil mi? Hatta bana çok hoşuna gittiğini söylemiştin.»

«Ama o çiğ balık, kertenkele değil!»

«Arada pek fark yok. Sen de bunu Afrika saşimi'si diye düşün.» Sean ısrar ediyordu.

Sonunda Claudia razı olup etin tadına baktı. Kertenkelenin eti şaşılacak kadar lezzetliydi.

Ve açlığı da Claudia'nın tiksintisini yendi.

Hiç olmazsa bu kez su vardı. Et yiyerek, bol bol su içtiler. Sonra battaniyelerin üzerine uzandılar. Kendini güvende hisseden kız çok yorgun olduğu için hemen uykuya daldı.

Claudia bir keresinde öğleye doğru uyanarak Sean'un kollarında yattı ve onları arayan helikopterin gürültüsünü dinledi.

Sean, «China ileriye, nehrin kıyısını araştırıyor,» diye fısıldadı. Helikopterin sesi yaklaşırken Claudia'nın karın kasları büzüldü. Sonra gürültü uzaklaştı, sonunda duyulmaz oldu.

Sean kıza sarıldı. «Gitti. Haydi uyu.»

Claudia daha sonra panik içinde uyandı. Ama kımıldamaya kalktığı anda birinin onu sıkıca tuttuğunu fark etti. Bir el de ağzını kapatıyordu. Bakışlarını yana kaydırdı. Sean suratını onunkine yaklaştırmıştı. Kulağına, «Sesini çıkarma,» diye fısıldadı. «Bir tek kelime bile söyleme.»

Claudia, «Peki,» der gibi başını sallayınca Sean onu bıraktı. Sazların arasından bakmak için döndü. Claudia da onun gibi yaptı. Şimdi gölcüğün durgun sularına bakıyorlardı. Önce hiçbir şey göremedi. Sonra birinin şarkı söylediğini duydu. Çocuksu tatlı bir sestiydi bu. Bir kız Shangane aşk şarkısını söylüyor, suları şapırdatarak yaklaştığı duyuluyordu. Sonra birdenbire ortaya çıktı. İnce ve zarif bir zenciydi. Gelişme çağının sonuna 'erişmiş olmasına rağmen yüzü tatlı ve çocuksuydu. Ama göğüsleri iri ve tsamo kavunları gibi de yuvarlaktı.

Çıplaktı. Sadece uzun bacaklarının yukarısına yırtık bir bez sarmıştı. Akşam güneşinin ışıklarında cildi bronz gibi parlıyordu. Orman gibi vahşi bir havası vardı. Claudia kıızı görür görmez ondan hoşlandı.

Zencinin sağ elinde balık tutmak için kullanılan kamıştan yapılmış hafif bir mızrak vardı.

Berrak, ılık suda ilerlerken mızrağı havaya kaldırmıştı.

Birdenbire sustu. Bir balık görmüştü. Ama sonra Claudia'yla gözgöze geldiler. Zenci kız döndü ve koşmaya başladı. Sean onun peşinden atıldı. Matatu'yla Alphonso iki yandaki uzun sazların arasından çıkarak ona katıldılar. Kız gölcüğün ortasına vardığı sırada onu yakaladılar. Zencinin gözleri irileşmişti, dehşetle soluyordu. Yine de mızrağını kararlılıkla öne doğru uzatmıştı. Ama üç erkekle başa çıkması imkânsızdı. Matatu ona yandan saldırırcakmış gibi yaptı. Kız o tarafa doğru dönerken: Sean bir vuruşta mızrağı onun elinden yere düşürdü. Kıızı yakaladığı gibi kolunun altına sıkıştırdı. Tekmeleyip tırmalayan zenciyi adaya kadar taşıdı ve yere attı. O arada kızın belindeki bez de düşmüştü. Şimdi olduğu yerde büzülmüş titriyor, etrafındaki adamlara bakıyordu.

Sean ona tatlı sesle yatıştırıcı sözler söyledi. Zenci kız önce cevap vermedi. Sonra Alphonso onu sorguya çekti. Kız onun kendi kabilesinden olduğunu anlar anlamaz biraz rahatladyısa da usulca sorulan sorulara nefes nefese, çekine çekine cevap verdi.

Claudia bu çocuk için iyice endişelenmişti. «Ne diyor?»

Sean, «Askerlerden saklanmak için bu bataklıkta yaşamaya başlamış,» diye cevap

verdi.

«Renamo'lar annesini öldürmüş, Frelimo'tar da babasını alıp götürmüş. Ailesinin diğer üyeleri ormanda ağaç kesiyorlarınıış. O kaçmış.»

Kızı hemen hemen bir saat sorguya çektiler. Nehir ne kadar ilerideydi? Geçit yeri var mıydı?

Sorulan yanıtlarken kızın korkusu yavaş yavaş geçti. Claudia'nın sempatisini de sezmiş gibiydi. Ona içe dokunan çocukça bir güvenle bakıyordu.

Sonunda, «Ben biraz İngilizce de bilirim, bayan,» diye fısıldadı.

Claudia şaşırdı. «İngilizceyi nerede öğrendin?»

«Misyonda. Askerler gelip binaları yakmadan ve rahibeleri öldürmeden önce.»

«İngilizcen çok düzgün.» Claudia kıza gülümsedi. «Adın nedir, yavrum?»

«Miriam, bayan.»

Sean sert bir tavırla Claudia'yı uyardı. «Onunla fazla dost olma.»

«Pek sevimli bir çocuk ama.»

Sean bir şey söyleyecekti, sonra vazgeçerek batmakta olan güneşe baktı. «Kahretsin!

China'nın telsiz mesajını kaçırdık. Artık gitmeye hazırlanmalıyız. Yürüyüş zamanı geldi.»

Hazırlıkları birkaç dakika sürdü. Çantasını sırtına takan Claudia, «Kız ne olacak?» diye sordu.

Sean, «Burada kalacak,» dedi. Sesindeki bir şey ve tavırları Claudia'yı kaygılandırdı. Adadan suya giren Sean'un peşinden gitti. Sonra da duraklayarak geriye baktı. Çıplak zenci kız çömelmiş oturuyor, mutsuzca Claudia'yı izliyordu. Matatu onun arkasında ayakta duruyordu. Ve bıçağı elindeydi.

Neler olacağını anlayan Claudia mutsuz, buz gibi bir öfkeyle sarsıldı. «Sean!» Bağırırken sesi titriyordu. «Bu çocuğa ne yapacaksınız?»

Avcı sert sert, «Onun için endişelenme,» dedi.

«Matatu!» Claudia titremeye başlamıştı. «Ne yapacaksın?» İz sürücü ona gülümseyince, «Yoksa...» dedi ve parmağını boynuna sürdü. Matatu da neşeyle gülerek ona bıçağı gösterdi.

«Ndô,» diyerek başını salladı. «Kufa.» Claudia bu Swahilice sözcüğü biliyordu. Matatu bunu babası bir hayvanı vurduğu ve o da onun boğazını kestiği zaman söylemişti. Claudia şimdi öfkeyle titriyordu. Çabucak Sean'a döndü.

«Onu öldüreceksiniz!» Sesi dehşet ve hiddetinden tizleşmişti.

«Dur, Claudia. Beni dinle. Kızı burada bırakamayız. Onu yakalarlarsa... Bu bir intihar olur.»

Kız, «Seni aşâğılık herif!» diye haykırdı. «Sen de bir Renamo haydutu kadar kötüsün! China'dan hiç farkın yok!»

«Bunu ölmek için yapıyoruz! Anlamıyor musun? Yaşamak için böyle davranmak zorundayız.»

«Kulaklarıma inanamıyorum!»

«Burası sert ve zalim bir ülke. Yaşamak istiyorsak kurallarına göre davranmak zorundayız.

Acımak gibi bir budalalık yapamayız. Bize pahalıya malolur.»

Claudia'ya ona saldırmak istedi. Kendine hakim olmak için yumruklarını sıkmıştı ama sesi hâlâ tizdi. «Bizi hayvanlardan ayıran sadece merhamet ve vicdandır.» Derin bir nefes aldı.

«Aramızdaki şeyin sence bir değeri varsa başka bir şey söylemez ve bu çocuğa yapmak üzere olduğunuz şeyi haklı çıkarmaya çalışmazsın.»

Sean, «General China'nın eline düşmeyi mi tercih edeceksin?» diye sordu. «'Çocuk' dediğin bu kız düşmanlarımıza tam yerimizi açıklamaktan bir an bile kaçınmaz.»

«Yapma, Sean! Seni uyarıyorum. Söylediğin her söz aramızdaki ilişkiyi zedeliyor. Ve onarılması da imkânsız.»

«Pekâlâ.» Sean uzanarak ellerini tuttu ve onu kendine çekti. «Söyle... kızı ne yapmamızı istiyorsun? Sen ne diyorsan onu yapacağım. Kızı salıvermemizi ve onun karşılaştığı ilk Renamo devriyesine bizi haber vermesini istiyorsan, bu arzunu da yerine getireceğim.»

Claudia, Sean'un kollarında kaskatı duruyordu. Sesi artık tiz değildi ama yine de soğuk ve kararlıydı. «Onu da bizimle birlikte götürmeliyiz.»

Sean kollarını indirdi. «Bizimle birlikte mi?»

«Evet, öyle dedim. Madem kızı burada bırakamayacağız, o halde başka çare yok.» Sean, Claudia'ya hayretle baktı. Kız kesin bir tavırla ekledi. «Bana istediğimi yapacağını söyledin. Söz verdin.»

Sean bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra kapattı. Dönüp zenci kıza baktı. Konuşmaların birazını anlamıştı. Hayatının sözkonusu olduğunu ve Claudia'nın onu kurtarmaya çalıştığını seziyordu. Sean çocuk denecek yaştaki kızın yüzündeki ifadeyi gördüğü zaman utandı ve kendi kendinden nefret etti. Bu onun için yabancı bir duyguydu. Çalılık bölgedeki savaş sırasında hiçbir zaman geride tanık bırakmamışlardı. Şimdi sevgilisi onu yumuşatıyordu.

Sean birdenbire gülümseyerek başını salladı. Belki de Claudia onu insanlastırıyordu.

«Tamam.» Sean hâlâ gülümsüyordu. «Kız da bizimle gelecek. Ama bir şartla. Sen de beni affedeceksin.» Claudia'yı çabucak öptü. Kız dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Sean onun öfkesinin ancak zamanla geçeceğini anladı.

Claudia dönerek Miriam'ı ayağa kaldırdı. Zenci kız ona minnetle sarıldı.

Sean, Matatu'ya, «Onun kuşağını getir,» diye emretti. «Bıçağını da yerine koy. Kız bizimle gelecek.» Matatu bundan hiç hoşlanmadığını belirtmek için gözlerini devirdi. Ama

gidip kızın sarındığı bezi buldu.

Miriam bezi beline sararken. Çavuş Alphonso tüfeğine dayanarak kızı ilgiyle izledi. Miriam'ın öldürülmemesi kararına memnun olduğu belliydi. Claudia himayesine aldığı zenci kızı onun böyle incelemesinden hiç hoşlanmadı. Çantasını açarak tek yedek tişörtünü çıkardı. General China'nın depolarından sağladığı bir kamuflaj Renamo tişörtüydü bu.

Tişört Miriam'ın dizlerinin yukarısına kadar geldi. Böylece Claudia'nın edep kurallarına uygun oluyordu. Zenci kız pek sevindi. Birkaç dakika önce duyduğu dehşeti unutmuştu.

«Teşekkür ederim, Donna! Çok teşekkür ederim. Siz çok iyi bir hanımsınız.»

Sean atıldı. «Pekâlâ. Defile sona erdi. Artık gidelim.» Alphonso, Miriam'ın kolunu tuttu.

Zenci kız ancak o zaman götürülmek üzere olduğunu anladı. Adamın elinden kurtularak heyecanla karşı koymaya başladı.

Sean patladı. «Kahretsin! İşte şimdi başımız gerçekten belada.»

Claudia, «Ne var?» diye sordu.

«Kız yalnız değilmiş. Yanında başkaları da varmış.»

«Annesiyle babasının olmadığını sanıyordum!»

«Öyle ama bataklıkta iki küçük kardeşi saklanıyormuş. Bir kız ve bir oğlan. Kendi başlarının çaresine bakamayacak kadar küçükmüşler.» Sean acı acı tekrarladı. «Kahretsin! Kahretsin! Simdi ne yapacağız?»

Claudia, «Çocukları da alıp birlikte götürürüz,» dedi.

«İki yumurcağı da mı? Sen çıldırdın mı? Biz yetimhane yönetmiyoruz.»

«Yine her şeyi baştan konuşmamız mı gerekiyor?» Claudia öfkeyle Sean'a arkasını dönüp Miriam'ın elini tuttu. «Korkma. Bana güvenebilirsin. Biz hepinizle de ilgileneceğiz.»

Zenci kız sakinleşerek, Claudia'ya bir fino yavrusunun güven ve sevgisiyle baktı.

«Çocuklar nerede? Onları getirelim.»

«Gelin, Donna. Size yerlerini göstereceğim.» Miriam, Claudia'yı elinden tutarak bataklığa indirdi.

Zenci kızın çocukları bir papirüs kümesinin arasına sakladığı küçük adaya eriştikleri sırada karanlık bastırmak üzereydi. Miriam kalın yeşil sapları ayırdı. Çocuklar ip iri kara gözleriyle onlara baktılar.

«Bir oğlan çocuk.» Claudia onu kaldırıp aldı. Küçük beş, altı yaşındaydı. Pek sıskaydı ve korkuyla titriyordu. «Ve bir kız.» O daha da küçük, ancak dördündeydi. Claudia ona dokunur dokunmaz bağırdı. «Vücudu alev alev yanıyor. Bu çocuk çok hasta.» Küçük kız ayağa kalkamayacak kadar bitkindi. Ölmek üzere olan bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış yatıyordu. Titriyor, miyavlamaya benzeyen sesler çıkarıyordu.

Sean, «Sıtma,» diyerek çocuğun yanında çömeldi. «Nöbeti tutmuş.»

«İlaç çantasında kinin var.» Claudia hemen çantaya uzandı.

Sean, «Çılgınlık bu!» diye homurdandı. «Bu, çocukları götüremeyiz. Bu bir kâbus.»

Claudia söylendi. «Lütfen sus! Ona kaç tablet vereceğim?»

«Prospektüste, 'Altı yaşından küçük çocuklar için doktora danışmalısınız,' diyor.»

«Aman, çok teşekkür ederiz! Çocuğa iki tablet vermeyi deneyeceğim.»

Küçüğe ilaç içirirlerken Claudia, Miriam'a, «Adları nedir?» diye sordu. «Kardeşlerini nasıl çağırıyorsun?»

Cevap pek uzun ve karmaşıktı. Claudia, «Ben bu adları hiç bir zaman söyleyemem,» dedi.

«Onları Mickey ve Minnie diye çağırırız.»

Sean onu uyardı. «Walt Disney bizi dava edecek.» Ama kız ona aldırmadan Minnie'yi kendi battaniyesine sardı. «Onu senin taşıman gerekiyor.» Sesi kayıtsızdı.

Sean bağırdı. «O küçük piç üzerime işerse boynunu kırarım!»

«Mickey'i de Alphonso taşıyabilir.»

Sean, Claudia'nın annelik duygularının uyanmış olduğunun farkındaydı. Bu son sorun nedeniyle duyduğu öfkeyi, yeni sorumluluklarının kızı canlandırması yüzünden duyduğu memnunluk azaltıyordu. Claudia o yorgunluk ve bıkkınlıktan kurtulmuştu. Job'un ölümünden beri ilk kez daha canlı ve kararlıydı.

Sean tüy kadar hafif otan küçük kızı sırtına alarak battaniden kestiği bir şeritle bağladı.

Ateşin neden olduğu sıcaklık battaniden yayılıyordu. Minnie sıcak su dolu bir buyottu sanki. Ama çocuk bebekliğinden beri sırtta taşınmaya alıştı. Hemen sessizleşerek uyuklamaya başladı. Sean, «Bu başıma gelenlere hâlâ inanamıyorum,» diye söylendi. «Bu yaşta bedava dadılık edeceğim.» Ve tekrar bataklığa daldı.

Daha gece sona ermeden Miriam, iki kardeşinin yarattığı zorluklara rağmen, kaçakların çok işine yarayabileceğini kanıtladı. Bataklıkta yaşadığı için nehir bölgesini çok iyi biliyordu.

Matatu'yla önden gidiyor ve adalarla gölcüklerden oluşan labirente ona rehberlik ediyordu.

Grubu gizli yollardan geçiriyor, böylece onların yorgun argın geçecek yer aramalarına gerek kalmıyordu.

Miriam gece yarısını biraz geçte onları Rio Save'nin kıyısına çıkardı. Ve karşı tarafa geçebilecekleri sığ yeri gösterdi.

Dinlenmek için oturdular. İki kız çocuklarla ilgilenip onları doyurdular. Kininin etkisi görülmüş, Minnie'nin ateşi biraz düşmüştü. Eskisi kadar çırpınmıyordu artık. Erkekler alelacele yedikleri yemekten sonra sazların arasına gizlenerek yıldızların aksinin vurduğu kara suların ötesine baktılar.

Sean, «En tehlikeli noktaya geldik,» diye fısıldadı. «China dün bütün gün helikopterle

burada devriye gezdi. Şafak sökerken tekrar gelecek. Burada bekleyerek zaman kaybedemeyiz. Güneş doğmadan karşıya geçip uzaklaşmamız gerekiyor.»

Alphonso itiraz etti. «Herhalde bizi karşı tarafta bekliyorlar. Geleceğimizi biliyorlar.»

Sean, «Bu doğru,» diye başını salladı. «Onlar buradalar. Ama biz de onların burada olduklarını biliyoruz. Kızlarla çocukları burada bırakır, karşı kıyıyı temizlemek için oraya geçeriz. Ateşli silah kullanamayız. Onun için bıçaklar ve telden yararlanacağız. Bu geceki iş ıslak olacak. Hem de birkaç bakımdan.»

Sean'un paslanmaz çelikten yüz yirmi santim boyunda bir teli vardı. Bunu, Hercules uçağını terketmeden önce vinç kabloşundan kesmişti. Job da telin iki ucuna sert tahtadan iki sap yapmıştı. Tel sarıldığı zaman gümüş bir dolar boyunda bir kangal oluşturuyordu. Sean teli çıkarıp açtı ve bilezik gibi solbileğine geçirdi.

Üç erkek de soyundular. Islak giysilerden damlayan sular düşmanın kuşkulanmasına yol açardı. Ayrıca boğuşurken insanı bu ıslak elbiselerinden yakalayabilirlerdi. Üç adam da bıçaklarını kısa kordonlarla boyunlarına astılar.

Sean sazların arasında çocuklarla birlikte bekleyen Claudia'nın yanına gitti. Onu öptüğü zaman kız bir an boynuna sarıldı. Dudakları yumuşak ve sıcaktı.

Sean, «Beni affettin mi?» diye sordu.

Claudia cevap olarak onu tekrar öptü. «Çabuk dön.»

Üç erkek sessizce nehre daldılar. Birbirlerinden uzaklaşmamaya çalışıyorlardı. Akıntının onları sürüklemesine izin vererek daha aşağılarda karşı kıyıya ulaştılar. Bir papirüs yığınının yakınında, karınüstü sürünerek karaya çıktılar. Sean'un çıplak beyaz vücudu yıldızların ışığında parlıyordu. Bütün vücudu kaplanıncaya kadar yapışkan siyah bataklık çamurunda yuvarlandı. Sonra avuçla çamur alıp yüzüne de sürdü.

Usulca, «Hazır mısınız?» diye sordu ve boynundaki bıçağa kınından çıkardı. «Haydi, gidelim!»

Yandan dolaşıp tekrar nehrin yukarsına doğru çıktılar. Sığ yere geldikleri zaman daha dikkatli davranmaya başlayarak biraz yayıldılar. Sean ortada, Alphonso'yla Matatu iki yanlardaydı,.

Sean, Renamo'ları görmeden kokularını aldı. Yıkanmamış giysilere sinmiş olan ter ve yerli tütünün bayat kokusu. Bir an donmuş gibi durdu. Bütün dikkatini dinlemeye vermişti.

İleriye doğru bakıyordu.

Biraz ilerde biri karanlıkların arasında usulca öksürerek boğazını temizledi. Sean onun yerini ustalıkla saptadı. Çömelerek elleriyle önündeki yeri parmak uçlarıyla temizledi. Oraya bastığı zaman dal ya da kuru bir yaprak onu ele vermeyecekti. Böylece adım adım ilerledi.

Şimdi yıldızlı gökyüzünün önünde Renamo'nun başının silüetini görebiliyordu. Adam bir makineli tüfeğin başında, nehrin karşı kıyısına doğru bakıyordu.

Sean bekledi. Dakikalar ağır ağır geçti. Beş. Sonra on. Sanki her dakika bir yüzyıldı. Sonra başka biri sol tarafta esneyerek gerindi. Üçüncü bir zenci öfkeli bir fısıltıyla onu gürültü etmemesi için uyardı.

Üç kişiydiler. Sean her gerillanın yerini ezberledikten sonra yine sessizce ve ihtiyatla uzaklaştı.

Alphonso ormanın kenarında onu bekliyordu. Birkaç dakika sonra Matatu da usulca döndü.

Alphonso, «Üç kişi,» diye fısıldadı.

Sean, «Evet, üç,» dedi.

Matatu itiraz etti. «Hayır, dört. Kıyının hemen aşağısında biri daha var.» Matatu hiçbir şeyi kaçırmazdı. Sean onun bu tahminini hemen kabul etti.

Pusuda sadece dört Renamo vardı. Sean rahatladı. Orada daha kalabalık bir grubun beklediğini sanmıştı. Herhalde China nehre inen her yolu ve her geçiş yerini kontrol altına almak için adamlarını fazla yaymıştı.

Sean adamlarını, «Gürültü etmek yok,» diye uyardı. «Bir tek el ateş edildi mi, bütün ordu sırtımızda savaş dansına başlar. Matatu, sen kıyının aşağısında bulduğun adamı hakla. Alphonso sen de sazların arasında konuşan gerillayı. Ben de ortadaki iki Renamo'yla ilgileneceğim.» Sol bileğindeki teli çıkarıp açtı. Ellerin arasında gererek kontrol etti. «Siz saldırmadan önce benimkinin 'soluğunu' bekleyin.» İki zencinin omzuna onları kutsarmış gibi hafifçe dokundu. Sonra birbirlerinden ayrılarak karanlık gecede yine nehre doğru süzıldüler.

Makineli tüfeğin başındaki zenci Sean'un onu bıraktığı yerdeydi. Ama tam zencinin arkasından sokulduğu sırada bulutlar yıldızları örttü. Sean da yıldızların tekrar ortaya çıkmalarını beklemek zorunda kaldı. Geçen her saniye yakalanmaları olasılığını arttırıyordu.

Sean bir an sadece dokunma duyusunun yardımıyla saldırmak istedi. Ama kendini tuttu.

Sonra da bulutlar aralanırken böyle yaptığına sevindi. Çünkü nöbetçi kasketini çıkarmış, kafasının arkasını kaşıyordu. Elini kaldırdığı için Sean onu telle kolayca boğamayacaktı.

Zenci bağıracak, ateş edecekti. O zaman etraftaki bütün Renamo'lar başlarına üşüşeceklerdi.

Sean, Renamo kasketini tekrar başına geçirip ellerini indirinceye kadar bekledi. Sonra uzanarak teli boynuna hızla sardı. Aynı anda onu bütün gücüyle geri çekip sağ dizini gerillanın kürek kemiklerinin arasına dayadı. Tel, eti ve nefes borusunu peynirden yapılmışlar gibi kesiverdi. Sean telin omurlara dayandığını hissetti. Bütün gücüyle çekince tel omurlar arasında bir yer bularak hızla kaydı. Renamo'nun başı kucağına düştü.

Ciğerlerindeki hava hafif bir hışırtıyla boşaldı. Sean, Matatu'yla Alphonso'ya bu sesi duyuncaya kadar beklemelerini söylemişti. Şimdi onların da kurbanlarını öldürdüklerini biliyordu. Ama ortalıkta çıt çıkmıyordu. Sonra Sean'un öldürdüğü adam öne doğru devrildi

ve kan atardamarından hışırtyla etrafa fıskırdı.

Dördüncü Renamo bu sesi duydu. «Ne var, Aives? Ne yapıyorsun?»

Sean bu soru sayesinde onun yerini buldu. Bıçağını çekerek bunu adamın kaburgalarının altına sapladı. Gerillanın bağırması için sol eliyle boğazını sıkıyordu. Sağıyla ise bıçağı çevirerek yarayı genişletiyordu.

Otuz saniye içinde her şey sona erdi. Renamo'nun vücudu son kez sarsıldı. Sean onu bırakıp doğruldu. Matatu yanına gelmişti bile. Bıçağı elinde, hazırdu. Hem elleri, hem de bıçağı ıslaktı. O kendi işini bitirmiş, Sean'a yardıma koşmuştu. Ama buna gerek yoktu.

Tam bir dakika bekleyerek etrafı dinlediler. Matatu'nun bile gözünden kaçan bir nöbetçi daha olabilirdi. Ama sazların arasında vıraklayan kurbağaların sesinden ve sivrisineklerin vızıltılarından başka bir ses duyulmuyordu.

Sean, «Diğerlerini ara,» diye emretti. «İşimize yarayabilecek şeyleri al.»

Tüfeklerden birini, bütün cephaneyi, yedek giysileri ve bütün yiyecekleri çabucak topladılar.

Altı elbombası da aldılar.

«Tamam. Şimdi geri kalanını nehre atalım.» Cesetleri nehrin kıyısına sürüklediler ve akıntıya doğru attılar. Ölüleri makineli tüfek izledi. Diğer araç gereçler de.

Sean saatine baktı. «Zamanımız azalıyor. Diğerlerini de bu tarafa geçirmeliyiz.»

Claudia, Miriam ve çocuklar nehrin karşı kıyısında, sazların arasında bekliyordı.

Claudia rahatlayarak çıplak Sean'a sarıldı. «Ne oldu? Biz hiçbir şey duymadık.»

Sean, «Duyacak bir şey olmadı,» diyerek küçük çocukları kollarının altına sıkıştırdı.

Gruptakiler sıkıca kolkola girerek karşı tarafa geçtiler. Şiddetli akıntı yüzünden çok yorulmuşlardı.

Sean ancak birkaç dakika dinlenmelerine izin verdi. O sırada Minnie'yi kurularyp kıza ölü Renamo'lardan birinin ceketini giydirdiler. Sonra Sean hepsini ayağa kaldırarak hızla ormana doğru gitmeye zorladı.

«Güneş doğmadan nehirden uzaklaşmamız şart. Hava aydınlanır aydınlanmaz China buraya dönecek,»

General China altı metre yukarıdan nehrin kıyısındaki grubu gördü. Helikopter ormanın yakınında yere iner inmez aşağıya atlayarak nehre doğru yürüdü. Yüzü ifadesiz bir maske gibiydi ama için için öfkeden çıldırıyordu.

Bir halka oluşturmuş olan adamlar China'ya saygıyla yol açtılar. General ilerleyerek çamurlu kıyıda yatan kafaya baktı. Kesik baş sazların arasında kıyıya vurmuş, tatlı su yengeçleri de kemirmişlerdi. Ama düzgünce kesilmiş boyun bir imza kadar belirgindi.

China usulca, «Bu beyaz adamların işi,» diye mırıldandı. «Scout'lar bundan 'ıslak iş' diye

söz ederlerdi. Tel onların markasıydı sanki. Bune zaman olmuş?»

«Dün gece.» Tippoo Tip öfkeyle sakalını çekiştirdi. Pusudaki gruptan geride hiç kimse kalmamıştı. Diğerlerine ders olması için cezalandırılacak biri bile.

China soğuk soğuk, «Onların kordondan geçmelerine izin verdin,» diye suçladı. «Bana nehri aşmalarına izin vermeyeceğini söyledin. Söz verdin bana.»

Tippoo Tip homurdandı. «Bu köpekler! Bu bir işe yaramayan domuzlar!» China, «Onlar senin adamların,» diye anımsattı. «Ve askerler komutanları gibi davranırlar. Onların başarısızlığı, senin başarısızlığın sayılır, general.»

Bu sözler Tippoo Tip'in adamlarının önünde söylenmişti. Gururu kırılan zenci öfkeyle homurdanıyordu. Söz vermiş ve yerine getirememişti. Hiddetle titriyordu şimdi. Ateş saçan gözlerle adamlarına bakarak bir kurban aradı. Ama hepsi de gözlerini ondan kaçırarak yaltaklanmaya başladılar. Hayır, onları cezalandırarak rahatlayamayacaktı.

Tippoo Tip birdenbire ayağını kaldırarak kesik başa şiddetli bir tekme attı. Çizmesinin çelik parça geçirilmiş burnu suda yumuşamış suratı ezdi. Özellikle ölünün burnunu. ..General, «İtoğlu it!» diye haykırarak kafayı bir tekmede kıydan aşağıya yuvarlandı. Sonra yine söverek başı izledi. Hâlâ tekmeler atıyordu. Kesik kafa sonunda bir futbol topu gibi yuvarlanarak suya düştü. General ise öfkeyle soluyarak China'nın yanına döndü.

China onu alayla alkışladı. «Çok güzel, general. Çok cesur bir davranış. Ne yazık ki, aynı şeyi o beyaz adama da yapman imkânsız.»

Tippoo Tip, «Nehirdeki her sığ yere nöbetçiler diktim,» diye başladı. Sonra da China'nın yanağındaki kabaca dikilmiş yarayı farkederek kinle güldü. «Yaralanmışsın. Ne yazık! Herhalde buna o beyaz adam neden olmadı. Öyle değil mi? Hiç sanmam. Sen onun seni yaralamasına izin vermeyecek kadar kurnazsın, General China. Kulağının dışında tabii.»

Bu kez öfkeyle kabarma sırası China'daydı. «Ah, kendi adamlarım burada olsalardı. Senin bu aptal heriflerin kışkırtmalarını bile silmeyi beceremezler.»

Tippoo Tip, «Adamlarından biri hain,» diye kükredi. «O beyaz adamla birlikte kaçıyor. Benim adamlarımın arasında hainler yok. Hepsini de avucuma aldım.» İri ellerini China'nın suratına doğru salladı. O da bir an gözlerim yumarak derin bir soluk aldı. Tippoo Tip'le aralarının bozulmak üzere olduğunun ve bir daha da düzelmeyeceğinin farkındaydı. Deminki gibi birkaç söz söylerse bu sakallı iri goril ona bir daha yardım etmeyecekti. China ilerde bir gün onu öldürecekti. Ama bu işi bugün yapmasına gerek yoktu.

O gün General China'nın dünyasında en önemli şey o beyaz adamı ele geçirmektir. Mümkün olursa sağ. Ama gerekiyorsa ölü. Tippoo Tip yardım etmezse bu işi başarması olanaksızdı.

Öfke ve intikamı bir başka zamana kalacaktı. Elbet eline bir fırsat geçerdi.

«General Tippoo Tip.» China onu yatıştırmak ister gibi, hatta alçakgönüllüce konuşuyordu. «Lütfen beni bağışla. Düş kırıklığının sağduyumu yenmesine izin verdim. Benim için elinden geleni yaptığını biliyorum. İkimiz de kendi adamlarımızın

beceriksizliklerinin kurbanıyız. Senden terbiyesizliğime aldırmamanı istiyorum.»

Tippoo Tip şaşaladı. China'nın istediği de buydu. Tip dilinin ucuna kadar gelen öfkeli sözleri söyleyemedi.

China ekledi. «Bu budalalar belki onları durduramadılar. Ama artık onların nerede olduklarını kesinlikle biliyoruz. Önümüzde taze izleri var. Onları izlemek için de tam bir günümüz. Bu fırsattan iyice yararlanalım. Bu cansıkıcı işi bir an önce bitirelim. Ondan sonra ben ve helikopterim, önümüzdeki çok deha önemli iş için senin emrinde olacağız.» Uygun sözleri seçmiş olduğunu anladı.

Tippoo Tip'in öfkesi yerini yavaş yavaş China'nın çok iyi bildiği o sinsî ve ağgözlü ifadeye bıraktı. «Ben zaten en iyi iz sürücülerimi çağırttım bile. Elli kişi bir saat içinde kaçakların peşine düşecekler. Bir geyiği bile geride bırakacak kadar hızla koşuyorlar. Beyaz adam bu akşam güneş batmadan elinde olacak. Bu sefer bir hata da yapılmayacak.»

China, «O iz sürücüler nerede?» diye sordu.

«Onları telsizle çağırdım.»

«Adamlarını alması için helikopterimi göndereceğim. Böylece değerli zamanımızı harcamamış oluruz.»

İki zenci helikopterin yükselerek kuzeye doğru uçmasını seyrettiler. Sonra da güneye doğru döndüler.

China, «Artık nehrin güneyi senin kontrolunda değil,» diye hatırlattı. «Frelimo'lara kurnazca bıraktığın orman orada.» Gökyüzüne doğru yükselen sık ağaçları işaret etti.

Tippoo Tip istemeye istemeye itiraf etti. «Nehir benim cephe hattımı oluşturuyor. Ama en yakındaki Frelimo güçleri yine de kilometrelerce güneyde. Devriyelerim onlar tarafından engellemeden bu bölgeyi kontrol ediyor. Göndereceğim iz sürücüler beyaz adamı Frelimo bölgesine girmeden yakalayacaklar.» Tippoo Tip duraklayarak nehrin kıyısını işaret etti.

«Ah, işte geliyorlar.» Ağır silahlar kuşanmış gerillalar iki sıra halinde koşarak onlara doğru geliyorlardı.

«En iyi adamlarımdan ellisi. Bu gece akşam yemeğinde beyaz tavuklar yiyeceksin. Endişelenme, dostum. Onları tabağına konmuş bil.»

İki Renamo müfrezesi durup iz sürücülerini beklemeye başladılar. China askerlerden iyi anlardı. Gerillaların arasında dolaştı. Disiplinle profesyonelliğin kontrol altında tuttuğu bir heves ve heyecan vardı bu adamlarda. Bu da onların birinci sınıf dövüşçüler olduklarını gösteriyordu. China ilk kez Tippoo Tip'e hak verdi. Bunlar görevlerini başaracak sert adamlardı. Sonra müfreze komutanlarına yanına gelmeleri için işaret etti.

«Kimin peşinde olduğumuzu biliyor musunuz?» Adamlar, «Evet,» der gibi başlarını salladılar. «O beyaz adam yaralı bir leopar kadar tehlikelidir. Ama onu canlı olarak istiyorum. Anlıyor musunuz?»

«Anlıyoruz, general.»

«Telsizleriniz var. Her saat başı komuta frekansı üzerinden durumu bildirmenizi istiyorum.»

«Emredersiniz, general.»

«Avinızı uzaktan görür görmez bana haber verin. Ben henshaw'la gelirim. Beyaz adamı yakaladığınız zaman orada olmak istiyorum.»

Müfreze komutanları dikkatli tavırlarla nehrin ötesine baktılar. Birkaç dakika sonra China helikopterin döndüğünü duydu. «Görevinizi başarırsamz ödüllendirileceksiniz,» dedi. «Ama beni düş kırıklığına uğratırsanız pişman olursunuz. Hem de çok pişman!»

Helikopter yere iner inmez iki iz sürücü aşağıya atladılar. Tippoo Tip onlara seslenerek Sean'la yanındakilerin bıraktıkları izleri işaret etti.

İz sürücülerin çalışmalarını seyreden China sonunda başarıya ulaşacağına daha da inandı.

İki zenci de çok ustaydılar. İz sürücüler etrafı iyice inceledikten sonra güneydeki ormana doğru döndüler ve koşmaya başladılar. Kamuflej kılıkları giymiş olan Renamo gerillaları da onların peşine takıldılar.

Tippoo Tip sevinçle, «Beyaz kadın böyle hızlı koşamaz,» diye bağırdı. «Onları Frelimo hatlarına erişmeden yetiştireceğiz. Bugün sona ermeden hepsini yakalayacağız. Bu kez kaçamayacaklar.» China'ya döndü. «Neden onları helikopterle izlemiyoruz?»

China durakladı. Tippoo Tip'e helikopterin kusurlarını açıklamak istemiyordu. Onun taşıtın yenilmez ve kusursuz olduğuna inanması daha yerindeydi. Yeterli yakıt getirtemiyordu.

Helikopter depoları dolu olduğu zaman bile fazla uzağa gidemiyordu. Portekizli makinist ona turboların elden geçirilmesinin zamanının çoktan gelip geçtiğini söylemişti. Pilot da sancak tarafındaki motorun iyi çalışmadığını ve güç kaybettiğini açıklamıştı.

China, «burada bekleyeceğim,» dedi. «Gerillaların beyaz adama yetiştikleri zaman telsizle bana haber verecekler. Ben de o zaman onları izleyeceğim.» Siyah camlı gözlüklerini düzelterek ağır ağır helikoptere doğru gitti. Pilot sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi araca dayanmış onu bekliyordu.

China, Portekizce, «Motor ne âlemde?» diye sordu.

«Teklemeye başladı. Gözden geçirilmesi gerekiyor.»

«Yakıt?»

«Ana depolarda dörtte bir yakıt kaldı. Ama yedek depo dolu.»

«Yakıt getiren hamallar yarın sabah ilerideki üssümüzde olacaklar. Makinist bu gece motorları gözden geçirebilir. Ama hava kararınca kadar tetikte beklemek zorundayız. Gerillalar kaçaklara yetiştikleri zaman helikopter bana gerekecek.»

Pilot omzunu silkti. «Motorun bozulması riskini göze alıyorsanız, sizi istediğiniz yere uçururum.»

China, «Telsizle devriyeleri dinlemeyi sürdür,» diye emretti. «Şansım yardım ederse bu iş birkaç saat içinde biter.»

Sean, Claudia'nın artık aynı hızla ilerleyemeyeceğini anladı. Kız onun önünden koşuyordu. O da böylece sıkıntı ve kötü şartların Claudia'da yaptığı değişiklikleri görebiliyordu. Kız iyice zayıflamıştı. Eskimiş olan ince gömleğinin etekleri uçuyordu. Pantolonunun paçaları dikenler ve ustura kadar keskin otlar yüzünden yırtılmış, sonunda şorta dönüşmüştü. Bacakları zayıflıktan daha da uzun gözüküyordu. Ama yine de çok zarifteler. Dikenler ve otlar Claudia'nın bacaklarıyla kollarını çizmişti. Onu gören, dokuz kamçılı kırbaça dövüldüğünü sanırdı. Bazı tırmıklar iyileşmiş, bazıları da kabuk bağlamıştı..

Ama birkaçı hâlâ kanıyordu. Saçları terden karmakarışık bir yığına dönüşmüştü. Çıkık kürek kemiklerinin arasında sallanıyordu. Sırtı öylesine zayıflamıştı ki, artık omurları sayılıyordu.

Gömleği belkemiğinin üzerinde terden kararmıştı. Bacakları bitkinlikten sarsılıyordu.

Sean'un biraz sonra onun dinlenmesine izin vermesi gerekiyordu. Ama kız hiç şikâyet etmiyordu. Nehirden ayrılalı beri geçen o sıkıntılı saatler boyunca bir tek defa bile yakınmamıştı. Sean milyarlarca yıl önce Harare Havaalanında uçaktan inen o şımarık ve azametli yarattığı hatırlayarak sevgiyle gülümsedi. Şimdi önünden koşan kız çok farklıydı.

Kararlı, dayanıklı ve cesurdu. Sean onun hiçbir zaman vazgeçmeyeceğini, ölünceye kadar yoluna devam edeceğini biliyordu. Uzanarak onun omzuna vurdu.

«Yavaşla, güzelim. On dakika dinleneceğiz.»

Claudia durakladı ama o uzun bacaklarının üzerinde zorlukla duruyordu. Sean kolunu onun omzuna doladı. «Sen harika bir insansın, bunu biliyor muydun?» Kızın yere oturup sırtını bir ağaca dayamasına yardım etti. Matarasının kapağını açarak Claudia'ya uzattı.

«Bana Minnie'yi ver. Onun kinin içmesinin zamanı geldi.» Sesi yorgunluktan boğuklaşmıştı.

Sean küçük kızı sırtından indirerek Claudia'nın kucağına oturttu. «Unutma. Sadece on dakika dinleneceğiz.»

Alphonso bu fırsattan telsizi açmak için yararlanmıştı. Mickey onun yanında çömelmişti. Miriam ise diğer tarafındaydı.

Alphonso'nun telsizi çalıştırmasını büyük bir ilgiyle izliyorlardı. Telsizden önce parazit yükseldi. Sonra heyecanlı bir ses çok yakından Shangane dilinden konuşmaya başladı.

Ses, «Çok yakın artık,» dedi.

Cevap hemen geldi. «Hızla ilerleyin. Onları sürün. Kaçmalarına izin vermeyin. Kaçaklara yetişir yetişmez bana bildirin.»

«Emredersiniz, General China.»

Konuşma sona erdi. Alphonso'yla Sean çabucak birbirlerine bakarak kaşlarını çattılar.

Alphonso, «Çok yakınımızdalar.» dedi. «Onlardan kaçamayız.»

Sean, «Sen kaçabilirsin,» diye belirtti. «Yalnız başına.», Alphonso durakladı, sonra da yan yan Miriam'a baktı. Zenci kız bu bakışa güven dolu gözlerle karşılık verdi. Alphonso öksürdü ve utançla kaşındı. «Sizinle kalacağım.»

Sean acı acı güldü. «Kulübe hoşgeldin, ahbap. Küçük cadı seni ağına çabuk düşürdü. Bu baş belası kızlar hepimizin ölümüne neden olacaklar. Bu sözümü unutma.»

Alphonso kaşlarını çattı. Sean'un ne dediğini anlamamıştı. Avcı tekrar Shanganece konuşmaya başladı. «Telsizi topla. Bizimle kalacaksan, sığınacak iyi bir yer bulmalıyız.

Senin gübre yiyen Renamo'lar biraz sonra bizimle olacaklar.» Dönüp Matatu'ya baktı. İz sürücü hemen ayağa kalktı. Sean ona Swahili dilinde, «Telsizle konuşan China'ydı.» diye açıkladı.

Matatu başını salladı. «Bir kobra gibi ısıklık çalıyor.»

«Adamları peşimizde. China'ya, bize çok yakınlaşmış olduklarını söyleyerek övündüler. Oynayacağımız başka oyunlar var mı, eski dost?»

Matatu, «Ateş,» diye önerdi ama bu teklifi kendisinin de beğenmediği belliydi.

Sean başını salladı. «Rüzgâr karşıdan esiyor. Ormanı tutuşturursak biz de kavruluruz.»

Matatu başını önüne eğdi. «Kadınlarla çocuklar yanımızda oldukları için başka oyun yok,» diye itiraf etti. «Ağır gidiyoruz. Bir körün bile aysız bir gecede farkedebileceği izler bırakıyoruz.» Kır sağlı, küçük kafasını üzüntüyle salladı. «Tek oyun onlarla savaşmak. Ondan sonra da ölürüz, Bwana'm.»

«Geri dön, Matatu. Bize aslında ne kadar yakın olduklarını anlamaya çalış Biz de ilerleyecek ve onlarla savaşmak için iyi bir yer bulacağız.» Ufaktefek zencinin omzuna vurdu. Sonra da Matatu'nun ağaçların arasında gözden kaybolmasını seyretti. Claudia'ya dönerken mahsus yüzünün ifadesini değiştirdi. Kayıtsızca bir tavır takınarak neşeyle konuşmaya başladı.

«Bizim hasta nasıl? Bana kendine gelmiş gibi görünüyor.»

«Kinin harikalar yarattı.» Claudia çocuğu kucağında zıplattı. Minnie de daha iyi olduğunu kanıtlamak ister gibi başparmağını ağzına sokarak, Sean'a çekine çekine gülümsedi. Avcı bu gülümseyişin beklenmedik biçimde içine dokunduğunu hissetti Claudia güldü. «Hiçbir kız senin öldürücü çekiciliğine dayanamıyor. İşte kendine bir hayran daha kazandın.»

«Tipik bir kadın o. Bütün istediği bedava bir yolculuk.» Sean çocuğun kıvrıcık saçlarını okşadı. «Pekâlâ, tatlım, atın koşmaya hazır.» Minnie ellerini güvenle ona uzattı. Avcı da küçük kızı sırtına alıp bağladı.

Claudia zorlukla ayağa kalkarak bir an Sean'a dayandı. «Biliyor musun, sen aslında görüldüğünden çok daha iyi bir insansın.»

«Seni aldattım değil mi?»

«Seni kendi bebeğinle görmek isterdim,» diye fısıldadı Claudia.

«İşte şimdi ödümü patlattın. Aklına böyle başka delice fikirler gelmeden buradan gidelim.»

Ama ormanda koşarak ilerlerken Sean'un aklı bu fikre takıldı. Claudia'dan olacak bir erkek çocuğa... Böyle bir şeyi o güne dek hiç düşünmemiştir. Sonra küçücük bir el sanki bu fikri desteklemek istiyormuş gibi omzunun üzerinden uzanarak sakalını okşadı. Minnie onun biraz önceki okşayışına karşılık veriyordu. Sean'un boğazına bir an bir şey tıkanı. Zorlukla nefes alıyordu şimdi. Çocuğun küçücük elini avucuna aldı. İpek gibi yumuşak ve bir arıkuşunun kanadı kadar da narindi bu el. Sean birden müthiş bir keder duydu. Hiçbir zaman bir oğlu olmayacaktı. Bir kızı da. Sonunda bu gerçeği kabul etmişti.

Her şey sona ermek üzereydi. Sürü çok yaklaşmıştı. Onları geride bırakarak kaçmaları imkânsızdı. Kurtuluş yoktu. Sadece son kez savaşmak için iyi bir yer bulabilirlerdi, hepsi o kadar. Ondan sonra hiçbir şey kalmayacaktı. Ne kaçış umudu, ne de gelecek.

Sean bu üzücü düşüncelere öylesine dalmıştı ki, farkına varmadan açıklığa çıktı. Claudia önünde öyle çabucak durdu ki, az kalsın ona çarpıyordu. Yanyana durarak, şaşkın şaşkın: etraflarına bakındılar. Buradaki bütün ağaçlar acımasızca kesilmiş, dev kamyonların geldiği tarafta toprak altüst olmuştu.

Miriam, Sean'a yaklaşarak usulca, «Ailemi zorla çalıştırdıkları yer burası,» dedi. «Frelimo'lar gelip onları ağaç kesmeleri için götürdü. Hepsini birbirlerine zincirlediler. Ellerin etleri dökülüp kemikleri ortaya çıkıncaya kadar çalıştırdılar. Birer öküzmüş gibi onları dövdüler.

Çalışma, insanlar yere yığılıp bir daha kalkamayacak hale girinceye kadar sürdü.»

Sean, «Kaç kişilerdi?» diye sordu. «Pek çok ağacı mahvetmişler.»

Miriam fısıldadı. «Belki her ağaç için bir kadınla bir erkek öldü. Herkesi yakalayıp götürdüler. Binlerce, on binlerce insanı.» Ufku işaret etti. «Şimdi güneyde çalışıyor ve hiçbir ağacı bırakmıyorlar.»

Sean şaşkınlığı arasında öfkelenmeye başlıyordu. Bu doğa yasalarını da, hayatın kutsallığını da hiçe sayan bir yok etme girişimiydi. Bu ağaçlar o görkemli durumlarına ancak üç yüz yıllık bir gelişme sonucu erişebiliyorlardı. Ve hepsi de birkaç saat içinde baltalarla kesilmişlerdi. Üstelik bu orman binlerce değişik canlının da kaynağıydı. Ormanın mahvedilmesinin bütün kıtanın başındaki derdin bir simgesi olduğunu düşündü. Çabucak geçen yıllardan sonra Afrika'yı doğasında varolan o» vahşilik yakalamıştı. Bağımsızlıklarına kavuşmuş olan Afrikalılar şimdi kendi felaketlerine doğru koşuyorlardı. Sean hem üzüldü, hem de çaresiz bir şiddetle sarsıldı.

Öleceksem, diye düşündü. Bunu sevdiğim her şeyin mahvolduğunu görmeden yapmam daha iyi olur. Toprağın, hayvanların, insanların mahvolduğunu görmeden. Geri dönüp arkasına baktı. Aynı anda Matatu ağaçların arasından çıktı. Çaresizce bir telaşla koşuyordu.

Küçük, buruşuk suratında ölüm korkusu vardı.

«Çok yakındalar, Bwana'm. Onlara iki iz sürücü yol gösteriyor. Çalışmalarını izledim. İkisi de usta. Onları şaşırtamayız.»

Sean kendini zorlayarak umutsuzluğun baskısından kurtulmaya çabaladı. «Yanlarında kaç gerilla var?»

Matatu, «Sayıları Serengeti ovalarındaki otlar kadar,» diye cevap verdi. «Av peşindeki vahşi köpek sürüleri gibi koşuyorlar. Sert ve zalim adamlar. Üçümüz bile onlara fazla karşı koyamayız.»

Sean etrafına bakındı. Savunmasız bir yerdin burası. Ama açıklığın kenarına dalları yılmışlar, böylece doğal bir barikat oluşmuştu. Sean çabucak kararını verdi. «Oraya sığınıp savaşıcağız.» Alphonso'ya ilerlemesi için işaret etti. Koşarak dal yığınlarının arkasına girdiler. Silahlarını hazırladılar. Yanlarına yedek kurşunlarını koydular. Claudia'yla Miriam çocukları biraz gerideki çukura götürmüşlerdi. Buradaki ağaç kökleri de onları biraz koruyacak gibiydi. Sean hazırlıklarını tamamlar tamamlamaz çabucak koştu ve Claudia'nın yanında çömeldi.

«Ateş başlar başlamaz Miriam'ia çocukları alıp kaçmanı istiyorum. Güneye doğru gidin.»

Kızın, «Hayır,» der gibi başını salladığını farkederek durakladı. Claudia inatla dişlerini sıkmişti.

«Yeterince kaçtım,» dedi. «Senin yanında kalacağım.» Elini onun koluna koydu. «Hayır, tartışmaya kalkma. Boşuna zaman harcamış olursun.»

«Claudia!»

Kız, Sean'u susturdu. «Fazla zamanımız yok. Onu da tartışarak ziyan etme.»

Tabii aslında Claudia haklıydı. Onun kendi başına kaçmaya çalışmasının hiçbir yararı olmayacaktı. Peşinde elli Renamo'yla koşarken bir yandan da iki çocukta uğraşmak zorunda kalacaktı.

Sean başını salladı. «Pekâlâ.» Belinden tabancasını çıkarıp emniyeti açtı, silahı kıza uzattı.

«Al bunu.»

Claudia tabancaya hoşnutsuzca baktı. «Bu ne işe yarayacak?»

«Ne işe yarayacağını biliyorsun sanırım.»

«Job olayında olduğu gibi mi?»

Sean, «China'nın uygun göreceği ölümden daha iyi olur.» dedi.

Claudia, «Hayır,» der gibi başını sallayarak, «Bunu yapamam,» diye fısıldadı. «Sonunda çıkar yol bulamazsak bu iş benim için sen yapamaz mısın?»

Sean, «Denerim,» dedi. «Ama o cesareti bulabileceğimi sanmıyorum. Yine de ne olursa olsun şu tabancayı al.»

Claudia istemeye istemeye silahı alıp beline soktu. «Şimdi beni öp.»

Matatu'nun ısığı kucaklaşmalarını sona erdirdi. Sean onun kulağına, «Seni seviyorum...» diye fısıldadı.

Kız, «Ben de seni seviyorum,» dedi. «Ve sonsuza kadar da seveceğim.»

Sean onun yanından ayrılarak sürüne sürüne barikata döndü. Matatu'nun yanına çömelip dalların arasından baktı. Dakikalar boyunca hiçbir şey olmadı. Ortalığa derin bir sessizlik çökmüştü. Bir kuş bile ötmüyordu. Sonra ormanın kenarından hafif bir ısıık sesi yükseldi.

Açıklığa bir insan süzüldü ve hemen kesilen ağaçlardan geride kalan güdük kütüklerin arkasına girdi. Onu yüz metre kadar soldan çıkan bir başkası izledi. Hemen sonra soldan bir başka Renamo gerillası çıktı.

Sean, «Sadece üç kişi,» diye mırıldandı. Daha fazlasını göndermeyeceklerdi. Bu adamların usta oldukları da belliydi. Gerillalar hızla atılıp sonra gizleniyorlardı. Bir araya gelmiyorlardı hiç. İyice yayılmışlardı. Yeme yaklaşan erkek leoparlar kadar da ihtiyatlıydılar.

Sean, ne yazık, diye düşündü. İşlerinden ancak bir tekini öldürebileceğiz. Kurtulmak için daha fazlasını vurabileceğimizi sanıyordum. Dikkatini yaklaşan zencilere vererek düşmanlarının en tehlikeli olanını seçmeye çalıştı. Galiba şu ortadaki... Aynı anda adamın gizlendiği güdük kütüğün arkasından elini salladığını farkederek yanılmadığını anladı. Renamo, devriyelerden birine ilerlemesini işaret ediyordu.

Sean içinden, biraz daha yaklaşsın öyle, dedi.

Renamo ayağa fırlayarak öne doğru atıldı. Yirmi dört, yirmi beş yaşlarındaydı. Saçlarını kamuflaj şeritleriyle örmüştü. Yüzü Araplarınkini andırıyordu. Cildi kehribarımsıydı. Yakışıklı sayılırdı ama sol gözü şaşıydı. Bu da yüzüne sinsice bir ifade veriyordu. Sean mahsus aşağıya doğru nişan aldı. Renamo'yı temizce öldürmek niyetinde değildi. Acı deneyimleri ona barsakları ortaya dökülen bir savaş arkadaşının inleyerek su istemesi ve, «Merhamet,» diye bağırmanın insanın sinirini ne kadar bozduğunu öğretmişti. Scouts Birliğinde onlardan «şakıyanlar» diye söz edilirdi. Sesi iyi çıkan bir «şakıyan» saldırıyı hemen hemen iyi mevzilenmiş bir makineli tüfek kadar engelleyebilirdi.

Sean tetiği çekti ve kurşunun Renamo'nun karnına girdiğini duydu. Sanki bir karpuz yere düşmüş gibi bir ses çıkmıştı. Renamo yere yığılarak çalı çırpının arkasında gözden kayboldu.

Ormanın kenarından hemen ateş açıldı. Ama aslında oradakilerin Sean'un yerini bilemedikleri anlaşılıyordu. Ateş çabucak kesildi. Renamo'lar kurşun ziyan etmek istemiyorlardı. Bu da onların iyi yetiştirilmiş, disiplinli gerillalar olduklarını göstermekteydi.

Sean, Matatu'ya hak verdi. Bu çocuklar işlerini biliyorlar. Onları fazla durduramayacağız...

İki gerilla hâlâ yerlerinden kımıldamıyorlardı. Yere yığılan Renamo karnındaki yaranın neden olduğu ilk acıyı hissederken boğuk boğuk inledi.

Sean ona cesaret vermek ister gibi, «Bize şakı, ahbap,» dedi. «Arkadaşların canının ne kadar yandığını anlamalılar.» Bir yandan da ormanı inceliyor ve Renamo'ların ne yapacaklarını anlamaya çalışıyordu. Sanırım bir kısaç hareketi planlıyorlar. Yandan dolaşacaklar. Ama hangi taraftan? Sağdan mı, soldan mı? Ormanda bir şey kımıldadı ve sağa doğru kaydı. Sean usulca, «Alphonso,» diye seslendi. «Sağı deneyecekler. Burada kal. Ve ortayı koru.» Dal yığınlarının gerisinden sağa doğru koştu. Sonra yere diz çökerek tekrar vaziyet aldı.

İyi tahmin etmişti. Yüz metre sağından sekiz Renamo fırladı. Sean, işte bu daha iyi, diyerek biraz önde olan lideri dizlerinden vurdu. Zenci yere devrilirken, arkasındaki iki kişi de kurşun yağmuruna tutuldular. Üçü vuruldu. Sean şarjörü değiştirdi. Sonuçtan memnundu.

Geri kalan Renamo'lar dönmüş, ormana doğru koşuyorlardı. Saldırmaktan vazgeçmişlerdi.

Sean onlar gözden kaybolmadan yeniden ateş etti. İçlerinden biri sendeleyerek omuzlarını kaldırdı ama yine de ağaçların arasına dalıp gözden kayboldu.

Hemen hemen aynı anda barikatın ortasından ateş edildi. Sean hemen yerinden fırlayarak Alphonso'nun yardımına koştu. Biri ormandan ona ateş açtı ama isabet ettiremedi.

Renamo'lar açıklıkta hızla ilerlemeye çabalıyorlardı. Sean, Alphonso'nun yanına kendini attığı sırada bunu neredeyse başaracaklardı. O da ateşe başlayınca, Renamo'lar gerilediler.

Alphonso, Sean'a, «İki,» diye bağırdı. «İki kişiyi devirdim!» Ama Matatu avcının kolunu çekiştiriyor ve ona solu işaret ediyordu. Sean bir grup Renamo'nun o taraftan ilerleyerek güdük kütüklerin arkasına girdiklerini gördü. Aslında diğerleri grubu oyalamak için ortadan ve sağdan saldırmışlardı. Şimdi on iki kadar Renamo ilerleyerek onları arkadan saracaklardı.

O zaman iyice kötü duruma düşeceklerdi.

Sean, «Alphonso!» diye seslendi. «Arkamızdalar.»

«Onları durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Çok kalabalıklar. Bizse çok azız.»

«Ben arkamızı savunmaya gidiyorum. Kızların yanında olacağım.»

Alphonso kesin bir tavırla, «Tekrar saldırmayacaklar,» dedi:. Artık bizi sardılar. Henshaw'ın gelmesini bekleyecekler.»

Renamo'lardan biri otomatik silahla barikatı taradı. Sean'la Alphonso sindiler.

Alphonso, «Yerimizden kımıldamamız için ateş ediyorlar,» diye seslendi. «Başka kayıplar verme tehlikesini göze almalarına gerek yok.»

«En fazla bir saat. Ondan sonra her şey çabucak sona erecek.»

Alphonso haklıydı. Helikoptere karşı kendilerini savunamaz, oyunlar da oynayamazlardı.

Sean, «Seni burada bırakıyorum,» diyerek sürüne sürüne iki kızla çocukların gizlendiği çukur yere gitti.

Claudia, Minnie'yi kucağına almıştı. Sean yanına kayarken ona umutla baktı. Avcı, «Arkamızdalar,» diye açıkladı. «Bizi sardılar.» Boş şarjörleri kızın önüne döktü.

«Alphonso'nun çantasında yedek kurşun var. Bunları nasıl dolduracağını biliyorsun.»

Böylece Claudia oyalanmış olacaktı. Artık çok güç bir saat geçireceklerdi. Sean çukur yerin kenarına doğru sürünerek ileriye baktı. Elli adım ötede kuru yaprakların arasında bir şeyin kımıldadığını farkederek ateş etti. Ona birkaç yerden karşılık verdiler. Sean'un arkasında Minnie korkuyla bağırdı. Claudia sürüne sürüne Sean'un yanına gelerek doldurduğu şarjörleri onun yakınına dizdi.

Sean, «Kaç kutu kaldı?» diye sordu.

«On.» Claudia ona iyice sokuldu.

Alphonso'nun çantasında daha iki yüz kurşun olması hiç önemli değildi. Sean başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Biraz sonra Hint helikopterin gürültüsünü duyacaklardı. Claudia onun aklından geçenleri anlayarak elini tuttu. Sıcak Afrika güneşinde elele yatarak beklediler. Artık söylenilecek ve yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Sadece o kaçınılmaz sonu bekleyebilirlerdi.

Matatu, Sean'un bacağına dokundu. Bir şey söylemeye gerek yoktu. Sean başını kaldırdı ve o gürültüyü duydu. Claudia onun elini sıktı, tırnaklarını avucuna batırdı. Sesi o da duymuştu.

Claudia, «Beni öp,» diye fısıldadı. «Böyle olacağı için seviniyorum.» Sean kızın dolu tabancayı eline sıkıştırdığını fark etti, Claudia ekledi. «Elveda, sevgilim.»

Sean bu işi yapması gerektiğini anlıyordu. Ama bu cesareti nereden bulacağını da bilmiyordu.

Helikopterin gürültüsü tiz bir çığlığa dönüştü.

Sean emniyeti açarak tabancayı usulca kaldırdı. Claudia gözlerini sıkıca yummuş, başını hafifçe yana çevirmişti. Kulağının önüne terden ıslanmış siyah bir perçem düşmüştü. Sean sokağındaki damarın attığını görebiliyordu. Üzerine aldığı görevlerin en zoruydu bu. Yine de tabancanın namlusunu Claudia'nın şakağına doğru çevirdi.

Müthiş bir patlama oldu ve Sean, Claudia'yı korumak için /onu aşağıya çekti. Bir an helikopterin ateş ettiğini sandı ama imkânsızdı. Henüz o kadar yaklaşmamıştı.

Şimdi patlamalar birbirini izliyordu. Sean tabancayı indirip Claudia'yı bıraktı. Çukur yerin kenarına doğru yuvarlanarak ileriye baktı. Renamo'ları top ateşine tutmuşlardı. Arada daha ufak silahların takırtıları duyuluyordu. Bütün durum değişmişti.

Grup kendini birdenbire bir çarpışmanın ortasında bulmuştu. Sean birilerinin güdük kütüklerin arasından koşarak ateş ettiklerini gördü.

«Frelimo'lar!» Matatu, Sean'un kolunu çektiştiriyor ve heyecanla ciyak ciyak bağıırıyordu.

«Frelimo'lar!»

Sean ancak o zaman durumu anladı. Peşlerindeki Renamo'larla birbirlerine ateş ederlerken yakındaki Frelimo birlikleri bu gürültüyü duymuşlardı. Herhalde Frelimo'lar da Save nehri kıyısındaki hatlara saldırmayı planlıyorlardı.

Şimdi elli Renamo kendilerinden sayıca çok üstün Frelimo güçlerinin saldırısına uğramıştı.

Sean ateşin yoğunluğundan gerideki ormanda birkaç yüz Frelimo olduğunu anlıyordu.

Onları arkadan saran Renamo gerillalarının deli gibi aralarında patlayan şarapnellerden, kaçmaya çalıştıklarını gördü. Silahını kaparak o da elden geldiğince ateş etti. Koşan zencilerden biri yere devrilerek karaya vurmuş bir balık gibi çırpınmaya başladı.

Sean az sonra Frelimo piyadelerinin soldan koşarak açıklığa çıktıklarını gördü. Arkalarında Doğu Almanya'dan gelme kamuflaj kılıkları vardı. Yeşil ve kahverengi lekeli üniformalar, Renamo'ların kaplan çizgili kılıklarından çok farklıydı.

Onlar için Frelimo'lar da Renamo'lar kadar tehlikeliydi. Sean, Claudia'yı yanına çekti.

«Kımıldama. Herhalde Frelimo'ların bizim burada olduğumuzdan haberleri yok. Belki Renamo'ları kovalar ve bizi de fark etmezler. Kurtulma şansımız var.»

Gürültü yüzünden dehşete kapılmış olan Minnie avaz avaz bağıırıyordu. Sean telaşla Miriam'a seslendi. «Onu sustur! Bağıırıp durmasın!»

Zenci kız çocuğun yanına geçerek ağızıyla burnunu eliyle kapattı. Böylece Minnie'nin feryatları birdenbire kesildi.

Sean tek gözüyle çukurun kenarından baktı. Frelimo hattı onlara doğru geliyordu. Sert görünüşlü adamlar kalça hizasından ateş ediyorlardı. Birkaç saniye sonra çukura erişeceklerdi. Sean silahını kaldırdı. Ancak kısa bir süre için kurtulabilmişlerdi. Şimdi arada bir tek değişiklik vardı. Onları Renamo'lar değil, Frelimo'lar öldüreceklerdi.

Sean silahla yaklaşan zencilerden en önündekinin karnına nisan aldığı sırada hedefi uçuşan tozların oluşturduğu perde örttü. Havadan 12,7 mm.'lik ağır topun gökgürültüsünü andıran sesi geldi. Frelimo hattı Sean'un gözlerinin önünde ortadan kayboldu. Helikopterden açılan yoğun ateş Frelimo'ları silip süpürdü. Tozlar çukuru kapladı, böylece helikopterin tam tepelerinde durduğu o hayati birkaç saniye süresince onları gözlerden gizledi.

Şimdi kıyamet kopuyordu, her şey karmakarışık olmuştu. İki güç ormanda birbirine karışmıştı. Helikopter çarpışma alanının üzerinde dolaşıyor, top ve roket atışlarıyla kargaşaya katkıda bulunuyordu.

Sean, Matatu'nun omzuna vurdu. «Alphonso'yu çağır.» Ufaktefek Ndorobo ateş ve tozlar arasında kayboldu. Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktığı zaman dev Shangane peşindeydi.

Sean, «Alphonso,» dedi. «Tekrar kaçmaya hazır ol. Frelimo'larla Renamo'lar boğuşmaya daldılar. Helikopter bizi farketmeden buradan uzaklaşmaya çalışmalıyız.» Birdenbire durup havayı kokladı. Dizlerinin üzerinde doğrularak geriye baktı. «Orman yanıyor!' Ve rüzgâr bize doğru! Artık hiç seçeneğimiz yok! Ya kaçacağız ya da kavrulacağız!»

Şimdi yanan ağaçların çatırtıları savaşın gürültüsünü bastırmaya başlıyordu. Yoğun bir duman bulutu çukurun üzerine çökerek gözlerinin yanmasına neden oldu. Kaçaklar boğulurcasına öksürmeye başladılar.

«Haydi, gidelim!» Sean, Minnie'yi sırtına aldı, Claudia'yı da elinden çekerek kaldırdı.

Alphonso, Mickey'i sırtına oturtmuştu. Miraim onun yanındaydı. Shangane'in silah tutan eline sarılmıştı.

Gruptakiler kaybolmamak için birbirlerine sokularak rüzgârla yarışmaya başladılar. Duman ciğerlerine doluyor, gökyüzünü örtüyordu. Yangın arkalarında şiddetleniyor ve gılınca koşmalarına neden oluyordu. Ama alevler onlara yetişmek üzereydi.

Sean ensesinin ısındığını hissediyordu. Minnie yanağına bir kıvılcım düştüğü zaman haykırdı.

Daha fazla ilerleyemeyeceklerdi. Sıcak ciltlerini yalıyor, kıvılcımlar yüzlerine çarpıyordu.

Sean'un sırtındaki çocuk can acısıyla bağırarak sanki bir eşekarısı sürüsünün saldırısına uğramış gibi ellerini vücuduna vurdu. Kolları çözüldü. Az kalsın yuvarlanıyordu. Ama Sean onu yakaladığı gibi kolunun altına sıkıştırdı.

Grup birdenbire kendini yine bir açıklıkta buldu. Şimdi etraflarında mezar taşlarına benzeyen kesilmiş ağaç gövdeleri vardı.

«Yatın!» Sean, Claudia'nın yere yatmasını sağlayarak Minnie'yi de ona verdi. Çocuk deli gibi çırpınıyordu. «Ona engel ol!» Gömleğini çıkardı. «Yüzükoyun yat!» Claudia itaatle yüzüstü dönerek Minnie'yi de gövdesinin altına çekti. Sean duman, kurum ve kıvılcımları süzmesi için başlarına gömleğini sardı. Matarasını açarak gömleğini, kızla çocuğun saçlarını ve elbiselerini ıslattı.

Minnie hâlâ haykırıp çırpınıyordu. Ama Claudia onu sıkıca tutuyordu. Sean onların yanında diz çökerek üstlerini kumlarla örttü. Sanki plajda oynuyorlarmış gibi. Yerin yakınında duman o kadar yoğun değildi. Hâlâ soluk alabiliyorlardı.

Alphonso, Sean'un ne yaptığını görmüştü. O da Miriam'la erkek kardeşini kuma gömdü.

Gözleri kör eden yoğun dumanların arasında kıvılcımlar uçuşuyor, Sean'un çıplak cildine konuyordu. Vücudu zehirli safari karıncaları ısırılmış gibi yanmaktaydı. Sakalının da yanmaya başladığını ve gözlerinin kurduğunu hissetti. İçindeki eşyaları yere boşaltarak çantasını başına geçirdi. İkinci mataradaki suyu gövdesine döktü. Sonra arkaüstü uzanarak üzerini kumlarla örtmeye çalıştı.

Başı yere dayalı olduğu için soluk alabiliyordu. Havada bayılmasını engelleyecek kadar oksijen vardı. Ama başı dönüyor, kulakları uğulduyordu. Dalga dalga vücuduna vuran sıcak onu kavuruyordu. Burnuna gelen kokudan başına geçirdiği branda bezinden yapılmış

çantının yanmaya başladığını anladı. Vücudunu örten ince kum tabakası iyice kızmıştı, onu fırından yeni çıkarılmış bir tepsi gibi yakıyordu. Alevlerin çatırtısı iyice artmıştı. Yangın bütün açıklığın etrafını sarmıştı. Ama rüzgâr onu hızla ilerilere doğru sürüklüyordu.

Giderek o homurtu azaldı. Bir an duman bulutları ayrıldı ve kaçaklar ciğerlerine tatlı havayı çektiler. Ama çevrenin hâlâ kavurucu sıcaktı. Sean vücudunu koruyan kumları süpürmeye cesaret edemiyordu.

Sıcak yavaş yavaş azaldı. Daha serin, tatlı hava dalgaları sıklaştı. Sean doğrularak çantayı başından çıkardı. Cildi asit püskürtülmüş gibi yanıyordu. Kıvılcımlardan geride kalan kıpkırmızı noktalar da biraz sonra su toplayacaktı.

Sean sürünerek Claudia'nın yanına gitti. Onun ve çocuğun üzerini örten kumları süpürdü.

Gömlek sayesinde ağız ve burunlarına kum dolmamıştı. Kızla çocuk doğrulup oturdukları zaman Sean onların kendisinden ve Alphonso'dan daha ucuz kurtulmuş olduklarını anladı.

Yangın yanlarından geçip uzaklaşmıştı ama duman bulutları hâlâ gökyüzünü görmelerini engelliyordu.

Sean, Claudia'yla Minnie'yi ayağa kaldırdı. Çatal çatal, boğuk bir sesle, «Dumanlar dağılmadan buradan uzaklaşmalıyız,» dedi. Boğazı bir avuç çam kırığı yutmuş gibi yanıyor, gözlerinden akan yaşlar kurum bulaşmış yanaklarından kayıyordu.

Birbirlerine sokularak dumanları tüten, kararmış yığınların arasından geçtiler. Kuruma bulanmış hayaletlere benziyorlardı. Döne döne yükselen dumanların arasında topallayarak yürüyorlardı. Toprak yeni akmış lavlar kadar kızgındı. Botlarının tabanlarını yakıyordu.

Çocukları taşıyor ve ışıldayan kül yığınlarına basmamaya dikkat ediyorlardı.

İki kez helikopterin yukarılarında dolaştığını duydular. Sulanan, kızarmış gözleriyle baktılar ama dalgalanan mavi bulutların arasından taşıtı göremediler. Renamo'lar ya da Frelimo'ların peşlerine takıldığını gösteren hiçbir belirti de yoktu. Savaşanlar alevler yüzünden dağılıp kaçmışlardı.

Sean azalmaya başlayan dumanların arasında, önde dans eder gibi giden Matatu'ya bakarak, «Bu küçük delinin tabanları asbestostan olmalı,» diye mırıldandı. Minnie, Sean'un sırtında su toplamış yanıklar yüzünden inliyordu. İlk kez mola verdikleri zaman Sean çocuğa yarım aspirin yutturdu.

Akşam olduğu zaman hepsi de birbirlerine sokularak yattılar. Duman yüzünden nöbetçi dikemeyecek kadar bitkin düşmüşlerdi. Uykuları arasında ciğerleri parçalanırçasına öksürüyorlardı.

Şafak sökerken rüzgâr da güneye doğru döndü. Ama duman hâlâ yoğun bir nehir sisi gibi etrafı kaplıyordu. Otuz, kırk metre ötesini görmek olanaksızdı.

Sean'la Claudia önce çocuklarla ilgilendiler. Vücutlarındaki yanıklara melhem sürdüler.

Sonra iki kız erkeklerini tedavi etmeye çalıştılar. Sean'un göğüs ve sırtındaki yanıklar derin değildi. Ama Claudia minnet ve aşkını belirten bir şefkatle davrandı.

Çocukların suya çok ihtiyaçları vardı. Duman ve alevlerin sıcaklığı yüzünden vücutlarından sıvı kaybetmişlerdi. Sean son suyun yarısını küçüklere içirdi. Geri kalanını da büyükler arasında pek de eşit olmayan bir biçimde paylaştırdı. Yani suyun çoğunu kızlara verdi. Erkeklerle de hemen hemen birer yudum kaldı.

«Matatu,» diye fısıldadı Sean. «Gece olmadan bize su bulamazsak ölürüz. Henshaw bizi topuyla toz etmiş gibi.»

İçin için yanan kararmış ormanda topallayarak ilerlediler. Matatu akşama doğru onları geniş bir çukurluğa indirdi. Buraya yangından kaçmaya çalışan küçük hayvanların kömür olmuş ölüleri dolmuştu. Fareler, yılanlar, misk kedileri. Tam ortada bir gölcük vardı. Ama su kirliydi.

Sean suyu gömleğinden süzdü. Hepsi de suyu abıhayatmış gibi içtiler. Dumanın kavurduğu gırtlaklarından memnurluk dolu mırıltılar yükseldi. Karınları ağrıyınca kadar su içmeyi sürdürdüler. Sonra suları baslarından döktüler.

Su birikintisinden bir buçuk kilometre ötede rüzgârın döndüğü ve yangını engellediği hatta eriştiler. Alphonso yangından beri ilk kez telsizi kurdu. Onun etrafında toplanarak General China'nın alay ve tehditlerini dinlemeye hazırlandılar. Onun sesini tanır tanımaz hepsi de kaskatı kesildiler. Ama China Shangane dilinde konuşuyordu. Sözlerinin anlamı açık değildi. Adamlarının kısa cevapları da öyle.

Sean, Alphonso'ya, «Bu adam ne yapmaya hazırlanıyor?» diye sordu. Shangane başını salladı.

«Galiba adamlarını yeni mevzilere yerleştiriyor.» Ama Alphonso pek de kesin olmayan bir tavırla Konuşmuştu.

Sean, «Yani hâlâ vazgeçmedi mi?» dedi. «Belki yangın yüzünden izlerimizi kaybetti. Ama bizi kovalamayı bıraktığını sanmıyorum.»

Alphonso da aynı fikirdeydi. «Öyle. Ben onu iyi tanırım. Hâlâ vazgeçmedi. Yolun sonuna kadar bizi izleyecek. General China bir kere nefret etmeye görsün! Kaçmamıza hiçbir zaman izin vermeyecek.»

«Ama artık Frelimo'ların ellerindeki topraklardayız. Sence peşimizden buraya kadar gelecek mi?»

Alphonso omzunu silkti. «Henshaw'ı var onun. O yüzden Frelimo'lardan çekinmesi gereksiz. Biz nereye gidersek gidelim peşimizden gelecek.»

General China şimdi Portekizce konuşmaya başlamıştı. Yakıt almaya çalıştığı anlaşılıyordu.

Yerdeki makinist de aynı dilde cevap veriyordu. Alphonso konuşmayı çevirdi.

«Hamallar geldiler. Şimdi iki bin litre yedek yakıtımız var.»

«Ya yedek motorun pompası.»

«O da burada, general. Motoru bu gece değiştirebilirim.»

«Sabah güneş doğarken havalanmalıyız.»

«O zamana kadar her şey hazır olur, generalim. Bunu garanti ediyorum.»

«Pekâlâ. Hemen çalışmaya başla.» China'nın sesi kesildi.

Gruptakiler on dakika kadar daha dinlediler ama artık hiç ses çıkmıyordu. Alphonso telsizi kapatmak için uzanırken Sean içinden gelen sese uyarak ona engel oldu. Onun yerine frekans değiştirdi ve hemen Güney Afrikalıların askeri haberleşmelerini dinlemeye başladılar. Afrikaanca Sean'u rahatlattı. Bu bir vaat gibiydi. Az sonra içini çekerek telsizi kapattı. «Alphonso, ilk nöbeti sen al. Haydi!» diye emretti.

Sean havadan izlenme tehdidi azaldığı için gündüz yolculuğa devam etmeye karar verdi.

Güneye inerken artık sık sık yeni kesilmiş ağaçlarla karşılaşıyorlardı. Yangından sonraki üçüncü gün Matatu onları iyice yandan dolaştırdı. İlerden zorla çalıştırılan adamların hüznünlü şarkıları ve testerelerin iniltiyi andıran sesleri geliyordu. Matatu onlara öyle ustalıklarla rehberlik ediyordu ki, ancak dördüncü gün başkalarını gördüler.

Sean'la Matatu diğerlerini yeni kesilmiş dallardan oluşan bir yığının dibindeki gölgelikte gizlenerek yemek yemeleri ve dinlenmeleri için bıraktılar; ormandaki doğa! bir açıklığın kenarına; doğru süzöldüler. Sean yere yatarak dürbünle açıklığın diğer tarafında çalışan Frelimo'ları seyretti. Yüzlerce zenci kadınla erkek gruplar halinde çalışıyorlardı. Bazıları çocuk denecek yaştaydı. Kamuflej kılıkları giymiş Frelimo'lar onları kontrol ediyorlardı. Gerillaların silahları ve suaygırı derisinden yapılmış uzun kırbaçları vardı. Didinen zencilerin sırtlarına ve bacaklarına sunuyorlardı. Çıplak cilde inen kırbacın şakırtısı ve acı dolu feryatlar beş yüz metre ilerideki Sean'la Matatu'nun kulaklarına kadar geliyordu. Bir ara piramit biçiminde yerleştirilen kütüklerden biri kaydı ve birkaç zenci altında kaldı. Sean kırılan kemiklerin çatırtısını ve birdenbire kesiliveren çığlıkları duydu. Onun gibi bir askerin bile dayanamayacağı bir şeydi bu. Matatu'nun omzuna dokundu. Geri döndüler.

O gün öğleden sonra çalışma kamplarının yakınından geçtiler. Geniş alanları kaplayan ilkel kulübeciklerden oluşmuş yerlerdi bunlar. Bu kamplar odun dumanı, açık hela ve insan azabı kokuyordu.

Sean, Claudia'ya öfkeyle, «Bugünlerde Afrika'nın en ucuz mal siyah et,» dedi.

Claudia, «Bunu bizimkilere anlatsaydın,» diye söylendi. «Neden söz ettiğini bile anlayamazlardı. Deneyimlerimizle taban tabana zıt bir şey bu.»

Günün o saatinde kamplar boştu. Güçleri yerinde olanlar ormanda çalışıyorlardı. Geride hastalar ve ölmekte olanlar kalmıştı. Sean, Matatu'yu yiyecek bulması için kampa gönderdi, İz sürücü bir süre sonra bir çuval mısır ezmesiyle döndü.

O akşam birer avuç mısır bulamacı yiyerek General China'nın Renamo frekansından yaptığı konuşmayı dinlediler.

Sean, China'nın sesi duyulmaz olduktan sonra Güney Afrika askeri frekansına çevirdi.

Sonunda Afrika sınır güçlerinin merkezini saptadı. Oradakiler «Kudu» parolasını

kullanıyorlardı. Kudu alıllıkta yaşıyan helezonbiçimi boynuzlu güzel Afrika antilopuydu.

Sean saturta askeri haberleşmelerin sona ermesini bekledi.

Sonra Afrikaanca konuşmaya başladı. «Kudu, burası Mossie. Fırtına haberi bu. Kudu? Burası Mossie!»

«Fırtına haberi» öncelikli sayılan bir mesaj anlamına geliyordu. Rodezya'da alıllık bölgedeki savaşta kullanılan bir terimdi. Sean, Güney Afrikalı komutanın o savaşı katılmış olduğunu umuyordu. Mossie ise Afrikaanca bir sözcüktü, «Serçe» demekti. Gerilerde kalan o günlerde Sean'un telsiz işaretiydi bu.

Sean'un sözlerini uzun bir sessizlik izledi. Şimdi sadece parazit duyuluyordu. Avcı onu duymadıklarını düşündü. Tam mesajı tekrarlamak için mikrofonu ağına doğru götürdüğü sırada kuşku dolu bir ses işitildi.

«Parolanı tekrarla.»

«Kudu, burası Mossie. Tekrarlıyorum: Mossie. Mike Oscar Sierra Sierra India Echo. General De La Rey'le bağlantı kurmak istiyorum. Asayiş Bakanı yardımcısıyla.»

Lothar De La Ray bin dokuz yüz yetmişlerde Sean'un şefiydi. Sonra yüksek mevkilere gelmişti. Herhalde «Kudu» onun kim olduğunu biliyordu. Bu yüzden de Sean'un isteğini kolay kolay reddedemeyecekti.

Kudu sonunda, «Mossie, bekle,» dedi. «De La Rey'le bağlantı kurmanı sağlayacağız.»

Hemen hemen bir saat sonra Kudu tekrar aradı. «Mossie, burası Kudu. De La Rey'le görüşmen imkânsız.»

«Kudu, bu bir ölüm kalım meselesi. Altı saatte bir bu frekanstan sizi arayacağım. De La Rey'i bulmaya çalışın.»

«Dooc? reg, Mossie. Altı saatte bir seni dinleyeceğiz. Totsiens.»

Yangından kaçarken battaniyeleri bırakmışlardı. O gece donarlardı. Sean'la Claudia birbirlerinin kollarında yatarak fısıltıyla konuştular.

«Telsizle ne söylediğini anlayamadım. Kiminle konuşuyordun?»

«Bir Güney Afrika askeri üssüyle. Herhalde onlar ulaşmaya çalıştığımız sınırda bir yerdeler.»

Kız umutla, «Bize yardım edecekler mi?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Tanıdığım biriyle bağlantı kurabilirsem sanırım yardım ederler. Onlara bunu sağlamalarını söyledim ama adamı bulamadılar.»

«Kim o?»

Sean açıkladı. «Savaş sırasında Rodezyalı Scout'ların komutanıydım ama bir yandan da Güney Afrika Askeri İstihbaratına haberler veriyordum.»

«Yani sen casus muydun?»

Sean çabucak, «Hayır,» dedi. «Güney Afrikalılarla Rodezyalılar müttefiktiler. İkisi de aynı taraftandı. Ben Güney Afrikalıyım. Onun için de ne vatan hainiydim, ne de casus.»

Claudia ona takıldı. «Öyleyse iki taraflı ajandın.»

«Ne dersen de. Ama De La Rey benim Güney Afrikalı şefimdi. Savaştan sonra ona zaman zaman raporlar göndermeyi sürdürdüm. ANC terörist faaliyetleri ya da düşman devletlerin destekledikleri harekât konusunda bilgi edindiğimde De La Rey'e aktarıyorum.»

«O halde sana borcu var.»

«Bana çok borcu var. Ayrıca akrabayız. Kuzenim olur. Büyükanнем tarafından.» Aralarına küçük kızın girmesi üzerine Sean konuyu kapattı. «Bak bak, kim gelmiş. Minnie Mouse'un ta kendisi.»

Claudia hafifçe kayarak çocuğa yer açtı. Minnie de ikisinin vücudunun oluşturduğu o sıcak beşiğe mutlu bir tavırla yatarak başını Sean'un koluna dayadı. Avcı çocuğu biraz kendine çekti.

«Çok sevimli değil mi?» Claudia kızın saçlarını okşadı. «Onu yiyebilirim.»

Çok uzun bir sessizlik oldu. Sean, Claudia'nın uykuya daldığını sandı. Ama sonra kız, «Buradan kurtulursak Minnie'yi evlat edinebilir miyiz?» diye sordu.

Bu basit soru tuzaklar ve kapanlarla doluydu. Bir kere başcümle bundan sonra birlikte yaşayacaklarını öngörüyordu. Evleri, çocukları ve sorumlulukları olacaktı. Sean'un yaşamı boyunca kaçtığı şeylerdi bunlar. Soru onu şaşırtmalıydı. Ama nedense rahatlmasına ve kalbinin sıcak duygularla dolmasına neden oldu.

Portatif jeneratör gürültüyle çalışıyor ve yerdeki helikopterin etrafında dizili direklere takılmış olan ampullere akım sağlıyordu.

Portekizli makinist Rus esirlerin çalışmalarını kontrol ediyordu. Kısa bir sürede General China'nın nasıl biri olduğunu anlamıştı. Kendinin ne kadar savunmasız durumda olduğunu da. Renamo güçlerine katılalı pek az olmuştu ama China'nın başarısızlığa uğrayan ya da onu kızdıran adamlarını nasıl cezalandırdığını kaç kez gözleriyle görmüştü. Şimdi çalışırken bu fanatiğin kara gözlerini ona dikmiş olduğunun da farkındaydı.

Gece yarısını geçmişti ama General China hâlâ dinlenmeye çekilmemişti. Oysa bütün gün uçmuştu. Onun yerinde normal biri olsaydı bitkin düşerdi. Portekizli pilot da saatler önce yorgun yorgun çadırına gitmişti. Ama General China yorulmak bilmiyordu. Helikopterin etrafında dolaşarak her hareketi izliyordu. Sorular soruyor, acele edilmesini istiyor ve, «Şafakta uçuşa hazır olmalı,» diye tekrarlıyordu.

Sonunda belki yüzüncü defa aynı sözleri söyledikten sonra ileri karargâhı olarak kullandığı, branda bezinden yapılmış yanları açık çadırına gitti. Masaya yayılı büyük haritayı incelemeye başladı.

Tippoo Tip boş yere onu Sean Courtney'in orman yangınında ölüp gittiğine inandırmaya çalışmıştı. Ama o böyle olmadığını biliyordu. Küller soğur soğumaz iz sürücüleri

helikopterden yere indirmişti. Ve onlar da güneye, daima güneye doğru gideri o izleri bulmuşlardı.

Beyaz adamın kurnazlığıyla şansının ona yardım etmesi, China'nın nefretini ve intikam isteğini daha da arttırmıştı. Artık durmadan yapacaklarının hayalini kuruyordu. Sean Courtney'le kadını eline geçtiği zaman hiç acele etmeyecekti.

Onların acı ve ıstırabının zevkini ağır ağır çıkaracaktı. Tabii işe önce kadınla başlayacak, beyaz adama da olanları seyrettirecekti. Tippoo Tip kadınla iyice eğlendikten sonra China onu adamlarına verecekti. İçlerinden en iğrençlerini seçecekti hem de. Onları hastalıklı, mikroplu olanları izleyecekti. Cinsel organları ülserli, ciltleri hastalıklar yüzünden yara bere içinde olanlar. Beyaz kadını en sonunda da «sıska hastalığı» olan gerillalara teslim edecekti.

En korkulan hastalık da buydu zaten. Evet, harika bir eğlence olacaktı. Acaba Amerikalı kadının gücü ne kadar? Ölmeden önce çıldıracak mı? Ve tabii beyaz adama bu eğlencenin her saniyesini seyrettireceğim.

Kadın ölüp gittikten sonra sıra Albay Sean Courtney'e gelecekti. China bu konuda ne yapacağına henüz karar verememişti. Çok seçenek vardı. Ama adam sağlıklıydı. Onun için günlerce, hatta belki haftalarca dayanacaktı.

General China alacağı intikamı düşünürken hafifçe gülümseyerek branda bezinden yapılmış iskemlesine oturdu. Paltosuna sarınarak sonunda uykuya daldı.

Sonra birinin onu sarsmasıyla uyandı. Bir an akli karıştı. Onu sarsan eli iterek ayağa fırladı.

Delirmiş gibi etrafına bakıyordu. Sabah olmuştu. Kaba tahtadan masaya konmuş telsizden heyecanlı sesler yükseliyordu.

«Tamam! General China, onları bulduk!» Limpopo yakınındaki tepelere dizdiği adamlarının komutanıydı konuşan. Adamın açık açık konuşmasından çok heyecanlanmış olduğu anlaşılıyordu.

Henüz kendine gelememiş olan China sendeleyerek masaya yaklaştı ve mikrofonu kaptı.

«Burası, Muz Ağacı! Yerinizi doğru dürüst bildirin!»

China'nın sesini duyan komutan toparlandı ve uygun biçimde konuşmaya başladı.

«Kaçaklarla hemen hemen tahmin ettiğiniz noktada karşılaştık. Karşılıklı ateş edildi. Sonra kaçaklar bir tepeye sığındılar. Orası Limpopo nehrinden hemen hemen gözüktüyor.» Adamın sesi sevinçle yükseldi. «Topları getirtiyorum. Onları o tepenin doruğundan uçuracağız.»

«Olumsuz.» China ağır ağır, iyice anlaşılacak biçimde konuşuyordu. «Tekrarlıyorum: Olumsuz. Ateş açmayın. Saldırmayın. Onların sağ olarak ele geçirilmelerini istiyorum.

Tepeyi sarın ve benim gelmemi bekleyin.» Helikoptere doğru bakarak makiniste seslendi.

Portekizli hızla yaklaştı.

China, «Hemen havalanmalıyız,» dedi.

«Yakıt ikmali yarım saat sonra tamamlanacak.»

«Fazla uzun zaman. Şimdiye kadar ne kadar yakıt kondu?»

«Yedek depolar doldu. Ana deponun dörtte üçü de öyle.»

«Bu yeter. Pilotu çağır. Ona hemen havalanacağımızı söyle.»

Makinist itiraz etti. «Turbo ağızlarındaki filtreleri değiştirmem gerekiyor.»

«O iş ne kadar sürer?»

«En çok yarım saat.»

China öfkeyle, «Çok fazla!» diye bağırdı. Pilot çadırından çıkmış, sendeleyerek geliyordu.

Tam anlamıyla uyanmamıştı. Deri ceketini giyiyor, başlığının iki uzantısı kulaklarının üzerinde dalgalanıyordu. China ona haykırdı. «Çabuk ol! Motorları hemen çalıştır!»

Makinist, «Filtreler ne olacak?» diye ısrar etti.

«Onlarsız da uçabiliriz. Filtreler sadece birer önlem.»

«Evet ama...»

«Hayır!» China adamı itti. «Bekleyemem! Filtreleri unut! Hemen gideceğiz! Motorları çalıştır!»

General China paltosunun eteklerini dalgalandırarak helikoptere koştu ve silah bölmesine atladı.

Sean tepenin doruğunun hemen aşağısındaki iki kayanın arasında karınüstü yatıyor ve şafağın sönük ışığında ormanın, üzerinden ileriye doğru bakıyordu. Güneyde koyu yeşil ağaçlardan oluşan çizgi Limpopo nehrinin yerini belirtmekteydi.

Sean üzüntüyle, o kadar da yakın ki, diye düşündü. Neredeyse kurtuluyorduk.

Zaten oraya kadar gelebilmiş olmaları bile şaşılacak bir şeydi. Savaşta mahvolmuş bir ülkede hemen hemen üç yüz kilometre ilerlemişlerdi. Üstelik birbirleriyle canice boğuşan iki orduya rağmen. Ve şimdi hedefi gözleriyle görebildikleri bu noktada durdurulmuşlardı.

Tepenin eteğinden ateş edildi. Seken bir kurşunun sesi etrafta yankılandı.

Yakındaki kayaların arasında yatan Matatu hâlâ kendi kendine kızıyordu. «Ben aptal bir ihtiyarım, Bwana'm. Beni kovmalı kendine yaşlılık yüzünden kör olmamış, çökmemiş genç birini bulmalısın.»

Sean bir Renamo gözetleme karakolunun onları iki tepenin arasından geçerken gördüklerini tahmin ediyordu. Birdenbire karşılarında kaplan çizgili üniformalar giymiş gerillalar belirmişti. Kaçaklar bütün gece yürüdükleri için bitkin haldelerdi Belki bu yüzden dikkatli davranmayı unutmuşlardı. Ancak çocukları kapacak ve iki kızı tepeye sürükleyecek

zaman bulabilmişlerdi. Renamo'lar doğru dürüst nişan alamamışlardı. Ya da mahsus böyle yapmışlardı. Sean, General China'nın adamlarına, «Onları diri yakalayın,» diye emrettiğinden emindi.

China şimdi nerede acaba, diye merak etti. Ama kesin bir şey var. Herhalde yakında ve hızla buraya doğru geliyor... Sean tekrar Limpopo nehrine baktı. Ağzında başarısızlık ve düş kırıklığının kötü tadı vardı. Sonra, «Alphonso,» diye seslendi. «Telsiz hazır mı?» Aslında bağlantı kurmak bakımından bir umudu yoktu. Oyalanmak ve kötü şeyler düşünmemek için telsizle ilgileniyordu.

Gece iki kez Güney Afrika askeri merkeziyle bağlantı kurmaya çalışmıştı. Hatta bir keresinde Kudu'nun onu aradığını işitmişti oma ses pek hafifti. Sonunda aletin pilleri bitmeye başlamıştı.

Alphonso kayaların arasından, «Anteni uzatırsam aşağıdaki şebekler hayalarımı vururlar,» diye homurdandı.

Sean sert sert, «Hemen hemen nehirden görülecek bir yerdeyiz,» dedi. «Anteni bana ver.»

Bir dirseğinin üzerinde doğrularak yalıtımlı teli olabildiğince yamaçtan aşağıya uzattı. Sonra telsizin üzerine eğildi. Güç iyice azalmıştı. Çaresizce, «Kudu, ben Mossie,» dedi. «Kudu, beni duyuyor musunuz? Kudu, ten Mossie.»

Bir kursun kafasının yukarısına, kayalara çarptı ama avcı aldırmadı.

«Kudu, ben Mossie.»

Biri beyaz, biri siyah kız, çocukları kucaklarına almış, sessizce ona bakıyorlardı.

«Kudu, ben Mossie.» Sean düğmeyi biraz çevirdi ve o zaman inanılmayacak bir şey oldu.

Pek hafif bir ses duyuldu.

«Mossie, ben Oubaas. Seni dinliyorum.»

Sean, «Oubaas,» diye fısıldadı. «Ah, Tanrım! Oubaas!» «Büyükbaba» anlamına gelen bu sözcük General Lothar De La Rey' in kod adıydı.

«Oubaas, başımız burada büyük dertte. Bizi bu sıcaktan kurtarmanızı istiyorum.» Sean düşman ateşi altında oradan götürülmeleri gerektiğini açıklıyordu. «Yedi kişiyiz. Beş büyük, iki çocuk. Yerimiz...» Haritaya bakarak koordinatları açıkladı. «Limpopo'nun yaklaşık yirmi kilometre kuzeyinde bir tepedeyiz. Bulunduğumuz yerden hemen hemen beş kilometre doğuda iki büyük tepe var. Beni duyuyor musunuz, Oubaas?»

«Duyuyorum, Mossie.» Ses hafifledi, sonra tekrar yükseldi. «Büyükbabanın kızlık adı nedir?»

Sean öfkeyle, «Kahretsin,» diye homurdandı. Lothar böyle bir anda kimliğini soruşturuyordu. «Büyükbabanın kızlık adı Centaine de Thiry'di. O senin de büyükbaban, Lothar. Seni aşağılık herif!»

«Pekâlâ, Mossie. 'Sıcak götürme' için bir Puma yolluyorum. Bir saat daha dayanabilir misiniz?»

«Bilmiyorum, Oubaas. Etrafımız acayıplerle dolu.»

«Peki, Mossie.» Sean son sözleri duyabilmek için kulağını telsize iyice yaklaştırdı. «Onların canlarına oku, Sean...» Sonra ses kayboldu. Piller tümüyle boşalmıştı. Avcı başını kaldırarak Claudia'ya gülümsedi. «Geliyorlar! Bizi alıp götürmek için bir Puma helikopter gönderiyorlar.» Sonra yüzündeki gülümseme silindi. Hepsi de kuzeye doğru döndüler. Şimdi şafakta yeni bir ses yankılanıyordu. Henüz hafif ve uzaktaydı. Ama hepsi de bu sesi tanıdılar. Ölümün sesini.

Gruptakiler helikopterin kuzeyden yaklaşmasını seyrettiler. Kambur canavar ormanın üzerinden alçaktan uçuyordu. Tepenin eteğindeki mopane ormanından kırmızı bir işaret fişeği atıldı. Hint helikopter de onun üzerine hafifçe yön değiştirdi. Ve doğruca kaçakların yattıkları tepeye doğru geldi, Claudia, Sean'un yanındaydı. Avcı kolunu kızın omzuna attı.

Claudia, «Bu çok acımasızca bir şey,» diye fısıldadı. «İki kez ölmeye benziyor.» Sean'un belindeki tabancayı çekerek eline sıkıştırmaya çalıştı.

Avcı itiraz etti. «Hayır! Bunu yapamayacağım! Tekrar bütün cesaretimi toplamam imkânsız!» Tabancayı itti.

«O halde?» Sean ona sağ avucundaki elbombasını gösterdi. İnsanı paramparça ederdi bu.

Claudia üzeri kare kare olan siyah küreye baktı. Tıpkı uğursuz ve zehirli bir meyvaya benziyordu. Titreyerek bakışlarını kaçırdı.

Sean, «Bu da aynı derecede çabuk olacak,» diye fısıldadı. «Ve daha emin bir yol. Aynı anda birlikte gideceğiz.» Ne yapması gerektiğini biliyordu. Böyle göğüs göğüse yatarken elbombasını aralarına yerleştirecekti.

Sean tekrar başını kaldırarak yaklaşan helikoptere baktı. Çok yakınlarındaydı artık. Hemen hemen vakit gelmişti. Ama sevgilisini uyarmayacaktı. Claudia'yı son kez öpecek ve...

Birdenbire Sean'un gözleri kısıldı. Helikopterin silüetinde bir değişiklik vardı. Hızla yaklaşıyor ve gözlerinin önünde irileşiyordu. Helikopterde ne değişiklik olduğunu anlayarak yeni bir heyecan duydu. Claudia'ya, «Yine de bir şans var,» diye fısıldadı. «Ufak bir ihtimal ama bu fırsattan yararlanacağız. Buraya gel, Minnie. Çabuk.» Shangane dilinde konuşmuştu. Küçük kız sendeleyerek onlara doğru koştu.

Sean, Claudia'ya, «Onu tut,» diye fısıldayarak küçük zenci kızın yırtık eteğini kaldırdı.

Minnie'nin içinde uzun paçalı mavi bir külot vardı. Sean beli lastikli külotu çekiştirerek içine, arkaya bir şey itti. Küçük kızın kabaetleri gibi kara ve yuvarlak olan bir şeyi. Shangane dilinde fısıltıyla, «Bunu benim için sakla, küçüğüm,» dedi. Bir yandan da Minnie'nin külotunun belini düzeltiyordu. «Bu bir sır. Sakın bunu çıkarma. Orada dursun. Sunu benim için yapar mısın, benim küçük çiçeğim?»

Minnie sevgi dolu siyah gözleriyle ona bakarak ciddi ciddi, «Evet,» der gibi başını salladı.

Sean onu kucakladı.

Helikopter tepenin hizasından onlara yaklaşıırken gürültüsü dayanılamayacak kadar tizleşmişti. Aralarında iki yüz metrelik bir uzaklık kaldığı zaman Alphonso makineliyle ateş açarak tüm şarjörü ön tarafa boşalttı. Ama hafif kurşunlar zırhlı camı çizmediler bile.

Helikopter yavaşlayarak havada durdu. General China silah yerindeki yüksek arkalıklı koltukta oturuyordu. O kadar yakındı ki, mikrofonu ağzına doğru götürürken zaferle sırttığını bile gördüler.

China'nın fazla yüksek sesi etrafta yankılandı. «Günaydın, Albay Courtney. Benimle eğlenceli bir kovalamaca oynadınız. Ama artık oyun sona erdi. Adamlarınıza silahlarını bırakmalarını söyleyin lütfen.»

Sean, Alphonso'ya, «Bu dediğini yap,» diye bağırdı ama Shangane öfkeyle itiraz ederek silahına yeni bir şarjör taktı. «Söylediğimi yap!» Sean'un sesi sertleşmişti. «Bir planım var. Bana güven.»

Ama Alphonso yine de kararsızca durakladı. Birdenbire helikopterin topu gürledi. Yattıkları yerin hemen aşağısında yamaçtan taş parçaları ve tozlar yükseldi. Neredeyse kulakları sağır oluyordu.

«Sabrımı taşırmayın, albay. Adamlarınıza, ayağa kalkmalarını söyleyin. Ellerini yukarı kaldırsınlar.»

Sean, «Dediğini yapın,» dedi. Önce Matatu, sonra da Alphonso ağır ağır ayağa kalktılar. Elleri havadaydı.

«Onlara dönmelerini söyleyin. Bana bir sürpriz yapmalarını istemem.»

İki zenci ayaklarını sürüyerek döndüler. China'nın sesi yine etrafta gürledi. «Elbiselerinizi çıkarın. Hepsini de.»

İki zenci ağır ağır soyunarak çı çıplak kaldılar.

«Pekâlâ. Şimdi tepeden açıklığa inin.»

Matatu'yla Alphonso bu emri de yerine getirerek yamaçtan indiler.

«Şimdi sıra iki kadında.»

Sean, Claudia'ya, «Cesaret,» diye fısıldadı. «Yine de kurtulma ihtimali var. Güçlü bir ihtimal.»

Claudia ağır ağır ayağa kalktı.

«Miss Monterro!» Generalin sesi ağaçların tepelerine çarparak yankılandı. «Lütfen üzerinizdekileri çıkarır mısınız?»

Claudia yırtık gömleğinin düğmelerini hızta, meydan okurcasına açarak çıkardı. Sabahın ilk ışıklarında göğüsleri bembeyaz duruyordu.

China onu teşvik eder gibi, «Şimdi de şortunuz.» dedi. Kız şortunu ayak bileklerine

kadar indirdi. Sonra da bir tekmede kenara attı.

«Çok güzel. Şimdi de geri kalanı.»

Claudia'nın dantel külotu yıkana yıkana iyice incelmış, örümcek ağına dönüşmüştü. Kız, «Hayır,» diye başını saliadı. «Bunu yapmayacağım.» Kollarını kavuşturdu. Fikrini değiştirmeyeceği belliydi.

«Tamam. Şimdilik iffetli davranmanıza izin vereceğiz. Adamlarım daha sonra her şeyin zevkini çıkaracaklar.» China bir kahkaha attı. «Lütfen açıklığa inin.»

Claudia başını dimdik tutarak yamaçtan indi ve Matatu'yla Alphonso'nun arasına girdi.

China, Shangane dilinde, «Şimdi sen, kadın,» diye emretti. Miriam ayağa kalktı. O Avrupalılar gibi çıplaklıktan utanmıyordu. Çabucak soyundu. Erkek kardeşini elinden tutarak diğerlerinin yanına gitti.

«Şimdi siz, albay. Sonuncusu avın en güzelidir.» Sean ayağa fırlayarak yırtık giysilerini kayıtsızca yana attı. China onunla alay etti. «Çok etkileyici, albay. Yani beyaz bir adam için, demek istedim.»

Sean olduğu yerde durup ifadesiz bir suratla generale baktı. Ama aslında helikopterle arasındaki açıklığı kestirmeye çalışıyordu. Kendi kendine, altmış metre, dedi. Fazla uzak.

«Lütfen aşağıya, açıklığa inin, albay. Sizi görebileceğim; bir yere. Bir anlaşmazlık olmasını istemeyiz, öyle değil mi?»

Sean, Minnie'yi elinden tutarak tepeden indirdi. Kızın eteğinin altındaki yumru bir sağa kayıyordu bir sola. Minnie bombanın ağırlığı yüzünden külotunun aşağıya kaymaması için lastiğinden tutuyordu.

On, on beş, yirmi adım. Sean helikoptere doğru giderken adımlarını sayıyordu. Artık General China'nın gözbebeklerini bile görebiliyordu. Ama aralarında kırk metre vardı.

Helikopter hâlâ çok uzaktı. Sean, Claudia'nın yanına gitti. Şimdi kaçaklar yanyana duruyorlardı. Çıplak ve savunmasızdılar.

China, Shangane dilinde bir emir verdi. Adamları tepenin eteğindeki ağaçların arasından fırlayarak yamaca tırmanmaya başladılar. Zaferle bağıryorlardı. Portekizli pilot dev helikopteri biraz daha yaklaştırdı. Sonra biraz daha. Böylece ustalığını gösteriyordu.

Otuz metre. Yirmi beş metre. Sean dikkatini turbaların hava borularına vermişti. Bunlar kapaksız çöp tenekeleri büyüklüğündeydi. Helikopter önlerinde havada durdu. China oturduğu yerde, yaklaşan Renamo gerillalarına bakmak için döndü. Dikkati dağılmıştı. Sean bundan yararlandı. Hafifçe eğilerek Minnie'nin eteğinin arkasını kaldırdı. Bombayı kavrayıp çıkarırken pimi çekti. Bomba beş saniye sonra patlayacaktı. Sean üçe kadar saydı. Sonra elini geriye attı.

Aynı anda China da ona doğru döndü.

Avcı bombayı sancak tarafındaki turboya doğru fırlattı. Bomba bir an borunun ağzında titredi. Ama pervanenin neden olduğu o güçlü hava akımı onu içeriye çekti.

Bomba pervane kanadına çarparak patladı. Sean, Claudia'ya Minnie'yi yakaladığı gibi yere attı. Helikopterin motoru öldürücü bir an, paramparça oldu.

Helikopter iyice yalpaladı. Bu yüzden China'nın top ateşi hedefi bulamadı. Mermiler hemen hemen dimdik gökyüzüne doğru fırladı. Helikopter ters dönerken, motorlardan maden parçalarından oluşan bir bulut çığlığı andıran seslerle fişkırdı.

Taşıt yamaca çarptı, yukarıya doğru zıpladı, tekrar düştü. Sonra da tepenin yamacından yukarıya doğru tırmanan Renamo'ların üzerine doğru yuvarlandı. Zenciler hemen dağıldılar ama çoğu kaçamadı. Hint'in parçalanmış gövdesi Renamo'ların üzerlerine düşerek onları yamaçtan aşağıya sürükledi. Sonunda helikopter tepenin eteğinde dev bir kızak gibi karnının üzerinde kaydı ve ağaçlara çarptı. Delinen ana depolardan su kadar berrak olan yakıt hızla fişkırdı. Gövdeye yayılarak güneşte ısıldadı.

Sean'la Claudia sendeleyerek dizlerinin üzerinde doğruldular. Helikopterin mahvoluşunu adeta huşuyla izlediler.

Sonra inanılmayacak bir şey oldu. Helikopterin silah bölmesinin üzerindeki saydam yarım küre dev bir midyenin kabuğu gibi acildi. General China sürünerek dışarı çıktı. Helikopterin yakıtı güneş ışığında hâlâ yukarılara fişkırıyordu. Gören bunu bahçelerde kullanılan sulama sistemi gibi zararsız bir şey sanırdı. Yakıt tatlı bir yağmur gibi China'nın üzerine döküldü, üniformasını ıslattı, yüzünden aşağıya aktı. Ama China parçalanmış gövdeden uzaklaşıp yamaçtan aşağıya doğru sendeleyerek koşmaya başladı.

Titreyerek ancak on adım attı atmadı, helikopter birdenbire alev aldı. Alevler aradaki açıklığı asarak China'nın ıslak üniformasını tutuşturdu. Bir anda canlı bir meşaleye dönüşen General China yamaçtan aşağı koşmayı sürdürürken, alevler onu izliyordu. Tepenin doruğundan bile çığlıklarını duyuyorlardı. Bu tiz feryatlar insan sesine hiç benzemiyordu.

China ağaçlara ulaşamadı. Ormanın kenarında yere yuvarlandı, yanan etleri yerdeki sık ve kuru otları tutuşturdu. Tepenin, eteğinden alevler yükselirken, hepsi de China'nın hâlâ haykırdığını duyuyorlardı.

Sean, «Geri çekilin,» diye bağırdı. Sesi, duydukları dehşet yüzünden adeta ipnotize olan diğer kaçakların kendilerine gelmelerini sağladı. Sonra Claudia'yı ayağa kaldırarak Minnie'yi kucağına aldı.

Kaçaklar grup halinde tepenin doruğunu çevreleyen kayaların arasına girdiler. Aynı anda Renamo'lar tekrar ateş açtılar. Kaçaklar kayaların arkasında yere yattılar. Çıplak vücutlarını örtme zahmetine de girmediler. Hâlâ helikopterin yanmasını ve alevlerin ormanın kenarındaki otların arasına yayılmasını seyrediyorlardı.

Alevler uzaklaşırken geride, kararmış yamaçta kömür olmuş bir yığın kaldı. Bu atılmış çuvallardan oluşan bir yığın sanılabilirdi. Ama rüzgâr yön değiştirdiği zaman burunlarına kavrulmuş et kokusu geldi.

Yön değiştiren rüzgâr kulaklarına yeni bir sesin erişmesini de sağladı. Sean doğrularak

ufuktaki yeşil Limpopo nehrine doğru baktı.

Puma helikopter henüz siyah bir noktaya benziyordu. Ama hızla yaklaşıyor, motorlarının homurtusu rüzgârın uğultusuna karışıyordu.

Sean, Claudia'yı biraz kendine çekti. «Şortunu giy, sevgilim. Galiba konuklarımız var.»

SON